

СВИРЕЛИЦА 9

ВАРИАНТ - ДЕЛТА -

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

АТИКА

Сред толкова много мераклии Марчинко е реален: смъртоносен тюлен, неконвенционален воин. И прави Шварценегер да изглежда като малкия лорд Фаунтлерой...
Washington Times

РИЧАРД МАРЧИНКО И ДЖОН ВАЙСМАН

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
СВИРЕПИЯ 9
ВАРИАНТ „ДЕЛТА“**

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Тази книга е от поредицата бестселъри „*Crime & Mystery*“. Най-добрите и най-търсените трилъри, издавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Сред толкова много мераклии Марчинко е реален: смъртоносен тюлен, неконвенционален воин. И прави Шварценегер да изглежда като малкия лорд Фаунтлерой...
Washington Times

Свирепия нахлува в Германия за малък блицкриг. Тайната му мисия: да запусти с ритник дупката, през която в долината на Рейн изчезват американски ядрени „бомби в куфарче“. Кървавата нишка води към милиардера Лотар Бек. Той и неговият екип смятат, че е дошло времето да прецакат американските глобални интереси. Германия е готова за величие като първата суперсила в Европа... Кой каза Четвъртия Райх? Правилно... Свирепия и неговите елитни майкоосквернители трябва да преминат с бой през лабиринта от бръснати глави, неонацисти, руски мафиоти и арабски терористи, докато стигнат до истинските кукловоди.

И какво съвпадение — пак никакви пленници!

В памет на полковника от запаса Артър Саймънс — Бика, САЩ, Воин и Патриот

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

Много от оръжията на Свирепия воин са предоставени с любезното съдействие на Международния отдел за обучение на фирма „Хеклер и Кох“.

Историята показва, че германците могат да бъдат опасни противници. Ако нямаха за водач такъв психопат, щяхме да се намираме в още по-отчаяно положение от това. Но лудите, както знаете, винаги се самоунищожават накрая. Ето затова няма да се провалим. Затова ще победим.

*Уинстън Чърчил,
1941 г.*

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

- *Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.*

- *Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.*

- *Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.*

- *Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.*

- *И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.*

- *Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.*

- *Прави нещата просто, глупако.*

- *Никога не си въобразявай.*

- *И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.*

- *Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: Няма правила — побеждавай на всяка цена.*

ABSCHNITT EINS

ГЛАВА 1

Господи, как обичам да мръзна и да съм мокър. И е добре, че е така, защото измръзнал и мокър (а да не споменавам уморен, гладен и страдащ от хронична липса на катерички) е точното описание за състоянието ми през по-голямата част от моя професионален живот. Вземете сегашното ми положение. (О, да, разбира се. Моля, вземете настоящото ми положение. Цялото. Всяка една молекула от него. Всяка шибана частичка.)

И какво точно беше настоящото ми положение, питате? Ами, за да съм точен, ще кажа, че бях един от четирима тюлени, натъпкани в сферична стоманена цистерна за двама — говорим за около два и половина метра височина на метър и осемдесет ширина — в пълна тъмнина, разплескан върху и до трима също така мръзнеци и обхванати от клаустрофобия обитатели, стиснал една закачена за стената на цилиндъра стълба, за да не стъпвам на главата на човека под себе си. А за да е весело, от няколко отвора в цистерната влизаше студена морска вода. В момента тя беше на нивото на чатала, но достатъчно ледена, за да сбръчка свирепоразмерните ми топки до големината на лешник дори през дебелия черен неопренов водолазен костюм, който ме покриваше от главата до пръстите на краката.

Чаках тихо и търпеливо цистерната да се напълни докрай. С влизането на водата чувах как въздухът излиза през клапана над главата ми, който не позволяваше да се образуват мехурчета. Бих могъл да следя какво става по уредите за налягането и въздуха в камерата с любезното съдействие на двата бойни фенера, монтирани на два метра над капака на дъното. Но мистър Мърфи (известен със своя закон) или някое от неговите мърфчета вече бяха решили, че осветлението е неприемлив елемент на тазнощното занимание, и затова бяха направили така, че фенерите да откажат в мига, в който капакът на дъното беше херметизиран, налягането изравнено и водата пусната да влиза.

Дори и при това положение бих могъл да следя нещата с помощта на водонепромокаемия си прожектор. Но моят херметичен

прожектор си кротуваше в чантата ми с оборудване. А тя се взеше на шибаната палуба на шибаната подводница, чийто пътник бях, завързана към един кнехт зад стабилизатора, откъдето щях да я взема, след като завърша излизането.

В нормални обстоятелства дори не бихме се намирали на точно тази шибана канализационна тръба, както тюлените наричат подводниците. Щяхме да се возим на борда на някоя от преоборудваните многоцелеви подводници за специални операции, нагласени специално за нас, стрелците и обирджиите. Щяхме да се възползваме от СПВ модел „Марк V“, или Съдове за превозване на водолази, пренасяни на палубите на подводниците за специални операции в издути и подобни на раковина съоръжения, наричани СД, т.е. сухи докове. Но подводниците от този тип са само три поради съкращенията в нашите военноморски сили от двадесет и първия век с общо 296 подводници. И така, трябваше да се задоволяваме с каквото има. А то, ако бъдем точни, беше „Накогдочес“ (SSN-767), подводница трето поколение от клас „Лос Анжелис“, оборудвана да унищожава други подводници, да изстрелва ракети „Томахоук“, да залага мини, да води електронна война и да изпълнява много други разнообразни свръхсекретни задачи. Но списъкът не включваше възможността да прекарва и пуска осем тюлени и оборудването им на тайна мисия.

Резултатът, както вероятно се досещате, означаваше, че се налагаше да приспособяваме всичко: от спалните си помещения (редували се бяхме в предното торпедно с ракетите „Томахоук“, торпедата „МАРК 48 ADCAP“ — *ADvanced CAPabilities*^[1], и подвижни мини „МАРК 67 SLMM“ за пускане от подводница), чак дотам, че се наложи да складираме оръжията си и другите неща от външната страна на подводницата, тъй като евакуационните люкове бяха твърде тесни, за да можем да излезем с нещо повече от водолазните си апарати „Дрегер LAR-V“. Дори и методът на излизане не беше по устав. Подводниците от този клас имат два канала за излизане. Този (познат под името „капак за склада“, защото там обикновено товарят припасите) е в най-предната част. Намира се точно зад залата за управление и излиза през тройно изолираната и екранирана с олово стена около отсека с ядрения реактор.

Ядрените подводници, пригодени за специални операции, имат уголемени евакуационни канали, за да могат взводове с тюлени по

шестнадесет души да излизат бързо. Каналите на непроменените подводници са, както току-що посочих, изградени за по двама души. Но предвид параметрите на моята мисия, която включваше необходимостта от бързо излизане, бях променил правилата. И така, излизахме по четирима наведнъж. От което сега в евакуационната цистерна човек се чувстваше като сардина в особено добре натъпкана консерва.

И така, стоях неподвижен в тъмното, захапал като кон мундщука на водолазния си апарат „Дрегер“, като опитвах да не прасна с тройно свирепия си крак четиридесет и пети номер нормалноразмерното лице на Шепард Алигатора, и в същото време да стоя далеч от костеливия лакът на Бумеранга (има гадния навик да размахва ръка като пиле, когато е под напрежение). За разнообразие си преповтарях наум графика за вечерта. О, да, много по-лесно беше да мисля за изпълнението на задачата, отколкото за вледенените си орехчета и за останалите си измръзнали долни крайници. Така че стоях си тук на студено и мокро и очаквах всичко, което може, би могло, ще, би щяло, май, навярно или сигурно да се обърка, за да успея да надхитря старшина Мърфи, за когото от опит знаем, че обича да присъства на подобни операции.

Най-после долових, че притокът на вода е спрял. След като се убедих, че в камерата не е останал въздух, разкърших рамене, раздвижих схванатия си врат и започнах да се вдигам към стоманената стълба, захваната с болтове към преградата на изходната тръба. Знаех, че трябва да се изкача три стъпала по-нагоре, след това да посегна над главата си в напълно черната тъмнина до точката, запечатала се в съзнанието ми като първата от шест скоби, закрепващи външния люк на тръбата.

Прас! Действията ми бяха прекъснати от груб лакът (или друг някой от телесните крайници на Бумеранга — тъмно беше в края на краищата и човек не може да познае), който се заби отдясно на темето ми. Треснах се с лице напред в перилото на стълбата и започнах да виждам звезди. Звезди ли? Видях целия шибан Млечен път. О, мамка му. О, да му го начукам. О, майната му на Дики. Което, вероятно знаете, означава, че ми го начук-чукваха.

Маската ми се смъкна — лентата на тила се откачи от катарамата и изчезна в нищото между краката ми. След това кучият му син ме

удари пак — този път право отдолу нагоре по широката свирепа зурла, с което изби мундщука от устата ми. Задавих се и изхърках и за малко не се удавих, мамицата му, защото помните, че се намирах под вода и че когато си под вода, задавянето и изхъркването означават поемане в дробовете на онова, което на техническия език на тюлените е известно като добрата стара „двойна доза сиера“ — морска вода колкото цял товар с лайна.

Мина ми през ума, че навярно трябва да извикам „Стоп камера!“ и да започна целия процес отново. Но разбира се, това беше невъзможно. Не се намирахме в шибания Холивуд, където човек прави колкото си ще снимки, докато докара нещата както трябва. Нито пък на шибано учение, при което човек може да спре, да се прегрупира, да премисли и отново да се заеме с належащата задача. Това беше наистина. А трябваше да спазваме и един шибан, смотан, майкоизтакован график.

Вие какво? Вие искате да разберете какъв е графикът? И искате да ви го обясня точно сега? Когато изпитвам сериозно шибана болка?

Господи, никакво усещане за момента ли нямате? Добре де, добре — платили сте хубави пари за тази книга и затова ще се съобразя, мамицата му. Накратко, операцията тази вечер изискваше аз и моите седем тюлени да излезем от „Накогдочес“, да преплуваме незабелязано към хиляда и шестстотин метра на североизток и да се промъкнем под дузина съгледвачески лодки, управлявани от въоръжени и опасни гадняри. След това щяхме да намерим *die Nadel im Heuhaufen*^[2] — в случая това беше една седемдесет и пет метрова яхта, — да се качим на борда ѝ, да унищожим всякаква съпротива и след това да заловим една саудитска кралска особа, известна като принц Халед бин Абдуллах. Всичко това трябваше да изпълним *sans*^[3] абсолютно никакви дандании.

Причината за тайното ни прокрадване се състоеше в това, че Халед беше четиридесет и седем годишният потомък на семейство Абдуллах, трети братовчеди на краля и шестнадесети по богатство клан в Саудитска Арабия. Годишният доход на Халед възлизаше на около 400 милиона долара, което прави към 33 милиона американски гуцера месечно. Получил образование в Германия, Англия и Франция преди две години, той беше се въздържал от живота в разкош, малцово уиски, шампанско в кристални чаши, хайвер от белуга и проститутки,

предпочитан от повечето му колеги-принцове. Вместо това се беше забъркал някак си с радикали от университета като например задници от бандата „Баадер-Майнхоф“, Червените бригади и други подобни. Затова Халед не си падаше по фрапантните начини на консумация както повечето синьокръвни саудитци. Вместо това инвестираше печалбите си от „Майкрософт“, „Дел компютър“, „Сиско“ и „Интел“, привилегированите си акции от около 1980 г. с нулев купон и лихва от 12,5 процента, както и печалбите от нефтения концерн АРАМКО в международния тероризъм.

Халед финансираше самоубийците от „Хамас“, взводовете на смъртта от алжирската ВИГ (Въоръжена ислямска група), и кюрдските автомобилни бомбаджии. Може да се каже, че парите му отиваха като дарение за „катедрите“ по клане и поръчкови убийства в два от петте „университета“, създадени от моллите около иранските градове Техеран и Кум за обучение на международни терористи. Предоставял беше финансова и организационна подкрепа и на програмата на Харакат-ул-Ансар за избиване на западници в Кашмир и Пакистан. Дори беше давал пари на американски неонацисти, германски радикали и пуерторикански ултранационалисти. Тази торба с боклук беше от онези танга, дето истински се застъпват за равни възможности за всеки.

И до момента, от една страна, заради неохотната, но постоянна подкрепа на саудитското кралско семейство (в края на краищата той беше незаконен трети братовчед на настоящия посланик на Саудитска Арабия в Съединените щати, което направо си го превръщаше в косвен роднина на краля) и, от друга страна, поради живота му в селските райони на Афганистан, където го пазеше бригада талибани с АК-47 и пълнители като талибанани, не беше политически благоразумно, тактически практично или дипломатически реалистично да се сложи ръка върху него, без да се създаде онова, което Държавният департамент проявява склонност да нарича „печално, прискърбно и злостно нарушаване на суверенна територия с участието на военен персонал на Съединените щати“^[4].

Но тази вечер нелегитимният му задник щеше да ми принадлежи. Защото момчетата и аз щяхме да го заковем в международни води, където Държавният департамент няма юридически пълномощия. След като му бъде направено надлежно

ФЗС, което ви е известно, че означава Фрасване, Завързване, Скриване, щяхме да го предадем на съответните власти, т.е. екип специални агенти от Федералното бюро за разследване, които вече чакаха наблизко, но не съвсем, в един МСС^[5]. Щяха да го изфериботят до един самолетноносач при Малта, там да го качат на самолет, който чрез вълшебството на дозареждането по време на полет нямаше да докосва земя, докато не стигне в добрите стари САЩ. В крайна сметка: щеше да бъде изправен пред съда за финансирането на взривяването на комплекса Кобар в Саудитска Арабия и убиването на деветнадесет американски военни.

Да, приятели, като стане дума за терористи, Съединените щати имат дълга, дълга памет. И понякога, въпреки отличните усилия на Държавния департамент за противното, реагираме.

Деветдесет и шест часа по-рано ВТ^[6] Халед беше подмамен да излезе от безопасното си убежище в Афганистан и да дойде в ето тези международни води, които по една случайност се намират на осемдесет мили право на югозапад от Акротири, Кипър, заради обещанието за нещо, което беше опитвал да купи през последното десетилетие: готово за действие специално разрушително съветско устройство с мощност 0,25 мегатона, описвано на популярна реч като атомна бомба-куфар (въпреки че проклетията дори няма куфар). Бомбата беше истинска, а човекът, който му я продаваше — бивш офицер от ЩАЗИ^[7], превърнал се в черноборсаджия, трафикант и търговец на оръжие на име Хайнц Хокхайзер — бе съвсем добросъвестен негодник. Нито Хайнц, нито Халед разбираха, че и двамата са накиснати в едно продължително, сложно и много заплетено ужилване от ЦРУ, което смяташе за отлична идеята да прибере едно от старите съветски устройства заедно с Халед.

Над девет месеца бяха изминали, за да се стигне дотук, но Халед най-после бе клъвнал стръвта и хората от Ленгли позволиха забиването на кукичката — здравата. Все пак Халед е хитро копеле. Знаеше, че Фаваз Юнис, едно от тангата от отвличането на самолета на TWA-847 през 1985 г. е бил примамен в международни води чрез използване на катеричка. Но както на всички ни е известно сега, ВК (вижте го в речника) била агент на ФБР от женски пол и имала основна роля в уместно наименуваната от ФБР операция „Златен прът“ (поякога Бюрото наистина проявява добро чувство за хумор). А Халед помнеше

твърде добре, че Мир Аимал Кази, богатият пакистанец, убил двама служители на ЦРУ и избягал след това в отечеството си, бе продаден от свой сънародник — всъщност от охраната си — и прибран през лятото на 1997 г. от смесен екип хора на ЦРУ, специални агенти на ФБР и стрелци от „Делта Форс“.

И така, Халед много внимаваше, когато напускаше афганистанското си светилище, дори и при чудесния и наврян в мутрата му изглед да си осигури атомната бомба. Едва след тримесечни преговори се беше съгласил да се срещне с Хайнц в неислямско обкръжение. Накрая единствено заплахата, че и други проявявали интерес към оръжието, го извади от скривалището. И Халед беше настоял сам да уреди всички въпроси по размяната — променяше всичко всеки ден, а дори през час, с изпратени по Интернет кодирани съобщения^[8].

Само че отдавна го наблюдаваше смесен екип от ЦРУ и ФБР. И така, отбелязаха придвижването на Халед с личния му самолет от малко летище югоизточно от Мейманех до Техеран. Проследиха го с колата през Дамаск до Бейрут, където хеликоптерът му го чакаше за последната отсечка от пътя. Именно в Бейрут се появил мистър Мърфи и нашите неустрашими американски мекостъпалници го загубили. Халед се качил в лимузината си и заминал до летището, където го чакал хеликоптерът му, за да го закара през последната отсечка на тази гадна одисея, прелитайки 230 мили до палубата на годната за океанско плаване седемдесет и пет метрова яхта, която ще нарека „Куз Емек“, отплавала от Кан до избрана от Халед анонимна точка за среща посред Средиземно море. Но когато голямата лимузина „Мерцедес“ спряла на асфалта, от Халед нямало и следа. Направил беше такъв шибан фокус с изчезване, от който Дейвид Копърфийлд би се възгордял.

Екипът се паникьосал — и основателно. Тази операция ни беше струвала няколко пачки — а да не споменавам и над дузината души. Алармата се включи и нашите хора преровиха цялото проклето Средиземноморие от Либия до шибаната Марсилия. Но Халед беше изчезнал. И след това, след тридесет и шест часова нищо, откриха друг от частните му хеликоптери, един СН-3С с полетен обхват над шестстотин мили, който ние бяхме продали на саудитските военновъздушни сили. Летеше на юг, като правеше слалом между Франция и Италия. Когато зареждаше в Каляри, Сардиния, един от

нашите хора надникнал вътре. И сецате ли се? Халед бил вътре, сърбал си скъпата минерална вода и четял Корана. Два часа по-късно седял в главния салон на „Куз Емек“, която плавала на изток към мястото за среща, а ние и „Накогдочес“ го следвахме по петите.

Халед беше уредил търговецът на бомби Хайнц, източногерманецът (който имаше връзки с руската мафия, работеше чрез бележки, оставяни на едно място в квартал с червени фенери, и както ви казах току-що, беше неволен съучастник в тази малка игра), да дойде с друг от неговите хеликоптери, за да може дори Човекът с Бомбата да не знае точно къде щеше да стане срещата и следователно да не доведе със себе си някой от своите наемни пистолетаджии. От своя страна Халед се постара да си осигури добре въоръжена охрана — шест скоростни лодки, пълни с добре заплатени корсикански мафиози, както и дузина фанатизирани талибански стрелци на борда на яхтата. За бързо измъкване държеше хеликоптера на площадката на яхтата със загрят двигател и пилоти, готови да тръгнат *am geringsten Anlaß*, както торбата с боклуци беше се научил да казва „по-бързо, отколкото ако ти падне шапката“ в Свободния университет в Берлин към края на 70-те години.

Но от време на време Християните в действие (което, спомнете си, е името, което ние тюлените използваме за Централното разузнавателно управление^[9]) правят нещата както трябва. Настоящият случай беше такъв. Техните прокрадвачосъгледвачи бяха успели да сложат маяк на борда на яхтата така умело, че дори шефът на охраната на Халед, бивш кагебейски еднозвезден гуру в технологиите, не беше успял да го открие при два пъти дневно провежданите огледи за ЕЛРАЗ/ТЕХРАЗ/СИГРАЗ^[10]. И променяйки оборудването за МЕР на подводницата — това означава мерки за електронна поддръжка — и после гепвайки се за сигнала, капитанът на „Накогдочес“, един умен млад пръстенотропач от Анаполис на име Джоузеф Туцолино, известен още като Джоуи Туц, известен още като капитан Туци, промъкна потайно подводницата си на малко повече от миля от яхтата на Халед.

Сега само оставаше ние да излезем от подводницата, да се приближим с плуване, като се водим по сигнала на маяка, да се качим незабелязани на яхтата и да я превземем. Ако всичко минеше добре, ни очакваха и малко премии: куфарът с парите например — обичам да

мога да помогна за изплащането на националния дефицит, — а да не говорим за компактното, преносимо от човек съветско атомно взривно устройство.

Е, това щеше да е лесна работа, нали? Леко плуване, последвано от неизискващо усилия стреляне и плякосване. О, да бе, точно така — и ако вярвате в това, мога да ви продам един хубав мост в Бруклин. Както и да е, стига предистория. Сега нека преминем към шибаното действие, нали така?

Свих се напред, за да опитам да хвана ремъка на маската си, и се праснах в стълбата след поредния лакът в главата. Какво правеше Бумеранга, мамицата му, да ме убие ли искаше? Пресегнах се, хванах нападащата ръка и я разтърсих здравата, сякаш за да кажа „какво става бе, мамицата му“.

В отговор получих две почуквания по бицепса и стискане на моята ръка. Което значеше, че навярно той се извинява, и че ще C^2 , а това, както навярно ви е известно, значи, че ще Си седи на шибания задник и ще Си затваря шибаната човка, докато аз не дам сигнал за друго.

Намерих си шланга за въздуха, стиснах го в устата си, погълнах още малко морска вода, за да прочистя линията, и после поех една много желана глътка кислород. Отново се наведох напред — нелека задача предвид дебелия дихателен апарат на гърдите ми — и започнах да ровя между краката си. Алигатора се пресегна нагоре, пръстите му намериха моите в тъмното и той ми подаде липсващата маска. Аз я закачих обратно на мястото ѝ, закрепих я плътно и задухах с наранения си като пишката на групов изнасилвач нос, докато не я прочистих, мамицата ѝ.

Сега, когато Мърфи-моментът отмина, навярно можехме да свършим малко истинска работа.

Покатерих се по стълбата, протегнах ръка, намерих първия лост и го завъртях, докато се освободи. След това продължих в посока, обратна на часовниковата стрелка. Четвъртият лост се запъна, но със сила го разхлабих и завъртях, за да се отвори.

След това, когато и шестият лост беше отлостен, нагласих стъпалата си максимално добре върху стъпенката и напънах нагоре с

колкото сили имах. Люкът се отвори навън и аз се промъкнах през него, след което започнах с мъка да се придвижвам по палубата, докато намерих дебелия два сантиметра найлоново въже, което бяхме пуснали от един кнехт в средата на подводницата до мачтата на палубата, за да се ориентираме в тъмното.

Изтеглих се към стабилизатора. Усецах с тялото си течението, докато подводницата продължаваше напред. Ядрените подводници са като акулите — почти никога не са неподвижни. И така, излизането от подводница е сложна задача, при която капитанът на подводницата трябва да я поддържа в идеално равна плоскост и в същото време да се движи с минимално възможна скорост — между един и два възла, — за да е възможно плувците да излязат, без да ги отнесе течението, защото не са успели да се задържат към подводницата, продължила напред, докато се загуби от погледа.

Всъщност това беше едно от потенциалните осирания с кози лайна на нощното ни развлечение. Подводниците от клас „Лос Анжелис“ са направени за скорост. Те не обичат да ги караш бавно. И така, Джои Туц, капитанът на точно тази канализационна тръба, имаше достатъчно работа в момента. Моето излизане с момчетата от подводницата щеше да му създаде свирепо главоболие.

Усетих една ръка върху ножницата, завързана към левия ми прасец. Добра новина. Това означаваше, че момчетата ме следваха. Продължих напред, като се изтеглях стъпка по стъпка, докато усетих грапавата мачта. Заобиколих я и стигнах до еластичната мрежа, която съдържаше торбите с оборудването ни. Протегнах ръка, за да намеря външния джоб, в който бях оставил водолазния си прожектор. Намерих го. Закачих го надеждно на китката си, след това го включих, за да виждам какво правя. През деня бихме могли да се виждаме един друг ясно, тъй като палубата се намираше само на двадесет метра под повърхността. Но сега минаваше 21:00, три часа след залеза, и единственият начин да опиша нещата беше с думата *т-ъ-м-н-о*. Нямахме я обичайната фосфоресценция във водата и никакъв намек за светлина отгоре. Или откъдето и да било другаде. Кое се прибавяше към коефициента на козелоначукваемост. Човек лесно губи ориентация в такива условия. Долу става горе. Горе става отстрани. Разстоянието, времето и посоката губят яснота. Може да умреш.

Тясното лице на Бумеранга се приближи до моето. Осветих го. След това със сигнали с ръце го попитах наред ли е. В отговор ми показа изправен нагоре палец. Зад него различих Шепард Алигатора и Дюи Пачия крак, които се изтегляха по въжето.

Взех фенера и се пузнах край момчетата, за да си проправам път назад до люка на аварийния канал. Затворих го, след което завъртях колелото върху него, докато го стегнах. Спрях, като отброявах секундите. Накрая чух звуците, които очаквах: водата се изпомпваше. Процесът на прочистване щеше да отнеме четири минути и половина. След неутрализирането на налягането люкът на дъното щеше да се отвори и последните ми четирима стрелци ще се натоварят в камерата, тя отново ще се наводни и целият процес ще се повтори.

Междувременно имах работа. Като рак се добрах до мачтата и проверих големия часовник на китката си. Светещият в тъмното дисплей показваше 21:13. Майната ми. Вече изоставахме от графика с три минути, а още не бяхме започнали.

21:19. Пристигна останалата част от екипа. Харис Малката бира, Нод Дикарло и Гризача водеха. Следваше ги едно голямо, едро и навито пале от тип ШН (вижте го в речника), на име Тери Дивайн, познат още като Хюи Бебето.

Не, не обичам да работя с девственици — с други думи, с нов персонал, — особено на мисии, важни колкото тази. Но за конкретната тазнощна мисия нямах избор. Стрелците, които наричам Пик и Гадния Ники Гръндъл, се намираха в лазарета със зле натрошени кости. Съмнявах се, че вече ще могат да работят със същата куражлийска ефективност, както някога. Док Трембли се беше пенсионира — писна му от новите недопускащи проблеми Военноморски сили. А Стиви Уондър най-после взе изпита си за старшина. Това беше добре и зле. Добре, защото Военноморските сили имат нужда от повече старшини като Уондър. Зле, защото Бюрото за личния състав — БЮЛС на военноморскоговор — в своята безкрайна мъдрост беше прехвърлило старшина Уондър от синекурната му работа във Военноморската корабостроителница надолу към Норфолк и щеше да ми е адски трудно да го върна под свирепото си крило. Мама му стара, адски трудно щеше да е да го върна достатъчно дълго, за да му дам онова подходящо, старомодно и грубо посвещение в старшинство, каквото заслужаваше.

Всички тези неща ме бяха оставили с един човек по-малко. Проверил бях личните досиета и с мисълта, че боклукът на един офицер може би е диамант на друг, си избрах Хюи Бебето, който почти беше на път да изхвъркне от екипите заради дисциплинарни нарушения. Мой тип хлапе. Първо, беше завършил на последно място в класа по подводна диверсия. Обучаващите офицери му бяха дали черни точки заради ниските резултати. За мен това означаваше, че хлапето има решимостта и му стиска — останал беше до самия горчив край.

Второ, като тюлен беше действал по-малко от година — още пеленаче, — когато се наложило да го набучат на мачтата на капитана за побой в един бар. В днешните бездефектни ВМС един скандал в бар или пък дисциплинарно нарушение е достатъчно, за да изхвърлиш в кенефа старшина с петнадесетгодишен стаж като тюлен. А що се отнася до помощник-боцман трети клас Тери Дивайн, до името му вписаха още една черна точка, което значеше, че неофициално е дамгосан като ПДКЛ^[11] от напуканосфинктерните, прекалено свети, пълни бюрократи-увъртачи, които в наши дни управляват групите за война със специални действия. О, наистина ги управляват: право в шибаното блато според мен.

За божествата на войната със специални действия сбиването на Хюи Бебето в бара означаваше, че може би е прекалено агресивен. Което пък значеше, че всъщност един ден може и да убие някого. А тази вероятност постави под въпрос бъдещето му на тюлен.

Това виждаха те. Но както знаем, роршаховите тестове^[12] значат различни неща за различните хора. Петното, значещо ПДКЛ, ми показваше, че да, Тери Дивайн е агресивен и харесва онези съвсем близки и поставени на лична основа контактни игри, които освобождават напрежението да си тюлен. Но на това гледах като на положителна, а не отрицателна черта. Честно казано, според мен не можеш да поискаш от някого да рискува живота си всеки ден, да тренира на предела на възможностите си, а после да му кажеш да иде и да освобождава стреса с игра на дама или с чаша какао, или пък със списание „Ню Йоркър“, макар в тези неща да няма нищо нередно. Понякога тюлените се нуждаят от една вечер (или уикенд) за кръчмарски побоища с пълна пара, бой по главите и тотална бъркотия.

Като да изчистиш един шибан бар пълен с тъпи морски пехотинци *par example*^[13].

Но независимо от инстинктивното ми усещане за хлапака, всъщност тръгнах на стрелба и плячкаджийство с неизпитан, непроверен, неокървавен двадесетгодишен пикльо. Голям, сприхав и мускулест пикльо, но все пак пикльо. До този момент от живота му всичко е било обучение и симулация. Никога не се е налагало да Го Прави Наистина. Да влиза в бой. Да бъде раняван. Да убива човек лице в лице.

А пък това си беше А-група. Налагаше се Хюи Бебето да учи бързо — или да умре.

Смятате, че това звучи безсърдечно? Е, може и да е така. Но пък е шибаната истина. Хората, които работят за мен, винаги биват избирани, защото могат да гледат врага си в очите и да го убиват. Не да раняват. Да убиват. Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени, ме научи чрез примери, че да чупиш разни неща и да убиваш хора — това е тюленството. Не виждам причина да променям неговата оперативна логика, дори и в тези политически коректни времена на несмъртоносни оръжия и сълзливо-лигава военна доктрина.

21:21. Всичко по реда си. Завързахме се един за друг и аз закачих въжетото, което ме свързваше с Бумеранга, към една от скобите на мачтата, за да е сигурно, че всички ние сме закачени към подводницата. При нормални оперативни условия тюлените пътуват по двойки. Тази вечер нашите четири плувни двойки щяха да се движат като една група, докато стигнем „Куз Емек“. Нощното плуване е трудна работа. Тайното нощно подводно приближаване е още по-трудно. Искях да знам къде се намира всеки един от нас по всяко време — а това означаваше да се движим заедно. Започнахме да разопаковаме оборудването и да го закачаме по телата си. Тази вечер пътувахме с лек багаж, защото не е много забавно да плуваш, когато си натоварен с оборудване. Хиляда и осемстотин метра се преплуват лесно — ако си на повърхността и можеш да си теглиш оборудването в плаваща торба. Лесно се плува и на двадесет метра под водата въпреки дихателния апарат, който има хидродинамични качества като на малък хладилник. Но тази вечер плуването нямаше да е лесно, защото освен апаратите щяхме да носим и оръжие, муниции и друго оборудване за

превземане. На повърхността щяха да патрулират вражески сили, а ни предстояха и странични течения. Не, доста работа ни чакаше.

21:27. Най-после закачих оборудването си — последен по реда си беше моят автомат MP5-PDW със заглушител, — когато получих сигнал с ръка от Бумеранга, че всички са опаковани и готови да тръгват. Добра вест. Откачих скобата, която ни придържаше към мачтата. Точно в този момент почувствах как течението се усилва. Шибаната „Накогдочес“ набираше скорост — три, може би четири възла. Лошо. Както казах, скоростта не е плюс, когато опитваш да пуснеш плувци.

Протегнах ръка към дългото въже, по което бях се изтеглил от люка до мачтата. Но сега шибаната подводница започна да се търкаля обратно на часовниковата стрелка и въжето изчезна. Какво опитваше да прави Туци, мама му стара, да ни удави ли?

Ритах с всички сили. Но не е възможно да не изоставаш от нещо, което се движи с четири възла, особено ако си вързан към седем други тела, наредени през пет метра, с найлоново въже.

Безмилостно, неумолимо голямата лодка се отдалечаваше от мен като сянка в тъмното. И точно в този момент, сякаш праснат от огромна кука, се извъртях надолу с глава и — *прас* — се блъснах в трюма на подводницата.

Протегнах ръка, за да се хвана за нещо, но нямаше за какво — пръстите ми опипваха само гладкия трюм. Шибаната подводница се наклони още четири, пет, шест градуса встрани от мен и течението ме удари в трюма. О, страхотно. Ако Джоуи Туц продължи в същия дух, ще ни вкара право пред шибаната перка и ще станем на тюленбургери. Какво правеше, по дяволите? Нямаше как да го питам, нито да разбера. Излезехме ли от трюма, оставахме без връзка. О, не така бях замислил мисията.

Инстинктът ми подсказа, че подводницата отново е набрала скорост. Може би шест, шест и половина възла. Да, знаех, че шест възла е скоростта, с която повечето хора си правят джогинга. Но под вода, когато се блъскаш в шибания трюм на подводница, шест възла са достатъчни да ти прекратят шибания живот.

Е, аз не мислех да се оставя или да оставя някой от хората си да загине тази вечер. Мисията беше твърде важна. С големи залози. Почнах да драскам с нокти по трюма, за да закача пръстите си върху

каквото и да е. Пръстите ми не намираха нищо. Сега тежестта на седемте започна да ме тегли назад по трюма. Плъзгах се все по-назад към кърмата и към проклетия смъртоносен винт.

Мама му стара. Омотах въжето около лявата си ръка, протегнах дясната колкото можах по-напред, набрах всяка частица от останалата в тялото ми енергия (и което е по-важно, тази в душата ми) и почнах да ритам, за да се придвижа в посоката на въртене на подводницата.

Нищо.

Продължих да ритам, отново и отново, и отново, и отново, докато мускулите в прасците, бедрата, гърба и гърдите ми се подпалиха.

Адски болеше. Но пък напредвах. Ръката ми докосваше гладката повърхност на тясната обезопасителна релса, простряна почти по цялата дължина на подводницата. Знаех, че на шестдесет сантиметра от тази релса по гръбнака на трюма преминава една успоредна линия със скоби. Ритах, ритах, ритах. Всеки атом в тялото ми се бореше с водата, с течението и с движението на подводницата. Всяка частица в съзнанието ми гореше от желание да се движа напред. Зъбите ми разкъсаха мундщука, но не ми пукаше, мамицата му — щях да измъкна момчетата от това. **НЯМАШЕ ДА СЕ ПРОВАЛЯ.**

И в този момент пръстите на протегнатата ми лява ръка напипаха една шибана скоба. Стегнах мускулите на голямата си лапа около нея, става след става, като стисках здраво, с ръка, напрегната така, както при последната шибана лицева опора при последното шибано упражнение по време на адската седмица на базовото обучение, когато си толкова напълно и шибано изтощен, та знаеш, че не можеш да си поемеш дори една шибана глътка въздух — и точно тогава шибаният инструктор ти казва, че иска още двадесет лицеви опори или изхвърчаш от програмата.

Да, тогава правех още двадесет шибани лицеви опори — и още двадесет, просто за да покажа, че мога да го направя, мамицата му. И поуката от това остана с мен през цялата ми кариера: когато смяташ, че всичко е свършило, то не е. Когато мислиш, че тялото ти не може повече, то **МОЖЕ** още и **ЩЕ** направи още. И ти **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛИШ** в мисията си.

И така, държах се за скобата, стиснал нокти, свил ръка, грабнал и увил длан около нея, докато успях да омотая въжето и пак да завържа

всички към подводницата. Сега, когато въжето беше сигурно завързано, аз висях силно задъхан, изтощен и изпотен в дрехите си, докато тя вървеше устремено напред през тъмната вода.

Напълно изразходван бях. Емоционално изстискан и физически изтощен — напълно изгорял. А още не бяхме започнали работата за вечерта.

21:29. Също така необяснимо, както бе ускорила, сега „Накогдочес“ забави скорост и се върна в онова положение, когато едва се движеше спокойно във водата с необходимата скорост от един възел. Какъв ли проблем е имало? Дали капитан Туц не убягна от нещо, засечено от многобройните му предупредителни системи? Дали подводницата не е започнала да поема вода и да потъва заради бавната скорост? Дали не е започнала да потъва с носа надолу и не се е наложило той да действа, за да я спаси, дори ако това значеше да загуби нас? Нямахме как да разбера. Тук бяхме сами.

Пък и, честно казано, нямаше значение. Оцеляхме. Бяхме излезли, заредени и готови да тръгваме — а и отдавна бе станало време да се хващаме на работа. Освободих въжето, което ни държеше към подводницата, и се отклоних, като проверих осветения циферблат на подводния компас, закачен към дясната ми предмишница, за да се ориентирам. Погледнах дълбокомера. Сега се намирахме на седемнадесет метра. Да, разбирам, че съгласно действащите оперативни наръчници на командването на Военноморските сили нашите дихателни апарати „Дрегер“ не трябва, и позволете да цитирам: „в никакъв случай да бъдат използвани на дълбочини, по-големи от шест клафтера^[14], без изричното разрешение на командването на ВМС“.

Впрочем нямаше значение, че никой от командването на ВМС никога не е използвал шибан „Дрегер LAR-V“ никъде освен в шибаните плувни басейни, в които ги тестват, дявол да ги вземе. Точно така, нежни читателю: смотаните, гноемъди местачи на листа, които купуват тези неща за екипите, не са същите соленомъди тюлени, които трябва да ги използват. Резултатът е, че на прикованите към бюрата писарушки хич не им е през ръждивите пишки дали оборудването работи или не, нито дали е подходящо за профила на мисията на тюлените или пък за друго.

Този тип лайномозъчна нагласа на военноморската институция не е новост. Когато Рой Боъм създаде първите тюлени през 1962 г., той е имал надлежното и необходимо пълномощие от силните на деня да носи автомати М-14 и пистолети 38 калибър, защото прикованите към бюрата бюрократи в Бюрото по оръжията бяха решили, че това му трябва. Рой, за своя чест, отишъл и купил за стрелците си пистолети „Магнум“ .357 и щурмови автомати AR-15. М-14 са страхотни на хиляда метра. А тридесет и осем калибровият куршум е чудесен за мишена. Но още през 1962 г. Рой разбирал, че едно от местата, в които екипът му от весели мародери ще бъде пращан, е Виетнам. А е изучавал достатъчно война, за да знае, че тюлените ще трябва да обезвреждат моторизираните сампани и джонки на виетконгците с пистолетите си — което е възможно за куршум .357 калибър. Но знаел също от работата си с филипинските партизани по време на Втората световна война, че повечето от работата с автоматите ще е от засади — от сто метра или по-малко.

Знаейки всичко това и без да може да убеди апаратчиците от Бюрото за оръжията в правотата си, Рой просто отишъл и купил на хората си пистолети „Смит и Уесън“ .357 и AR-15, без да минава през системата. И ВМС опитали да го дадат на военен съд за това. Всъщност, ако не е бил президентът Джон Ф. Кенеди, ВМС са щели да успеят да пръснат жилавия като конска кожа задник на Рой и ние, тюлените, сега щяхме да сме в много по-лошо положение.

Както и да е, дихателните апарати, които сега използвахме, не бяха тествани от ВМС на дълбочини под дванадесет метра — всъщност ВМС не искат те да бъдат ползвани под около 10 метра. Нямах значение, че бях ги ползвал на дълбочини до 18 метра повече години, отколкото ми се ще да си спомням. Просто никога не съм си правил труда да казвам на хората в командването какво съм правил.

21:45. Продължихме напред в тъмното. Усетих странично течение отляво на борд. Сега бяха необходими 50% повече усилия, докато държах очи в циферблата на подводния компас, за да не се отклонявам от курса. Зад мен Бумеранга броеше ритниците (два за метър), за да прецени колко разстояние сме минали и колко ни оставаше. Проверих дълбокомера: шест метра и седемдесет сантиметра. След осемдесет или деветдесет секунди страничното течение отслабна и отново тръгнах напред като хората. Изведнъж

усетих тъпа болка в предната част на мозъка си — вероятно така силно съм се концентрирал върху плуването, че не съм дишал достатъчно дълбоко. Поех дълбока глътка O_2 , за да прочистя главата си, и продължих.

Проверих дълбокомера си, като ритях ритмично с крака. Девет метра. Харесвах тази дълбочина: тя ни даваше голяма безопасност. Малко вероятно беше да ни открият. По дяволите, в такава тъмна нощ можехме да се приближим на два метра и пак нямаше да ни видят. Но както старият старшина на моя взвод Евърет Емерсън Барет казваше на нас, поповите лъжички: „Никога не си въобгъзявайте, негодни, тънкохуести тъпащи такива. Да си въобгъзяваш значи да направиш мен и себе си на гъз.“ И така, нямах намерение да си въобгъзявам нищо. Всъщност цял куп агенции се бяха събрали и изтъркали задниците си от работа, за да организират тази операция, и нямаше аз да осера нещата.

22:03. *Над главата ми имаше нещо.* Не можех да го видя. Но го усещах така, сякаш въпреки тъмното над мен се бе появила сянка. Усещането беше напълно и абсолютно осезаемо. Инстинктивно се спуснах надолу, като забавих ход. По въжетото на кръста си усетих, че тюлените зад мен направиха същото. Потиснах порива да включа прожектора и да погледна. Вместо това продължих да ритам и да плувам в посоката според компаса. И се молах на бога на войната, който и да е този отгоре, да няма включен хидролокатор или друго устройство, с което да ни засече. Не се нуждаех от повече шибани проблеми, отколкото вече си имах.

Продължих да плувам още около 150 ритника, след което спрях достатъчно дълго, за да може Бумеранга и останалите да ме настигнат. Главата още ме болеше — всъщност сега се чувствах, сякаш между ушите ме стиска менгеме. Е, майната му — имах работа. Всички увиснахме във водата, нос до нос, и се разговорихме с ръце.

— Горещо имаше нещо, нали, шкипере? — запита с жестове Пачия крак.

Свих рамене — универсалния жест за израза „Знам ли“. Но според мен и двамата разбяхме, че сме минали под някоя от постовите лодки на Халед. Е, каквото и да е било онова, Пачия крак също го беше усетил. В него говореше ловецът.

Попитах Бумеранга какво разстояние сме изминали. С ръце ми обясни, че сме почти по средата. Хмм, установих, че мускулите на бедрата ми са ме подвели. Както пареха, ми се струваше, че сме стигнали много по-напред.

22:57. Сега, когато стигнахме до целта, ушите ми звъняха като шибания Биг Бен, а главата ми гърмеше, сякаш някой я рита с обкована със стомана цинтарка. Защо, мамицата й, ме болеше така? Нямах време да задавам този въпрос, нито да му отговарям. Трябваше да мисля за много други неща. Например „Куз Емек“. За да бъда точен, ще кажа, че се намирахме на осем метра и осемдесет сантиметра под яхтата на Халед. Не че виждахме нещо. Но имаше изобилни доказателства, че сме попаднали на златоносната жила.

Виждате ли, лодките вдигат лайнарски много шум — много повече, отколкото бихте очаквали. И тази не правеше изключение. Чувахме как работят помпите и генераторите на яхтата. Различавах даже движението на екипажа из нея. Дори се долавяха вибрации от рок-музика. Знаехме, че точно това е яхтата, защото поставеният на нея маяк ми каза така. А за да улесни живота ни, екипажът на Халед съвсем услужливо беше спуснал двойка котви, за да намали клатенето на яхтата до минимум. И разбира се, аз в момента се държах за една от котвените вериги.

Време беше да се подготвим. За онези от вас, които и преди са минавали през този процес с мен — гледайте на всичко това като на опреснителен курс по свирепата философия на войната със специални методи. За останалите — внимавайте, мамицата му, защото отново ще срещнете този материал.

Окей. Ето една фундаментална истина от войната със специални методи: когато превземаш самолет, влак, автобус, кола — или луксозна яхта, трите елемента от най-критично важно значение за успеха на операцията са: първо — изненада; второ — скорост, и трето — буйна стремителност на действията.

Има и друг жизненоважен, съществен основен момент във войната със специални методи. При всяка специална операция малка, но високообучена и мотивирана сила се изправя срещу по-голяма, но по-слабо мотивирана група. Бойците-диверсанти побеждават чрез

постигане на нещо, което се нарича относително превъзходство, или ОП.

Просто казано, относително превъзходство има, когато тази малка, елитна сила постигне бързо тактическо превъзходство над по-голямата група отбраняващи се. Очевидната истина е, че ако не превъзмогнеш лошите бързо, безмилостно и ефективно, те ще превъзмогнат твоите стрелци, преди да си успял да избиеш достатъчно много от тях, за да имаш ОП.

Точно тук идва мястото на скоростта и буйната стремителност на действията. Няма място за колебание, съмнение или задръжки. Трябва да НАПАДАШ до скапване. А когато НАПАДАШ, отиваш и както казваше моят стар приятел от корабите полковник Чарли Бекуит^[15], кръстникът на „Делта Форс“, „избиваш всички и оставяш Господ да ги съди“.

И така, най-критичният период в специалните операции е добил известност като Зоната на уязвимост, или ЗУ. Началото на ЗУ при всяко превземане на самолет със заложници например идва, когато щурмовата група започне приближаването към самолета. Защото, ако стрелците бъдат забелязани, преди да Стигнат Там, заложниците ще бъдат избити, без нито един от спасителите да се добере до кабината. Когато се прехвърляш над парапета на движещ се кораб, си най-уязвим, докато се катериш по въжената стълба. Тогава една тънка линия стрелци се катери нагоре и се прехвърля през парапета.

О, разбира се, може някой в лодката отдолу да ви прикрива, но факт е, че отбранителите държат високото място, т.е. палубата и надстройката на кораба, и ако някое танго реши да си направи почивка с цигара, забележи ви и извика подкрепления, преди да можете да го неутрализирате с изстрел в главата от оръжие със заглушител, ставате на храна за кучетата. Дори и в този случай тазвечерното нападение беше само малко по-лесно от превземането на движещ се кораб.

Очевидно много по-просто е да се качиш на яхта, която не се движи, отколкото ако трябва да вземеш предвид безбройните компоненти на теченията, скоростите, вятъра, вълните и други поддаващи се на въздействие от страна на Мърфи елементи на нападенията в движение. Второ, размерите на „Куз Емек“ правеха работата ни по качването на борда по-безпроблемна. О, яхтата може и да беше над тридесет метра дълга, но имаше типично ниски бордове и

щастливият резултат беше, че изработената по поръчка палуба от тиково дърво и фалшборд с вложки от абанос се издигаше над повърхността на не повече от три метра.

Освен това от напречната мачта висеше дъска за скачане, а и тъй като екипажът най-любезно беше спуснал котвите, имахме въжета, по които да се изкачим.

23:01. Хвърлихме плавниците си, завързахме допълнителното си оборудване за котвените въжета и се приготвихме да ударим „Куз Емек“. Всеки знаеше точно къде трябва да иде и точно как щеше да се прехвърли над парапета.

Последните ни планове за нападението бяха подпомогнати от спътниковите снимки на яхтата на Халед с любезното съдействие на специално отклонения спътник „Лакрос/Кристал/Флагпоул“ на Националната разузнавателна служба, който ни предостави термични симулации, както и изображения с размер 0,039 метра, което означава разрешителна способност от около три сантиметра от постоянна траектория на 287 мили над Земята^[16]. И когато разузнавателните кретени и фототълкуващите идиоти в лабораториите на Националната разузнавателна служба и Отбранителната разузнавателна агенция свършиха да се будалкат — да се чете увеличават с помощта на компютри — с тези спътникови снимки до около две хиляди пиксела за инч, получихме купчина моментни снимки с истинско „Кодак“ качество. Голяма работа е науката, нали?

[1] С подобрени възможности (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Така на швабски се казва игла в купа сено. ↑

[3] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Забелязали ли сте, че шибаният Държавен департамент има навика почти да минава на страната на другия при всеки международен спор? Искане ми се да питам за кого работят тези шибани раиранокостюмести бюрократични увъртачи и гъзооблизвачи. Отговорът, разбира се, е, че работят за вас и за мен — гражданите на Съединените щати. Но не им го казвайте — повечето дипломати се притесняват, ако искате от тях да се застъпят за Америка. ↑

[5] Много строен съд, което е префърцуненият начин да говориш за онези високоскоростни пуроподобни лодки, обичани от трафикантите и други „стелт“ типове. ↑

[6] Както навярно предполагате, това означава Въпросното Танго. ↑

[7] Източногерманската тайна полиция. ↑

[8] Макар и голяма благодат, Интернет затруднява значително проследяването на тангата, тъй като е почти невъзможно да засечеш кодирани и други съобщения по електронната поща. Отбележете обаче, че казвам „почти“. Напоследък нашите многобуквени агенции са развили определени умения, чрез които остават с половин стъпка пред лошите. Половин стъпка може и да не е много, но стига. ↑

[9] Игра на думи от съкращението *CIA* (*Central Intelligence Agency* и *Christians In Action*) на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[10] Електронно РАЗузнаване/ТЕХническо РАЗузнаване/СИГнално РАЗузнаване. ↑

[11] По-Долу от Китово Лайно. ↑

[12] Личностни тестове, състоящи се от няколко безредно нанесени мастилени петна и представени за интерпретиране. По името на Херман Роршах (1884–1922), швейцарски психиатър. — Б.пр. ↑

[13] Например (фр.). — Б.пр. ↑

[14] Мярка за дълбочина, равна на 182 см, или 1,80 м. — Б.пр. ↑

[15] Както съм казвал в миналото, Чарли не е мой приятел от корабите в буквалния смисъл, което значи, че двамата не сме служили на един и същи кораб. Но двамата сме работили заедно. Бяхме приятели и колеги. Стояли сме опрени гръб в гръб, за да се борим със силните на деня, за да направим нещата по-добри за хората си — и да избиваме колкото можем повече от враговете на страната ни. Що се отнася до мен, с това той става мой приятел от корабите. ↑

[16] О, струва ми се, че наименованието „Лакрос/Кристал/Флагпоул“ все още е тайна. На цивилноговор това означава свръхшибаносекретно. Направете ми услуга: моля ви, изрежете цялата страница от книгата, накъсайте я и след това изпратете парчетата на издателя като доказателство, че сте се съобразили. В противен случай шибаните феберейци може да се впуснат след свирепия ми задник, защото издавам държавни тайни. ↑

ГЛАВА 2

23:03. Време за представление. Разтърсих глава, за да я проясня — вече истински се замайвах — проверих и препроверих своя автомат MP5-PDW със заглушител, за да съм сигурен, че лекият пълнител е закрепен добре на мястото си и че предпазителят е спуснат, дръпнах затвора, за да вкарам патрон в цевта, след това метнах найлоновия ремък през рамо. С новия заглушител автоматът можеше да стреля веднага щом го извадиш от водата. По дяволите, би могъл да изстрелва куршуми дори под вода. Закачен с лента към лявото ми бедро се намираше тумбестият кобур от найлонова материя с помощното ми оръжие (деветмилиметров „Хеклер и Кох“ с петнадесет патрона в пълнителя и един в цевта) и три резервни пълнители с по петнадесет патрона, до един с куховърхи куршуми с дозвукова скорост. Големият ми гаден водолазки нож с назъбена като трион задна част на острието беше закачен с ленти за левия ми прасец. Високо над него една найлонова торбичка на бедрото съдържаше две водонепромокаеми заслепяващи и заглушаващи бомби, една водонепромокаема граната за зашеметяване и три резервни пълнителя за автомата с по тридесет патрона.

Чантичка, закачена надеждно към колана на кръста отзад, съдържаше ролка залепяща лента — както вие без вашите карти „Американ Експрес“, ние тюлените не излизаме от дома без такава лента, — дузина найлонови белезници, малки клещи за рязане на болтове и пет метра дълго двусантиметрово въже, навито в кръг. И ако си мислиш, че да преплуваш една миля или повече под вода с всичките тези лайна по тялото си е лесно, помисли отново, приятел. Точно сега изпитвах истински шибана болка. Но пък както знаете, ако изобщо ме познавате, не ме ли боли, значи не съм жив. Затова можете да се досетите, че тази нощ бях особено жив.

Тъй като вярвам в двусловното определение на Рой Боъм за водачеството („Следвай ме“), бях определил себе си и старшия си боец Бумеранга за най-трудната и най-рискованата задача: кърмата. Щяхме да се покажем на повърхността отстрани на платформата за скокове (и

точно над гадните двойни винтове на яхтата, които работеха на празен ход), да се качим през дъската за скачане и през парапета, да неутрализираме кърмовата охранителна част на Халед — най-голямата група въоръжени и опасни шибаняци на борда, — а след това да преминем през задната палуба, напълно открита за обстрел от каютните помещения и от хеликоптерната площадка, и да стигнем до голямата двойна врата с плъзгачи се стъкла в главния салон на яхтата. Там щяхме да спипаме Халед и швабския бомбопродавец, преди да успеят да метнат в морето някоя част от доказателствата — или пък парите.

Алигатора и Пачия крак щяха да се качат през парапета вдясно на борд точно зад носовата част. Щяха да прочистят всякаква охрана от палубата, а след това да скочат през предния люк на „Куз Емек“ и да прочистят предните каюти. Малката бира и Гризача отговаряха за левия борд, където имаше стълба по средата, водеща към мостика. Те щяха да го неутрализират, да затворят съседната комуникационна кабина, а после да се отправят към машинното отделение, за да спрат временно яхтата. Казвам временно, защото, ако нещо се объркаше и ако кавалерията — да се чете ФБР — не се появи навреме, заповедите ми бяха да закарам „Куз Емек“ до най-близкия американски боен кораб и там да осъществя предаването.

Нод и Хюи Бебето щяха да се качат през десния борд по средата на яхтата и после по стълбата, разположена до главната каюта. Щяха да се изкачат по друга стълба до палубата на хеликоптера, да го нападнат и обезвредят на площадката за кацане и да неутрализират екипажа и всичката охрана. След това щяха бързо да тръгнат по един съседен коридор, който водеше под палубата в каютите на екипажа, където да навържат белезници и да блокират целия персонал на яхтата. При всяка съпротива те имаха разрешение да се позабавляват по онзи смъртоносен начин, който на тюлените рядко им се случва в тези времена на изготвени от Белия дом ПVB^[1] при мисиите за контратероризъм, постановяващи повече първа помощ за ранените танга, отколкото за ранените тюлени^[2].

Планът беше прост като целувка^[3], което е предпочитаният от мен начин да върша нещата. Да, онези бяха повече. Имаше дузина стрелци талибани и екипаж от шестнадесет души. Но ние щяхме да задържим тактическото предимство и следователно да победим чрез

изненада, скорост и жестокост на действията. Определянето на момента на атаката не представляваше проблем. Синхронизирали бяхме часовниците си на борда на „Накогдочес“; освен това носехме водонепромокаеми радиотелефони. Излезем ли на повърхността, щяхме да можем да комуникираме чрез микрофоните на устата си и слушалките — разбира се, ако мистър Мърфи не е изтаквал оборудването.

Дадох сигнал с ръка и се разделихме, всяка двойка плувци в посока към определената си точка на навлизане. С Бумеранга се отклонихме от въжето на котвата и започнахме плавно да се изкачваме — без никакви издйнически сигнали от нас, майсторите на прокрадването и надзъртането, — когато припаднах, мамицата му. Искам да кажа, че в един момент си плувах и изведнъж не си спомням нищо, мамка му. *Nada*^[4]. Нула. Хич. Някой ми угаси шибаната крушка.

Да. Шибаният апарат „Дрегер LAR-V“ се захранва от кислородна бутилка с обем 1,5 литра. В онова, което се смята за нормални оперативни условия, се очаква опитният плувец да може да оперира до пет часа под вода. Освен ако нещо се обърка. И очевидно нещо се беше объркало.

Както и да е, следващото, което усетих, бе грубо разтърсване. Отворих очи и видях лицето на Бумеранга опряно в моето. Една от ръцете му придържаше лицето ми. С другата изтегляше мундщука от зъбите ми. След това прокара ръка през гърлото си, за да ми направи знак да не дишам. После ми подаде собствения си мундщук.

Някой ден ще срещна мистър Мърфи. Тогава ще го убия. Бавно. Болезнено. С изключителна умисъл. Това ще е тогава. Сега исках само малко шибан кислород — просто достатъчно, за да ме извади на повърхността. Не знаех какво се е объркало с моя дихателен апарат. Може би имаше вода или пък страда от плесен, може би... всъщност на кого му пукаше. Знаех само, че припаднах и ако не беше Бумеранга, мистър Мърфи щеше да е спечелил в това малко съревнование.

Държах се за приятеля си, докато той ми подаваше мундщука, делихме си кислорода през последните седем метра и се изкачвахме леко към повърхността.

На около три и половина метра започнахме да долавяме светлините от „Куз Емек“. Ярки халогенни лампи, насочени към водата. Това би затруднило излизането на повърхността. Но нямаше

непременно да помогне на хората на борда да ни забележат. Повърхността на океана не е като огледало. Има вълни — тази вечер около тридесет сантиметра, — както и повърхностни ветрове, течения и други елементи. Крайната сметка е, че ако не търсите — и то здравата, искам да кажа, — ще е трудно да забележите един облечен в черно плувец-воин, когато той се покаже на повърхността до кораба ви. Особено ако упоменатият плувец е достатъчно схватлив, за да се покаже възможно най-близо до трюма, та ако искате да го видите, да трябва да се наведете през перилата и да погледнете право надолу.

Глътнах вода, поех последната глътка O₂ от мундщука на Бумеранга и се отгласнах, като му върнах шланга. Издишах леко — не се нуждаех от мехурчета, които да издават позицията ми, след като стигнах дотук незабелязан — и пробих повърхността на нивото на зурлата си ляво на борд от задната част на кърмата, защитен от сянката на дъската за гмуркане.

Поемайки въздух през носа и устата тихо, но ритмично, за да не се задъхам и да огранича тунелното си виждане, леко вдигнах дебелия заглушител на автомата си, извадих го от водата до главата си, протегнах ръка и включих водонепропускаемия електрооптичен мерник и стиснах крепко оръжието с една ръка. Включих радиото. Внимателно сложих слушалката и включих микрофона в играта.

Цъкнах два пъти с език. Никакъв отговор. Изчаках още петнадесет секунди и цъкнах отново. Нищо. КСМ^[5]? Поиграх си с радиотелефона и опитах пак. Резултат: тишина. Вдигнах дясната си ръка достатъчно, за да погледна големоциферблатния водолазен часовник на голямата си космата китка, а знаем, че колкото по-голям е циферблатът, толкова по-къса е пишката. Независимо от всички осирания по пътя и всички натъртвания, от които още ме боляха зъбите (да не споменавам и свършването на O₂), пак изпреварвах графика с 90 секунди. Изчаках петдесет и пет секунди (и повярвайте, когато сте в шибана вражеска територия, петдесет и пет секунди е дълго, шибано дълго време), след това цъкнах още веднъж.

Този път като ехо чух седем „цък-цък“. Всички сигнали бяха пет на пет — което означава, че радиоапаратите на всички бяха включени и в действие. Чудесата никога не свършват.

Сега, когато знаех, че всички сме готови, беше време да се поогледам. Тялото ми даваше сигнали, че е готово за бой: дишането ми

се бе забавило; усещах лека празнина в слабините. Сърцето ми помпаше с около 150 удара, нивото на адреналина излизаше от графиките — и мога да се обзаложа, че точно сега нямаше да успеете да напъхате и един-единствен трън в сфинктера ми, колкото и олио да му сложите.

Оглеждах се (за да не блокирам зрението си в тунел), дишах равно и се тласнах леко назад, за да застана по-добре и да мога по-лесно да се кача на дъската за скачане.

Оглеждай... и... дишай. Б-а-в-н-о преместих лявата си ръка върху избелялото от морската вода тиково дърво и стиснах пръсти върху него.

Оглеждай... и... дишай. Надникнах от другата страна на широката кърма, за да видя тясното лице на Бумеранга, който копираше движенията ми, за да ме прикрива откъм страната, в която нямах видимост, както и аз него.

Оглеждай... и... дишай. Само дето задържах дъх, когато една сянка падна върху дъската за скачане.

Оглеждай... и... дишай, по дяволите. Устоях на импулсивното желание да поместя ръката си, опряна в кърмата. Леко наклоних заглушителя на автомата към сянката. Изчаках. Наблюдавах как сянката се удължи и стана по-дебела.

Долових нещо различно от сянка — края на една глава; коса; полъх на... чесън. Копелето се навеждаше над кърмата.

Оглеждайдишай. Оглеждайдишай. Едно тъмно брадато лице се появи пред погледа ми, като разсече V-образното пространство между дъската за скачане и кърмата. *Оглеждайдишай.* Видях как очите му се разшириха, когато откри ръката ми и се наведе още повече, за да види към какво е закачена.

Протегнах се, опрях цевта на автомата под гъстата брада на гушката му. Натиснах спусъка, преди копелето да реагира. Вкарах в главата му три куршума в залп.

Всичко това стана в условията на онова физиологично състояние, което дебело насраните^[6] в школите за следдипломна квалификация за психолози наричат тахифизия, което пък е купешкото описание на онзи вид забавено до неподвижност темпо, в което сякаш протичат всички бойни действия. Не се чу почти нищо — заглушеният звук на ударника се загуби в шума на вълните и звуците от яхтата. След това

горната част на талибанската му чалма избухна и върху мен се посипаха като дъжд кръв, мозък и парченца кости.

Отпусна се като торба с лайна и се наклони през кърмата, но оръжието му изтропа по палубата и изчезна. След това — вече в реално време — падна напред, върху дъската за скокове. Точно там, където аз трябваше да се намирам.

Чух говор на непознат език, като във Вавилон, от ННП — някъде на палубата, — последван от дълго, смъртоносно тракане на автомати. Крещяха си един на друг. На арабски? Урду пакистански? Пущу афганистански? Кой знае. По-точно, на кого ли му пукаше.

Дървото точно над главата ми се пръсна от залп куршуми. Инстинктивно се наведох зад трупа на талибана. Да ме таковат отзад — нищо полезно не правех за никого тук във водата, особено ако някой от майкоосквернителите на палубата носеше гранати.

Пуснах автомата, протегнах ръка и дръпнах трупа, за да го смъкна във водата, и се разкреших в микрофона:

— Тръгвай, тръгвай, тръгвай!

Вече нямаше нужда от потайност — имаше нужда от шибана жестокост на шибаните действия. И двете в големи количества.

— Бумеранг, хайде!

Издърпах една от зашеметяващите бомби от торбичката й, изтеглих щифта, метнах я над парапета и се дръпнах върху дъската за гмуркане.

Когато трясъкът от двеста децибела и силната 1,8 милиона свещи мълния от бомбата разтърсиха яхтата, аз се претърколих през дъската и се изправих на коляно с вдигнат и готов за рокендрол автомат, а свирепият ми поглед търсеше заплахи.

И тъй като Богът на Войната е велик и щедър, а и тъй като Богът на Войната ме обича, защото съм създаден по негов образ и подобие, Той ми предостави многобройни заплахи за неутрализиране.

Заплаха номер Едно беше онзи талибан ето там, с автомат „Калашников“, насочен някъде към мен. Поразих го от чатала до носа с три залпа от по три куршума, и ето, той падна и истината ви казвам, умря най-неприятно.

Заплахи номер Две и Три все още бяха заслепени от зашеметяващата бомба. Застрелях ги, докато се опитваха да разберат какво, мамицата му, става, като поставих мерника в средата на телата

им и ги напълних с една-две-три-четири-пет групи от по три изстрела, докато паднаха и не мръднаха повече.

Чух Бумеранга да се претърколва през парапета зад мен и приятния шум от тройните залпове на неговия автомат със заглушител. Едно тяло падна дясно на борд от горната палуба и с тъп удар спря вдясно от мен.

— Прикривам те, шефе...

— Ясно.

Тръгнах напред, заслушан в звуците на моите щурмоваци, които завладяваха „Куз Емек“. Алигатора беше прочистил предните каюти и вече идваше назад. Гризача се намираще в радиокабината. След секунди го чух да крещи:

— Комуникацията чиста.

Чух хиперразвълнувания глас на Хюи Бебето да казва, че се е погрижил за хеликоптера и екипажа му.

— Хеликоптера чист, хеликоптера чист, хеликоптера чист — крещеше той, без да прекъсва.

Да — тази майкошибана операция вървеше като шибан часовник. Всъщност аз бях единственият майкотаковач, изостанал от графика.

— Шефе — това беше напрегнатият глас на Бумеранга, някъде иззад мен, — червено в четири часа.

Концентрирах се върху звуците в слушалката и продължих към широката стъклена врата на главния салон, където различих двама, трима, четирима души. Вниманието ми бе отклонено от гласа на Бумеранга, избухнал в ухото ми:

— Хеликоптерната площадка! Червено в четири — изкрещя той. След това изрева: — Не мога да стрелям, вдясно, вдясно, вдясно!

Окей. Стига де. Бумеранга ми казваше на краткоговора на SAS, че отива вдясно. Щях да отговоря с нещо военно, като „Разбрано“, само че шибаното скъпо дърво, което Халед беше купил за кърмата на „Куз Емек“, се пръсна точно пред мен и една дълга, гадна треска от същия този много скъпоструващ тик — с размерите на китайска клечка за ядене, но много, много по-остра — се мушна цялата през месестата част на левия ми прасец.

В този миг ми мина през ума, че май Бумеранга не ми беше казвал къде отива, а е опитвал да ме предупреди, че от дясната ми

страна е имало още една шибана опасност и че не може да стреля. В този миг ми мина през ума, че може би Богът на Войната е разгневен на своето дете — т.е. *moi*^[7], — защото показва онова, което древните гърци наричали хубрис^[8], а Изи Коен, собственик на „Деликатесния и Хубав Ресторант на Изи“ в Ню Брунсуик, щата Ню Джърси, в дните на моята младост, наричаше чуцпа^[9]. Хубрис, чуцпа — както искате му казвайте, но ми го бяха начук-чукали.

Завъртях цевта на автомата към опасността. Но не виждах никаква шибана заплаха. Завъртях наляво. Не виждах нищо, мамицата му. Завъртях надясно. И там — бупкис^[10]. Точно тогава разбрах, че нито дишам, нито се оглеждам. Лошо. Гледах като в тунел: фокусирах върху тясното, подобно на колело визуално поле точно от лявата и от дясната ми страна. Но това е като да идеш в бой с конски капаци. Тунелното виждане намалява около 80 процента от видимостта. Най-важното е, че спира периферното ви зрение, а периферията е мястото, в което ще се случва повечето от шибаното действие.

Като например зоната над мен — краят на хеликоптерната площадка, от който, след като сега си направих труда да насоча очи, видях един гаден тюрбанест кучи син да стреля към мен.

В мига, когато натисна спусъка, аз се претърколих наляво и гръмнах, без да се целя, улучвайки ръба на надвисналата като балкон хеликоптерна площадка. Е, признавам си, че преувеличих. Стрелях. Но за разлика от всичките шибани холивудски филми, в които добрият успява някак си да измъкне 218 изстрела без презареждане от своя направен по поръчка луксозен 45-калибров автомат с хромирана рама и патладжаненосини страни, аз се намирах в реалния свят и тридесетпатронният пълнител на автомата ми току-що пресъхна.

Е, една голяма част от това да бъдеш Воин-Диверсант се състои в обучението за ситуации като тази. Наситено обучение. Часове и часове на стрелбището и отработване на най-плавния начин за овладяване на прекъсвания, задръствания, откази, празни цевки и обикновени осирания.

И затова не се паникьосах. Не се наложи дори да мисля. Съзнанието ми премина на автопилот. Извиках:

— Прикрий ме! Прикрий ме!

Изтърколих се под закрилящия навес на задната палуба и се изправих на коляно.

— Готово, шефе... — Това беше гласът на Бумеранга, който изстреля успокоителен и прикриващ залп. Още поуспокоен се почувствах, когато едно тяло падна от хеликоптерната площадка върху задната палуба.

Цевта на автомата на Бумеранга последва траекторията му и когато тялото падна, той изпомпа още два изстрела в афганистанската глава. Да — аз също не обичам да прахосвам патрони. Но по този начин Бумеранга оставаше сигурен, че кучият син нямаше вече да ни притеснява.

Дръпнах затвора. Пуснах пълнителя. Взех нов от торбичката на бедрото си, наврях го без никаква полова предигра в дупката и го разтърсих, за да се убедя, че е застанал както трябва, а след това праснах затвора напред. Общото време беше по-малко от шест секунди — цяла вечност, когато си под обстрел, но по-добре отколкото съм се справял на стрелбището.

Готов бях за рокендрол и изкрещях „Чисто“, за да чуе Бумеранга.

Понякога, приятели, съм склонен да омаловажавам нещата. Този случай беше такъв. Не бях чист в никой смисъл на думата. Всъщност намирах се в онова, което бившият предводител на свободния свят Джордж Хърбърт Уокър Буш нарече така деликатно (и по президентски) „дълбоки аки“.

Тазнощните дълбоки аки се намираха в салона, където един или двама изобретателни талибани бяха схванали, че той/те могат да изстрелват тежките куршуми от своите автомати направо през дебелото армирано стъкло на вратата, без да го трошат. Това не беше особено добра новина за мен. Схващате ли? Казах ви, че понякога съм склонен да омаловажавам нещата.

Тази, не особено добра новина получих във вид на половин дузина куршуми, насочени към мен. За щастие, макар и изобретателни, тези талибани бяха от религиозните стрелци. С това искам да кажа, че бяха от школата на стрелците, които пръскат куршуми и се молят да улучат. Офейках на ръце и крака от огневата линия и се оттеглих зад прикритието на една стоманена преграда до салона.

— Не мога да ги накарам да залегнат, шефе... — извика Бумеранга от другата страна на палубата. — Автоматът ми не пробива това шибано стъкло.

Такъв проблем не бях очаквал. „Калашников“ изстрелва тежки куршуми с размери 7,62 x 39, които спокойно пробиваха двете крила на вратата от едносантиметровото потъмнено обезопасително стъкло. Нашите заглушени деветмилиметрови куховърхи куршуми по принцип се пръсваха при удар. Така бяха направени за ББ (близък бой де, не се ли сецате) в стоманени проходи, самолетни корпуси и тесни коридори, където не се нуждаете от рикошети, забиващи се в собствените ви хора или пък убиващи невинни заложници.

Да ме таковат отзад. Не. Да го натаковат отзад на всички нас. Изоставах опасно много от графика. Проклетите корсиканци трябва вече да са чули стрелбата, а исках да съм овладял напълно шибаната яхта, преди да имат време да реагират.

Огледах се трескаво. На преградата висеше кука с дръжка. Метър и осемдесет орехово дърво, завършващо със стоманен край с дебела шпора. Хванах я. Разрових торбата на бедрото си и измъкнах една зашеметяващ бомба. С опипване намерих и залепящата лента и ролка влакно за риба. Залепих с тиксото бомбата около стоманената основа на куката така, че щифтът да стои в хоризонтално положение и пръстенчето върху него да сочи към палубата. Към пръстена завързах шестметрово парче влакно. След това *в-н-и-м-а-т-е-л-н-о* подръпнах щифта.

Коленичих, за да имам повече сили, и се приближих напред към ъгъла на салона. След това хванах шибаната кука като бейзболна палка, замахнах и я метнах с шибаната бомба към стъклото. Точно преди тя да удари, дръпнах влакното, с което дръпнах щифта, който се измъкна и подпали изгарящия за секунда и половина фитил.

Знаех, че трябва да отместя поглед, когато шибаното нещо избухна и направи бронестъклото на вратите на прах. Въпреки това блясъкът ме заслепи. Втурнах се напред през отвора на мястото на вратите, като виждах звездички и точки вместо цели и заплахи. Накрая различих две цели на три-четири метра от себе си. Стрелях от хълбок. И двамата паднаха. Скъсих разстоянието и открих един *Mausetot*^[11] талибан.

Страхотно. Значи сега виждах всичко двойно. Чух Бумеранга зад себе си. Обърнах се, за да съм сигурен (не си въобгъзвявай). И той беше двоен — нещо като изместен образ. Да ме таковат дано. Прекалено остарях за такава веселба и игри.

Извърнах се обратно. Прескочих двете пиана, които изглеждаха много по-зле, отколкото преди да пусна половин пълнител в него (тях?). Избрах да прескоча неподходящото пиано — онова, което очевидно не съществуваше — и паднах върху словашката си зурла. Тъй като бях долу, отделих време да презаредя автомата — позволявам си само по едно такова осиране на вечер, — след това се взех в ръце и продължих.

В края на салона имаше коридор, завършващ с антични дървени многокрилни високи врати, които водеха в главния апартамент. Знаех, че Халед ще бъде там. Разбира се, блъснах се в касата на вратата — никак не обичам тези дивотии с раздвоеното виждане — и безконтролно се понесох покрай стената през ориенталския килим.

Я виж ти — в противоположните краища на коридора имаше две врати, по средата до главната каюта. Ето ви едно правило от близкия бой, което ще запази живота ви: никога не минавай покрай небезопасно място. Спрях малко преди първата, разтърках очи, които вече почти виждаха нормално, и завъртях дръжката. Вратата се отвори. Оставих я да се отвори докрай, до вътрешната стена. Посегнах и натиснах ключа за лампата.

Това беше каюта за гости — правоъгълна, с двойно легло, голям гардероб с две врати с жалузи, диван, масичка за кафе и два фотьойла. Банята — вратата ѝ се виждаше — се намираше вдясно. С готов за стрелба автомат заобиколих край стената на стаята. Погледнах зад дивана и под леглото. Минах край шкафа. Отворих вратите на гардероба. Проверих банята. Каютата беше празна.

Залостих вратата в отворено положение, върнах се в коридора и видях Бумеранга, изправен до вратата срещу каютата, която тъкмо бях прочистил. Нагласихме се и влязохме, като действяхме бързо и ефикасно. Проверката на втората каюта — огледална на онази, която бях оправил соло — отне по-малко от тридесет секунди. Оставаше главният апартамент.

Сега, позволете да спра действието за минутка-две, за да ви дам някои свирепи идеи за онова, което ние в антитерористичния занаят наричаме операции по динамично влизане. Както съм изтъквал неотдавна, ключът към успеха в подобни операции се крие в изненадата и устремното действие. Но (винаги има едно „но“, нали?) съществува състояние, при което динамичното влизане е глупаво и в

същото време опасно. То е, когато някой знае, че идвате, изненадата е изцяло загубена и вие въпреки това решите да преминете през вратата в непозната вражеска територия. Да, понякога е абсолютно необходимо да го сторите. Но в 99 процента от случаите не се препоръчва, грешно е и направо глупаво.

Виждам съм го. Някой млад, енергичен полицаец от специалните сили забелязва по време на динамично влизане престъпник, бягащ надолу по коридора. Престъпникът изчезва зад някой ъгъл или в стая. Адреналинът на полицаеца извира като от помпа. Затова той се впуска в преследване, влетява в стаята или завива по коридора. Престъпникът го чака с трима приятели и пет пистолета и полицаецът се превръща в храна за кучета.

Запомнете този съвет и го наизустете, мамицата му: когато някой задник внезапно побегне от вас надолу по коридора или в стая и вие загубите гореупоменатия задник от поглед — с което искам да кажа преждепосочения сфинктер, — сте загубили изненадата. Елементът „динамично влизане“ на вашето представление е преминал. Свършен. Край. Елвис напусна сградата. Сега сте в барикадна ситуация и е необходимо да я овладеете по съответния начин.

Затова вместо да се юрнете в стаята или по коридора, вие трябва да СОО — с други думи, да Спрете и да се Огледате и Ослушате. Трябва да изчакате подкрепления, за да може огневата ви сила абсолютно позитивно и цялостно да потисне и превъзмогне всяко нещо, което може да се намира в онази стая или надолу по онзи коридор.

И после, вместо да се правите на лека кавалерия и да се хвърляте надолу, надолу, надолу в долината на смъртта, трябва да опитате да извикате шибаняка да дойде при вас.

„Ей, ти, боклука в стаята, излизай, или ще ти напълня пъпчивия задник със съзлив газ колкото за цяла година, а после ще те разпитвам с шибана помпа“ — е един от начините да започнете диалога. Друг възможен вариант е да изпратите малко взрив. Или пък ако боклукът има заложници, просто го блокирате (или нея, или пък онова, защото в тези политически правилни времена може да има и има боклуци от женски пол, и боклуци от неопределен пол, нали така), спирате водата и тока, режете телефонните линии и чакате да дойде специалистът по преговори за освобождаване на заложници.

Но честно казано, в повечето случаи ще има отговор. Възможно е той да е враждебен, но ще е отговор. И при този първи отговор, ако сте гъвкави, хитри и изиграете ситуацията както трябва, ще успеете да уговорите престъпника да излезе. А ако той реши да не сътрудничи и се наложи да ескалирате ситуацията, то съдебните заседатели, пред които ще се озовете, ще констатират, че сте използвали благоразумно и с основание сила, защото сте се намирали пред въоръжен и опасен заподозрян, и задникът ви няма да увисне на простора.

Окей. Значи разбирате, че точно сега не възнамерявах да ритна навътре вратите просто защото Халед може и да е насочил гранатомет или картечница към тях. Дватама с Бумеранга се задържахме в каютата за гости. Аз надникнах през вратата и извиках:

— Халед!

Никакъв отговор. Извиках името отново. Този път получих онова, което кретените по обществени науки понякога наричат невербална негативна реакция: дълъг откос от автомат пръсна стъклата на вратите и мина покрай нас по коридора.

Впрочем знаехме от разузнавателните снимки, че от главната кабина не можеше да се излезе освен по този коридор. Апартаментът имаше две стаи — спалня и хол, — плюс огромна баня. Но не и задна врата. Не и авариен люк. Просто шест илюминатори дясно на борд и шест ляво на борд. Халед беше пълничко копеле с обиколка на кръста към 110–115 сантиметра, а илюминаторите, които се отваряха навън към палубата, имаха най-много 25–30 сантиметра в диаметър. Направих сметка наум: нямаше как да промуши своето кралско едротелесие през тях.

Опитах още веднъж да го накарам да постъпи правилно.

— Хей, Халед. Не можеш да се измъкнеш. Излез, мама му стара, спри с тия лайнарщини и никой няма да пострада, мамка му.

Халед отговори с нов дълъг откос.

Е, да му го начукам. Не можете да кажете, че не съм опитал да разреша нещата по най-любезния начин. Но Халед май не искаше да играе моята игра. А и нямахме много време за губене — помните онези гадни корсиканци на хоризонта. Със сигнали обясних на Бумеранга какво щяхме да направим. След това изскубнах последната зашеметяваща граната от торбичката, изправих щифта, дръпнах го рязко, протегнах ръка и я метнах, мамицата й, като при софтбоул, през

вратите и право в средата на каютата. Отначало си помислих, че съм метнал дефектна бомба, защото шибаното зашеметяващо чудо не експлодира цели три-четири секунди, а тези, дето аз ги носех, имаха фитили за 1,5 секунди. Когато накрая проклетата бомба гръмна, разтърси цялата шибана яхта.

В този момент разбрах, че онова, дето съм го хвърлил, не е шибана зашеметяваща бомба, а една проклета граната модел „Марк“-ЗА2. Говорим за около двеста грама тротил, хора. Кое то се пише така: *с-м-ъ-р-т*.

Спуснах се към вратата, като стрелях с автомата си право напред. Бумеранга ме следваше по петите, а неговият автомат се подаваше над рамото ми дясно на борд. Ритнах натрошените врати навътре. Шибаната каюта беше напълно разрушена — навсякъде се виждаха натрошени стъкла и шибани парчетии. Завесите и мебелите горяха. Мраморните плотове на масата и бара бяха натрошени — от експлозията камъкът се бе превърнал на смъртоносни осколци.

Халед лежеше по гръб с лице нагоре — е, с остатъка от лицето си, — зад димящия диван, все още стиснал в дясната си ръка щурмовия автомат „Щайер Ауг“, с който беше стрелял по мен. Май бе поел удара на гранатата директно. Не представляваше приятна гледка. Но не възнамерявах да губя време, за да се наслаждавам на ръкоделието си. В края на краищата трябваше да се заема с бомбопродавеца и руското устройство.

Очевидно швабата не се намираше в хола. Оставаха спалнята, гардеробът или кенефът.

Първо спалнята. Мълчаливо сигнализирах на Бумеранга. Нагласихме се ляво на борд на вратата. Когато се приготви, стисна рамото ми. Аз „срязвах тортата“, като движех дулото на автомата си през отвора на вратата и разкривах възможно най-малка част от себе си, докато разглеждах все по-големи части от стаята.

От видяното косата на тила ми настръхна. О, дребният шваба си беше там — с всичките си метър и петдесет сантиметра. Стоеше пред леглото. Лявата му ръка стърчеше във въздуха, а обърнатата му към мен миниатюрна длан махаше в знак, че се предава. Ревеше като магаре „*Kapitulieren, kapitulieren*“, което дори аз със своя *kleine*^[12] дойч успях да превода като „Предавам се, предавам се!“

Кимнах. И после — посрани Боже — забелязах върху какво швабата държеше дясната си ръка.

— *Machen mit der*^[13] ръцете горе, *schnell, schnell, schnell*^[14]!

Докато жестикулирах с оръжието си, изразът в очите ми не оставяше никакво съмнение как щях да постъпя, ако не ме послушат веднага. Лапичките на дребния шваба се стрелнаха над главата му.

Сега можех да се концентрирам. Посрани Боже наистина. Разтревожилото ме нещо представляваше затворен метален цилиндър с дължина към шестдесет сантиметра и десет сантиметра в диаметър. В центъра на горния му край стърчеше малък прът. Под капачката се намираше дебел пръстен с ключалка в средата, заобиколена от няколко бутона и прекъсвача.

Самият цилиндър се намираше в нещо прилично на трио десеткилограмови тежести — от същите, каквито има на гладиатора зад вила „Свирепия“. Но знаех прекалено добре, че тук не виждам желязо. Не — тези плочи бяха направени от уран 235. Още по-смущаващ беше фактът, че моите хора в Християните в действие грешаха. Швабата нямаше да продава на Халед съветска атомна бомба. Пред мен се намираше едно ППСАЩ^[15] МАРЗ, което е военният акроним за Малки Атомни Разрушителни Заряди, познати най-добре като тактически атомни преносими устройства. Тоя щеше да продаде на Халед една от нашите шибани атомни бомби.

Въпросът беше откъде, мамицата, му, се е добрал до тях. Отговорът на тази мистерия представляваше нещо, което си поставих за цел да разбера — скоро.

23:13. Завладяхме кораба. Алигатора пусна „Куз Емек“ в „пълн напред, една трета“ и се отправихме на запад-северозапад през лекото течение към точката за среща. Една допълнителна добра новина представляваше фактът, че корсиканците изобщо не се появиха. Според мен бяха направили добра тактическа преценка. В края на краищата не водеха своя война. Както немалко наемници, просто бяха взели парите — и избягали.

Докато момчетата ми гасяха останалите горящи места и претърсваха всички тела за документи и други важни разни разузнавателни материали, аз се свързах по радиото с федералите с

лошата вест за ненавременната кончина на Халед. САК-ът — от Специален Агент-Командир — ми отговори с думи, някои от които са подходящи дори за тази книга. Е, да му го начукам — той за разлика от мен не беше присъствал тук. Освен това имах швабата и оръжието и две от общо три (както се пее в онази стара кълтурни песен) не е зле.

Освен това човек би могъл да твърди (аз със сигурност бих го сторил), че е много по-смислено да има един мъртъв принц Халед Бин Абдуллах, отколкото един жив принц Халед Бин Абдуллах. Първо, така му се плащаше в натура за кофтите неща, които бе правил през изминалите десетина години, и съвсем ясно се илюстрираха старите библейски и корански максими за това, че който вдига нож от нож умира. Второ, кончината на Халед отърва завинаги саудитците от него, и то *sans* допълнителни притеснения за тях. На кралското семейство се спестяваше нуждата да види някой от собствените си хора на съд в Съединените щати — нямаше да се налага кралят да се преструва, че ще изхвърли всички американци от кралството си (има да чака, мамицата му, защото именно американските военни пазят Негово кралско дебелогъзие), или да заплашва с нефтено ембарго, или с други неща. Може би най-важното, както аз го виждах, беше, че убиването на Халед предотвратяваше онова, което наричам ЕОВ или ефектът на отрицателното вълнение, при контратероризма. Хванеш ли някой от тези задници и изправиш ли го пред съда, винаги съществува риск приятелчетата на същия този задник да предизвикат вълнение: да вземат заложници, да взривят посолство, да изпатрат няколко самоубийци с бомби в столицата ви или да направят друго нещо чудовищно, ужасно, лайнарски гадно само за да ви накарат да го пуснете.

Накрая, тъй като говорехме за добрите стари СЩ на Америка, които трябваше да изпатрат Халед пред съда, винаги съществуваха възможността някой от путкогъзите либерални адвокати по за 500 долара на час да уредят някой работещ на принципа „пусни ги всички“ съдия и да освободи торбата с боклук заради някоя обидно безсрамна техническа подробност. Е, предвид веригата събития, всичките по-горе изредени неща бяха проблеми, които нямаше да се налага да решаваме, поне що се отнася до Негова кралска трудност Халед Бин Абдуллах.

Но не така виждаше нещата ФБР. Да, същият инстинкт, който в миналото ми беше спасявал живота, ме накара да забравя да разкажа

на ФБР, че сме хванали жив швабския бомботърговец. Имахме огромни възможности да го скрием, преди те да пристигнат на борда, което и сторихме.

И се оказа, че вродената ми чувствителност към такива ситуации улучи джакпота. Всъщност, когато шестчленният екип специални агенти се появи с модерния си МТС, важният в собствените си очи САК с лайна, който смяташе себе си за голямата работа в тази дребна операцийка, вече се беше обадил до Вашингтон, за да се оплаче от *moi*. Започна да крачи по „Куз Емек“ и *sans* обичайните формалности ме закритикува, сякаш съм някакъв новобранец от Куантико още с жълто около топките. Е, такова поведение ме обижда. Затова, провокиран, му отговорих със същото.

Бих могъл да възпроизведа сцената. Но защо? Честно казано, гледката на двама възрастни мъже, които си крещят профанизми, не ми е особено приятна и със сигурност няма да доразвие сюжета на тази книга.

Освен това в никакъв случай нямаше да се подчиня на исканията на ФБР. Гореупоменатият САК с лайна искаше МАРЗ, въпреки че не желаше да има нищо общо с трупа на Халед. От своя страна аз не исках да се разделя с МАРЗ, но имах желанието да се разделя с трупа.

И така, нарешихме си множество сложни, комплексни имена, включващи думата „мама“ в повечето от нейните вариации. Но не смятах да се предавам. Вижте, доколкото си спомням, военните на САЩ, а не Федералното шибано разузнавателно бюро отговарят за ядрения арсенал на страната, особено тактическите бомби.

Позволете да поднеса нещата така. Бил съм на шибаните обиколки за туристи във ФБР половин дузина пъти и макар и да съм виждал колта на Дилинджър, автомата „Томпсън“ на Кели Картечницата^[16] и снайпера на Лий Харви Осуалд^[17], не съм виждал МАРЗ (или друго атомно оръжие) сред събраната и изложена колекция там.

И какво за швабата ли? Ами според мен той си беше мой материален свидетел по кражбата на военна собственост на правителството на САЩ. Исках да го разпитам за това къде, кога и как е получил устройството. Нямаше начин да позволя ФБР да научат за него.

Затова е достатъчно да кажа, че САК-ът и аз се споразумяхме да не се споразумеем и когато ме заплаши, че ще се обади на главния прокурор и ще нареди да ме отстранят от случая, аз се обадох по частната линия на генерал Томас Едуард Крокър, председателя на Съвместното командване и офицера, за когото работя, докладвах му гадните подробности по откритието си и получих официално нареждане от него да защитавам устройството.

Дори обърнах телефона към вече упоменатия САК с лайна от ФБР, за да чуе самия генерал Крокър. Това не помогна, разбира се. Упоменатият САК продължаваше да твърди, че не попада под шибаното командване на никой шибан генерал освен онзи, чието звание включва „прокурор“. Е, ставаше късно, а и аз бях мокър, измръзнал, изтощен — пък и липсата на каквито и да е междубедрия ме правеше определено антисоциално настроен. И затова рязко приключих разговора, като безцеремонно метнах важния задник на САК-а заедно с клетъчния му телефон зад борда и с насочено оръжие заповядах на шестчленния му екипаж да се маха от шибания ми кораб.

Не, може и да не беше от най-умните постъпки. Но като го гледах как пръхти и рита в костюма си за 1500 долара и в нафуканите си италиански обувки, изпитах едно преходно, неинтелектуално задоволство. В края на краищата нощта беше дълга, а и ние трябва да си доставяме малки удоволствия, когато можем, нали така?

Даа. Е, свещениците в унгарското училище „Свети Ладислаус“ ни казваха на нас, хлапетата, че за всяко удоволствие ще има изкупителна болка. Или както известният италиански уличен философ, детектив Антони Берета каза веднъж по телевизията: „Който съгрешава — той излежар.“

В моя случай болката се появи на пристана на Мазара дел Вало, Сицилия, където хората ми и аз не можахме да подминем началната точка и да вземем дори и една шибана лира^[18], а получихме заповед незабавно, мигновено, веднага и *tout de suite*^[19] да предадем всичко, което бяхме взели от „Куз Емек“, на съответните органи, а след това бързо да се прехвърлим в самолет за Франкфурт.

Да предадем — КСМ? Да се прехвърлим — КСМ? Франкфурт — КСМ?

КСМ и още как. В това затънтено пристанище на най-южния бряг на Сицилия ни прие доста неочаквана приветствена комисия,

включваща над дузина представители от четирите рода въоръжени сили (липсваха само военните въздухари). Един катер на бреговата охрана ни ескортира през последните петдесет морски мили до сицилийски води. На дока ни очакваха сума ти моряци и морски пехотинци.

Имаше и един висок, кльоцав полковник в бойна униформа, в комплект със зареден пистолет, лъснати до блясък цинтарки и побеляла отстрани прическа, която е така любима сред бъдещите генерали в центъра за специални бойни действия „Джон Ф. Кенеди“ във Форт Браг, Северна Каролина, който крачеше нагоре-надолу по кея, докато ние леко приближавахме яхтата. Под лявата си мишница притискаше голяма кафява кожена папка за документи. Настрани от него един взвод зеленобаретести стрелци от специалните сили в пълно бойно снаряжение образуваше кръг около големия черен хеликоптер „Пейв Лоу“, кацнал на края на пристана и готов да полети.

След като се вързахме и изключихме двигателите, накарах Нод и Хюи Бебето да спуснат трапа. Вдигнах парапета, закачих го да не падне и с тропане слязох на ниския бетонен кей. Полковникът се насочи към мен.

— Полковник Марчинко.

Това не беше въпрос и предполагам, позна ме по солта в плитката и по свирепо приятната ми външност.

— Аз. Бонджорно, колонело...

Спрях, защото очите ми търсеха значка с името върху джоба на гърдите на спретнатата му, но добре износена бойна униформа. Хм. Такава нямаше. Предполагам, че той беше от онези офицери с всеобщо приложение.

— Сътър. Полковник. Джон Сътър. — Протегна ръка. — Радвам се да се запознаем.

Поех голямата му длан. Хващаше твърдо, кожата му беше студена и суха на пипане, а пръстите — груби като едра шкурка. Тоя не беше от бюрожокеите.

— Какво мога да направя за вас, полковник Сътър?

— Виж какво, зарежи формалностите, става ли? Наричай ме просто Джон и аз ще те наричам както искаш — проточи той мекия си южняшки акцент някъде между Северна Каролина и Западна Вирджиния.

— Дик ми се струва добре.

Замълчах и магнах с ръка към униформената асамблея на пристана.

— Е, Джон, какво има, мамицата му? Край.

Когато се смееше, край очите му се събраха много бръчици. Това беше друг добър знак.

— Ами като питаш толкова любезно, ще ти кажа. Първо, според бележката, която проби няколко нови дупки в моя задник и в още няколко други, си сложил ръце на устройство, дето някога е било наше.

— Имаш ли копие от тази бележка, Джон? И нещо за идентификация?

Не желяех да се държа неприятелски, но тъй като атомните преносими устройства са ценна стока в наши дни, нямах намерение да поемам рискове. Честно казано, лесно е човек да намери една колосана, добре износена бойна униформа и орли на полковник. Всъщност не е напълно немислима и възможността да открадне човек и цял хеликоптер „Пейв Лоу“. Знам това — правил съм го.

— Дадено.

Той извади валидна лична карта от джоба на гърдите си. Проверих внимателно холографското изображение. Истинско беше. След това отвори кафявата кожена папка, за да видя какво има в нея. Имаше факсимиле с червена лепенка, прихванато с ластични ленти в горния и долния край. Отпечатано беше на специална хартия и по това разбрах, че е автентично.

Съобщението беше на бланка на Съвместното командване с подпис от Томас Е. Крокър, генерал, САЩ, и председател на Съвместното командване. И точно като самия генерал Крокър, и то беше СШН, а това означава — съвсем шибано недвусмислено. Тъй като е кратко, позволете да ви го покажа в неговата цялост.

СВРЪХСЕКРЕТНО

От: Председателя на Съвместното командване

До: полковник Джон К. Сътър, Пета група за сигурност на специалните сили, САЩ 231077-042/1250

Относно: Възстановяване на MAP3 сериен номер 7920113

1. На вниманието ми беше донесен фактът, че МАРЗ сериен номер 79–20113, първоначално доставено на 03 септември 1982 г. на компоненти в базата Пач на Пета група от специалните сили в Западна Германия, е задържано от служители на силите за специални бойни действия на ВМС по време на свръхсекретна антитерористична операция.

2. Като част от настоящия ви проект (виж обозначеното с А) ви нареждам да получите устройството от полковник Ричард (без второ име) Марчинко, ВМС САЩ, в Мазара дел Вало, Сицилия.

3. Заповядвам ви да използвате всички необходими средства за осигуряване на устройството и превозването му до Пач в условията на бойна тревога.

4. С помощта на кодиращи средства ще докладвате в тази служба и само в нея при първа възможност, като посочите точните подробности за начина и времето на извеждането на МАРЗ 79–20113 извън военния контрол на Съединените щати.

5. Заповядвам ви да се отнасяте към този въпрос най-поверително.

6. Подпис: Томас Е. Крокър
генерал от армията на САЩ
председател на Съвместното командване
Справка: 10 USC 167

Виж: Обозначение А (свръхсекретно/поверително)

Обозначение Б (несекретно)

СВРЪХСЕКРЕТНО

Джон Сътър ме погледна с дългото си като на хрътка лице.

— Може би аз съм настроен параноично, но като чета, ми се струва, че са го наврели на цялата ми група.

Сви устни и започна да търси дефектите по бетона на кея между обувките си.

— Знаеш ли, нямам против и да си го получа. Това ми е работата като офицер. Но хората ми не са имали нищо общо с това. Повечето от

тях дори не са били в средно училище, когато шибаното МАРЗ е донесено тук за първи път.

Радвах се да се запозная с този човек. Такъв офицер би се харесал на Рой Боъм. Поклатих глава:

— Председателят не действа по този начин. Да, иска резултати. И на мен ми е пробил толкова нови дупки отзад, че там съм като шибано швейцарско сирене. Но той не търси изкупителни жертви. Доколкото разбирам, записката е написана така, за да задоволи политиците — и да измъкне задника ти от всичко. Затова не мисля, че имаш повод да се притесняваш, освен ако загубиш шибаната бомба между тук и Щутгарт, в който случай се надявам да ти харесва животът в затвора. Виж какво, председателят е строг, но е справедлив и е шибан Воин.

Сътър кимна.

— Радвам се, че ми го казваш, защото се сецам с какви путкогъзи нещастници се занимавам през повечето време.

Потупа беретата на колана си.

— Трябвах ми шест часа увъртане и кандърми, за да накарам еднозвездния лайнар, който отговаря за операциите в базата, да подпише формуляра, та да си вземем оръжие сутринта. И това е, след като държа в ръка шибаната бележка от шибания председател на съвместното шибано командване, с което ми казва да осигуря шибаната охрана на ниво бойна готовност за откраднатото шибаняшко ядрено устройство.

Докато се възхищавах на фамилиарността на Джон Сътър с ироничното ползване на думата с Ш, трябва да ви кажа нещо. Жалката истина в наши дни, приятели, е, че антивоенното поведение се среща доста често сред генералите. Или, както умело го казва Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени: „Прекалено много са шибаните адмирали без шибани пишки и шибаните путкогъзи генерали, които клякат, когато пикаят.“

Знаете ли, в старите Военноморски сили, силите на дървените кораби и железните мъже, казват (и не лъжат), че човек води отпред. И знаете ли какво? Точно така е. Но в днешните Военноморски сили (превърнати във ВМС на железни кораби и дървени мъже), Военноморските сили, чийто шибан главен командващ е един страхливец, избягал от военна служба, бит по главата от онази работа на жена си, и мразещ военните, не можете да си представите какво

биха сторили всички онези еднозвездни генерали, за да станат двузвездни, когато трябва да се вземе решение, дето може да изглежда като свързано с войната. Тогава настава време за пращане на войните на майната им и затова всички ние сме толкова много начук-чукани.

Край на монолога.

— Амин, братко — казах и протегнах ръка към Сътър.

— Да — ухили се той. — Тези гноемъдци сигурно ще серат тухли, ако разберат, че заедно с мунициите задигнах и половин кило пластичен експлозив.

Това ме накара да се усмихна.

— Откраднал си парче С-4?

— Човек не знае кога ще се наложи да смени обзавеждането вкъщи, нали?

Харесвах този задник. Разсъждаваше като мен. Праснах го по рамото.

— Е, късмет, Джон. Надявам се да успееш да нариш някои задници и да промениш обзавеждането тук-там.

Замълчах за миг.

— Впрочем можеш ли да ми намекнеш само за съдържанието на онези неща с А и Б?

Той ме изгледа странно.

— Какво?

— Факсът от председателя има приложение с обозначение А. Свръхсекретно. Поверително.

Лицето му почервения.

— Би ми доставило удоволствие, Дик, но знаеш как е със свръхсекретните и поверителни неща.

Знаех, макар че с удоволствие бих искал да видя какво иска от него председателят. Поклатих глава.

— Намекът разбран. Ами другото обозначение — несекретното?

По лицето му се спусна лукава усмивка.

— Мисля, че него мога да ти покажа, Дик.

Бръкна под свръхсекретния факс и извади един сгънат лист хартия.

— Обозначеното с Б — каза той, сякаш си спомняше нещо тривиално — е любовно писъмце от председателя до теб.

Разгънах го и се зачехох. Съобщението не носеше обозначение за секретност и беше толкова просто като целувка, колкото това до Джон Сътър. Не е необходимо да го повтарям, но същността беше, че трябва да предам всички сведения, които съм събрал на „Куз Емек“, на представителите на главната съдебна служба. След това трябваше да транспортирам себе си, момчетата и цялото оборудване до главната въздушна база Рейн-Майн, съвсем близо до Франкфурт, в срок от двадесет и четири часа от излъчването на това съобщение. В Рейн-Майн трябваше да се обадя на един О-5 (това е подполковник) на име Смит, който работи в разузнавателния отдел, и да изпълня нарежданията му. Това беше всичко. Край и чао.

Погледнах печата върху факса. След това погледнах големоциферблатния часовник за дребнопишковци на косматата си лява китка. От излъчването на това съобщение бяха изминали шестнадесет часа. Аз стоях на един шибан пристан на шибания югозападен бряг на Сицилия във водолазен костюм, който носех от три дни. Нямах документи, нито командировъчни, нито дори една шибана лична карта. Когато човек отива на война, обикновено не взема със себе си шибаната кредитна карта или пък шофьорската книжка. При повечето от мисиите ми, тенденцията за които е да бъдат тайни, подривни и провеждани на принципа АНДУ^[20], не нося никакви идентификационни документи. По този начин, ако свирепият ми задник бъде очистен и загубен, няма да предизвикам срам за страната си.

Отново прегледах листа факс-хартия. Да транспортирам себе си, момчетата и оборудването — това заповядваше той. Незабавно, нареждаше съобщението. Какво, мамицата му, трябваше да правя, да използвам волска каруца ли?

Идваше време Дики да бъде пратен на майната си и изразих това на технически тюленски език, който накара полковник Сътър да реве от смях. Той ме прасна по рамото.

— Хей, Дик, може би ще ти намерим осем комплекта дрехи, ако нямаш нищо против армейските униформи. Позволих си и да донеса две сейф-кутии „Конекс“, за да си сложиш оръжието и мунициите и каквото друго трябва.

Благодарен му бях и му го казах. Малко са офицерите в наше време, които биха проявили такава инициатива.

— И ти би сторил същото за мен, нали? — запита Джон.

Предложих му ръката си.

— Когато кажеш, Джон.

— Супер — отговори.

— Виж — продължи, — мога да те закарам до Сигонела. По-малко от час е, ако настъпим газта. Оттам винаги има совалки до Франкфурт. Ще стигнеш без проблеми.

Лесно беше да го каже. В края на краищата имаше си собствен хеликоптер, мамицата му. А хората ми и аз трябваше да ставаме стопаджии. Просяци. Низвергнати в йерархията на шибаната военна въздушно-транспортна система. Но тъй като председателят ми е шеф и тъй като си говорим на малки имена (той ме нарича Дик, а аз него — генерале), а и си харесвам работата, изохках, казах наум „тъй вярно“, взех съобщението на председателя и започнах да го изпълнявам.

Е, донякъде. Не дадох куфарчето с пари, което бях взел от стаичката на Халед. Нито пък предадох записките от разпита по време на петдесетте и три часа, необходими ни да докараме „Куз Емек“ до Сицилия. Записки от разпит ли? Да. Многобройни. И повярвайте, бившият агент на ЩАЗИ, *der winzig*^[21] Хайнц Хокхайзер беше изключително приказлив по време на нашия круиз.

Това не беше неочаквано. Вижте, в мен има едно определено качество да... убеждавам, така да се каже. Особено ако сте голи, опаковани със залепяща лента към неудобен стол и ако аз размахвам горещ поялник в голямата си свирепа ръка. Е, Хайнц всъщност не оцеля от пътуването до Сицилия. Умря ми — вероятно от сърдечен удар, но кой би могъл да разбере без лекар на борда. Хей, не бях виновен аз. Той просто си пукна, мамицата му. Както и да е, направихме прилично морско погребение на бившия агент на ЩАЗИ, което може би не заслужаваше. И тъй като нито Джон Сътър, нито пък някой друг не спомена Хайнц, аз също не си направих труда да повдигна въпроса.

Както и да е, да се върнем към откритото от мен. Научил бях, че Хайнц е платил 800 000 долара за проклетата вещ — купил я от един грузински мафиоз на име Габлиани, срещу пари в брой. Доколкото разбрал, каза ми Хайнц, онзи вор^[22] изтъргувал оръжието от някакъв руски полковник, работещ за Министерството на вътрешните работи в Москва. Руснакът бил платил на човека, който му го продал —

германец — с три съветски ядрени бомби в куфарчета от 1985 г. Габлиани взел *американское* МАРЗ от онзи иван, като му платил с десеткилограмово парче афганистански хероин на люспи и петдесет пакета боливийски кокаин.

И пет фъшкии не давах за наркотиците. Искях да разбера как иванът е напипал онова ППСАЩ^[23] МАРЗ.

— Според мен германецът беше от Дюселдорф — изхъркал беше Хайнц.

Не това бях имал предвид. Предвид бях имал въпроса как швабата е сложил ръце върху бомбата.

— Но в такъв случай ти искаш да кажеш Дюселдорф — настоял беше Хайнц.

— Окей, да, Дюселдорф — иронизирах го аз.

Той сви рамене, доколкото можа, след като беше залепен за стола. Малкият шваба настояваше, че не знае откъде е дошъл МАРЗ преди Дюселдорф. Убеден бях, че ми казва истината, защото двамата с него (и с поялника) бяхме обходили тази територия няколко пъти и колкото и добре да са го учили (а ЩАЗИ обучаваха агентите си доста добре), усещам, ако ме лъжат. А Хайнц не излъчваше кофти вибрации, ако не броим, разбира се, миризмата на тялото му и лайната в гащите.

Но той сподели с мен донякъде смущаваща информация в хода на нашата продължителна беседа. Абсошибанолотно сигурен беше, че купеният от него МАРЗ не е единственото американско устройство на пазара. Всъщност казал бе, че преди да влезе във връзка с Габлиани Грузинеца, отишъл в самия Дюселдорф, за да провери пазара, защото по улиците се говорело, че Дюселдорф е мястото на събитията, поне що се отнася до джобните атомни бомби.

Отбелязах, си наум това фактче, а после се запитах на глас дали дребният шваба не е открил нещо.

Хайнц доста се гордеше със себе си. В края на краищата той е бивш разузнавач. Похвали се, че за по-малко от половин ден уредил комбината. Обадил се на един от старите си агенти в Берлин, служител на западногерманското правителство с кодово наименование Ротвайлер, когото той използвал по време на Студената война. Ротвайлера не бил особено щастлив, че се чува с Хайнц, но човекът от ЩАЗИ знаел, че западногерманецът няма да го издаде. Защото Хайнц

щял да се погрижи Ротвайлера да научи цял куп нови номера — в затвора.

Както и да е, не се наложило да чака дълго, преди Ротвайлера да го свърже с човек от една от неонацистките групи, който пък го свързал с някакъв шибан ултранационалисти боклук, който опитал да шитне на Хайнц двеста килограма пластичен експлозив „Семтекс“.

Разказът ставаше малко дълъг. Облизах пръст и докоснах края на поялника и след като Хайнц чу съскането, му казах да ускори темпото.

Малкият шваба заговори толкова бързо, че приличаше на дългосвиреща плоча за 33 оборота, пусната на 78. Продавачът на „Семтекс“ познавал един търговец на кокаин, който продавал на някой си Франц. Франц имал скъп навик. Трябвали му пари, за да го поддържа. Търговецът на кокаин бил казал на търговеца на „Семтекс“, че една нощ в една от скъпите дискотеки на Дюселдорф Франц му казал, че би желал да размени една руска джобна ядрена бомба за петдесет кила ненарязана колумбийска марихуана от най-високо качество. За сто кила кокаин, казал Франц, може би ще успее да сложи ръце върху американска ядрена преносима бомба. Много по-висококачествена от съветските, които вече имал на склад.

Хайнц вече започваше да говори смислено.

— И кой е Ротвайлера — запитах, а поялникът в ръката ми се доближи до сбръчканото му пишле.

За разлика от бившия си шеф Маркус Волф, който предпочете да иде в затвора, вместо да споменава имена, Хайнц видя свирепия поглед в очите ми и реши да си каже всичко:

— Казва се Грюнер. Петер Грюнер — изскимтя дребният шваба.

— Петер Грюнер ли те свърза с търговеца на кокаин? — запитах.

— *Nein*^[24] — отговори Хайнц.

Той вече бил задвижил нещата, но преди всичко да си дойде на място, получил обаждане, което най-после го свързало с Габлиани, грузинския мафиоз, с когото опитвал да се свърже около месец и който според проверките от страна на Хайнц имал за продан едно американско АБУ. Това било всичко. Ханс напуснал хотела, взел такси за летището и се качил на самолет за София. Не се занимавал с Франц от Дюселдорф, нито пък с дискотеката.

И как се казва дискотеката, бях запитал риторично аз. (Страшно ме бива в риторичните въпроси, когато държа поялник в ръка.)

— „Die Silbermieze“ — измяука протяжно Хайнц, — „Сребърната котка“.

Попитах Хайнц защо не е поел по лесния път и не е купил едно от руските куфарчета на пазара. Искам да кажа, че осемстотинте хиляди, които Хайнц платил за атомното устройство, което планирал да продаде на Халед, бяха най-малко два пъти повече, отколкото струваха откраднатите руски ядрени устройства, които знам, че се продаваха на Ирак, Иран и Либия в наше време.

Малкият германец ми каза, че всъщност опитал да спести малко пари на саудитеца, като му вземе една иванска бомба. Но Халед настоявал за американска стока и нищо друго. Постоянно говорел, оплака се Хайнц, за справедливостта според Корана, при която потисникът се умъртвява със собствения му меч. И тъй като парите не били проблем, и тъй като Халед бил такъв първокласен тъпанар, Хайнц решил да купува скъпо и да продава още по-скъпо. Затова заминал право в София, където на летището го гепили взвод престъпници, вързали му очите, метнали го на задната седалка на голям черен „Мерцедес“ и го закарали кой знае къде. В крайна сметка се озовал в някаква забравена от Бога къща, където седял два дни, охраняван от двама истински бандити.

— Предполагам, проверяваха ме — изскимтя Хайнц.

След това отново му завързали очите и го закарали на среща с мафиоза.

За първи път видял с очите си онзи *вор в законе*^[25] на име Габлиани в задната стая на един грузински ресторант в малките улички на София. Пазарили се три дни над чинии с обогатени с майонеза салати, мазна херинга и черен грузински хляб, промивани с безбройни чаши коняк „Наполеон“, „Чивас Регал“ и водка. След доста чашки (напръстници по-скоро) Габлиани Кръстника се похвалил на Хайнц, че при цената на хероина в Афганистан и при високопоставените му връзки в старото ръководство на муджахидините, приятелите му измежду иранските молли, които му помагали да превозва наркотиците, и въпреки високите подкупи на властите в Турция, Албания и Франция, шибаното оръжие не му струвало и двеста хиляди долара.

И така, Габлиани казал, че тъй като бил направил толкова добра сделка, щял да позволи и на Хайнц да направи малка икономия — с

повече печалба и за двамата. Съгласували цена, половината пари били прехвърлени и три седмици по-късно един куриер се появил с АБУ в апартамента на Хайнц във Франкфурт.

И разбира се, парите не представлявали проблем. Не и за Халед: в куфара имаше два и половина милиона долара — това са двадесет и пет хиляди стодоларови банкноти. Тежеше повече от шибаното АБУ.

Е, дългият ми разговор с Хайнц ме остави объркан, ядосан и нащрек. На първо място стоеше председателят. Едното липсващо АБУ вече му беше причинило жесток случай на ККВЗ (което, разбира се, означава Крив Косъм В Задника). Кажа ли му, че подозирам още липси, а това нещо не бях в състояние да направя до момента, защото нямах необходимите обезопасени комуникационни средства, вероятно щеше да развие най-шибания случай на хемороиди, познат в историята.

На второ място се намирах аз. Не ми харесва идеята да се изправам срещу ядрено оръжие в ръцете на негодници, торби с боклуци и други отбрани задници. А този вид тактическо оръжие може да се пуска в действие бързо, ефективно и със смъртоносни последствия. Представете си само, приятели, какво би станало, ако бомбата, която избухна в гаража на Световния търговски център в Ню Йорк, беше АБУ. Или пък ако Тимъти Маквей^[26] бе успял да намери пари, с които да се снабди с руска куфарна ядрена бомба за федералната сграда „Мъра“ в Оклахома сити.

Гадните възможности са безкрайно много. И така, докато замъкна свирепия си задник до Рейн-Майн и се оправя с полковник Смит, съгласно заповедта на председателя, планирах да се освободя от този Смит и да замъкна задника си до Дюселдорф, за да намеря бившия агент на Хайнц, Петер Грюнер (известен още като Ротвайлера). Можеше да отидем заедно в онази дискотека на име „Сребърната котка“. Но не търсех възможност да раздрусвам дупе — нито своето, нито чието и да било друго. Не, планирах да прекарам известно време в промъкване и надзъртане, за да видя кой, мамицата му, е този Франц. В края на краищата точно той твърдеше, че може да продава всякакви смъртоносни ядрени устройства, които да изложат страната ми на опасност.

Това не ми харесва. Да, аз съм свиреп воин (всъщност, аз съм шибаният носител на търговската марка Свирепия®). Но освен това

съм и непоколебим патриот. Точка. Обичам тази страна, независимо колко се оплаквам от военната система, в която съществувам, от неебаващите се задници, с които твърде често се налага да работя, и от настоящата увяхналохуеста администрация, която управлява въоръжените ни сили.

Вижте, когато страната е в опасност, аз не съм щастлив Свиреп. Всъщност, когато страната е в опасност, ставам един много опасен Свиреп. И затова, когато открия виновната страна — и повярвайте, приятели, ще я открия, — ще обвия свирепите си длани около пишкоцокащото ѝ гърло и ще *с-т-и-с-к-а-м*, докато той/тя/то (аз съм екзекутор, застъпник за равните права в края на краищата) остане напълно безжизнен.

[1] Правила за влизане в бой. ↑

[2] Това и трябва да се очаква. В края на краищата именно при тази администрация един високоплатен консултант на Пентагона каза на министъра на отбраната, че военните са прекалено „мъжествени“, и настоял в бъдеще обучението да не набляга дотолкова на „мъжествено“ поведение, агресивност и бойни умения, а да се изготви обучението на армията по модели на организации като религиозните ордени и Анонимни алкохолици. По този начин, пише консултантът, „армията ще постигне желаната цел да не бъде жестока, по-непредубедена спрямо половете и по-малко работеща с хора само от един пол“. Най-невероятното в тези безподобни конски лайна е, че шибаният министър приел критиката без коментар. ↑

[3] Игра на думи с *KISS* (целувка) като акроним за *Kiss It Simple Stupid* — прави нещата просто, глупако. — Б.пр. ↑

[4] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[5] От *WTF* (*What The Fuck?*) — Какво Става, Маmicата му? — Б.пр. ↑

[6] Така тюлените казват доктор на науките. ↑

[7] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Прекомерна гордост, самоувереност, арогантност. — Б.пр. ↑

[9] Неприкрито безочие, наглост. — Б.пр. ↑

[10] Нищо (иврит). — Б.пр. ↑

[11] Мъртъв като пън на швабски. ↑

[12] Слаб, нищожен (нем.). — Б.пр. ↑

[13] Прави с (неправилен нем.). — Б.пр. ↑

[14] Бързо (нем.). — Б.пр. ↑

[15] Притежавано от Правителството на САЩ. ↑

[16] Известни американски гангстери. — Б.пр. ↑

[17] Убиецът на президента Кенеди. — Б.пр. ↑

[18] Става дума за играта „Монопол“, като, ако играчът премине покрай началната точка, получава пари и продължава напред, а в противен случай започва от нула. — Б.пр. ↑

[19] На часа (фр.). — Б.пр. ↑

[20] Този акроним означава Ако Няма Други Указания и точно така обичам да действам, когато съм заобиколен от неебаващи се нещастници. ↑

[21] Това е дребен на швабски. ↑

[22] Значи бос от престъпния свят на руски. ↑

[23] Проверено от правителството на САЩ. Да, знам, че последния път, когато го използвах, този акроним означаваше Притежавано от правителството на САЩ, но така са нещата. ↑

[24] Не (нем.). — Б.пр. ↑

[25] Кръстник на мафията. ↑

[26] Човекът, обвинен за бомбения атентат през 1995 г. в Оклахома, САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Двамата с Джон Сътър си клюкарихме по целия път до Сигонела. Животът му напоследък бил доста мизерен: няколко сонди от страна на скинари или неонацисти, или двете заедно, показали, че сигурността в половин дузина армейски бази между Щутгарт и Франкфурт е слаба, и той имал за задача да разбере кой/какво/къде/как/защо.

В казармите в Пач например проклетата сензорна система постоянно се таковала и шибаният командващ генерал — същият задник, който за малко не отказал да даде мунициите на Джон — не признавал това. Според него напоследък шибаните лисици, зайци и други гадини са се побъркали, докато Джон Сътър и останалите стрелци знаели дяволски добре, че ги проверяват гадини от човешкия вид. По-лошо, някакви местни пракери^[1] влезли в компютърната система на армейското разузнаване в Нюрнберг и офейкали с неколкостотин диаманта от короната, а идиотите там нямали достатъчно акъл да се сетят да си оправят защитата, та системата си останала също толкова уязвима, както и преди.

А пък сега излизаше и шибаното АВУ.

— Казвам ти, Дик — заяви той, — нямам против чинията ми да е пълна, но тази направо си прелива, а и ми мирише на лайна.

Трябваше да се засмея — защото, който е нещастен, търси компания. Но не просто се засмях. Двамата с Джон сключихме една сделка — щяхме да си сътрудничим. Защото онова, което ми беше казал, ме тревожеше.

Вижте, точно сега Германия е в преход. Абсорбирането на бившата Източна Германия причини някои трудности на швабите — висока безработица например. Но обединяването си има и своите плюсове. Германия размахва повече сила из Европа, отколкото преди повече от половин век. Берлин е възлов играч в европейската икономика и политика. Междувременно Америка, която по време на Студената война беше като големия батко, сега си има други стратегически занимания. Повече сме загрижени за Далечния изток

например, отколкото за вътрешните работи на Европа. Което означава, че Германия и Америка се отдалечават — а това според мен не е непременно Хубаво Нещо. Питате защо така?

Защото дава изобилни възможности за шепа негодници — например нарастващите германски ултрадесни фракции — да създават неприятности. И от думите на Джон Сътър се разбираше, че случаят в неговия район е точно такъв.

Затова двамата с него щяхме да останем във връзка. И ако обстоятелствата изискваха, щяхме да си обменяме информация.

Аз силно вярвам в тези неща. Има хора, които не изпускат информация и разузнавателни данни, защото гледат на тях като на лична собственост. Според мен всяка разузнавателна или тактическа информация, която може да спаси живота на един стрелец, трябва да бъде споделяна. Джон Сътър имаше трудна задача. Ако аз можех да му помогна, щях да го сторя. И бих очаквал същото от него.

Приземихме се на грубия асфалт в Сигонела петдесет и три минути след като отлепихме от кея. И Джон Сътър имаше право: след около половин час изпросихме осем местенца на един мърляв С-130, извършващ редовният си полет три пъти в седмицата за боклуци и бира от Рейн-Майн. Джон махна с ръка, когато неговият хеликоптер се вдигна във въздуха. Споделил беше нещо повече от клюки и обеща да делим информация. В една от сейф-кутиите „Конекс“, които ни даде, се намираше половинкилограмовото му блокче пластичен експлозив, шест детонатора, два метра детонационен кабел и три електронни таймера. Надявах се да мога да си платя дълга някой ден.

Прекарах траещия мъничко повече от три и половина часа полет до Франкфурт излегнат върху един мърляв брезент, с глава върху дебелата чанта с пари и с мисли за бомбата, която бяхме взели от дребния Хайнц. Не съм работил с преносими атомни бомби. Трима от сивокосите старшини от групите за обучение по подводни диверсии 21 и 22 — старият ми взводен старшина Евърет Емерсън Барет и още двама старци, известни като Гроус и Мъгс Съливан — са се обучавали с ранни версии на МАПУ (малки атомни преносими устройства) и САПУ (средноголеми атомни преносими устройства) през 50-те и 60-те години. Скачали от самолети и излизали от подводници с тях, което

си е кофти работа, защото най-ранните версии на САПУ тежали около шестдесетина кила.

Освен това адски трудно се работело с тях. Гроус казваше, че било като да скочиш от самолета завързан за някаква шибана перална машина на пълна центрофуга. Почти невъзможно било да се превърти човек и да се стабилизира, което означава голяма вероятност парашутът да се свие, ако не внимаваш. А срязването на сриналия се парашут и спускането с резервния било почти невъзможно заради тежестта на САПУ.

Според Мъгс Съливан над дузина жабоци изгорели и прегърнали букетчето по време на скокове със САПУ. Но най-лошото било, че първите АБУ — и малките, и средноголемите — се управлявали от кондензатор. А повярвайте ми, кондензаторите са адски нестабилни, особено при влага или студ.

Но пък имало безкрайно много тактически възможности или поне така намекваха Ев, Гроус и Мъгс. Веднъж бях питал Мъгс Съливан защо му е потрябвало, мамицата му, да скача от самолет с нещо, което може да го изпари за милисекунда.

— Нещастно, тънкохуесто лайномозъчно путкогъзо жълтомъдо тъпо лайно такава — отговори с любящо ръмжене Гроус. — Да приемем, просто ей така, за спора, че работим с атомно устройство с мощност нула цяло и един мегатон. Помисли. Това е чикиярският еквивалент на сто тона тротил. Сто шибани тона експлозивни в пакет, който мога да нося на шибания си гръб, ако се наложи. Окей, да кажем, че трябва да гръмнем язовирна стена. Сам избери, заднико — сто тона тротил или шейсет кила АБУ. Трябват ти хиляда шибани бомби по сто кила едновременно върху една и съща шибана цел за това, дето аз ще го свърша с по-малко от един взвод жаби. Колко самолета според теб са необходими, за да пуснеш хиляда такива бомби, а?

След като обясни нещата по този начин, всичко стана напълно ясно — дори и за мен. И продължава да ми е ясно всъщност. После, в началото на 70-те години, или поне така се говори, половин дузина тюлени от „ТЮЛЕН-Група 2“ били П³, което, вярвам, досещате се, означава подбрани, пратени и покрити. Нашепваше се, че преминали на работа в някаква суперсекретна група с някакви букви в името след директна заповед на президента, нашия Ричард Милхаус Никсън, за когото много тъжим и който беше съвсем неконвенционален.

Един ден пиели бира с приятелите си в базата на „ТЮЛЕН-Група 2“. На следващия имената им изчезнали от списъците, семействата им били преместени кой знае къде и повече не ги видяхме в Литъл Крийк — пък и никъде другаде. По линията на слуховото разузнаване се говореше, че се наели доброволно да работят по някаква програма, която включвала тактически действия с оставане в тила в случай на съветска инвазия в Западна Европа. Нашепваше се, че са се записали доброволно за удари над Варшава, Прага, София, Москва, Ленинград и други отбрани цели в Съветския съюз и Варшавския договор с преносими от човек атомни оръжия, знаейки, че предвидената смъртност при мисията е 100 процента.

Но през 70-те години смъртта за родината беше нещо, за което хората се наемаха. Тогава патриотизъм не беше мръсна дума или пък празна концепция. Тогава военните не бяха лигаво чувствителни и не лансираха идиотската концепция, че новобранците имат нужда от по-добро самочувствие.

По онова време от новобранците се очакваха ПОСТИЖЕНИЯ. Точка. Край. А ако им липсваше мотив да се справят сами, имаше достатъчно цинтарки четиридесет и пети номер с двойна подметка, с които строевите сержанти, инструкторите-оръжейници и старшините прилагаха онзи старомоден, високоефективен мотивационен метод, известен като „бърза цинтарка в задника“.

Но аз се отклонявам от онова, което искам да кажа. А то е, че по онова време хората, които управляваха армията, разбираха, че единствената причина да има армия е, за да убива тя нашите врагове, а не да кара хората да се чувстват добре заради самите себе си. И тъй като най-големият ни враг беше Съветският съюз, за мен имаше пълна логика в това шестимата тюлени да се наемат доброволно да убият колкото е възможно повече от Съветите, дори ако това означава да загинат и самите те.

По време на Студената война Главният сценарий за сухоземната война, както го наричаха тогава, протичаше по следния начин: войски на Съветския съюз и Варшавския договор, подсилени от въздушна подкрепа и ракети със среден обseg на действие, ще връхлетят от Балтийския район, Полша и Чехословакия право през Германия. Като вълни в езеро Съветите ще преминат през Западна Европа до Атлантическия океан на запад и до Средиземно море на юг.

Един от основните елементи на натовската отбранителна стратегия се състоеше в това, че при тази масивна съветска инвазия бойци от силите за специални операции — зелени барети, тюлени и други — ще проникнат в руските линии, за да атакуват Съветите отзад, разрушавайки снабдителните им линии, командните и контролни центрове и комуникациите. В помощ на този план Съединените щати тайно складираха тонове и тонове военно оборудване из цяла Европа. Повечето от тези оставащи в тила запаси, включващи оръжие и муниции, коли, храна, резервни части, боеприпаси, цивилни дрехи и огромно количество фалшиви лични карти, бяха скрити в Германия и Австрия. Но имаше скривалища и във Франция, Норвегия, Италия, Гърция и Турция. Тези потайни гнезда бяха известни като ПИВКСАЩ — позиционирани извън военния контрол на Съединените щати. Координацията им се управляваше от поделението Пач, или главния щаб за специалните операции, разположен извън Щутгарт, Германия.

Очевидно точните местонахождения на тези складове представляваха ревностно прикривана тайна за малцина. Аз знам за дузина такива — повечето са в близост с морето, в Норвегия, Италия, Франция и Гърция. Но такива обекти има със стотици. Сдържаха ли някои от тях АБУ? Вероятно да. Но не мога да кажа със сигурност, защото просто не знам. В нито едно от посетените от мен скривалища нямаше такива неща. Това — от една страна. От друга страна, знаех от писмото-ракета от председателя до Джон Сътър, че онова АБУ, което *der winzig* Хайнц продаде на Халед, е било доставено в Пач в началото на 80-те години. След това в определен момент то изчезнало от радарните екрани на всички. В крайна сметка се оказва, че са го гепили. Лоша ситуация.

Пристигнахме в Рейн-Майн малко след 12:00 часа. Оставих момчетата и всичкото оборудване в кафенето и се отправих към ниската постройка от червени тухли в далечния край на летището, в която се помещаваше разузнаваческият персонал. Вътре проверих в каталога за един подполковник на име Смит. Нямаше човек с такова име. Намерих административната служба, пъхнах глава и открих една наперена млада сержантка, която надникна към мен над екрана на

компютъра си. От табелката на бюрото разбрах, че разговарям със сержант М. Уолш.

— Здравейте, сержант Уолш. Аз съм Дик Марчинко и търся подполковник Смит. Май не е включен в списъка.

— Вие търсите подполковник Смит — повтори тя. Направи ми един ЦВО — цялостен визуален оглед — и установих, че попадам силно в дебитната част на балансовия отчет. — И се казвахте...

— Марчинко... Ричард. Полковник. ВМС.

Получих нов ЦВО. Не каза нито дума, но езикът на тялото ѝ беше ШЯШВ — шибано ясен и шибано висок. Той казваше: „О, да бе, ти си полковник от ВМС, а аз съм шибаната баварска кралица.“

Разгънах изпратеното по факса съобщение от председателя, изгладих го върху края на бюрото ѝ и го поднесох в посока към нея.

Тя прие листа, пхна го под чипия си нос и го разгледа, като мърдаше устни, докато чете. Погледна едно голямо жълто залепящо се листче, закачено към екрана на компютъра, и когато се наведох напред, за да опитам да го прочета, тя махна листчето, сгъна го и го напъха в джоба на полата си. За да не ми позволи повече да надзъртам, натисна няколко клавиша, с което загаси КЛТ (ако не знаете това, отворете речника и вижте какво значи). След това стана, отиде в другата стая до един сейф с четири чекмеджета, поставен под лоша снимка на някакъв еднозвезден генерал от Военновъздухарските сили, и с гръб към мен, за да ми пречи да гледам, завъртя циферблата, отвори ключалката, обърна магнитния надпис „ЗАТВОРЕНО“ с червени букви на бял фон така, че се появиха бели букви на червен фон — „ОТВОРЕНО“, изтегли горното чекмедже и извади запечатана папка с червен етикет. Взе нож за отваряне на пликове, поставен върху сейфа, срязва печата, отвори папката, надникна в нея и след това ме изгледа, сякаш за да сравни лицето ми със снимка.

Очевидно удовлетворена, тя изтегли дебел кафяв плик от папката, срязва го, върна ножа върху сейфа, след това ми подаде собствения ми портфейл заедно с кредитната карта, „без която не трябва да излизам от дома“, както е в рекламата. Този номер ми хареса, мамицата му, и ѝ го казах. Тя се усмихна сухо и продължи да изважда разни неща от големия плик. Първо се появи истинска лична карта с богато окосменото ми лице и истинското ми име, на която се отбелязваше, че съм ОВСР^[2], назначен към разузнавателната група в

Рейнска област. За всеки от хората ми имаше подобни карти, както и дебела пачка германски марки, стегната с гумен ластик. Тя постави върху бюрото си лист хартия, който се оказа инвентарен списък.

— Подпишете се върху оцветената част до малкия червен етикет, моля, полковник Марчинко.

Извадих един голям сгъваем нож от колана си и натиснах копчето, за да се отвори:

— Имате ли химикал — или да се пробода и да подпиша с кръв?

Сержант Уолш размисли върху думите ми около десетина секунди, после ме изгледа с напълно сериозно лице и каза:

— С химикал ще е достатъчно.

Даде ми един от чекмеджетата на бюрото си.

Взе подписания формуляр от мен и протегна обърнатата си длан, докато не поставих химикалката в нея. Химикалката биде поставена Точно На Мястото Си. След това подписаният формуляр бе върнат в папката с червен етикет, папката бе затворена рязко и пъхната обратно в чекмеджетата за папки. Сержант Уолш затвори чекмеджетата с доставящ задоволство тъп звук, завъртя ключалката и обърна магнитния надпис — всичко това в едно плавно движение. Всичко беше така добре хореографирано, че доставяше повече удоволствие, отколкото ако човек гледа коледната програма на „Ракетките“^[3] и да ви кажа, сержант Уолш имаше много по-хубави крака от повечето от тях.

Тя забеляза, че я гледам, пусна една едва забележима усмивка и каза:

— Подполковник Смит е извън базата, полковник Марчинко. Той иска вие и хората ви да се срещнете с него в Майнц.

— Майнц.

Тя кимна.

— Знаете ли къде е Майнц, полковник?

Разбира се, че знам — и й го казах по своя игриво свиреп начин, от което по бузите й изби червено от срам. За онези от вас, които не са запознати с разположението на Дойчланд, Майнц е на около двадесет и пет мили западно от военновъздушната база Рейн-Майн, в точката на вливане на реките Рейн и Майн. Малък град, разположен в средата на най-добрите винопроизводителни райони в рейнската долина. Но не забравяйте: може да е малък в сравнение с Франкфурт или Дюселдорф например, или Берлин. Но е доста голям — не някое село с една улица

около река Рейн, река Майн или долината Мозел, и фактът че подполковник Смит, който и да е той, мамицата му, е казал, че ще ни чака в Майнц, не помагаше особено много по отношение на тази *treff*^[4]. Все едно да кажеш: „Ще те чакам в Санта Фе.“

Почесах се по брадата.

— Не спомена ли къде би искал да се свържем?

Тя бръкна в джоба си, измъкна листчето и отново го огледа.

— Идете в Майнц и се регистрирайте в „Хилтън“ — онзи до реката — отговори сержант Уолш. — Там вие и хората ви имате резервирани стаи.

Тя размаха жълтото листче към мен.

— Съгласно написаното тук, подполковник Смит ще ви намери.

Сега, когато имахме лични карти, се напъхахме във военния магазин в базата и се снабдихме с някои основни вещи — джинси, тениски, панталони и якета, обувки, чорапи, четки за зъби, самобръсначки. За голямо раздразнение на Пачия крак не употребихме нито един от мерцедесите на паркинга на щаба. Нито пък заехме — да се чете откраднахме — официален автомобил на Военновъздухарските сили на САЩ. Вместо това се качихме на един от минибусите от базата, които обикалят по маршрут и разкарват пилотите в района наоколо. И така преминахме в зигзаг през Флорсхайм (вече знам къде се правят шибаните швабски обувки), Вайлбах, Бийбах, Ербенхайм и Висбаден, а после прекосихме Рейн при Шиерщайн, после завихме на изток, успоредно на реката, като преминахме през една промишлена зона, която бавно прерасна в град, докато големият хотел „Хилтън“ се извиси пред стъклото на минибуса. Разтоварихме се и изпратихме с очи малкия дизел, който отбръмча към Боденхайм с двама много уморени пилоти на борда. Трябваша ни две колички за багаж, за да съберем цялото си оборудване. След това казах името си на човека на рецепцията и той ми подаде ключа за един апартамент на четвъртия етаж.

Имаше четири големи спални, всяка с две двойни легла. Апартаментът разполагаше с две бани и огромен хол, който гледаше към града. А на минибара седеше писмо, адресирано до мен.

Разкъсах плика.

„*Willkommen, mein Kapitän*^[5] — пишеше в него с печатни букви. — Нека се срещнем и поговорим. Ще ви чакам в Алт Дойч Вайнщубе — това е винарна зад *Dom*^[6] — 19:00.“

Погледнах часовника си. 15:25. Щом срещата е определена за 19:00, ми се искаше да разузная околността и винарната най-малко два часа преди това. Не, не съм параноик. Аз просто следвам собствената си шибана божия заповед за войната със специални методи, онази, „Не си въобразявай“. Затова взехме по един бърз душ и след това, тъй като в хотелската стая бяхме лишени откъм бира, заключихме нещата си на сигурно в стоманените кутии на Джон Сътър и тръгнахме да проучваме.

16:05. Разходихме се по тесните съвременни улици. От доста време не бях идвал в Майнц и ме удиви американизирането му. Градчето е на повече от двеста години. Претърпяло е тежки бомбардировки през Втората световна война и затова повечето сгради са на не повече от петдесет години. Но не за това става дума. Става дума за това, че в наши дни швабите си купуват маратонките от магазините „Фут Локър“^[7], ядат в „Макдоналдс“, „Бъргър Кинг“ и „Кей-еф-си“ и похапват в пицариите на „Пица Хът“, вместо да кльопат чудесните си вурстчета.

А ако искате да заприличате на местните хора, забравете за айн кожен панталон унд високи обувки или дълго сако и айн шапка с перо. Просто се напъхайте в няколко размера по-голяма фланела с надпис UCLA, дънки „Левис“ или „Гап“, маратонки „Еър Джордан“, както и една от онези шибани бейзболни шапки с надпис „Няма страшно“ — с козирката назад, разбира се, и ще изглеждате съвсем като 80 процента от всички съвременни шваби. Разходихме се из претъпкания пазарен район на Майнц и повярвайте ми, беше си като в Джорджтаун, само дето всички шпрехензидойчваха.

Е, аз лично смятам, че когато ти намира в Германия, ти яде германски храна — и ти нея ХАРЕСА. И така, отправихме се към *Altstadt* — стария град, където трябваше да се срещнем с подполковник Смит. Залепих се като комар на лампа за витрината с дебело стъкло, на която се продаваха онези старомодни *Fleischwurst mit Saft* (това е наденички в сос с горчица) върху *Brot* — това е хляб, — те са толкова абсолютно, цялостно, идеално, интензивно и докрай германски, че изкарват сълзи от очите (а да не говорим за килограмите

наситени мастни образования по артериите). Их бин помирихен. Их бин шмръкхен. Предадох се. Казах на момчетата, които с копнеж гледаха към „Макдоналдс“ на стотина метра надолу по улицата, че не мърдаме отгук, докато не опитаме всяка една шибана разновидност в големия стъклен шкаф.

Те започнаха да се оплакват и скимтят — докато, разбира се, ги накарах да вкусят стоките зад гишетото. Трябваше им само по една хапка — знаех, че са се пристрастили. И така, ние штояхен унд жвакен, а мазнината течеше по брадите ни и горчицата сплъстяваше мустаците ми. О, нежни читателю, намирах се на шибаното шедмо небе.

И така, заситен и с увиснали на ръкавите ми момчета, както правят малките деца, ако им дадат само половината, разузнахме тесните улици между катедралата и реката, докато си намерихме една *bier Stube*^[8]. Задачата беше по-трудна, отколкото може би си мислите, предвид факта, че Германия би трябвало да е за бирата онова, което Швейцария е за шоколада. Но Майнц, разберете, е град на винари. Ето защо има десетки, дори може би стотици *Weinstuben*. Но старомодните германски бирарии, от онези, дето се нижат по улиците на Мюнхен и Щутгарт, или дори баровете, каквито има в Дюселдорф, Берлин, Хамбург, Кьолн и Бон, са много по-малко на брой и по-далеч една от друга.

Накрая намерихме подходящо кандидат-заведение на няколко преки на югоизток от катедралата. То се намираще на тясна, богата на надписи по стените странична уличка, по средата между жилищен квартал и малък промишлен район с нещо като тенекеджийски работилници и гаражи. Докато минавахме край един четириетажен жилищен блок от бетонни панели с жалузи по прозорците и много от тях с малки сателитни чинии, към нас се понесе богатата миризма на турско кафе.

Надписът пред бара беше „Байндинг експорт“ — местната бира на град Майнц. Заведението представляваше едно от онези средновековни репродукции. По вратата имаше много украса от тъмно дърво и рамките бяха от дебели, машинно обработени греди така, че да изглеждат, сякаш са направени на ръка. Прозорчетата от опушено стъкло бяха малки, тъмни и силно наситени откъм вертикални разделящи рамчици. Миризмата на бира и цигарен дим се усещаше от двайсет метра. Отворих вратата за момчетата и влязохме.

В момента, в който вратата се затвори зад нас, се смразихме на място. Попадали ли сте се някъде, където още щом пристъпите, разбирате, че сте допуснали огромна грешка? Били сте? Добре — защото точно така се почувствах и аз.

Вибрациите тук вътре бяха само лоши. Съвсем не щастливо обкръжение за Дики и неговите момчета. О, беше си автентично, разбира се — дълъг бар от дърво; ръчно изработени бар-столове; маси, част от които бяха направени от антични капаци от бъчви за бира; древни месингови кранове, от които *der Barkellner*^[9] можеше да точи местната бира от огромни бъчви в мазето. Но обкръжението беше изтаковано.

И какво е това изтаковано обкръжение, питате? Е, имаше един-двама-трима-четирима-петима-шестима-седем-осем-девет-десет пиячи. Друго едно трио седеше на направената от бъчва за бира маса вляво на борд от мен. Още двама лежах дясно на борд. И всички бяха облечени в разнообразни варианти на черна кожа върху мазни джинси, закачени с хромирани вериги и/или войнишки колани и обути в онзи вид дебелоподметести обувки „Док Мартен“ със стоманени бомбета, дето причиняват адска болка, когато влязат в контакт с гръдния ви кош — пък и всяка друга част на анатомията ви. Дори и в сумрака виждах изобилие от телесни обеци. Косите — ами, подстрижките им — бяха от онези, дето ги причиняват на морските пехотинци по време на основното обучение. Да: бяхме влезли в бар на скинхедове.

Искате да знаете за скинарите? Е, предполагам, има малко време за кратък доклад по ситуацията. Говорим за десни, гадни, псевдофашистки дилетантски лайна, в повечето случаи примесени с неонацистка расистка философия, шубелийски нападения над чуждестранни работници, както и ултранационалистки, антиамерикански възгледи за живота. Достатъчно ли чухте? Добре.

Аз огледах жалката тълпа скротуми пред нас и си взех бележка. Защо винаги задници като тези имат толкова лоша кожа и рядко се сещат да се къпят? Позволете да се изкажа по друг начин. Приятели, къде, мамицата му, се намира *gemütlich*^[10], когато ви трябва?

Позволете да заявя тук и сега, че въпреки шибаните вибрации, не смятахме да се връщаме назад и да идем другаде. Тюлените никога — повтарям, НИКОГА — не отбягват ситуация или бой просто защото може би е благоразумно да го строят. Или поне не моите тюлени.

Аз избирам хората си заради тяхната агресивност и обичта им към наригването на пословичния задник и раздаването на пословичните наказания. Искам всеки от хората ми да бъде игрив — и ако играта включва изхвърлянето на вас и още двадесет като вас през стъклена витрина, така да бъде.

Освен това бяхме прекарали два трудни дни. Плували бяхме, катерили се бяхме, обстрелвани бяхме и се наложи да убием тълпа гадни, опасни и добре въоръжени танга. Бяхме мръзнали и мокри, и срали върху самите себе си, и претърпели многобройни и изобилни наранявания. И честно казано, след като сте вършили всичко това, си е истинско облекчение, (емоционално, а не само физическо) да извлечеш онова дълбоко удовлетворение, което се извлича от боя до посиране на някой сфинктеромислещ скинхед в бар.

Ало, почакайте — ей там някой се е разкрещял и пита нещо. Повторете, моля ви.

Вие какво? О, искате да знаете дали наригването на задници в бар освобождава напрежението така ефективно, както дълга сесия с катерички.

Хей, нищо, ама нищо не освобождава напрежението така, както катеричката. Но знаете не по-зле от мен, че на хоризонта не се виждаше никаква катеричка. Нито една шибана женска. И така, налагаше се да се задоволим с тези отрепки в кожи и обеци по телата. Ето защо отплавахме с пълен напред, опряхме кореми в бара и поискахме *acht Bieren, bitte*^[11].

Der Barkellner, който носеше три малки сребърни пръстенчета на външния ъгъл на лявата си вежда, пет подобни пръстенчета в хрущяла на дясното си ухо и една голяма, живописно изработена сребърна маймунска лапа точно под средата на долната му устна, ни погледна с нескрита омраза. Застана с ръце, скръстени върху старата си престилка от черна кожа, като от средните пръсти на лявата му ръка висеше цигара, и каза:

— Нихт сервиерен американерс.

— Ей, шибан задник, да ти го начукам! — Хюи Бебето навря ядосаното си лице в това на бармана. — Искаме шибана бира и я искаме точно сега, мамицата ти.

Знам, знам — той е просто хлапе с жълто около топките и следователно е импулсивен по характер. Но подобно поведение е

неприемливо. Както веднъж е казал дон Вито Корлеоне: „Никога не позволявай някой да разбере какво мислиш. Никога не се разкривай пред враговете си.“ Е, според мен Кръстника спокойно би могъл да е тюлен, ако съдим по начина му на мислене.

Почвах да изпитвам съмнения относно Хюи Бебето. Дланта ми се обви около тила му. Отстраних го от разговора лице в лице с бармана и го поставих нос в нос с *toi*.

— Никой не те е избирал за шибания говорител на тази шибана делегация — казах. — Затова, чупката ето там — посочих към един бар-стол на една маса встрани от двамата скинари дясно на борд — и стой там, докато не ти кажа.

Очите му се разшириха.

— Не исках да кажа нищо, шкип...

Пак същото. Срязвах го с поглед и той прекъсна посред сричката.

— Тери...

Голямата долна устна на хлапето щръкна около два сантиметра напред. Въздъхна силно, преви рамене и се затътри до мястото, което бях посочил. Най-близките скинари го наблюдаваха, смущаха се един друг и се закискаха. Е, проблемът щеше да си е техен.

Обърнах се към бара с надеждата, че съм поддържал нещата гладки, и с мисълта, че съм постигнал целта си, и в този момент дочух подигравателния смях на останалите скинари. Да, знаех, че ще трябва да почистим тук. Но исках да го сторя по определени от мен условия, а не когато присъстващите задници решат да действат.

— Извинете поведението на този млад човек — казах. — Той не се изрази по подходящ начин. Но би искал бира.

Ръцете на бармана оставаха скръстени. Той ме зяпаше.

— Значи осем бири, ако обичате.

Погледнах часовника си. В момента беше 16:56. Помните, че исках поне час и половина в *Altstadt*, за да разузная за срещата с подполковник Смит. Извърнах се и погледнах към най-далечния ъгъл на бара, за да забележа как мистър Мърфи беше се промъкнал с нас и седеше с голяма, тлъста ушмифка на грозната си мутра. О, майната му на Дики. От лайноядската физиономия на мистър Мърфи разбирах, че ще трябва доста, доста да закъснеем от графика.

Вдясно от мен Бумеранга се изхили. Леко промених стойката си — достатъчно, за да забележа как всеки от мъжете си беше избрал по

една цел и по една вторична цел. Страхотно хубавото нещо на пътуването с Воини е, че не е необходимо да им говориш много за ситуации като тази. Те просто знаят какво, мамицата му, да правят, и Просто Ще Го Направят.

Бумеранга се изхили отново. Повечето хора смятат това за признак на нервност. Не е. Бумеранга се хили, преди да убие разни неща. Всъщност това е една от причините да харесвам това момче. Има истински извратено чувство за хумор, което се показва в подобни моменти. Може би е така, защото е единственият калифорнийски сърфист в моята банда весели мародери. Със своите сто осемдесет и два сантиметра и деветдесет килограма той е бивш защитник от футболния отбор на Калифорнийския университет, който казва на хората, че се е записал във ВМС, защото иска да му плащат, за да кара сърф. Наричат го Бумеранга, защото по време на базовото обучение по подводна диверсия все се връщал за още и още, независимо от предишните си натъртвания. По време на „Пустинна буря“ гонеше ракети „СКЪД“ из иракската пустиня, като взриви три пускови установки и уби деветнадесет души от републиканската гвардия при онзи тип срещи, които харесва най-много — късно вечер, когато е сам навън, със своя нож и гаротата от жица за пиано.

До него Нод изпука кокалчетата си, а после и врата си. Еди Дикарло е бивш одеялоглавец — зелена барета, на когото му станало *м-н-о-о-г-о* скучно в специалните сили. И затова на двадесет и девет години и половина се записал във ВМС. На тридесет години преминал обучението за подводни диверсанти. Вижте, средната възраст за това обучение е двадесет и две години. А и краката на Нод били малко разтропани поради факта, че преди да стане Жабок имал зад гърба си шестстотин скока с парашут и повече груби приземявания, отколкото му се полага. Но упорствал. И всъщност бил превъзходен. Той е меланхоличен, мълчалив човек, който нямаше голям успех в Групите, защото не уважаваше неебаващите се офицери, които в наши дни водят изотзад — и показвал неуважението си при всяка възможност.

Но вижте, Нод е бил на война за разлика от повечето тюленски младши лейтенанти, лейтенанти, старши лейтенанти и капитани, с които си имал работа. Като сержант от зелените барети Нод гонил наркотрафиканти из Колумбия и Боливия и се спречквал с израелските наемници на Мани Нориега в Панама. Като тюлен беше

контраснайперист в Сомалия с деветнадесет години в сметката си. Като за там, превишава допустимия улов с три бройки. Но след Могадишу нещата се вкиселиха. Администрацията се смени, на власт се възкачиха Клинтънистите и изведнъж воините като Нод престанаха да се ценят. Всъщност към средата на 90-те години офицерите установиха, че няма да ги повишат, ако групите им са пълни с онези хора, дето обичат да натискат спусъка.

При Клинтънистите агресивността беше забранена. Искаш звезда? Научи бойците си да рециклират отпадъци. Изпрати ги да учат как се спасяват тропическите гори. Жалкият резултат беше, че докладите за пригодност на Нод след времето в Сомалия бяха пълни лайна. Някои от по-хубавите описания съдържаха думите неподчинителен, своеволен, неконтролируем, твърдоглав и прекомерно агресивен.

Всъщност повечето от хората ми бяха смятани за боклук от сегашните силни на деня. Затова ми ги изпращаха. „Тропосваха“ ми побойниците, непоправимите, агресивните, нахалните, измамните, лъжливи кучи синове, които никой друг не желаше.

Е, приятели, чуйте: аз съм старомоден предводител. Аз обичам горепосочените качества в човека. Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени, казваше, че ако може да избира, би си взел хората от пандиза вместо от Военноморската академия, защото е по-вероятно хората от пандиза да обичат да трошат неща и да убиват хора, отколкото овциферите и джентълмените-сърбачи на чай с потропващи пръстенчета, каквито развъждат в наши дни в Анаполис. (О, да, жалко е, че училището, което ни даде Арлей Бърк^[12], Честър Нимиц^[13] и Холси Бика^[14] сега произвежда мениджъро-офицери, които се занимават с наркотици и преписват на изпитите и които се тресат при мисълта за ВОЙНА.) Колко прав беше (е) Рой. Също така Рой ме научи да канализирам тази разрушителна енергия; да впрягам желанията и решимостта. И така, извадих късмет, когато Нод и всичките останали своеволни типове бяха назначени в „Червената клетка“ като начин за съсипване на кариерите им (а и на моята).

Но няма по-силна заплаха за един взвод песове от този шибан салам! И... стоп, задръжте за малко. Бих се разпрострял още малко на тази тема, но *der Barkellner* току-що изплю нещо на швабски в посока към мен и ме гледа доста странно. Е, ще ви разкажа повече за

момчетата друг път. В този момент нещата започват да стават доста интересни.

— Моля? — наведох се над бара.

— *Nicht serviert Amerikaners hier* — ние не зервира тука *Amerikaners* — повтори барманът, като бодна въздуха пред лицето ми с цигарата си, за да наблегне на думите си. Дясно на борд от мен един от скинарите добави възклицателен знак към изявлението на *Barkellner*-а, като прасна веригата си от хромирана стомана върху бара и се засмя.

Нещата ставаха прекалено тевтонски за мен. И така, свих рамене с широко разтворени ръце (сякаш съвсем не бях в настроение да споря) и понечих да се обърна, сякаш смятахме да си тръгваме, като казах:

— Ами... — в нелюбопытна имитация на Роналд Рейгън или Джек Бени^[15].

Сега, докато всичко това се развива, позволете да ви разясня първия закон на физиката според Свирепия воин.

Той е следният: „Хванете един задник за маймунската лапа в устната му, дръпнете достатъчно силно и останалата част от тялото винаги ще последва устната.“

Унд сега аз илюстриерен.

Извъртях се, пресегнах се през бара, стиснах *der Barkellner* за лапата в центъра на долната му устна, дръпнах го над оцапаното с бира дърво, стиснах го за тила и за колана отзад, и го праснах в пода по лице.

Настъпи невероятно моментно затишие — скинхедовете бяха прекалено шокирани, мамицата им, за да реагират. Точно тогава Бумеранга с голямата си усмивка и с кикот в гърлото прасна най-близкия до себе си скинар. О, това беше изненадващ, удивителен, страхотен удар като с чук. Искам да кажа, че Бумеранга използва всичките сили в краката, трупа, гърба, раменете и ръцете си, за да вкара левия си юмрук чак до китката в слънчевия сплит на бедния задник. Ударът вдигна швабата двадесетина сантиметра от пода. Падайки, той повърна гъста, жълта като бира каша на бучки. Отстъпих точно навреме, за да не се оцапам — един път и аз да нося чисти дрехи.

Приятели, позволете да направя тактическо предложение за побоищата в барове: не се увличайте в екшъна, защото няма да сте внимателни и ще ви изненадат. Точно това се случи и на мен.

Възхищавах се на ръкоделието на Бумеранга, когато някой с четири сребърни пръстена с черепи на дясната си ръка грабна плитката ми и се опита да я използва като прашка, с която да ме изхвърли през прозореца. Аз отстъпих назад, като блъснах тялото си в него, за да го притисна и да не му позволя да ме дърпа.

Едно отклонение за реалния свят в Европа: Господи, как смърдеше тоя. Какво им става на представителите на субкултурата тук, в континента? Тия кофи с лайна май не считат за нужно да вземат душ от време на време. Окей, обратно към реалното време. Задникът беше голям — с двадесетина сантиметра по-висок от мен и сигурно с двадесетина кила по-тежък.

Заблъскахме се по бара като топки във флипер, с лакти, колене, бради, зъби и крака, които се бореха за позиция. Помислих, че съм успял да го забавя малко: нежен удар от любов в носа тук, любещо ръгане в топките там — докато той ме бутна, дръпна и извъртя, омота собствената ми шибана плитка около моя врат и се опита да ме гаротира с нея.

Този вид дързост не се прие добре. Рязко стъпих върху крака му — неефективно, по дяволите, защото носеше от големите обувки „Доктор Мартенс“, подсилени със стомана. Фрасна ме със свободната си ръка — стабилен удар в голямата ми, широка словашка зурла, с което изкара сълзи в очите ми.

О, заболя ме. Но нямаше време да се занимавам с болката. Фраснах го в топките, от което той се наведе напред, и добавих бърз обратен удар по лицето с кокалчетата на юмрука си. Но този *Scheißkerl*^[16] беше омотал косата ми около юмрука си и не пускаше.

Превключих на скорост, извих се и го фраснах с лакът в ребрата с всичката си шибана сила. Ход на действието: съборих хер *Vier Ringen*^[17] на колене. Но той ме повлече със себе си (нали ви казвах, че е *Scheißkerl*), удряйки брадата ми в ръба на бара достатъчно силно, за да ми разклати няколко кътника, докато ме теглеше подопосочно. Да: право в огромната, шибана локва от шибана повръщия на шибани бучки (помните гореупоменатата повръщия; тя присъстваше с любезното съдействие на шибания тупаник от страна на Бумеранга). Тъй като мистър Мърфи реши да се появи в този момент от тържеството, аз (естествено) се плъснах в посоченото повръщано с лице напред, като поех добра доза в носа.

Може и да не ви се вярва, но случаят беше ДН/ЛН. Лошата новина — повръщаното вони. Добрата новина е, че повръщаното се хлъзга като катеричката на разгонена седемнадесетгодишна кралица на абитуриентската вечер. Другата ЛН (за хер *Vier Ringen*) се състоеше във факта, че аз съм бивш грахосмъркащ и вдишващ спагети видиотен срочнослужещ. Всъщност като млада попова лъжичка си разменях сополи с хората от групата. И така, с богатия си опит в зелените изкуства, аз просто шмръкнах повръщано и продължих да действам. Хер *Vier Ringen* от своя страна полагаше максимални усилия да държи лицето си далеч от гадотията. Това беше ЛН за него и ДН за мен. Докато се бореше с всички сили, аз се отскубнах, замахнах с дясната си ръка и го фраснах красиво с лакът — заковах го по скулата със солидно „туп“, което го изпрати по гръб в повръщаното.

Хер *Vier Ringen* се опитваше досущ като хлебарка да се изправи на крака и ръце. Тръгна да лази към вратата през повръщаното. Аз го хванах за глезените и го дръпнах обратно с лице надолу, към себе си. Отчаян, той грабна един бар-стол и го сложи помежду ни.

Нека ви кажа нещо, хора: когато изразходвате цялата си енергия в опит да се задържите за бар-стол, вие не опитвате да убиете стария Свиреп. Това ми даде необходимото пространство. Набрах се върху него, сякаш се изкачвах по стълба. С предмишницата си го ударих по главата и я треснах в пода, измъкнах му стола, помогнах си да стана на крака, след това го обърнах, хванах го за краката и го завъртях — напред! — като шибана палка за голф, и го ударих право в адамовата ябълка, докато се опитваше да се изправи. Срина се с много хъркане и ишплюване на жъби.

Тъкмо започвах да се наслаждавам на ръкоделието си (няма ли да се науча най-последно!), когато друг ОВШ^[18], въоръжен с един метър хромирана верига за гуми, се понесе към мен, предхождан от веригата и с гадно изражение на кръглото си лице на ОВШ с двойна гушка. Тоя също беше голямо, тлъсто копеле с бръсната глава и рус мустак, от който приличаше на човека от етикетите на препаратите за миене на съдове „Мистър Клийн“.

Пълен с енергия като шибан породист кон, аз се извих точно в мига, когато шибаната стомана полетя към главата ми. Веригата разсече въздуха до ухото ми и би ми счупила ключицата, само дето вдигнах шибания бар-стол навреме. Дървото пое основната сила и се

натроши, но намали енергията на удара. Протегнах ръка напред и каквото съм си дръпнат проклетник, дръпнах силно и притеглих сланинестия задник към себе си.

Но ОВШ разбра какво бях намислил — и затова той се втурна напред, намалявайки разстоянието по-бързо, отколкото би ми се искало. Но това нямаше значение — вижте, аз бях хванал шибаната верига. И тъй като вдигам 200 килограма по 155 пъти на ден, в дъжд или слънце, свеж или махмурлия, на гладиатора на открито във вила „Свирепия“, съм много по-силен от средностатистическия ежедневен скинар. Всъщност много по-силен съм дори от надсредностатистическия неежедневен скинар. Освен това съм и по-свиреп, което означава, че съм и по-гаден.

Така, докато дърпах кучия син, намотавах веригата около дланта и ръката си. И тъй като той отговори на жеста, като ми стана приближен и лично доверен, реших да отговоря със същото. Пристъпих напред и го праснах с насочен надолу удар като с ковашки чук с подсиления си с веригата юмрук — прас! — точно над сърцето. Очите му се събраха, на лицето му се появи израз на свинско недоверие и той се срути в локвичката повръщано под себе си.

Бързо се огледах, търсейки други заплахи, но нямаше такива.

— Всичко е чисто, шкипере — извика Хюи Бебето.

Бумеранга поклати глава:

— Не. Все още не е чисто, Хюи.

Той обърна поповата лъжичка ляво на борд, за да наблюдава как Гризача прасна последния прав ОВШ, засили го така, че да забие глава в бара, и отстъпи, докато швабата се свлече и капитулира.

— Ето сега е чисто — каза. Обви с ръка раменете на младия мъж. — Това е третото осиране, хлапе — време ти е да внимаваш какво правиш, мамицата му. Заради тебе за малко не ни очистиха с шефа на „Куз Емек“, като каза, че хеликоптерната площадка е чиста, а тя не беше и се наложи да очистваме човек, с когото ти трябваше да си се оправил. Сега за малко не разтури шибаното ни прикрытие. А и пак крещиш „Чисто“, а то още не е. — Замълча. — Бебе, мой човек, обръщай внимание на подробностите, ако искаш да останеш в тази малка група.

Алигатора, който дори не се беше задъхал, кимна в знак на съгласие:

— Амин, братко.

Кръглото бебешко лице на Хюи Бебето увисна. Той сви юмруци.

— Виж какво, аз просто опитвах...

— Виж какво, Бебе — прекъсна го Алигатора, — ние не опитваме. Ние действаме. Има разлика.

Пачия крак вдигна ръце:

— Хлапе, чуй какво ми каза един старшина, когато бях шибан новак в Група 4. Каза, че най-важното нещо, което мога да правя, е C^2 — а това значи, че трябваше да си Седна на шибания задник и да Си затворя шибаната човка, и да се уча от по-опитните.

— Ти нямаше да си тук, ако шефът на пичовете не смяташе, че в тебе има хляб — каза Бумеранга. — Но бъди печен. Успокой топката. Както казва Пачия крак, „С“ на квадрат. Научи как работим в екип. След това стани част от него.

— Защото иначе — обади се и Нод — задникът ти изхвърква. Нямаме място за единаци.

Хюи Бебето стоеше и местеше големите си очи от един тюлен на друг. Накрая кимна и преглътна тежко.

— Разбрах — каза, като челюстта му се размърда нагоре-надолу.

Алигатора го прасна по рамото:

— Супер.

Наблюдавах как се струпаха върху Бебето, сякаш току-що е вкарал гол от осемдесет метра разстояние, подмятаха го, блъскаха го и го търкаляха около повръщаното. Е, затова обичам тези хора истински. Не се налагаше да разпробивам нов задник на Бебето. Моите хора свършиха тази работа вместо мен. И го направиха в стила на старите ВМС, с което искам да кажа, че му поговориха по онзи начин, който вдъхновява, стимулира и мотивира. Освен това от действията им разбрах, че са приели хлапето с всичките му недостатъци. И му бяха казали съвсем ясно, че оттук натам ще трябва да тегли своя дял от впряга или изхвърква. Но действията им говореха друго: „Ти си един от нас.“

— Стига с тия глезотии. Искам една шибана бира — изчурулика Гризача, като се отдели от купчината покрити с повръщано тела. Дребният тюлен прескочи бара и започна да търси несчупени стъклени артикули.

— Някой от вас, задници, иска ли бира?

— Всички — отговори Малката бира. — Но да пием бързо, за да се връщаме в хотела и да се почистим. Не ми се ходи вмирисан на повръщаното от някакъв си шибан скинар. Трябваше да сме незабележими, нали, шкипере?

Часът беше 19:48, когато пристигнахме бързо-бързо пред *Alt Deutsche Weinstube*. Както повечето винарни в *Altstadt*, ресторантът се намираше в триетажна къща от седемнадесети век с греди, чудесен сводест покрив, капандури на прозорците и заплетени фронтони. Заобиколихме широкия пазарен площад пред *Dom*^[19] и свихме в *Altstadt*, минавайки в тръс по тесни калдъръмени улички, в слалом покрай групички местни хора, излезли да си разходят кучетата, туристи, зазяпани по знаците, и студенти, които се прибираха към дома на онзи вид вездесъщи, старомодни велосипеди без скорости, които все още се срещат в Европа.

Пред винарната дузина маси бяха пълни с групички оживено разговарящи шваби. Забавихме ход, разделихме се, приближихме се в раван и огледахме от разстояние седналите на въздух хора. Хюи Бебето и Бумеранга разглеждаха витрината на щанда за сувенири на десетина метра надолу от масите, за да проверят дали от сенките не дебне някой гаден. Малката бира, Нод и аз разгледахме витрината на един магазин за вино, като долавяхме пулса на улицата от горната страна. А Пачия крак, Алигатора и Гризача — все животни от купонджийския вид — провериха за бобри и катерички във „Фермата на Мърфи“, една от ирландските кръчми, които са много популярни в Германия сега и която се намираше по диагонал на винарната.

Не трябваше много време, за да доловя, че всичко е гот. Всъщност при други обстоятелства бих разделил групата на три за три отделни МОН — това е Маршрути за Откриване на Наблюдатели — и щях да съм на позиция от 17:00, загледан и заслушан за лоши. Честно казано, контранаблюдението в селищна среда е далеч по-трудно отколкото извън нея. В гората човек се окопава, камуфлира позицията си и чака флората и фауната да се върнат към естествените си занимания — птичките чуруликат, щурците пеят и насекомите бръмчат. Ако тези занимания са нарушени, разбирате, че наоколо има и някой друг. Същото важи и за селото. В шибаната швабландска

провинция (пък и почти във всеки селски район по света) чужденецът *fallt entsetzlich auf* — штърчи като болен пръшт.

Но в града нещата са по-различни. Вместо да слушаш звуците на природата, трябва да търсиш необичайни неща — групи наблюдаващи хора, минаващи през редовни или нередовни интервали. Но как ще ги разпознаете? Градовете като Майнц (и Рим, и Париж, и Лондон) са населени с преминаващи хора и туристи, хора, дошли за един ден, както и огромен брой местни. О, разбира се, човек може да се оправи, ако разполага със седмица-две, за да установи нормалното поведение. Но ако имате само един ден или в по-лошия случай само два часа, е направо невъзможно. И така, открил съм, че контранаблюдението в градската среда изисква шесто чувство, което човек трябва да развие с времето. И тук действам, както ако съм челен дозор — следвам инстинктите си.

Тази вечер инстинктите ми подсказваха, че всичко е наред. По тила ми нямаше настръхнали косми, не звучеше корабна сирена, лайнаромерът, разположен под и зад путкодетектора ми, отчиташе „нула“. Нямаше засада. Или номер. И така, след двадесет и пет минути гледане за гледачи и невиждане на нито един такъв, сигнализирах на момчетата, събрахме се и преминахме край претъпканите маси на открито, през тясната отворена врата и в осветения със свещи ресторант.

Намирахме се в едно старомодно заведение, направено от половин дузина малки стаички с маси. Таваните бяха ниски и изпъкваха с истинските си, антични и ръчно дялани греди. Масите бяха тежки и натруфено резбовани, както и всички столове.

Промъкнах се край няколко английски туристи, които си проправяха път към вратата, и с присвити очи огледах слабо осветената стая точно пред нас, но не видях никой познат. Тръгнах към малката ниша вляво и в този момент се приближи един обер в поизносен, лъскав фрак с двойни ревери, стиснал шепа менюта в ръка.

— *Willkommen*^[20] — каза той с голяма усмивка на потното си лице. — *Gutn'aben', mein'herren.*^[21]

Отговорих му със същото.

Той не обърна внимание на немския ми и продължи на безупречен английски.

— И колко души сте? — запита, като се отмести малко, за да погледне зад рамото ми.

— Осем, но имаме среща с един човек — отговорих. — Някой си мистър Смит. Тук ли е?

— А, даа, хер Шмит — каза той. — Значи вие сте неговите хора. Изглежда ме с неспокойна, но гневна гримаса.

— Хер Шмит ви очаква — много, много търпеливо.

От тези думи отсъдих, че хер Шмит дава големи бакшиши. Оберът направи не лоша имитация на тореадор, като отметна завесата за един сервитьор с табла, който се вмъкна край него в нишата.

— Последвайте ме, моля. Хер Шмит резервира една от частните стаи в избата.

Обърна се на пета и тръгна през тясната, задимена стая, сви надясно, направи втори рязък завой надясно и се спусна по дълго, скърцащо стълбище без парапет. В долния му край имаше три врати. През първата, която беше отворена, видях кухнята и асансьорчетата, по които храната се изпращаше горе. Втората врата имаше голям катинар и планка. Оставаше вратата на стая номер три. Оберът я завъртя навън и застана до нея, за да ни пропусне.

Лъхна ме хладният влажен въздух на избата. Тук беше с двадесет градуса по-прохладно отколкото горе в ресторанта. Това се дължеше на изцяло облицованата с камъни стая — подът, стените, таванът на тази очевидно много стара постройка бяха издялани в основите на скала. От тавана висяха три големи свещника от ковано желязо, на равни разстояния, над дълга, широка и величествена маса, като във филмите за крал Артур. Около стените имаше огромни високи метър и осемдесет рафтове за вино, като всеки от тях беше пълен с бутилки, чието зелено и кафяво стъкло отразяваше слабата светлина.

В далечния край на масата седеше един човек, отворена бутилка вино и малка, подобна на купа и наполовина пълна чаша за рейнско вино. От всяка страна бяха подредени по четири комплекта прибори.

— Хер Шмит... — каза оберът. Затвори вратата зад нас.

От края на масата Томас Едуард Крокър, председател на Съвместното командване и с напълно генералска осанка под самото от дебел туид, пуловера от кашмирена вълна и ловна шапка, сякаш е в най-парадната си униформа, насочи палец и показалец по типичния си начин, като зареден „Колт 45“ към гърдите ми.

— По дяволите, Дик, закъсняваш цял час и шест минути — изръмжа той.

След това стана, протегна ръка към мен и по лицето му се разля голяма, широка усмивка, като видя олющената ми мутра и разбит нос.

— Какъв е проблемът, Дик — неприятности по пътя насам ли имаше?

[1] Престъпници-хакери. ↑

[2] Офицер от ВМС за Свързка с Разузнаването. ↑

[3] Известна танцова трупа в САЩ. — Б.пр. ↑

[4] На швабски това е рандеву. ↑

[5] Добре дошли, капитане (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Катедралата (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Верига американски магазини за обувки. — Б.пр. ↑

[8] Буквално стая за бира. Чудесна концепция. ↑

[9] Барманът. ↑

[10] Уютът (нем.). — Б.пр. ↑

[11] Осем бири, моля (нем.). — Б.пр. ↑

[12] Арлей Бърк, американски адмирал от флотата, проявил се по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[13] Нимиц, Честър Уилям (1885–1966). Американски адмирал, главнокомандващ Тихоокеанския военноморски флот на САЩ по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[14] Уилям Фредерик Холси, наричан Бика (1882–1959). Американски военноморски офицер, на чийто флагмански кораб „Мисури“ Япония капитулира официално в края на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[15] Джек Бени (1894–1974). Американски комедиант. — Б.пр. ↑

[16] Кучи син. ↑

[17] Господин Четирите пръстена (нем.). — Б.пр. ↑

[18] Отвратително Вонящ Шваба. ↑

[19] Спомняте си, че така в Германия наричат катедралите. ↑

[20] Добре дошли (нем.). — Б.пр. ↑

[21] Добър вечер, господа (фонет. нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Седнахме да се храним с шницел от свинско, сготвен във вино и кромид, червено зеле, *rost* — което значи печени — картофи и онова чудесно, пухкаво като масло немско нещо, което наричат кнедли, и към всичко това повече от каса от най-доброто рейнско *Kabinett*, което съм вкусвал. Председателят беше в сърдечно настроение, подкрепено от чудесното вино. Осведоми ни за най-новите клюки от Вашингтон, пошегува се за тъпаците в смесеното командване, съобщава, че бившият му адютант (и мой стар приятел) Джоун Монтгомъри се възстановява добре от раните от сачми, които бяха я изпратили на осеммесечна физиотерапия^[1].

Дори ни разказа една странна история за висш служител на Белия дом, хванат миналата седмица на местотакованието от един от морските пехотинци, охраняващи Държавния департамент. Обектът на чувствата на горепосочения старши служител на Белия дом бил един от хората, изготвящи речите на държавния секретар, и морският пехотинец ги заловил в разгара на най-отявлено тъпкане, или както там го правят двама мъже, върху античното бюро на самия държавен секретар.

След като всички се поотпуснаха, той огледа масата и разпита всеки от стрелците по нещо за него. От въпросите му разбрах, че е отделил време да прочете досиетата им. Разпита Дюи Пачия крак, чието истинско име е Алан, за това как е да израстеш по източното крайбрежие на Мериленд и да ловуваш яребици, гугутки, гъски и елени с баща си и чичо си.

— Може би един ден ще ме вземеш със себе си — каза председателят. — За мен няма нищо по-приятно от първия ден на сезона за елените.

Очите на Пачия крак светнаха.

— Винаги, сър, само кажете.

Генерал Крокър се позадява с Нод, задето беше сменил армията с ВМС. Поговориха с Бумеранга за футбола в колежа и за прилагането на законите с Алигатора, който преди ВМС е работил като полицай в

специалните групи. И повярвайте ми, Алигатора си го бива. Може да улучи едно чикиярско петаче от петдесет метра с автомат МР-5.

Дори попита Гризача откъде му е прякорът.

— Наричат големия ми брат Тлъстия плъх — изчурулика Гризача. — Той се записа във ВМС шест години преди мен — мина базовото обучение по подводни диверсии и отиде в „Група 2“. Аз като се записах, той беше сержант — и имаше доста приятели. Затова, като минах през базовото обучение, беше казал на старшините, че идвам, та да ми затруднят живота. Имаше един много кофти инструктор — никога няма да го забравя. Казваше се Дени Чокър и не съм виждал по-голям и по-гаден кучи син. Та през първия шибан ден (извинете френския ми, Генерале, но знаете за какво става дума) ме изгледа дълго и гадно, докато се измъквах от басейна измръзнал и мокър, и каза:

— Ти не само си по-долу от китово лайно. Ти си толкова по-шибано малък и по-слаб, мамицата ти, и по-шибано незначителен от шибания тлъст плъх, който ти е брат, че си истински шибан гризач.

Засмя се.

— Прякорът остана и оттогава съм Гризача.

Председателят насочи поглед към Малката бира.

— Ти си Майк — онзи, когото наричат Малката бира.

Когато Малката бира кимна, генерал Крокър ме погледна.

— Не е ли той човекът, който обича да яде уши?

Бирата се опули. Преди години по време на едно от редовно насрочваните побоища между тюлени и пилоти в един кофти бар на име „Дежурната стая“ (за онези от вас, които се интересуват от ежедневната лексика на Военноморските сили, „Дежурната стая“ се намира веднага след портала на Военноморската въздушна станция „Океана“) Малката бира отхапа по-голямата част от дясното ухо на един пилот лейтенант. Собственикът на „Дежурната стая“, който има много странно чувство за хумор, искаше да закачи шибаното ухо зад бара и да го държи там един месец, за да изсъхне. Но пилотът настоя да си го вземе и го занесе бързо до Военноморската болница в Портсмут, където му го зашиха обратно.

Гореупоменатият пилот получи нова радиопозивна след сбиването — още го знаят като Франкенщайн. А Малката бира е посрещан с викове „Ало, Челюсти!“ всеки път, когато вмъкне своите метър и седемдесет в „Дежурната стая“.

Накрая погледът на генерал Крокър се спря върху Тери.

— Ти си нов — каза той. — Как е, Тери?

— Има толкова много шибани неща за научаване, генерале — избълбука на тюленоговор Бебето. — Но ще ги науча, мамицата му. Знам само, че искам да съм най-добрият чикиярски тюлен, който някога е живял този шибан живот, и ще опитвам, мамицата му, до шибания успех.

— Браво бе, Хюи — каза Бумеранга, като вдигна чашата си. — И да ти го благонавра — точно такава отношение харесваме в тази групичка тук.

Аз също. Когато наемам, не търся газели, от онези моряци, които правят всичко без усилие. Търся бачкаторите. Човекът, завършил на последно място обучението за диверсанти, но не се предал, колкото и лошо да е станало. Търся малките, които могат, поповите лъжички, които скок-пляс, скок-пляс, преминават над бента. Целта ми е да моделирам Воини по свое подобие — с шибано Воинско сърце и шибана Воинска душа. Убеден съм, че генерал Крокър мисли като мен, поради което ме държи около себе си и поради което оставам.

Над масата се спусна тишина. Генерал Крокър стана, взе чашата си и вдигна тост за падналите другари. Ние станахме и направихме същото. След това продължи по сериозни теми. Спомни си за дните си като командир на рота във Виетнам и как три мисии са го научили на неща, които никога не е чул в Уест Пойнт.

— Открих колко струва лоялността по командната верига — каза той. — Защото никога не я получавах, когато бях млад. На генералите, на които служех, не им пукаше за мен — искаха само цифри; за да могат да проверяват всичко по списък и да докладват във Вашингтон, че е „изпълнено“.

Пресуши чашата си и си наля втора догоре.

— Хората ми и аз не получавахме никаква подкрепа — каза горчиво той. — Спомням си, когато бях изпратил един следоперативен доклад нагоре по веригата. Един от моите разузнавателни взводове забелязал дванадесет северновиетнамски танка и според мен това си беше много важна цифра. Е, на следващия ден получих една ракета от дивизионното командване. Заповядваха ми да променя доклада — да залича всяко споменаване на танкове.

Председателят постави чашата си на масата.

— Проведох малко собствено разузнаване и открих, че заповедта е заради проклетия еднозвезден идиот от разузнаването в щаба в Сайгон, който гарантирал на генерал Уестморленд, че северновиетнамската армия няма танкове в диаметър от петдесет километра около моята оперативна зона и че Уестморленд вече бил препратил тази информация на президента Джонсън като солиден факт. Ето защо официално нямаше танкове и докладът ми трябваше да отразява официалното становище.

Генералът потропа с пръсти по масата.

— Но знаете ли какъв беше проблемът с тази ситуация? Проблемът беше, че след като няма танкове, не мога да получа противотанково оръжие.

Направи гримаса.

— Проклети бюрократи. Те дори не ми позволяваха да взема леко противотанково оръжие или базуки — каза той. — Оставаше ми само да крада каквото ми попадне — противотанкови управляеми ракети от трупове на виетнамци — и да опитам да задигна колкото мога оръжия.

Лицето му помръкна.

— Загубих войници, Дик, загубих добри мъже, защото офицерите горе бяха твърде заети да пазят собствените си кариери, за да подкрепят нас, бачкаторите, въпреки че тези кучи синове изискваха пълна лоялност от мен.

Огледа ни бащински.

— Ти и хората ти сте лоялни към мен — каза. — Успяхте. Дадохте каквото исках. Ето защо това е най-малкото, което мога да направя за вас.

Разбира се, председателят беше пропит с онази старомодна командна лоялност, която имахме в Групите. Което е именно причината той да дойде цивилен тук и да ни изчака. Каза, че в кабинета царяло безредие. Президентът бил накиснат до ушите (е, точната анатомична част се намираще по-надолу) в един скандал, включващ една служителка, назначена по политически съображения, която жълтата преса наричаше САП/М — навярно се досещате, че това означава Специален асистент на президента по минетите.

Вицепрезидентът си търсел достатъчно пари, за да разбие всичките си потенциални политически врагове, като в същото време

отбивал ударите на един специален прокурор. И така, нещата се управлявали до голяма степен от шефа на Белия дом. Което означава, че нищо не се вършело — освен вътрешните политически борби между служителите на кабинета.

Изглежда, директорът на ФБР искал главата ми, набита на шибан кол. Затова отишъл при главната прокурорка, която отишла при един стар състудент от университета, главнокомандващия, за да я поиска. Съветникът по националната сигурност, който съвсем не изпитва особено силна обич към мен (а това е адски слабо казано), също се присъединил. И той имал огромното желание да постави главата ми — а да не споменавам останалата част от изящното ми словашко тяло — върху добрия стар дръвник. Настоящият командващ военноморските операции е един шибан бюрократ, който прави каквото му се каже. Няма подкрепа за Дики при него. А помощникът му, един тризвезден генерал на име Г. Едуард Ему, вероятно е единственият човек, преминал през обучението за подводни диверсанти/тюлени, който носи тризъбец и припада при вида на кръв.

Така че за мен се застъпили единствено министърът на отбраната и председателят. И разбрали, че най-доброто е да ме държат далеч от Вашингтон, докато нещата отминат.

Е, винаги вярвам в използването на враждебното отношение за своя изгода. Ако осем страшилища ми се нахвърлят, единственият ми въпрос е кое от тях да убия първо. И така, казах на председателя, че оставането тук, в Германия, се вписва много добре в плановете ми. Всъщност казах, че искам да замина направо за Дюселдорф. Именно там мой малък шваба започнал души за атомно взривно устройство за Халед и именно там иска и аз души. Имаше предатели — някой продаваше АБУ — и казах на председателя, че ще бъдем готови да тръгваме и да ритаме задници точно в нула нула часа.

Генерал Крокър имаше други идеи.

— Всеки път, когато започнеш някое — как ги наричаше, упражнения по надзъртане? — възникват международни инциденти — каза той. — Саудитците заплашиха да изритат всички американски сили от кралството заради случилото се на „Куз Емек“. Знаеш ги саудитците — не ги интересува какво правим, стига да е тихо. Но те пазят много трудно равновесие в арабския свят и не могат да си позволят другите да смятат, че те зависят от нас, въпреки че и те, и ние

знаем, че без американска военна подкрепа кралството им ще се срути като къщичка от карти за игра. Но политическият елемент в цялата ситуация е труден. И трябва да ти кажа направо: убиването на Халед не ни се отрази добре на политическата сцена. — Засмя се горчиво. — По дяволите, Дики, в момента Държавният департамент не те харесва повече, отколкото ФБР.

Е, пет фъшкии не давам какво харесва чикиярският Държавен департамент и какво не и точно това казах на председателя Крокър с думи, които могат да бъдат наречени СНТ — Свирепо Неподправени Термини.

Моят СНТ отговор предизвика весела усмивка на лицето му. Но въпреки това не отстъпи.

— Искам те невидим, Дик. Напълно стелт. А отиването до Дюселдорф и далаверенето за купуване на джобни атомни бомби не се включва в категорията стелт.

Вместо това, председателят каза, че аз и хората ми трябва да половуваме малко тук, в рейнската долина. Имаше един дребен проблем от материално-технически характер, който изискваше малко работа, и ние бяхме идеалните хора, които могат да му помогнат — а и на министъра на отбраната — да го разреши.

Оп! Заговорят ли офицери за малки проблеми от материално-технически характер, си припомням дните на срочнослужещ. Защото тогава заговореше ли някой със златна нашивка на ръкава за това да му помогна за дребен проблем от материално-технически характер, означаваше, че ще се наложи здраво чистене в кухнята, да лъсна до блясък кенефите или да изпомпам трюмовете.

Всъщност, след като председателят обясни нещата, този конкретен проблем от материално-технически характер се оказа мъничко по-интересен от лъскането на кенефи до блясък. Дори имаше връзка с текущия ми проблем с АБУ.

За да представя нещата по най-добрия начин, ще кажа, че според думите на председателя, изглежда, точните местонахождения на няколко от скривалищата на ПИВКСАЩ, в които имаше АБУ, са неизвестни. Липсваха общо шест АБУ и той искаше аз и хората ми да намерим две от тях.

Е, виждам те де, тъпия редактор най-отпред, дето скачаш нагоре-надолу като ШМ (вижте го в речника) и ми разправяш, че това, дето

съм го написал, е невъзможно, че чикиярското правителство просто не губи половин дузина тактически куфарчета с ядрени бомби.

Е, приятели, ето ви урок от реалния живот. Светът, в който всъщност живеем, е далеч по-странен и необичаен, нелогичен и абсурден и направо откачен, отколкото би могъл да е един роман, та дори и с моето име на корицата.

И това е жалката истина. Ние вече знаем, че с изключение на министъра на отбраната настоящата администрация не дава и пет фъшки за военните. Е, едно от периферните резултатчета от това поведение на недоброкачествена небрежност, враждебност и най-обикновена отмъстителност е поредицата от съкращения на щата в Министерството на отбраната. Като част от тези съкращения, повечето от хората, назначени да следят нашите скривалища ПИВКСАЩ, бяха пенсионирани рано и/или изритани. Този ход имаше смисъл за счетоводомислещите заместник-помощник-секретари от График Ц^[2], шибаняците, които отговаряха за нашите мъже в униформа. В края на краищата за какво ти е някой военен за осемдесет бона годишно плюс добавките, като можеш да си наемеш някой на половин работен ден от консултантска фирма да ти върши същата работа за петдесет бона — и без добавки.

Проблемът е там, че като уволниш персонала си и го замениш с хора на половин работен ден, губиш онова, което е известно в бюрократичния занаят като институционална памет. Е, както знаете, аз не си падам много по бюрократите. Но те имат предназначение — и ако не ми се пречат, ги търпя. Председателят Крокър обясни, че през изминалото десетилетие Пентагонът успял да загуби дирите на половин дузина местонахождения на скривалища. Документите били изчезнали. Може би това е станало, когато документът е бил преписван в компютърната мрежа на Министерството на отбраната. Може би са продали сейфовете със съответните папки, без да си правят труда да видят какво съдържат.

О, мамицата му. Ето го пак тоя шибан тъп редактор — сега маха синия молив в кръг и разправя, че такива неща не се случват и че дори и в прозата си има граници и че аз разтягам прекалено и шибано много задържането на действието с цел да предизвикам смайване. Слушай, реди, първо, не ме прекъсвай, когато съм набрал скорост. И второ, да, случват се. Аз всъщност съм виждал със собствените си очи точно

такава ситуация. Когато си излежах в едногодишната присъда в Питърсбърг, щат Вирджиния, във федералната наказателна колония и съоръжение за страхотни минети, ни докараха няколко шефски шкафа от Държавния департамент, за да преоборудваме с тях канцелариите. В един шкаф един от по-предприемчивите мошеници — да се чете взломаджия — намери тесте ПРОРАЗ-и^[3] на тема нашите преговори СТАРТ за съкращаване на ядрените оръжия със Съветския съюз. Всичко беше свръхсекретна материя. И затова фактът, че местонахожденията на скривалищата са загубени, не беше за мен нещо невероятно.

Но моята малка групичка не беше единствената, която работеше по мисията за издирване на АБУ. Председателят каза, че е възложил по-голямата част от работата на групата за сигурност на Джон Сътър от Специалните сили в Щутгарт — и когато (стори ми се значителен фактът, че не каза „ако“) намеря своите АБУ, трябва да се свържа бързо-бързо с Джон и да му предам стоката.

В това имаше смисъл. Няма защо да обикалям наоколо с ядрени бомби на гръб. Освен това харесвах Джон Сътър и знаех, че ще мога да работя с него. Следващите думи на председателя обаче харесах много по-малко.

Каза, че ако попадна на нещо от политическо значение по време на това упражнение, трябва да мина по нормалната командна верига, което значеше да докладвам какво съм открил през службата на ГКВМССАЩЕ, което е акроним за Главнокомандващия Военноморските сили на САЩ в Европа.

Възразих. Трудно ми беше да се оправям с ВМС и председателят го знаеше. По-точно имах проблеми с настоящия главнокомандващ в Лондон. Той се казва... е, тъй като кучият син е ирландец, нека просто го наречем Иймън Демона. Той е един от онези апаратчици с пръстените от Анаполис, чиято диплома е за инженер и чиято кандидатска работа е в областта на системното управление. Задници като Иймън ненавиждат войната и се ужасяват от войните. Всъщност той цялата си кариера е прекарал като изповръщан щабар, с едно или две дребни излизания в морето^[4].

Но генералът беше категоричен.

— По дяволите, Дик, в случая нямам възможност да избирам. Аз не съм император, по дяволите. Аз съм част от проклетата командна

верига — както и ти, независимо дали това ти харесва. Аз трябва да поддържам мир сред службите и нека ти кажа, че командващият военноморските операции и заместникът му вдигат пара за това, че ти и хората ти работите за моята служба.

Замълча, довърши виното си и изтропа с кокалчета по масата.

— Не трябва да ти харесва, Дик. Трябва просто да го направиш. Край на делото.

Искаше ми се да спомена някои от нещата, които знаех за Иймън Демона, но прехапах език и си замълчах. Председателят беше поел няколко изстрела, насочени към мен, и ако искаше нещата да се движат по този начин, е, така да бъде, макар да знаех, че решението му ще ми усложни живота.

След като свърши с политическите моменти, генерал Крокър продължи да говори за новата ни задача. Тя се свеждаше до следното: тъй като той не искаше голямата ми словашка зурла да се вре там, където не трябва да бъде точно сега, и тъй като не можех да се върна в САЩ, беше ми възложил късче от операцията за АБУ. Щяхме да претърсим района между Майнц и Кобленц, граничещ на изток с река Рейн и с долината на река Мозел на север — район с формата на буква Г, около сто мили по всяка от страните.

Е, лесна работа, а?

И още как. Що се отнася до мен, това означаваше неотложно „газ“ по ред причини. Най-очевидната беше, че неотдавна починалият Хайнц носеше американско АБУ, което бе опитал да продаде на принц Халед — и навярно то е взето от някое от липсващите скривалища. Това означаваше, че там някъде има лоши, които обикалят и ръмжат, а да не казвам, че обарват нашите скривалища. Недобри новини.

Казах на председателя, че носим част от собствените си материали — оръжия, муниции и други тактически неща — от Италия. Но ще ни трябва и друго оборудване.

Дадено — така отговори председателят, като поиска списък и каза, че ще можем да вземем всичко от базата Рейн-Майн в срок до двадесет и четири часа. След това обсъдихме финансирането. Нямаше никакъв проблем. Помнете, че имах куфарчето на погребания в морето Хайнц Хокхайзер, пълно със стодоларови банкноти. Даже генерал Крокър се опули, като му казах колко пари имам подръка. Добрата вест беше, че парите на Хайнц щяха да финансират нашата операция — и

да ни останат. Така минахме към последния елемент от оборудването — детектор за радиация от най-последен модел.

На което генерал Крокър, който очевидно мисли за всичко, отговори:

— Нося ти два, Дик. В хотелската ми стая са заедно с карти и схеми и други документи, които ще ти трябват — затова хайде да завършим вечерта там.

[1] Ако желаете да прочетете повече за Джоун, можете да идете и да си купите „Свирепия 7 — Тюлени Алфа“. ↑

[2] Служител от График Ц е човек, за когото не е необходим никакъв теренен опит, тъй като упоменатият/упоменатата/упоменатото служител получава длъжността поради участието си в президентската кампания или поради влиянието на която партия е спечелила да седи в Белия дом. ↑

[3] ПРОтокол от РАЗговор. ↑

[4] Нямам време да обяснявам това сега, но е важно да знаете, че повечето от нашите адмиралци и генерали не биват повишавани за това, че ги бива да правят война, или за това, че могат да водят мъже. Те получават звездите си, защото са прекарвали повечето от времето си като помощници или адютанти на генерали или адмиралци. Например най-скоро проведенният съвет на ВМС избра тридесет и четирима полковници за повишение в еднозвездни адмиралци. От тези тридесет и четирима двадесет и трима бяха на длъжност изпълнителен помощник или завеждащ личния състав под командването на някой четиризвезден адмирал. Седем бяха старши военни адютанти или изпълнителни асистенти, разпределени към Белия дом или Пентагона. Само четирима бяха от оперативния персонал. ↑

ГЛАВА 5

Към 13:00 часа на следващия ден се бяхме пременили в дрехи, подобаващи на тайни ловци на АБУ. Докато Бумеранга, Малката бира и аз купувахме материали от Майнц, изпратих Нод и Хюи Бебето във военновъздушната база Рейн-Майн, откъдето купиха толкова къмпингово оборудване, че чак покриха изискванията за голямата туристическа отстъпка. Междувременно Гризача, Пачия крак и Алигатора се натресоха на гаражите за автомобили на старо в южните покрайнини на града. След три часа и шест омазани с грес ръце те избръмчаха по уличката пред хотел „Хилтън“ в добре използвана каравана, един мерцедес-седан на повече години от Хюи Бебето и чифт готини, добре износени мотоциклети БМВ с петстотинкубикови двигатели.

Огледах с одобрение караваната. Нямах да привлеча никакво шибано внимание. Купили бяха един раздрънкан „Фиат Гран-Туризмо“, който може да събере пет души, въпреки че ако се наложи, всички щяхме да си намерим място в него. Това беше точно от онези автомобили, каквито притежават десетки хиляди германци, за да могат да ходят на излет със семействата си и с приятели заедно с огромния стикер в червено и бяло на задната броня, който обясняваше на света, че ние обичаме Октоберфест в Мюнхен. Както казах, от козметична гледна точка караваната не струваше много. Но под предния капак, където е важното, беше идеална. Даже бяха монтирали стойки, на които да закачаме моторите.

Мерцедесът беше петнадесетгодишен дизел и може и да не е бил най-бързата кола на аутобана, но се намираше в страхотна форма. Нашите детектори за радиация можеха да се скрият в колите. По дяволите, те бяха почти достатъчно малки, за да ги носим в джобовете си. Наистина харесвам миниатюризацията. Тя прави живота ми на прокрадвач и погледвач значително по-лек и нашето присъствие — значително по-неочевидно.

Сега, позволете да ви кажа няколко думи за методите за издирване, които щяха и които нямаше да свършат работа в настоящата

ситуация. Ние, тюлените, вършим повечето от издирваческата работа под вода. При подводното претърсване има три основни метода. Първият се нарича търсене в правоъгълник. При него се изискват четири шамандури в правоъгълник с дължина 250 метра и ширина 50 метра, като на дългите страни са закачени напречни линии. Водолазите, до петима души, прокарават петдесетметрови въжета между напречните линии и след това претърсват дъното под мрежата метър по метър. Този метод по принцип се използва в ясни, плитки води с течения под един възел. Е, правоъгълният метод нямаше да струва дори колкото едно правоъгълно лайно, защото течението на Рейн е средно около шест възла между Майнц и Кобленц.

След това е търсенето в правоъгълник в шахматен ред. Познайте какво става — същият проблем поради течението. Кое то ни води към метод номер три, кръгово търсене. Това е прост като целувка метод. Вземаш една шамандура, пускаш от нея въже с тежест, след това закачаш въжето за търсене за въжето с тежестта. Плуваш си в постоянно намаляващи кръгове и проверяваш дъното, докато намериш онова, за което си дошъл. Ако излезеш, стиснал в ръка само пишката си, методът се нарича чикиярско кръгово осиране.

Всички тези методи се използват обикновено за изваждане на загубени предмети като ракети или друго оръжие, които не желаете да попаднат в ръцете на врага ви. Нашата ситуация беше малко по-различна. Трябваше да намерим АБУ в скривалище, което може да се намира (но може и да не се намира!) под вода. Укриването на материали под вода е стар тюленски трик. Но аз не бях толкова сигурен, че хората, измислили тези скривалища, са го знаели. Всъщност всичките такива скривалища, които съм виждал, са били на суша.

И така, взех едно управленско решение. Точно както заповяда генерал Крокър, щяхме да работим по брега на реката — но щяхме да концентрираме вниманието си върху бреговата линия, а не върху самата река. Защо? Защото така имаше смисъл. Когато тези устройства са скривани, се е предполагало, че ще ги вадят одеялоглавци, а не тюлени. И трябваше след това да се използват за унищожаване на руските снабдителни линии.

Ето защо накарах Хюи Бебето да излезе и да купи най-добрата карта на Рейнската долина, на която може да сложи плавници. И след

това насложихме върху нея всички главни шосета и железопътни линии.

Letzte Zeile, както тук наричат крайната сметка, беше, че успях да намаля зоната за търсене с около две трети. Най-големите жп възли по западния бряг на Рейн в диапазон от сто километра се намираха на северозапад от Майнц, в Буденхайм. След това нямаше нищо, което да си струва взривяването, докато не се стигне до околностите на Кьолн — почти двеста километра на север. Щяхме да проверим района на Буденхайм, но не очаквах да намеря нещо. Човек може да взриви един жп възел много ефикасно и с обикновени експлозиви. А и нямаше никакви контролни центрове близо до Майнц — те също се намираха надолу по реката, между Кьолн и Бон.

Не, реших, че обкръжението на целта ни е много по-богато в шосеен смисъл. Германските мегапътища, за които навярно знаете, че се наричат аутобани, са горе-долу успоредни на Рейн. Аутобан номер 3 е успореден на източния бряг на реката, а аутобан 61 — на западния. Ако човек ще разстройва нещата (а одеялоглавците подобно на тюлените просто си умират да разстройват нещата), би укрил скривалищата близо до някой от шибаните огромни мостове, преминаващи над деретата из района. Говоря за двукилометрови сводести мостове от армиран бетон, с по осем ленти, за чието възстановяване ще трябва цяла една шибана година.

Най-голямото от тези пространства се намираше извън оперативната зона, която ми даде генерал Крокър, точно на запад и север от едроразмерен град на име Кобленц, който е разположен при сливането на реките Рейн и Мозел. Проверих картите. В разстояние двадесет и пет километра от Кобленц има не по-малко от шест моста. Е, ако аз планирах войната през добрите стари дни на Студената война и се опитвах да скрия едно-две атомни оръжия, за да свършат някаква работа на моите специални войски, щях да ги сложа близо до място, където да могат да гръмнат цяла купчина мостове наведнъж — с което да спрат рязко и със скърцане доставките на ивановците. При разглеждането на района на Кобленц имаше и втори фактор. Кобленц се намира на около час и половина южно от Дюселдорф. И независимо от думите на председателя аз исках да навра носа си около Дюселдорф, да проверя местата, към които ме беше насочил Хайнц.

Което ме води към управленско решение номер две. Щяхме да минем бързо през района на Майнц и след това да идем право в Кобленц. Да, знам, че поемах риск. Но ако вие погледнете същите карти, които гледам и аз, ще видите, че в наши дни долината на Рейн няма особена стратегическа стойност. Това не е Втората световна война, когато основната цел на съюзниците е била да преместват големи маси персонал и материали през мостовете на Рейн, за да притиснат нацистите още по-навътре в Германия. Съветският военен план изискваше масивни нападения по въздуха и с хеликоптери, последвани от огромна окупационна армия. Ето защо Съветите имаха силното желание да поддържат снабдителните си пътища. А пък ние бяхме също толкова силно решени да разрушаваме тези главни артерии и да обезкървим инвазията им до нейната смърт.

Затова изобщо не се притеснявах да проучвам всеки километър от железопътната линия в посока север-юг по протежение на реката. Но исках да проверя районите около огромните аутобанни мостове в посока изток-запад. Исках също да разгледам и районите близо до долините северозападно от Кобленц.

Не ни трябваше дълго време, за да проверим предчувствието ми. Отделихме един ден и половина в обиколки по страничните пътища между Момбах и Бинген, като изпълнявахме сухоземния вариант на търсенето в правоъгълници. Караваната и мерцедесът представляваха граничните линии, а двата мотоциклета, управлявани от Бумеранга и Малката бира, които криеха устройствата в пазарски чанти, завързани към дръжките, служеха за търсенето. Карахме нагоре, карахме надолу, карахме из целия шибан район. Но от търсенето в квадрат намерихме само един квадратен хуй. Никакъв намек за нищо — освен непрекъснатото и неприятно чувство в словашкия ми череп, че их бин не сам.

Изисквах да играем на всички трикове за контранаблюдение, които знаехме: връщаме се по собствените си следи, рязко сменяме посоката, всичко. Осезанието ни беше изострено. Но нищо не намерихме. Не видяхме нищо нередно. Може би ме обземаше параноя. Не. Никога не страдам от параноя; просто съм внимателен. Но тъй като не видяхме нищо, наредих вдигане на чукалата и потеглихме на север.

Попаднахме на първата златна мина близо до един малък град на име Басенхайм, който е на осем километра от две огромни, многоетажни аутобанны кръстовища. Когато търсиш начин да се такваш със снабдителните линии на врага си, няма нищо по-хубаво от това да можеш да унищожиш не едно, не две, а три или четири шосета едновременно — и това се прави на големите кръстовища. Първото кръстовище на шосе 411 и аутобан 61 пресичаше долината на река Мозел и шосе 416 до малкото градче Дибlich. Към него имаше и допълнителна атракция — две железопътни линии, едната на северния бряг на Мозел, а другата на южния. Две САПУ поставени където трябва, биха причинили унищожение, за чието възстановяване ще трябва месеци, и ще изпратят радиоактивни отпадъци надолу по река Мозел. За възможността да взривя такава цел бих изял лайно, дълго един метър.

Второто кръстовище, на пет километра, представляваше още по-сложна конструкция. В него се сливаха три аутобана и две по-малки жп линии. Е, швабите си заслужават похвала. Чудесно строят пътища. Настилката е направена за скорости — в мокро и в сухо време. Изходните и подходните естакади са ясно обозначени и въпреки че някои хора са склонни да карат с повече от сто и шестдесет километра в час, катастрофите са малко. Това е така, защото те ВМ — Внимават Маmicата им — какво правят; не карат пияни и спазват правилника.

Второто кръстовище — казва се кръстовището Кобленц-Метерних — е на шест нива близо до Басенхайм и образува тройна детелина, толкова шибано сложна, че прилича на коледните панделки в големите магазини. Всичко е направено от сглобяеми бетонни конструкции. Шосето лежи върху колони с диаметър пет метра. Самото кръстовище достига петдесет и пет метра в най-високата си точка (това е по-високо от единадесет етажа за вас, градските обитатели), която се намира в мястото, където шосето прехвърля една долина, широка километър и шестстотин метра. Ефектът е хипнотизиращ — бетонът и камъните, прилични на огромна модернистична минималистична скулптура, се издигат в контрапункт над декарите обилна, зелена територия, изпъстрена с крави, овце и други пасторални лайна.

Вижете какво, хора — само като гледах, ми се прииска да взема в ръце петдесет кила пластичен експлозив С-4. О, красота. О,

строително изящество. Но какво да ви кажа? Аз съм един шибан вестгот. Единственото, което ми се иска при вида на нещо толкова красиво, е да го взривя.

Но стига за моите еротични сънища. Да се върнем към реалността. Съвсем близо на запад от кръстовището се намира село Басенхайм и прилича на нещо, сякаш взето от някоя шибана приказка. То е едно от онези германски селца-първообрази, каквито има по пощенските картички: няколко варосани къщички, наполовина кръстосани от греди, с тъмни дъсчени покриви, сякаш току-що са позирали на Дисни за филм по някоя от приказките на братя Грим, лепнати стена до стена по петте улици, срещащи се на малкия калдъръмен градски площад. От едната страна на площада има средновековна каменна кула; от другата — черква с една игловидна камбанария, чийто часовник бие на всеки четвърт час с тевтонско постоянство.

Ние се отказахме от единствения пансион в града в полза на *touristenpark*-а извън селото. Там дадох на ръководителя картата си от „Американ Експрес“, включихме караваната в електромрежата и направихме собствения си вид домакинство, т.е. взехме три каси местна бира „Кьонигсбахер“ от огромната *Brauerei*^[1], разположена до Рейн на около пет километра от центъра на Кобленц. След това се натоварихме в мерцедеса и на моторите и се впуснахме в търсене на нашия нов, ясно определен свещен Граал. По моя гадателска преценка тези кръстовища представляваха задължителни мишени от първа класа и трябваше някъде наблизо да има скривалище. Въпросът беше къде.

Знаех, че няма да намерим нищо в селцата, които изпъстриха пейзажа. Човек не крие нищо в едно селце, защото не е възможно да се пазят тайни — а е и още по-невъзможно да дойде непознат или група непознати, за да свършат някаква работа, без местните да научат всичко. И така, или си намираш място сред природата, което е изолирано, но относително лесно достъпно, или правиш скривалището в град, в който можеш да останеш относително анонимен.

Начертах тридесеткилометров кръг около кръстовищата, задрасках района около двата лагера на германската армия, любезно обозначени с червено на картата (*ich liebe*^[2] *der* швабите — шибано акуратни са. Ако имахме толкова добри карти в Гренада, мнозина американци нямаше да бъдат ранени или убити), и тръгнахме.

Прекарахме осем часа в шофиране, преди да открием две скривалища от тип ПИВКСАЩ. Първото беше стаено в малка горичка между две ферми, край един дълъг и виещ се път, водещ до село на име Нидербах — толкова малко, че го нямаше на никоя карта, дори на нашата. Второто се намираше посред едно огромно шибано пасище, заето от неприятно изглеждащ бик и осем цицорести юници. Пасището имаше електрическа ограда и се намираше до спретнат тесен път, който се виеше край ниските хълмчета, горе-долу по средата между едноуличните *ein Gasthaus*^[3] селца Пилиг и Наунхайм. Не, не си измислям тези села. Вижте си шибаните карти.

Значи, питате как съм открил тези хитроумно скрити места, след като никой друг не е успял. Отговорът е, че аз съм лъжовен кучи син, който знае какво да търси. Първо се занимахме с обекта в Нидербах — времето ставаше *immer schlimmer*, което е местният начин да се каже от лошо по-лошо. Скривалището беше скрито под нещо като изоставена плевня, макар тази плевня да имаше най-модерни ключалки на вратите и охранителни устройства. Тя привлече вниманието ми, защото обикновено изоставените плевни нямат ключалки по вратите — а докато оглеждах тази с бинокъла си, отброих още пет такива неща.

С тежки стъпки минахме тридесет метра къпинак по една пътека, която изглеждаше ползвана неотдавна. Но всичко по реда си. Включих детектора за радиация. Нищо. Отчиташе нула. Е, може би каквото се намира вътре е екранирано. Оставих Бумеранга да си поиграе с ключалките. Трябваша му седемнадесет минути, за да ги преодолее. След като влязохме, трябваше да се промъкнем през пода, за да слезем в скривалището.

Там ни посрещна купчина празни сандъци, кашони и кутии. Мамка му — тази плевня беше обрана. Внимателно огледахме всичко с уредите за радиация, но не намерихме нищо. Ако тук е имало АБУ, са били вдигнати от достатъчно дълго време, за да няма остатъчна радиация.

Валеше като из добре познатото ни ведро, когато минахме край онова, което се оказа нашият обект номер две — пасището с кравите. Движихме се бавно по един неасфалтиран единичен път (от онези германски второстепенни пътища, по които на всеки два километра има жълти кръгли знаци, обясняващи с универсални пиктограми, че

ограничението за скоростта за камиони е петдесет километра в час и четиридесет за танкове. Такива знаци се слагат, ако живееш в страна, в която танковете и армейските конвои се срещат толкова често, колкото и тракторите и плуговете). Както и да е, изведнъж видях една ограда от вериги, висока метър и двадесет, *sans* врата, около нещо, което приличаше на малка тухлена помпена станция, на около сто и петдесет метра от пътя. Вдигнах бинокъла. Малки табели на оградата известяваха, че помпената станция принадлежи на бюро за управление на водите към окръг Кохем и да вървим на майната си.

Значи тази ограда привлече вниманието ми, защото се намираше в средата на онзи вид пейзажи, в който оградите от вериги са рядкост. В тази „махала“ повечето фермери използват електрически огради — с една тел — или мрежа, или пък някоя форма на дъски унд колове, за да си оградят земята или животните. А общините ли? Всички общински огради, които съм виждал, са направени от дървени колове и тел. Затова този квадрат петдесет на петдесет метра, който изглеждаше сякаш взет направо от магазините на „Сиърс“ или от армейски склад, засили интереса ми.

Сигнализирах на малкия ни конвой да спре. Отбихме караваната на широкия банкет до пасището и паркирахме мерцедеса и мотоциклетите под едно удобно дърво на петдесетина метра нагоре по пътя, на отсрещната страна. Бумеранга и Алигатора, които ги караха, влязоха в караваната, за да се избършат с хавлии и да изпият по чашка димящо кафе от термоса.

Аз се измъкнах в дъжда и отправих зъркели към обекта. На около миля на изток почти изцяло скрита от една гънка в пейзажа се виждаше едноетажна къща. Червеният ѝ покрив се очертаваше на фона на едни ниски хълмчета отвъд други ниски хълмчета. От отвъдната страна на къщата различих два навеса и един обор. В далечината чух песента на един пакостен петел. Пакостен, питате? И още как, мамицата му: много внимателно се заслушах как три-четири-пет пъти изпя настоятелно „*Кур-цуни го*“. Изведнъж се почувствах жестоко самотен. Искам да кажа, че моят таковата не е целуван от незапомнено време.

Е, нежни читателю, това е част от цената, която плащам, за да защитавам твоята свобода. Но аз изхвърлих всяка мисъл за катерички от главата си (добре де, почти всяка мисъл за катерички от главата си.

Знаете не по-зле от мен, че изхвърлянето на всяка мисъл за катерички от главата ми е невъзможно) и насочих вниманието си към предстоящата работа, т.е. пасището.

Докато Пачия крак и Нод отвличаха вниманието на бика и кравите, а Хюи Бебето и Малката бира осигуряваха туристическо прикритие, грабнах детектора за радиация, грубиянски показах среден пръст на екипа си, метнах се над електрическата ограда (висока беше само метър и двадесет) и се приземих — пляс — право в едно хубаво, влажно, прясно и много ароматно кравешко лайно, което незабавно се просмука през найлоновите ми маратонки. Пада ми се, като се държа грубиянски. Избърсах колкото можах тора от краката си в грубата трева и се отправих през зеленочима^[4] към верижната ограда, предпазлив като челен дозор във вражеска територия, внимателен да не попадне на мини от говежди произход. Хей, една мокра кравешка торта между пръстите на краката дневно е достатъчно.

Огледах оградата. От състоянието ѝ разбрах, че не е боядисвана може би от десетина години. Това означаваше, че е точно от времето на скривалищата. Прескочих оградата и погледнах помпената станция. Незабележима — но не беше никаква помпена станция. Вътре не се виждаше нито една тръба за вода. Или кранове. Или помпа. Тя служеше да крие — „тука има, тука няма“.

Имаше една врата, която гледаше встрани от пътя. Вратата беше заключена с голям катинар. Включих устройството си за откриване на ядрени бомби и веднага получих положителен отговор. *Ja*^[5] — това трябва да е *platz*-ът^[6].

Проверих вратата по-внимателно. Онова, което приличаше на панти, се оказа второ заключващо устройство. Сигурно имаше и трето. А сигурно беше и минирано. Тъкмо бях започнал да се досещам как да вляза, без да взривявам всичко, когато чух настойчиво изсвирване.

Вдигнах поглед. Пачия крак махаше ръце диво и съобщението беше ясно и високо: Домъкни се тук, шкипере, много бързо.

Понесох задник към пътя.

— К'во става?

— Имаме гости.

Това им е хубавото на пътищата в леко хълмистите пейзажи — човек вижда на километри, километри и километри разстояние — дори в дъжда. И там, в далечината различих двойка черни коли, които

идваха право към нас с добра скорост, като се има предвид състоянието на пътя. Караха на къси светлини. И с висока скорост.

Косата на тила ми настръхна. Знаете какво означава това — то значи, че сензорът в мозъка ми, разположен точно под путкодетектора, се включи. Е, всичко можеше да е много безобидно. Но не смятах да поемам рискове — а и инстинктите ми не са ме подвеждали в подобни ситуации.

— Алигатор, Бумеранг, Нод — влизайте в шибаната каравана и долу главите.

Нямаше да позволя някой да разбере колко души сме.

Ние, останалите, се заиграхме на глупави туристи в дъжда. Не трябваше много. Пачия крак се опита да примамва бика с един морков от хладилника на караваната. Хюи Бебето сучеше бирата си. Аз си играех с фотоапарата, и се лигавех с вариообектива, когато колите пристигнаха.

Големи бяха — „Мерцедес“ 500 или 600 (трудно ми е да ги различавам), с подсилено окачване, прекалено дебели гуми и достатъчно радиоантени, напомнящи за армирания „Буик“, в който се вози директорът на ЦРУ. Водещият автомобил спря рязко, като доближи караваната, която се намираще на петдесет или шестдесет метра надолу от мерцедеса и моторите. Единствената чистачка на голямата кола пляскаше бясно по широкото затъмнено стъкло. На задната врата имаше герб. Инстинктивно направих три снимки, а после свалих фотоапарата и се загледах в стъклото. Както казах, беше затъмнено, но се виждаше достатъчно. Шофьорът носеше очила с дълго стъкло до слепоочието, каквито носят стрелците. На предната седалка на пътника различих човек с поло и ниско подстригана стоманеносива коса, жестоки очи и белег по бузата. Той се обърна, когато мерцедесът мина бавно, а студените му очи дълбаеха моите. След това изражението му се промени. Сепна се и по лицето му се изписа гримаса на изненада.

Хей — тая мутра съм я виждал и преди. И го познах. Това беше един голям, грозен шваба — от полицията или специалните сили. Но не можех да се сетя за името му. Имаше ТМГ/ТМБ (твърде много години и твърде много бири) между срещите ни.

И в този момент големият мерцедес ускори и изчезна. Погледнах втората кола, докато минаваше край мен. Двама мъже на предната

седалка — и тъмно стъкло, от което не виждах друго. Обърнах се, за да изпратя с поглед двата големи автомобила, които ускориха и се загубиха. Мамка му — вдигнах фотоапарата, натиснах бутона за вариото, за да се възползвам напълно от сто и нещо милиметровия обектив, и натиснах копчето да заснема номерата на колите. Слава на Бога за автофокуса.

Щяхме да проиём филма и след това да проверим номерата и гербовете. Все още имам приятели на разни места тук и ако ми трябваше помощ, нямаше да се държа срамежливо. Но това предстоеше в неопределеното бъдеще. Сега имахме работа в ето това пасище с крави. Като например да измъкнем АВУ, което знаех, че се намира някъде зад всичките тези ключалки и осигурителни съоръжения.

[1] Пивоварна (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Обичам (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Еднохотелни (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Хубава дума, а? Тя произтича от средновековния английски език, където чим означава земя, а зелено означава зелено. ↑

[5] Да (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Мястото (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Проверих часовника си. 15:40. Сега дъждът се лееше истински. Но нямах намерение да се спирам или да позволя нещо да ме прекъсне. Поставих Пачия крак на пост на два и половина километра нагоре по, пътя, а Хюи Бебето — на същото от другата страна. Всеки от тях имаше радио. Ако ще да ни прекъсват, поне можехме да бъдем предупредени навреме.

15:50. Докарахме караваната по-близо до пасището — паркирахме я на отсрещната страна на пътя. След това с Бумеранга започнахме работа по първата ключалка. Тя беше не много сложна версия на нещо, което бях виждал много пъти по складовете за ядрено оръжие в Щатите. Нищо особено. Второто устройство обаче щеше да ни създаде проблеми. Това беше една от онези ключалки без ключ, при които въвеждаш няколко цифри и тя се отваря. Понякога е възможно да шунтираш безключовите брави с електронно оборудване, като слушаш как работят резетата. Или пък да ги наръсиш с графитен прах, за да видиш кои са използвани най-често, а после да си поиграеш с комбинациите между тях. Но нямах нито графит на прах, нито време. А и електронно оборудване нямах. Дватамата с Бумеранга разгледахме бравите и решихме, че не са минирани. Значи просто щяхме да ги гръмнем с малко от пластичния експлозив, който бях измуфтил от Джон Сътър, ще вземем АВУ и ще се чупим.

15:55. Тъкмо бях приключил с обезвреждането на първата ключалка и Бумеранга приготвяше в караваната експлозива, когато Пачия крак се обади.

— Посетители, шкипере.

Зашляпах през мокрото пасище (по дългия път, защото не ви е нужно да утъпквате пътека в меката трева, за да разберат всички, че сте се отбивали), погледнах нагоре по пътя дъжда и ги видях. Два опела в зелено, и бяло с мигащи светлини в синьо и бяло, летящи насам под пълна пара.

Ach, du Lieber — die Polizei.^[1]

Прескочих оградата и се отпавих към караваната в момента, в който първата от колите спря и изключи буркана. Зад предното стъкло седяха двама отегчени от пътя полицаи, с дъждобрани върху сиво-зелените си униформи. Но за момента не предприеха нищо. Не — изчакаха да пристигне Кола Номер Две. Едва тогава първата двойка се измъкна от малката кола и се огледа. Но като ги видях добре, разбрах, че може и да изглеждат отегчени, но са професионалисти.

Първият екип беше чакал подкрепа. И сега, след като тя дойде, се включи в действие.

Първият полицай, висок и слаб с руса коса и тънък мустак с цвят на царевича, се приближи с небрежна крачка към мен, а после отиде до караваната. Партньорът му го последва и застана на метър зад него и вляво.

Високият полицай докосна капещата периферия на шапката си.

— *Guten Tag.*^[2]

Обърсах мокрото си лице с опакото на дланта си.

— Здравейте — добър ден.

Вгледах се в месинговата значка над левия джоб на гърдите му. На него пишеше „Брендел, К“.

Той кимна, сякаш ме разбра.

— Добър ден — отговори. — И какво правите тук в това чудесно германско време? Може би си правите пикник?

Засмях се, вдигнах лице към небето и оставих дъжда да пада върху брадата ми.

— О, чудесен ден за пикник, господин полицай. — Замълчах. — Спряхме за обед. Да си сготвим малко вурст. Да се изсушим.

Очите на полицаия се засмяха. Но тялото, пък и цялото му поведение даваха да се разбере, че не ми вярваше. Кое то съвсем искрено ме удиви адски много, приятели, просто защото той нямаше причина да се съмнява в думите ми.

Той отстъпи на една ръка разстояние от мен.

— Имате ли лични документи? — попита.

— Но разбира се.

Бръкнах в задния джоб на дънките си, измъкнах портфейла си, извадих военната си лична ламинирана карта и му я подадох.

Той опипа пластмасата и си поигра с картата на светлината, за да се убеди, че холограмата с великия печат на САЩ е автентична.

Разгледа снимката, огледа ме отблизо, а след това подаде картата на колегата си, нисък, мургав полицаи с щръкнал мустак и име, което според значката беше Ракед, В.

Ракед взе картата, повтори целия процес, а после се върна в полицейската кола, седна в нея и го видях да набира няколко букви — вероятно името ми и номера на личната карта — в компютърния терминал, закрепен на таблото.

Брендел погледна към Бумеранга, който стоеше малко зад мен и вдясно, и към Пачия крак, току-що завърнал се от поста си.

— А вие двамата — имате ли лични карти?

— Разбира се, имам. — Бумеранга прокара ръка през дългата си, мокра, сребърна коса и се усмихна.

Главата на Пачия крак кимна нагоре-надолу.

— Да.

Брендел ги изгледа подозрително.

— Може ли да ги видя?

Нещо тук не беше както трябва. Германските полицаи не тарашат туристите. Не и туристите с достатъчно пари за каравана, две беembeта и мерцедес. Не и американските военни туристи. А това си беше тарашене, приятели.

Преди някой от хората ми да направи каквото и да е, пристъпих напред.

— Извинете, господин полицаи...

Брендел отстъпи с вдигната длан, сякаш спираше коли.

— Моля — каза с предупредителна нотка в гласа си.

Отстъпи назад, като създаде защитно пространство.

— Стойте, където сте.

Дясната му ръка се спусна към автоматичния пистолет в кобур с капак на колана му.

— О...

Застанах на място и дадох знак с поглед на хората си да правят същото. Нямахме спор с тези хора. Аз само исках да разбера какво става, мамицата му. Искан да кажа, че всичко това беше малко шантаво.

Вдигнах ръце.

— Вижте, господин Брендел...

— *Ja*. Изчакайте, моля.

Високият полицаи отстъпи назад към колата си. Ние стояхме в дъжда и гледахме как той и партньорът му разговарят.

След това се върна с моята карта в ръка. Този път разбрах от поведението му, че всичко е наред. Подаде ми картата с усмивка.

— Съжалявам за объркването, полковник Марчинко — каза. — Но преди малко ни докладваха за крадци на крави в района. Те — сви длан, сякаш държи пистолет, и продължи — застрелват... *Ja?* някоя крава, а после я нарязват на място и я слагат в нещо като това — посочи към караваната.

Усмихна се, доволен от познанията си по английски език.

— И така, разбирате, че трябваше да проверим какво става.

Протегна ръка към мен:

— Извинете ни за неудобството на вас и приятелите ви, полковник Марчинко.

Усмихнах се на Брендел и подадох ръка.

— Разбирам. Няма нищо.

Но не беше така. Мили читатели, я помислете за тази играчка. Първо, полицаите са насочени по следата от онзи конвой с големите мерцедеси. И ако хората в този конвой имат тежест спрямо местните — а нямам причина да смятам, че нямат, предвид бързата реакция на полицаите, — то и те щяха да научат кой съм.

Но всичко това бяха догадки. Трябваше ми потвърждение. Реших да се правя на тъп.

— Ще ми направите ли една услуга да ми обясните как научихте за нас, защото не сме се срещали с никого тук.

— О, да, полковник. Имаме тук, близо до това място... — прекъсна, за да потърси подходящата дума, — имот? Даа... имот на един човек, Лотар Бек. Той е... — Полицаят Брендел пак се замисли за думата — голям, много важен бизнесмен, *ja?*

— *Ja.*

— *Ja.* И той ви видял и обади от своя кола на приятеля си, заместник-министъра на полицията в Берлин, и министърът накара свой помощник да се обади на местния комендант, и той... е — замълча и вдигна рамене полицаят, — изпратиха ни тук, защото хер Бек се страхува, че му крадете кравите.

Е, сега нещата ми се изясняват. А на вас? Не? Нека обясня.

Първо, разбрах изведнъж, както често пъти става след събитието, точно чия грозна и белязана швабска мутра бях видял на предната седалка на онази голяма кола с герба на задната врата. Казва се Франц Улрих и работеше за моя приятел Рики Вегенер, когато Рики командваше GSG-9^[3], немската най-добра антитерористична група.

Франц е голямо момче, започнало в Могадишу през октомври 1977 г., когато няколко от неговите стрелци елиминираха бандитите, отвлекли един „Боинг“-737 на „Луфтханза“, и освободиха деветдесет и един пътници и екипажа. През онези дни той беше челният дозор на групата — първият, който се качва по стълбичката. Очистил първият изправил му се терорист — жена, но човек не казва „*apres moi*“^[4], когато напада самолет. Както и да е, Рики харесал видяното и Франц отиде да стане разбойник номер едно при него.

И след това преди няколко години Франц напусна. Внезапно. О, говореше се нещо навремето. Шепнеше се за проблем с наркотиците. Чуваха се неприятни слухове за проблеми около договорите с оръжията за GSG-9. Неясни недомлъвки за други, по-нечестиви действия. Честно казано, не си спомням подробности. Но Франц Улрих изчезна от погледа като камък в дупка. А Рики? За Рики Франц сякаш беше умрял. Никога не спомена името му. Веднъж повдигнах въпроса, но така ме погледна, че разбрах пределно ясно, че трябва да C^2 и да не споменавам темата отново.

И сега дас ист Франц Улрих седнал в кола на голям индустриалец на име Лотар Бек. Франц, за когото се говореше, че имал проблем с наркотиците. Франц с проблемните договори.

Вече знаех инстинктивно къде се намира кантората на Бек. Реших въпреки това да опитам.

— Впрочем, господин Брендел, знаете ли къде се намира кантората на Лотар Бек? — запитах.

— „Бек Индустри“? — запита риторично полицаят. — В Дюселдорф, полковник — огромен небостъргач от стъкло и стомана точно до реката. Дори го има на пощенски картички. Всички туристи ходят там. Въртящият се часовник на покрива се вижда от десет километра.

Всичко се изясни.

Още сте объркани. Добре. Ето го на прост и ясен език:

- Факт: Дюселдорф е мястото, където Хайнц Хокхайзер, блаженопочившият търговец на оръжие, ми каза, че отишъл най-напред да търси АВУ.

Съвпадение? Случайност? Вие ми кажете.

- Факт: Името на човека в Дюселдорф, за когото ми каза *der winzig* Хайнц, същия човек с проблема с наркотиците, който се хвалил, че може да сложи ръце на американски АВУ, беше... Франц.

Съвпадение? Случайност? Вие ми кажете.

И сега установявам, че Франц Улрих, бивш стрелец от GSG-9, чието име Рики Вегенер дори не иска да спомене, работи за голям индустриалец на име Лотар Бек.

И с какво се занимава Бек? Запитах полицаи Брендел, който се посъветва с полицаи Ракул.

— Хер Бек? Ами „Бек Индустри“ има *große*^[5] договори с Министерството на отбраната, унд Министерството на вътрешните работи и много други правителствени... — спря, вдигна рамене и поговори с колегата си на картечен немски — ... ведомства.

Полицаи Ракул посочи с ръка полицейската кола.

— „Бек Индустри“. Те правят радиотелефоните, които ние използваме. И... — той също се замисли за подходящата дума, — софтвер на наш компютърни терминали.

Господи Боже, нежни читатели. Нека ви кажа нещо за хората, които произвеждат радиотелефони и комуникационен софтуер за военните или полицията. То е: дано са свестни, защото, ако правиш радиоапаратура или софтуер, можеш да вградиш възможности, за да подслушваш какво казват клиентите ти. И ако клиентите ви са в стрелково-плячкаджийския бизнес като мен, подслушването може да е опасно за живота и крайниците.

Още, имаше един изтънчен човек на бизнеса, Лотар Бек, който прави много от нещата, използвани от стрелците като мен или от полицаите Брендел и Ракул. Това само по себе си не е злокобно. Но нека добавим още някои елементи.

Елемент Едно: Полковник Джон Сътър ми казва, че напоследък са правени няколко сонди в американски скривалища и други инсталации. Някои са използвали електронни средства за разузнаване, за да опитат да проникнат. Напоследък се установяват доказателства за

комуникационно разузнаване. И накрая, Джон Сътър спомена, че има доказателство за няколко опита за навлизане от хора.

Какво ми казва това? Ами същото, както когато командвах „Червената клетка“. Сондирах. Изпращах най-добрите си промъквачи и съгледвачи и проверявах опозицията. Подслушвах телефонни линии и с лазери блокирах комуникационните им системи. И какво ми казваше всичко това? Казваше ми какви са възможностите на опозицията — колко бързо ще реагира, колко лесно мога да се справя с охранителните им системи. Казваше ми кой се отнася сериозно към антитероризма и кой — не. Така гледах и на тази операция. Някой опитваше да ни накара да покажем възможностите си, за да ги измери.

Елемент Две: Председателят Крокър е накарал полковник Джон и неговите момчета и мен и моите да работим извънредно, но да намерим АБУ и другото оръжие в скривалищата ПИВКСАЩ тук, в Дойчланд. Това е политическата страна. Трябваше да извадим всичко, без да позволяваме на германците да разберат, че ние сме ги слагали там. Затова тук стъпвахме внимателно.

Но има и Елемент Три: някой продава нашите АБУ — същите, които се предполагаше, че трябва да прибирам.

Което ме води към Елемент Четири: Сега откривам, че един от най-големите контрагенти в отбранителната промишленост на Германия е наел човек, за когото в занаята се казва ГЯ, или Гнила Ябълка, на име Франц Улрих, и че същият голям контрагент ме вижда и изведнъж вика полицаите, защото ме мисли за... крадец на крави.

Е, приятели, юпи уай-уай мръсно, както казва Брус еди-кой си в екшъните: „Умирай трудно“. Ако повярвате, че Франц и Лотар са се обадили за това, то мога да ви продам един много хубав мост в Бруклин — много евтино.

Ето какво стана всъщност. Франц ме позна — и двамата видяхме, че се опули. Стига до името ми по-бързо, отколкото аз до неговото и затова казва на Лотар кой съм, а Лотар натиска копчетата на добрия стар клетъчен телефон, за да се обади на своите приятелчета в някакво министерство в Берлин, та да разбере какво, мамицата му, прави един свиреп, косматогъз тюлен на име Марчинко, след като наоколо няма никакъв шибан водоем.

Искането на Лотар отнема около половин час, за да стигне по командната верига от Берлин до някой си. И тогава съвсем внезапно се

появяват полицаите Брендел унд Радел, в комплект с подкрепа. Те преглеждат картата ми, преброяват кой е тук и докладват всичко на шефа си.

Който го изпраща нагоре по командната верига. Унд сега Лотар и Франц знаят със сигурност, че аз съм аз и че съм на сцената с група тюлени колкото един взвод и че сме паркирали до едно голямо шибано пасище. И в средата на това голямо шибано пасище има помпена къща, без изобщо да е необходима там.

Според мен време е да спра да обяснявам нещата и да се заловя за шибаната работа, преди Франц и някои от приятелите му да се върнат и да видят какво могат да открият.

Унд така мазнахме се на *Polizei* и се приготвихме за тръгване. Качихме се върху и в своите превозни средства, тръгнахме, завихме и се отправихме обратно в посока горе-долу към Басенхайм, като полицай Брендел и приятелят му полицай Радел ни следяха внимателно, докато не се загубихме от погледа.

Но не отидохме в Басенхайм. Намерихме приятна малка *Bierstube* в едно село на име Кютиг, навряхме се вътре и се почерпихме с двойноразмерни порции пушени свински пържоли — *Kasseler* на дойч, — купчини кисело зеле, *rost* картофи и два галона от местната *Altbier*. След това скоро след като се стъмни платихме сметката и се върнахме в пасището, където да продължим работата си необезпокоявани.

[1] Ах, миличък — полицията (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (нем.). — Б.пр. ↑

[3] „Grenzschutzgruppe 9“ беше сформирана като звено към западногерманската федерална гранична полиция. ↑

[4] След вас, моля (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Големи (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

20:35. Разработих това малко упражнение по същия начин, както моите тюлени-предци във Виетнам провеждаха нощните си операции по отвличане на хора. Само че тази вечер щяхме да отвлечем ядрена бомба вместо някой виетнамски бирник и щяхме да използваме кола, вместо хеликоптер или катер. Но точно както във Виетнам щяхме да проникнем тайно, с последващо напълно потайно извличане, с последващо безшумно излизане. Ако нещата се развиеха по моя план, никой нямаше никога да разбере, че сме идвали, и председателят щеше да бъде един щастлив генерал.

Скътахме караваната на осем километърчета от целта — няма смисъл да се губим, ако се наложи бързо връщане, и се натоварихме в мерцедеса и върху моторите за инфилтрирането. Дъждът беше спрял, но пътищата бяха хлъзгави и над земята висеше гъста, подобна на привидение мъгла, на два до три метра над настилката на пътя.

Тъй като винаги съм смятал, че ВОЙНА е съкращение от Винаги Оставай НАщрек, дойдохме готови за ВОЙНА. Облякохме черните си тоалети *sans* перли. Носехме оръжие със заглушители просто за случай, че се натъкнем на правонарушители, нуждаещи се от заглушаване. Не бях забравил да донеса и тридесетина грама от пластичния експлозив на полковник Джон Сътър просто ако вратата към вътрешното светилище на тайника се нуждае от допълнително убеждаване. Купил бях нови батерии за радиотелефоните, за да не може мистър Мърфи да развали комуникациите ни тази нощ. А Малката бира беше намерил отнякъде малко червен гел, с който да намажем лупите на минифенерчетата си.

20:36. Гризача, който беше тазвечерният челен дозор, обозначи оперативната зона със своя мотор.

В ухото си чух силно пищене, когато той натисна бутона за излъчване на радиотелефона си. Изпсувах тихо, завъртях копчето за гасене на смущения и чух гласа му в слушалката:

— Вратата е отворена. Хайде, шкипере.

Натиснах бутона за излъчване. „Разбрано.“

— Задната врата е заключена.

Това беше Малката бира, който играеше тилова охрана на другия мотор, на два километра зад нас. Вече би трябвало да се е скрил в ниската растителност до пътя.

20:38. Нямаше и следа от Гризача, когато Хюи Бебето забави черния мерцедес без светлини до десетина километра в час, като внимателно караше из мъглата. Добре. Това означаваше, че е на път за позицията си, на около два километра нагоре по пътя. Протегнах ръка и отново проверих дали превключвателят на плафона е в изключено положение. Това е от онези оперативни детайли, които човек научава още като попова лъжичка, но ще останете удивени да разберете колко много тихостъпалковци от ЦРУ, контранаблюдателни екипи от ФБР и полицаи просто забравят да го правят — и превръщат себе си в очевидна мишена, когато излизат или се качват в колите си.

От моята седалка до шофьора показах на Бумеранга, Пачия крак, Нод и Алигатора вдигнат нагоре палец, праснах Хюи Бебето по рамото и му казах да не изключва радиотелефона си, защото може да ни потрѣбва спешно, после отворих леко вратата и тихо казах:

— Давай!

Свихме се и се изтърколихме от големия дизелов седан в тъмнината точно както моите тюленски предци от Виетнам се изтърколваха от кърмата на катерите. Е, не съвсем. Аз се свих, но тъй като мистър Мърфи се взеше на предната седалка с мен, си закачих тока на обувката на прага на вратата. Тъй като не ми се искаше да бъда влачен по асфалта, размахах закачилия се крак и той се отдели от колата. Разбира се, поради забавянето отворените врати на колата щяха да ме праснат. Посегнах нагоре, хванах се за предната врата и с нейна помощ се отхвърлих към банката. Това движение отмести тялото ми от колата, но не отмести силния като менгеме захват на мистър Мърфи върху реверите ми^[1].

Със залепилия се като пиявица за мен Мърфи се изтърколих неконтролируемо. Отскочих от някакво тяло — не видях кого съм ударил, но той изгрухтя шумно, след това се повлякох осем или девет метра през асфалта върху десния си хълбок (о, това щеше да боли адски утре), отклоних се по обсипания с камъчета банкет върху мазната като лайно мокра трева и спрях рязко, когато, *прас!*, се хлъзнах с лице напред в един от петнадесетсантиметровите квадратни,

намазани с креозот колове за оградата, подредени през десет метра в края на пасището.

Лежах няколко мига в калта, опитвайки да си поема дъха, грубо изтласкан от мен. Вдигнах ръка и опипах лицето си — в момента бях усукан като геврек — и изскубах трио тресчици от многострадалната си зурла. След това се претърколих на гръб, поех си дълбоко дъх и се опипах с ръце от носа до кърмата, за да проверя дали не съм счупил нещо.

Господи, как обичам болката. И е добре, че я обичам, защото болката и аз имаме (както знаете) уникални, дори екзистенциални отношения. О, на сутринта щях да бъда един ожулен сфинктер. Но това щеше да бъде тогава, а сега си беше в настоящия момент и ожулен или не, дойде времето за представление. Затова се вдигнах на крака и се опипах, за да проверя дали нещо от екипировката ми не се е разхлабило. И познайте какво стана? Установих, че тя беше в по-добро състояние от мен.

20:40. Алигатора, Нод и Пачия крак се разположиха като охрана по периферията. Ние с Бумеранга прескочихме електрическата тел и се отправихме през сто и петдесетте метра шляпаво, изпълнено с кравешки торти пасище от оградата към помпената къща.

Само че в момента, в който насочих минифенерчето си към вратата и ключалките, бях прекъснат от настоятелно цвъркане на Гризача в ухото ми:

— Спирай, спирай, спирай, имаме си компания, шкипере. Три коли идват към мен точно в този момент. Адски бързо се движат.

— Ясно...

Два километра са малко повече от една миля — по-малко от минута шофиране, както го правят повечето шваби. Нямах време за губене. Отново натиснах бутона за излъчване.

— Бебе, махай се от пътя и се покривай веднага! И стой при шибаната кола.

Цъкането в ушите ми даде да разбере, че или ме е чул, или е осъществил визуален контакт. Както и да е, подчиняваше се.

Отново натиснах бутона за излъчване:

— Група, пресичай пътя и се прегрупирай. Имам компания.

Погледнах Бумеранга. До електрическата ограда имахме сто и петдесет дълги метра — и ако тичаме, щяхме да оставим такива

дълбоки стъпки, каквито дори градските жители могат да забележат в мекото, кално пасище нощем.

Редакторът току-що прекъсна нишката на мисълта ми. Казва, че се готвя за проблем, а може би няма да е необходимо.

Уместно. Знаех ли дали идващите насам коли са неприятелски? Не, не знаех. Смятах ли, че обитателите им ще спрат и ще гледат за следи в пасището? Не, не знаех. Но предвид ситуацията нямах намерение да допускам, че няма да го сторят. Планирането за неочаквани ситуации е една голяма част от войната със специални методи, но за посетители не се бях готвил.

Алигатора, Пачия крак и Нод вече се бяха скрили. Пресекли бяха пътя и изчезнали в гъстите дървета на десетина метра от банкета на пътя. И знаех какво щяха да правят. Щяха да се наредят в позиция за засада.

Погледнах нагоре по пътя. Мамка му: вече виждах фаровете. Време беше да тръгваме.

Но не към пътя. Вдигнах палец в обратната посока.

— Хайде.

Бумеранга кимна.

— Ясно, шефе.

Метна на рамо торбата си с инструменти за влизане с взлом, аз сторих същото и тръгнахме, като оставихме помпената къщичка между нас и пътя. Движихме се толкова внимателно, колкото всеки мохикан от романа на Джеймс Фенимор Купър и се прокрадвахме, за да не оставяме издйнически следи. Забелязах лека неравност в пасището напред и вдясно от мен. След известно криволичене из полето я достигнахме. Спрях достатъчно дълго, за да се ориентирам в местонахождението ни. През уреда за нощно виждане различих отляво ръбатите форми на кравите, застанали тихо на стотина метра от нас.

И след това грубата светлина на халогенни фарове проряза тъмнината. Двамата с Бумеранга се хвърлихме на земята. Изчаках няколко секунди, после се протегнах и надзърнах над билото на неравността.

Шибаните коли забавяха ход. Шибаните коли спираха. Отбиха, на банкета точно срещу помпената станция. В светлината на фаровете и задните светлини видях, че това са два големи мерцедеса седан.

Извадих монокуляра от джоба на гърдите си, вдигнах го и завъртях фокуса. Знаех кои са тези задници — вие също може би ще познаете. Но пък не можех да се въздържа и да не проверя. Насочих монокуляра към задната врата на първата кола, където вие и аз се сещаме, че щях да видя един пищен, ръчно изрисуван герб.

Само че такъв нямаше. Вратата беше недекорирана. И тогава всички светлини на колите угаснаха и ги загубих от погледа си.

Двамата с Бумеранга лежахме така няколко секунди, докато възвърнем способността си да виждаме нощем. Човек използва различни части на окото, за да вижда нощем или денем. През деня светлината се поема от части на ретината в центъра на окото. Те се наричат конуси. За да хваща източниците на светлина нощем, ретината използва пръчици, групирани около конусите. И така, нощем човек вижда много повече с периферното зрение, отколкото през деня. Всъщност може през нощта да вперите очи в нещо и да не го видите. Но ако погледнете встрани, обикновено ще забележите онова, което търсите.

Така постъпих и тук — оставих зрението си да си играе с тъмнината и да намери само върху какво да се насочи. И след няколко секунди успях да забележа сенките, скрити в други сенки, и да видя какво правеха онези задници.

Преброих десет фигури. Някои се бяха разположили в отбранителна линия около колите. Другите разтоварваха оборудване от багажниците. Те любезно бяха оставили лампичките в багажниците включени. Изваждаха обичайния асортимент от разбивачески инструменти: автоматично оръжие със заглушители, щанги за разбиване на врати и няколко от наричаните от мен взломаджийски торби, несъмнено, пълни с различните разнообразни стоки, необходими за влизане в целта. След това багажниците се затвориха с удар и всичко се загуби в тъмнината.

Време беше върху проблема да се концентрират още очи. Натиснах бутона за излъчване:

— Нод...

Незабавно в ухото ми избръмча утвърдителен отговор: „цък-цък“.

— Колко са?

Настъпи тишина. След това се чу шепот:

— Десет.

Ние бяхме петима, освен ако Малката бира и Гризача не се връщаха пешком. Е, това нямаше значение — ще очистим толкова, колкото се наложи. Ще... Гласът на Нод прекъсна мисълта ми:

— Ивановци, ивановци, ивановци. Говорят руски, шкипере.

Е, това вече ме изненада. Искам да кажа, ето го Франц, бивш стрелец от GSG-9, изнизал се тихомълком и работещ сега в Дюселдорф за „Бек Индустри“, чието име бях чул от втора ръка от *der winzig* Хайнц Хокхайзер, споминалия се агент от ЩАЗИ и продавач на бомби. Бях очаквал, след като Франц ме е видял, да дойде сам, за да види какво търся.

Но сега тук имахме няколко ивановци, които вършеха същото.

Вдигнах монокуляра и се вгледах през него. Не видях много. Но работеха. След това видях как четирима прескачат електрическата ограда. Трима се насочиха право към помпената къща през тъмното пасище. Другият вдигна крак и се опита да отърси нещо от него. Знаех в какво е стъпил.

Време е да проверя бойците. Прошепнах в микрофона на устната си:

— Преброй се.

Настъпи половинсекундна пауза. След това в слушалката ми се чува последователно едно, две, три, четири, пет, шест, седем двойни цъкания. Е, поне всички се чувахме един друг.

Казах на момчетата си какво искам от тях и получих утвърдителни отговори от всеки. Няма много време за обясняване точно сега, но в крайна сметка Алигатора, Нод и Пачия крак щяха да се разправят с шестимата ивановци на пътя. Малката бира и Гризача щяха да осигурят охраната около района, а аз и Бумеранга щяхме да се захванем с квартета крадци на АВУ, тръгнали към помпената къща — а пък Хюи Бебето трябваше да остане при мерцедеса, за да можем да се измъкнем веднага, ако се наложи.

Да, разбирах, че тази вечер бяхме по-малко. Но пък ние, а не те, имахме предимството. Вижте, ние знаехме, че си имаме компания. Ивановците очевидно не го знаеха. Пушеха, разговаряха, нарушаваха толкова много от основните процедури за ОПСИГ^[2], че разбрах, че не са военни.

В такъв случай какви бяха? Повярвайте ми — смятах да разбера.

20:43. Квартетът руски разбойници продължаваше напред през пасището. Прескочили бяха оградата от вериги със скромната грация на разгонени крави, пресякоха калното пасище и накрая излязоха откъм далечната страна отвъд пътя, където се намираше вратата.

Наблюдавах ги как работят. Сега се намираха на не повече от шестдесет метра от нас. Но беше трудно да разбера какво правят, защото работеха в пълна тъмнина. Е, може и да не ги виждах, но пък ги чувах. И още как. Те си мислеха, че са сами, и затова си бърбеха един на друг на ивански, докато се трудеха над ключалката. След това изведнъж яркият лъч на една халогенна крушка почти ме ослепи през монокъла, мамицата му. Един от ивановците отстъпи назад и освети вратата, за да могат да почнат работа.

Това беше и сигналът за мен. Пъхнах монокуляра в джоба и ръгнах Бумеранга. Той ме наблюдаваше, докато излазя над неравността и се отдалеча от нея, за да не изпъкна на фона на небето, като бавно, но решително пълзях към къщичката.

Това беше по-трудно, отколкото е да се опише, повярвайте. Първо, теренът беше подгизнал — цели хектари мокро пасище, осеяно с кравешки торти и локвички урина. После, нямаше абсолютно никакво прикритие. В гората човек може да използва листата, за да крие движенията си. Тук се налагаше да се движа на открито, което ме оставяше уязвим за всички видове гадни възможности. И все пак аз помнех трите основни догми на криенето — форма, отблясък и силует — и се възползвах максимално от тях, докато лазех напред. Придържах силуета си ниско до земята, докато се движех като змия и равномерно. Не позволявах никакви издайнически форми да стърчат и да ме издадат. И не предоставях никаква отразяваща повърхност: целият бях черен, от лицето до пръстите на краката, и нищо по мен не отразяваше светлина.

Също така спазвах едно трио прости правила, които съм разработил за нощните операции, правила, които са ми пазили живота по цялото земно кълбо. Правила, които се надявах да свършат работа и тази нощ тук, в Дойчланд.

Правило едно: винаги бъди ниско, защото очертанията ти предлагат на врага страхотна мишена.

Правило две: избягвай откритите пространства, ако е възможно. Ако избягването на открити пространства е невъзможно, следвай

правило едно и се придържай колкото може по-ниско.

Правило три: винаги се движи бавно и решително. Ако пълзиш като палячо, ще станеш на храна за кучета. Колкото по-малко внимание привличаш, толкова по-малко внимание ще привлечеш.

И така, аз се плъзгах и хлъзгах, като с всяко движение се придвижвах с по няколко сантиметра през пасището. Шестдесетте метра станаха петдесет, после четиридесет. Започнах да набирам скорост. Сега ивановците бяха се захванали сериозно с работата си — пробиваха заключващите устройства, като фенерчето им осветяваше пантите на вратата. Светлината ме притесняваше, но знаех, че ако държа едното си око затворено, ще мога да запазя повечето от нощното си зрение.

За момент забавих ход и погледнах назад под протегнатата си лява ръка. Различих носовата част на черната шапка на Бумеранга, който пълзеше сантиметър по сантиметър през пасището. Да — болезнено е. В моменти като този мускулите горят. Дишането е трудно, защото не трябва да вдигате шум. Всяко движение е обмислено. Сложиш ли ръка не където трябва, ще накараш някоя клонка да се счупи с трясък или някой лист да изшумоли, или пък камък да се удари в друг, или нещо също толкова гадно и тогава лошият се обръща и насочва прожектора върху вас и става време за майната му на Дики, което никога не е приятно за искрено вашата моя милост.

20:53. Лежах по корем, в черна униформа, омазана с ароматни кравешки торти, изцапана с кал и трева и кравешка пикня, на не повече от осем метра от мястото, където ивановците вече се бяха справили с първото и второто заключващо устройство и след малко щяха да оправят и третото. Бавно, бавно пуснах дясната си ръка назад, като в същото време вдигнах дясното си коляно нагоре, за да може ръката ми да стисне черния оксидиран нож в ножницата на десния ми прасец. Дръжката беше закопчана и аз натиснах голямата катарам, която изпука като кокалче на пръст.

Точно в този момент единият от ивановците се обърна — рязко, сякаш беше чул нещо. И разбира се, така си беше. Дръпна яко и здравословно от собствената си цигара, издиша и погледна право в мен.

Е, преди няколко параграфчета обясних как функционират очите нощем. Затова сега знаете всичките онези лайнарщини за пръчици и

конуси. Позволете в този момент да добавя нещо: доказано е от науката, че ако погледнеш нощем към нещо, няма да го видиш. Нощем, виждате ли (!), периферното, а не директното зрение има преобладаваща роля.

Защо ли? Още питаш защо? Къде си се учил на четене бе?

Защото, заднико, нощем функционират пръчиците в ретината ти, а не конусите. А пръчиците не са в центъра на окото, а в периферията — спомняш ли си?

И така, щом забелязах, че иванът гледа право към мен, просто замръзнах. Без да дишам. Без нищо.

Останах на мястото си цяла шибана вечност, която не продължи повече от петнадесетина секунди. Но се заклевам, че кучият син чуваше сърцето, артериите и вените ми, които думкаха дум-дум-дум по Дики. Миризмата на цигари беше ужасно силна. И тогава, и тогава, и тогава... той метна фасата в тъмнината право към мен, изгледа го как пада на мократа земя и угасва със съскане на не повече от метър от носа ми. После се обърна на пета и се върна към работата.

21:02. Ивановците оправиха и последното заключващо устройство, отвориха вратата на скривалището и влязоха. Не, не оставиха никой на пост. За какво им е? Тиловата охрана си беше на мястото — на пътя. И те просто смятаха, че никой няма да влезе през задната врата, т.е. пасището, и да ги удари в гръб.

Сега беше МОЙ ред. На колене и лакти изпъльзах до вратата, изтърколих се настрани, вдигнах се и клекнах с рамо, опряно на задната стена на къщичката, за да изчакам Бумеранга. Появи се след по-малко от тридесет секунди. Виждахме светлина отвътре, докато екипът ивановци отваряше капака на пода, който знаех, че води към скривалището. Прибрах ножа в калъфката, замених го с пистолета си със заглушител в кобура на дясното ми бедро и проверих дали в цевта има патрон. Бумеранга извади своя пистолет от кобура и също се приготви.

21:03. Цъкнах два пъти с език в микрофона на устната си, за да кажа на момчетата, че почваме работа. Погледнах Бумеранга, по чието дълго, тясно лице се виждаше онова, което може да се опише единствено като широко ухилена лайноядска гримаса на човек, доволен от живота. Какво да кажа? Нищо, освен че обичам хората, които обичат да убиват така, както Бумеранга обича да убива.

Бумеранга ми показа вдигнат палец. Върнах жеста, сниших се и минах през вратата.

Подът беше от бетон. Аз се движех предпазливо, за да не вдигам шум. Околната светлина беше достатъчна, за да различа вътрешността на помпената къщичка. Стаята беше квадратна. В предната част дясно на борд един стоманен капак стоеше отворен. Чувах как руснаците си говореха отдолу.

Разделихме се и използвахме от двете страни на капака. Претърколих се, за да се доближа, и надникнах. Една стоманена стълба около пет метра, захваната с болтове към стената, се спускаше надолу в помещението. Нямах представа колко голямо е това помещение или какво съдържаше. Знаех обаче — разбирах го от начина, по който се движеха светлините долу, — че руснаците са отишли в далечния край и че единственият начин да слезем е с гърbove към ивановците.

Е, тъй като вие, заедно с мистър Мърфи, сте с нас тази вечер, позволете ми да ви представя един малък тактически проблем. Те са там долу. Ние сме тук горе. Помните, че в началото на тази книга ви казах за концепцията на относителното превъзходство и ЗУ, или зоната на уязвимост? Е, движението нагоре или надолу по стълба или въже си е ЗУ толкова голяма, колкото хуя ми. Спускането се превръща в ЗУ, голяма колкото хуя ми, ако трябва да слезете с гръб към врага си. Затова, приятели, въпросът ми към вас е следният: как ще решим задачата да слезем долу в помещението и да очистим руснаците, и да вземем АВУ, без да станем уязвими и следователно мъртви?

Прави сте. Разбира се, верният отговор е, че ние НЕ слизаем в помещението. Ние чакаме, докато руснаците се качат. Защото вече знаем, че стълбата е една огромна ЗУ. А тесният капак? Е, тъй като той намалява възможността за виждане почти до нула, ситуацията е известна в занаята на войната със специални методи като фатална фуния. Какво е това ли? Обяснено на свирепост прост език, това означава, че ще бъде фатално за ивановците да опитат да се изфуният нагоре по шибаната стълба.

21:10. Чувах достатъчно стържене и шум отдолу, за да разбера, че са на път насам. Погледнах Бумеранга, като му обясних с поглед какво искам да направи. Кимна, че разбира, и върнахме пистолетите в кобурите. Нямахше да ни трябват... все още.

Ето малко поглед към човешкото поведение. Повечето хора, когато изкачват стълби и се возят в асансьори, гледат право напред. И ИНЕ — Иван Номер Едно — не правеше изключение. Изкачи се с добра скорост. Главата, а после и раменете му се показаха над пода. Докато те правеха това, аз се появих отляво на борд на врата му с екстраголямата си свирепа длан, стиснах адамовата му ябълка и прекъснах въздуха му.

Преди да успее да опита да се възпротиви, Бумеранга го подхвана под ръце и го извади от отвора.

Очите на иванът бяха големи като паници — наистина не беше очаквал компания.

Е, априлска шега, шибаняко. Неговата изненада представляваше моето предимство. Подпъхнах се зад кучия син, като десният ми лакът сега стискаше гърлото му като менгеме. Това е стара хватка на ПЛА^[3] и върши работа. Оня се отпусна много по-бързо, отколкото можеше да се очаква. Стисках и оказвах натиск, докато почувствах как тялото му се отпуска към моето. След това го хванах за главата, рязко огънах врата му, докато чух кокалчетата да пукат. Хванах го с една ръка за челюстта, а с другата за черепа и усуках врата му, докато се убедих, че гръбначният му мозък и нервите му са разкъсани. После го изтърколих от себе си. Бумеранга пое трупа за раменете и го изтегли настрани, за да имаме свободно поле за игра.

И то съвсем навреме. Защото ИНД — Иван Номер Две — вече се катереше нагоре. Трудно му беше, защото му се пречкаше пакета с АБУ — тридесет и пет кила обемиста атомна бомба. Крепеше я над себе си и я буташе към отвора в пода в очакване ИНЕ да я поеме.

Хей, обичам да помагам и затова протегнах ръка и рязко дръпнах тъмната кутия от ръцете му.

Понечи да каже „спасиба“. Благодаря. Но видя на кого благодари и думата заседна в гърлото му.

Аз му изпратих голяма свирепа усмивка.

— Пожалуйста, няма за какво.

Горе-долу по това време усетих, че нещата не се развиват много плавно за Дики. Като на забавен кадър дясната ръка на иванът се спусна към кръста му. Върна се — и в нея имаше един голям шибан пистолет.

Основно правило: не използвай ядрено оръжие като щит. Но имах само него и затова го поставих между себе си и ивановеца. И в този момент, досущ както е станало с Форд, ме осени една по-добра идея. Метнах АВУ към него.

— Ей, баклан^[4], вземи си шибания сандък!

Значи ето как стояха нещата: иванските стъпала на онзи се намираха върху една от пръчките на стълбата. Едната му ръка държеше пистолета. Другата го придържаше. Той пусна пистолета и вдигна подпиращата го ръка, за да хване сандъка. Но, разбира се, не можеше да балансира. И затова протегна ръце към АВУ-то като вратар при твърде висока топка. Хвана я обаче доста ловко. Но краката му, изглежда, се бяха отместили от стълбата, защото той падна точно като камък, стиснал АВУ-то, чак до долу. Удари се с шумен вик, последван от солидно тупане на сандък от ядрена бомба на цимента.

Нямаше време за мислене — просто реагирах. Претърколих се към дупката, стиснах перилата на стълбата с две ръце, разкрячих крака и се метнах в нищото, а стоманените перила на стълбата прогаряха дланите ми през леката гума на щурмовите ми ръкавици от „Номекс“.

Ударих се в пода зле. Десният ми крак закачи сандъка на бомбата, чух костите в глезена ми да щракат и след това шибаният ми глезен поддаде. Но това нямаше значение — твърде много други неща ме притесняваха.

Отметнах се от стълбата, за да може Бумеранга да ме последва. Докато се претърколвах, извадих пистолета от кобура, застанах в приведена стойка в поза за готовност и — оглеждай/дишай — потърсих заплахи. Залата беше много по-голяма, отколкото очаквах. И Господи, попаднал бях в истински арсенал. По стените имаше мунициии, оръжие и други неща. Рафтове със сандъци с мунициии. Сандъци с огнестрелно оръжие. Бидони с вода и други течности. По рафтовете висяха униформи — американски, немски и съветски. Но нямаш много време за инвентаризация. ИНД може и да лежеше проснат по гръб — загубил съзнание от АВУ-то или по-лошо, надявах се. Но вдясно на борд от мен един друг иван или се обарваше, или се опитваше да измъкне пистолет от джоба на панталона си.

Ще се научат ли някога как се носи оръжие тези хора? Насочих-прицелих се-стрелях и го праснах в дясната ръка (ох, грешка), от което той се завъртя. Втория път се справих по-добре: улучих го, докато се

обръщаше, с идеален изстрел — прас-прас — в гърдите. Хей, страхотна стрелба беше и прекрасни попадения в точката, казвам ви. Куршумите го отхвърлиха назад към стената в далечния край, където се стовари върху стоманените рафтове с гримаса на шок, болка и изненада на грозното си руско лице.

Тъкмо се възхищавах на ръкоделието си, когато Иван Номер Четири се захвана с мен. Този беше бърз — за нула време скъси разстоянието помежду ни и дойде Готов за Кофти Бизнес. Носеше късо парче стомана — повече приличаше на щанга за камъни, а не за гуми и ме удари достатъчно силно с нея, за да ме върне обратно към стълбата и да ме блъсне в Бумеранга, който тъкмо слизаше.

Ние всички се съборихме в купчина с разперени ръце и крака. Руснакът замахна към главата на Бумеранга и го прасна, от което лицето му на сърфист-тюлен се удари в стълбата. Бумеранга се смъкна и ми затисна краката. Извих се, от което нещата само се влошиха, защото ръката на Бумеранга удари китката ми в стълбата и пистолетът ми отскочи и изтропа върху бетонния под. Сега съвсем официално дойде време Дики да върви на майната си.

Исусе Христе, нещата ставаха лайнарски. Стиснах оръжието на ивановеца и опитах да му го измъкна. *Nada. Vupkis.* Ръцете му бяха като от стомана. Подплъзнах длан и го стиснах за гърлото. Очите на ивановеца се издуха и той опита да изръмжи нещо мило в ухото ми в опит да го съдъвче и сгризка. Изведнъж се извъртя, замахна и прасна късото парче стомана в лицето ми. Инстинктивно вдигнах ръка. Тя блокира удара, но проклетото желязо ме фрасна по лакътя и ударът се разля на вълни по цялото ми тяло, чак до ноктите на краката. Може и да го наричат „ток“, но повярвайте, приятели, в случая говорим за мегавати.

Ето ви обаче една истина за Воините. Болката прави Воина по-силен, а не по-слаб. Това е наковалнята, на която се изковават истинските Воини, независимо дали става дума за мускулната болка, лишенията от сън или студа през Адската седмица, огъня на Морската пехота, обучението на рейнджъри, подбора за „Делта Форс“, или онзи вид борба на живот и смърт, в която в този момент участвах. Обикновеният човек се наранява — и се оттегля, за да се занимава с болката си. Воинът поема цялата болка, цялото страдание, цялата

агония и я преобразува, изменя я, насочва я в чиста, неподправена кинетична сила, електрическа енергия и воля за победа.

Стиснах лоста с двете си ръце и го завъртях, за да го измъкна от ръцете на руснака. Той не щеше и да чуе. Вдигна проклетото желязо нагоре с острия като длето край под брадичката ми и опита да ме прободне, като ме вдигне от пода.

Тук, приятели, онези 150 вдигания на 200 килограма на гладиатора във вила „Свирепия“ в умора или махмурлук, в дъжд, сняг или киша си казват думата. Воинската ми гримаса изгледа руската му мутра право в очите — и той примигна, не аз.

О, да. Сега беше мой. Ръмженето в гърлото ми му подсказа, че е време да умре. Стиснах с длани неговите, така че сега и двамата държахме щангата. И след това я наведох напълно хоризонтално. После неумолимо, неспирно, насилих половинметровото парче стомана надолу и встрани — и по-близо до корема му.

Продължавах да държа очите му в моите, докато натисках стоманата надолу, след това я завъртях още веднъж, за да застане подобното на длето острие в посока към него. И след това дръпнах шибаното желязо назад, назад, назад и с всички сили го забих праааво в корема му.

Тя удари с удивително, вибриращо чукане. Ударът го накара да отстъпи, но накара и мен да отстъпя. Чувал бях за корем като от стомана, но това беше смешно. Но, разбира се, както би казал старият ми приятел от корабите Док Трембли, *entiymah feeshmok*, което на жаргона в Кайро означава „главата ти е пълна с онзи боб, от който се пърди“. Разбрах, че кучият син носи противокуршумна жилетка, снабдена с противоударна керамична плоча на гърдите и корема, и аз просто му бях изкарал шибания въздух.

Време беше да си разменим железата. Пуснах неговата щанга и посегнах за ножа си. Докато го притисках с тяло, посегнах, стиснах дръжката и измъкнах големия нож от калъфката на крака си. Държах я в онова, което в занаята на убийците наричат изменен захват за сабя — острието е успоредно на земята, с палец на предпазителя пред дръжката. Повдигнах върха на ножа и притиснал ивановеца с лявото си рамо и ръка, забих голямото, гадно острие нагоре, нагоре, зад жилетката, след това го извъртях вертикално, за да срежа диафрагмата и да вляза над нея, при сърцето и белите дробове. Той се опита да се

бори, но аз го натисках с цяло тяло, ръка и рамо, а да не споменавам цялата натрупана БОЛКА, за да го държа, докато дясната ми ръка си вършеше работата и ножът го изкормяше.

Изгледа ме ужасно, докато острието срязва коремната аорта и вената порта, бодна белодробната му артерия и накрая срязва сърцето и белите му дробове. Той опита да изгъркори нещо, навярно псувня на руски, заплю ме с кръв — тя просто потече лигаво по брадата му — и след това животът го напусна.

Измъкнах острието, обърсах го в трупа му и докато го връщах в ножницата, паднах на колене — изтощен. Шибаният ми глезен пулсираше болезнено. Лакътят болеше лайнарски силно. Може и да съм посивял стар вълк, но точно сега старият *canis lupus*^[5] нямаше сили дори да духа, за да събори къщичката само на едно от прасенцата, та ако ще да е сгъната от хартия като шибано оригами. Ето ви една свирепа мъдрост: войната е за младите.

Но точно тогава нямах време да разсъждавам над философските истини на боя.

Защо ли? Защото проклетият иван, когото бях застрелял, беше жив и здрав, и на крака, и беше извадил пистолета от джоба си, и се приближаваше към мен, като в същото време стреляше, стиснал пистолета в лявата си ръка, а безполезната му дясна ръка висеше абсурдно под неприятен ъгъл.

Пистолетът му беше малък — „Макаров“, — но шумът от тези 9 на 18 или .380 калибър патрони, или пък може би някакви други, мамицата им, беше оглушителен, още повече че ефектът се подсилваше от гадните парченца бетон, които се сипеха на тридесетина сантиметра от мен и се приближаваха.

Късче от нещо остро рязна лицето ми на сантиметър под дясното око и почувствах кръв по бузата си. О, майната ми. Отдръпнах се заднишком от стрелбата като шибан рак-отшелник, хванах трупа на непробиваемия за куршуми иван и го завъртях рязко около и пред себе си. Руснакът продължаваше да се приближава — изстреля още два, три, четири патрона. Но стреляше панически със слабата си ръка и куршумите му отново не попадаха в целта. Препънах се в нещо. Шибаният ми пистолет. Наведох се и го грабнах, като се опитвах да не губя от захвата си руския труп-щит. Готово! Иванът обаче намери целта и се изправих с мъка, като държах мъртвия руснак пред себе си.

Чух как куршумите удряха керамичната плоча на трупа — туп, туп, туп. Мислех само за едно: „Господи, стреляй по шибаната жилетка, не опитвай да ме уцелиш в шибаните крака, мамка ти, защото ще победиш, шибано копеле, и ще ми го начукаш.“

Но точно тогава се оказа, че аз съм победил. Познайте какво стана. Тъй като беше стрелял панически, което означава, че нямаше никаква огнева дисциплина, свърши шибаните си патрони. Аз захвърлих руския труп към него и когато той се отклони, се метнах върху му. Измъкнах му пистолета — счупих му два пръста, но какво пък, мамицата му, нали беше стрелял по мен. Бях пощурял като акула при кръв и бях много опасен. Праснах ивановеца през устата със собственото му оръжие, вследствие на което по бетона се посипаха зъби. Той се бореше, опита се да се измъкне, но го бях стиснал в смъртна хватка и не мислех да му позволя пак да се измъкне. Вдигнах пистолета, извъртях го и го ударих колкото силно можах в лицето с дръжката. Ударът счупи носа му. Ударих го отново с плоската част на дръжката на пистолета, като вкарвах парчета костици в мозъка му.

Очите му се извъртяха нагоре. Сигурно беше мъртъв. Но кой знае. Не обичам да допускам една и съща грешка отново, затова протегнах ръка надолу, хванах пистолета си както трябва и вкарах два куршума в челото му, просто за да съм сигурен, че няма да ми се нахвърли трети път. Не обичам да повтарям грешките си, предпочитам да се уча от тях.

Изтощен заставах на крака и се замъкнах до стълбата, за да проверя Бумеранга, който беше в безсъзнание и висеше закачен за стъпалата. Спуснах го на палубата и го претърколих по гръб. Имаше натъртвания по ръцете и краката си, рана на бузата и адски гадна цицина над лявото си око, а също и огромна синина, която щеше да му причини незабавна болка, временно страдание и доста майтапи от приятелите му. Но дишаше равномерно и нямаше счупени кости. Тъй като не носех ампули с амоняк, го зашамаросвах леко, докато се свести.

Гледах как очите му идват на фокус, замъгляват се, събират се, раздалечават се и след това се насилват отново да се фокусират. Той се огледа от носа до кърмата, след това опипа с пръсти разцъфващата нежна бучка над окото си, направи гримаса и каза:

— О, мама му стара!

След това се озърна и видя телата:

— Господи, шефе, какво става, мамицата му?

Загрижената му гримаса ме накара да се усмихна.

— Точно както всеки път, заднико — проспа цялото представление и изпусна цицките и дупетата.

Ухилих се и му помогнах да се изправи.

— Хайде, имаме работа.

[1] Добре де, знам, че точно сега не нося нищо с ревери, но пък в края на краищата това е роман и следователно ми се позволява от време на време да използвам това, което предишният редактор нарича „творческа свобода“. ↑

[2] Оперативна СИГурност. ↑

[3] Полицията в Лос Анжелос. ↑

[4] Боклук на руский. ↑

[5] Вълк (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

22:14. Да, победили бяхме лошите, но все още за ситуацията ни важеше един стар тюленски термин. Той беше СОБНП — ситуацията осрана без надежда за почитване. На ръцете ни лежах десет трупа, а имахме и един огромен проблем от оръжейно естество. О, можехме да приберем двете АВУ, които бях открил в мазето. Но какво да кажем за всичките униформи, оръжие и муниции? А да не говорим за двата мерцедеса седан, в които бяха пътували руснаците.

Да нахвърлям труповете в помпената станция и да ги оставя? В никакъв случай. Някой беше ги изпратил — и който и да е той, щеше да ги потърси. Да унищожа всичко? Можеше да сложа всички трупове в скривалището, и след това с помощта на експлозива на Джон Сътър да взривя къщата — и всичко в нея. Но това нямаше да е от помощ за положението ни предвид срещата с швабските полицаи, например Брендел и Ракул, които биха се върнали на въпросното местонахождение, биха изпълнили каквото там правят полицаите, биха си спомнили точно кого са виждали в района (*moi*) и *mir erlegen*^[1] и да ме погнат какъвто съм си *Schurke*^[2]. Нито пък нищо неподозиращият фермер, тортите на чиито крави украсявах в момента униформата ми и сплъстявах брадата ми, би останал благодарен за това, че му взривявам няколко акра първокласно пасище. Освен това исках да разбера кои бяха тези ивански задници, за кого работеха и какво бяха планирали да правят с две джобни атомни бомби.

Освен това, както си спомняте, председателят Крокър беше ме помолил да не предизвиквам дори една вълничка по време на това упражнение. Добре де, добре, не е помолил — заповядал е. Но схващате идеята.

Телефонът позвъни три пъти.

— Сътър.

— Обажда се твоят компаньон в пътуванията от Италия.

— Ясно.

Бързо схващаше.

— Какво има, космати ми приятелю?

— Знаеш каква задача имаш — аз в момента държа една двойка и искам да я предам максимално бързо.

— Разбрано. — Настъпи моментна пауза, сякаш знаеше, че го чака втора цинтарка. — Друго?

— Странно, че питаш. Имам допълнителен материал. Ще напълнят два шестколесни камиона, а може и повече.

— Окей, може. — Май нищо не беше в състояние да го притесни. — Място?

Насочих фенерчето с червеното стъкло към картата от генерал Крокър и прочетох няколко координати. Настъпи пауза, докато Сътър провери позицията ми.

— Имам три часа до теб. Става ли.

— Щом трябва.

Гласът на Джон Сътър звучеше ясно и спокойно:

— Ще трябва. Става дума за сложни проблеми с материалната част, приятел, и тъй като няма да пътувам с хеликоптер, трябва да дойда в Рейн-Майнска област по земя, и то доста тихо.

Не можех да споря с нищо от това и му го казах.

— Друго? — попита.

Тоя да не беше ясновидец?

— Ами ако случайно ти се намират дузина торби за трупове, няма да е зле.

Думите „О, да ти го начукам“ показваха, че накрая бях го шашнал. Сложи ръка върху слушалката и чух приглушените му заповеди. След това гласът му се върна ясно:

— Ще се видим точно в нула часа, о, космати приятелю. Не се набивай много на очи и опитай да не елиминираш никого повече. След края на Студената война имаме недостиг на торби за трупове.

— Ясно, Сътър сан.

Изключих клетъчния телефон. Вече бяхме преместили двата ивански мерцедеса от пътя на скришно място. Двете АВУ се намираха пред бдителните очи на Алигатора. А Хюи Бебето, Нод, Малката бира и Бумеранга проверяваха ивановците и техните вещи, за да съберат каквато информация успеят.

Без особени резултати, бих добавил. Четиримата от скривалището не носеха никакви лични документи, макар всеки да имаше по около хиляда долара в германски марки и още по хиляда в

американски долари, до един в чисто нови портфейли марка „Гучи“. Ивановците носеха също и скъпи дрехи — качествени костюми „Хуго Бос“. Свалили бяха саката, но отдолу се виждаха официални ризи и вратовръзки. От етикетите разбрах, че всичко е купено от един и същи магазин в Дюселдорф, дори модерните, ниско изрязани обувки като за градски каубой, с пискюли, каквито не се срещат често по пасищата.

Цигарите им бяха *американские*; двама от ивановците носеха писалки „Дюпон“ от чисто злато, всяка по пет бона в Париж. Четирима имаха златни часовници „Ролекс“. Други двама бяха с „Пиаже“ и останалите трима — с чисто нови стоманени хронометрични часовници „Таг Хьор“. Тук става дума за огромни доходи след данъците, приятели, но нищо повече. Е, дошли бяха с разбойнически инструменти — щанги, ножовки, дрелки, шперцове, графитен прах и други инструменти на взломджийския занаят. Но нямаха нищо, с което да се легитимират. Нито ключове от хотелски стаи, нито сметки от ресторанти, нито документи — нищо.

По отношение на оръжието имахме два полуавтоматични пистолети „Макаров“, един „Валтер“ с патрони калибър .380 и един деветмилиметров „Зиг Зауер“. Тиловата охрана носеше автомати МР-5 със заглушители. Единственото нещо, което не се връзваше, бяха германските тактически бронезилетки върху ризите и под саката на всички. И то от най-новите германски жилетки: материал от Клас III-A с керамични плочи отпред и отзад, както и високо изрязани отвори за ръцете, и сума ти велкро. Странно, а? На мен поне така ми се стори.

Двамата ивановци, които бяха шофирали, имаха германски шофьорски книжки — новоиздадени, ако се съди по вида им — и още от съвсем новите портфейли „Гучи“, които съдържаха и долари, и германски марки, но нищо повече.

Е, приятели, това очевидно очебийно консуматорско купуване в съчетание с липса на лични дреболии ме накара да заподозра нещо. В смисъл, запитайте се колко чист е портфейлът ви. Колко боклук има заровен в него — та дори и в относително нов портфейл? Да не говорим за онези боклуци в портфейлите, които се трупат от постоянна употреба. Разбира се, едно от най-важните неща, когато работите под дълбоко прикритие, е да направите така, че портфейлът ви да отговаря на това, за което се представяте. Портфейлите на тези типове не

пасваха изобщо, мамицата им. Сякаш просто са ги купили на килограм, натъпкали са ги с пари и толкова.

Компетентното ми предположение беше, че гледам куп трупове на руски мафиози. Както може би знаете, аз съм си имал работа и преди с руската мафия на неин терен^[3] и знам какво да търся. А тези задници показваха всички признаци на онова, което московските полицаи наричат *бандити*.

Което повдигна всевъзможни въпроси в подгизналия ми словашки мозък. Малкият търговец на оръжие, когото бях отвлякъл от „Куз Емек“, Хайнц Хокхайзер, беше купил своето АВУ от един грузински мафиот. Да преминем плавно към настоящия момент: намирам скривалище с АВУ. Забелязан съм от Франц Улрих, който казва на шефа си Лотар Бек за мен — и ето, изведнъж ме погват местните полицаи.

Когато се оказва, че съм чистичък (и по една случайност самоличността ми бива проверена, а да не споменаваме факта, че съм пълзящ и ръмжащ тюлен), няколко ивановци се появяват мистериозно точно в мястото, което бях посетил. Ивановците се вмъкват в скривалището ПИВКСАЩ, за да офейкат с онези АВУ.

Е, ясна работа. Искам да кажа, от това по-очевидно може ли да стане?

Проблемът е, че нямаше никаква връзка между тези мъртви ивановци и Франц Улрих или Лотар Бек. Уликите бяха напълно косвени. В джобовете им нямаше бележки, написани на бланки на „Бек Индустри“. В жабките на мерцедесите нямаше карти на Дюселдорф с кръгче около главната кантора на „Бек Индустри“. Нито пък квитанции от бензиностанции в района на Дюселдорф.

Но трябва да ви кажа, че ми беше трудно да възприема тази липса на улики. Искам да кажа, че тази работа я върша от години и мога да твърдя, че винаги има улики на местопрестъплението. Човек просто трябва да знае какво търси — и да е търпелив.

И тъй като нямаше къде да идем до появата на Джон Сътър и неговия екип, започнахме от нулата още веднъж и огледахме всичко още веднъж. Проверихме хастарите на саката им. Извадихме им джобовете. Проверихме за фалшиви подметки на обувките и кухи токове. Разкъсахме килимите в колите, проверихме тапицерията на

облегалките, изследвахме багажниците най-подробно. И останахме с празни ръце още веднъж.

Докато Хюи Бебето, Господ да го благослови, се натъкна на нещо.

Тъй като ни беше най-младшият хлапак, му възложих отбраната задача да съблече труповете и да ги огледа от главата до петите. Да, това включваше и винаги забавното претърсване на телесните отвори. Няма нищо по-хубаво от малко кръв и съсиреци, а да не споменаваме лайната и пикнята, за приучаване на едно тюленче към живота в истинския свят.

Хюи Бебето беше си изпразнил коремчето два пъти през първия половин час. След това обаче или му се бяха свършили нещата за драйфане, или пък бе привикнал към миризмата и усещането. Едно отклонение. Човешката кръв, в количествата, за които става дума тук, също не е приятна материя. Притежава оня мазен, метален, сладникав мирис, от който на повечето хора им се гади. Със сигурност имаше същия ефект и върху Хюи. Но му признавам на хлапето, че не се предаде, а продължи да съблича дрехите на ивановците и да ги подава на Нод за проверка, след което да претърсва телата им съвестно като добър патолог.

Тъкмо беше обърнал един от шофьорите за трети път. Руснакът представляваше дебел дребосък, напълно плешив и без косми. Човек сякаш работеше върху заклано прасе — още повече че Нод му беше срязал гърлото и оня приличаше на шибана хлъзгава, кървава каша, а не забравяйте, че Хюи Бебето работеше без екстри като гумени ръкавици, клещи за разтваряне на сфинктери и други хитрини от операционната зала.

Както и да е, Хюи тъкмо се движеше на север от стъпалата на онзи иван. Бършеше кръвта от ръцете му, за да провери за татуировки или други отличителни белези, когато ме извика с глас, по-висок с цяла октава от вълнение.

— Шкипере, виж! Нещо му е написано на ръката, мамицата му!
— изкрещя.

Смълчах хлапака, а после проверих. Да, на шибаната длан на руснака имаше нещо написано. Не се виждаше добре от калта и кръвта при борбата, но различих някакви цифри. Написани бяха с флумастер.

О, този трик съм го използвал. Записваш си нещо на дланта. Ако ще те залавят, го избърсваш и никой не знае нищо.

Само че на този иван му бяхме светили маслото, преди да успее да унищожи уликите. Записах си номера. Определено нямах представа чий е този номер, но кодът на областта беше 02–11.

Вероятно знаете не по-зле от мен, че 02–11 е кодът на Дюселдорф. А номерът — е, не смятах да се правя на аматьор и да се обаждам. Но ми се искаше да го проверя.

Дори имах начин да го сторя. Но не сега. Защото забелязах фарове по дългия, прав тесен път от север. Шибан конвой, както ми се струваше. Или предстоеше да нагазим в още по-дълбоки лайна, отколкото вече бяхме, или кавалерията беше пристигнала, или пък и двете.

Бива си го този Джон Сътър. Появи се с пет истински екстраголеми камиони от германската армия. Идеален камуфлаж, предвид ситуацията — и мисията.

— *Der Adler ist gelandet*^[4] — каза той, като изскочи от водещия автомобил. Носеше зелена униформа от „Номекс“ без никакви отличителни знаци и ръкавици също от „Номекс“, за да не оставя отпечатъци. От разстояние — или при скорост от четиридесет километра в час би могъл да мине за германски войник. Две дузини мъже, облечени по подобен начин, до един с готови за стрелба автомати С1R-15, слязоха от каросериите на камионите.

Изтичах и поех неговата обута в ръкавица длан в своята обута в ръкавица длан.

— Радвам се да те видя, Джон. Благодаря, че дойде.

— Ще ми се да можеш да кажеш същото за теб.

— Какъв е проблемът?

— Проблем ли? — запита. — Искаш да кажеш за онази заповед-ракета, която получих преди шест часа ли? Онази ли, дето няма сега да я разглеждам в детайли, но според която те издирват лайнарски здраво?

Изпука кокалчетата на пръстите си и каза:

— Откъде пък реши, че аз имам проблем?

Погледнах часовника си, защото очевидно беше време за Дики да върви на майната си.

— Много ли е кофти?

— Достатъчно. Някакъв адмирал иска задника ти в Лондон. Сега. Незабавно. Веднага. Спешно. В окови, ако се налага.

Иймън Демона.

— И ти какво му отговори?

Изглежда ме с равен поглед.

— На оня кучи син ли? Отговорих му по електронната поща, че нямам абсолютно никаква шибана представа къде си, но че ако разбере, веднага ще му кажа.

— Длъжник съм ти.

Той огледа весело усмихнат опустошението, което бях посял.

— Знаеш ли, адски странно си показваш благодарността — каза. Огледа ме още веднъж, а после сбърчи нос критично. — А знаеш ли, че в брадата ти има кравешки лайна?

— Какво искаш да кажеш?

Поклати глава:

— Май нищо.

Замълча.

— Добре де, как искаш да процедираме?

Мръднах плитка към къщата на фермера.

— Предполагам, че трябва да опаковаме всичко и да изчезваме по дяволите, преди да стане почти светло и някой от петлите на фермера Шмит да събуди всичко шибано наоколо.

— Добре ми звучи.

Извика един от хората си и му даде серия команди. Осем души се разделиха, за да установят отбранителен периметър. Други двама шунтираха електрическата ограда, срязаха я на две места, а после метнаха една гумена постелка върху жиците. Останалите стрелци на Сътър се отправиха към помпената станция. Джон ме изгледа:

— Е?

Стиснах под ръка колкото можах торби за трупове и дадох на хората си сигнала „ставайте и действайте“.

— Момчета, хайде да действаме.

И точно се налагаше да действаме. Колкото по-бързо разтоварехме, опаковахме и почистехме този обект, толкова по-скоро

щях да мога да разработвам информацията, която ми трябваше, за да се оправя с растящия списък свирепи проблеми пред себе си, а именно откраднати АВУ, *русские бандиты*, както и една гадна двойна порция вмирисани на развалено шваби, т.е. Франц Улрих и Лотар Бек.

[1] Избитите от мен (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Мошеник. ↑

[3] Бяха ме изпратили в Москва, след като един ивански *вор в законе* на име Андрей Юдин уби стария ми приятел Пол Махон. За това можете да прочетете в „Свирепия 6: Код Злато“. ↑

[4] Орелът пристигна (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Към 03:50 бяхме почистили района и Джон Сътър тръгна обратно за Рейн-Майн към 03:55, с АБУ, скътани на сигурно в тройно заключена каса, а двата мерцедеса на руснаците допълваха конвоя. Каза, че щял да се отърве от трупове някъде между тук и казармите, след като свали пръстови отпечатъци, и щял да захвърли и колите — след като провери регистрационните им номера и други данни за мен. Не можеше да се появи с всичко това в Щутгарт: твърде много въпроси от шибаняците и твърде малко отговори от полковник Сътър и неговите стрелци.

Е, горното сега си беше изцяло негов проблем. И тъй като Джон ми изглеждаше изобретателно копеле, знаех, че ще намери подobaващо решение.

След като тръгна, аз с моите момчета поостаняхме достатъчно дълго за бързо почистване. Не можехме да скрием всички улики за случилото се, но направихме достатъчно, за да затрудним всеки освен най-усърдните професионалисти.

Преди да си тръгне, Джон ми напомни, че генерал Крокър беше пожелал аз да придружавам всички открити от мен стоки обратно до Рейн-Майн. Напомни ми също, че Иймън Демона настояваше за незабавното ми явяване в Лондон, в службата на главнокомандващия Военноморските сили на САЩ в Европа.

Дадох двойно отрицателен отговор. Знаете вече какво мисля за Иймън — шибан неебаващ се командващ офицер. Значи разбирате, че в никакъв случай нямаше да му позволя да разбере какво правя и да го оставя да ми се бърка в работите или да прави и по-лоши неща.

Не — трябваше да се добера до Дюселдорф. Имах работа за вършене, както и бира за пиене и хора за убиване. Затова точно когато черното нищо на нощта се метаморфозира в чудния черно-пурпурен цвят, който човек може да види само ако е далече от града с неговото натриево-наклонена черта-халогенно-наклонена черта-флуоресцентно осветление, разбрах, че е време да поемам по пътя.

И точно когато Хюи Бебето завъртя стартера и нашият дизелов мерцедес заработи с тракане, чух онзи побъркан за катерички петел да пее „*Кур-цунни го*“ с пълна сила и забелязах как една лампа се включи в къщата от другата страна на полето толкова бързо, че направо си беше като шибан условен рефлекс. Понякога, приятели, мистър Мърфи стои настрана достатъчно дълго, за да можете вие и вашите или аз и моите да си свършим работата.

Към 09:30 бяхме взели душ и се бяхме почистили (Господи, колко хубаво ми стана, като махнах кравешкото лайно от брадата си). Към 10:00 закусихме, освободихме стаите в пансиона и отново поехме по пътя. Направихме някои маневри за убягване просто защото пак ме обзе онова неприятно чувство, че някъде и някак ни наблюдават. Но след като не установи нищо нередно, нашият конвой се насочи на север.

Да не обсъждаме темата прекалено много, но да, разбирам, че председателят ми беше казал да бъда „стелт“, а не го сторих. И да, категорично искаше голямата ми словашка зурла да не се завира около Дюселдорф — а аз се движех Дюселдорфопосочно. И да, знам, че ми беше забранил да изпълнявам операции от типа „ако няма други заповеди“ — и точно това правех.

Но знаех, че онова беше тогава, а това — сега. И тъй като Иймън Демона беше решил да навира чипия си ирландски нос в моите работи, не ми оставаше избор. Освен това единственият начин да стигна до дъното на този трънлив проблем с откраднатите АВУ беше, като застана срещу него лице в лице: т.е. в Дюселдорф.

Трябва да знаете обаче, че прякорът на Дюселдорф е „най-дългия бар в света“. Това е така, защото градът е световноизвестен със своите дузини пивоварни за *Altbier* и тяхната прекрасна продукция. (Известен е още с уникалната си, люта *senf*, или горчица, но слава богу, не е известен като най-дългия хот-дог в света.) Пиенето и храната обаче не бяха причината да тръгнем за там. Отивахме в село Дюсел, защото там ивановците бяха купили скъпите си дрехи в определен магазин на улица „Шадоу“. Отивахме, защото там имаше един телефонен номер от ръката на мафиоза, който исках да проверя. Отивахме там, защото Дюселдорф беше местонахождението на главната кантора на „Бек

Индустри“. И отивахме, защото там имаше дискотека на име „*Die Silbermieze*“ където „*der winzig*“^[1] бивш агент на ЩАЗИ Хайнц Хокхайзер каза, че намерил един кокаиноман на име Франц, който обещава джобни ядрени бомби. Но преди всичко това трябваше да се обадя по един телефон и да се видя с един човек.

Накарах Хюи Бебето да спре на отбивката при Вайлерсвист, по средата между Бон и Кьолн, за да се обадя от анонимен монетен телефон. Момчетата дозаредиха колите, а после отидоха да източат гущерите и да кльопат сандвичи с кренвирши и сирене (как е възможно все да са гладни?) Докато вършеха всичко това, аз се измъкнах, намерих телефон, обарах се, извадих ръка, пълна с дребни, и измъкнах парченце салфетка от портфейла си. Набрах надраскания върху нея номер, пузнах необходимия брой монети в цепката и изчаках телефона да издррррнчи.

Той направи това *ein, zwei, drei, vier*^[2] пъти. И тогава един дълбок басов тевтонски глас изръмжа:

— *Hallo — Ja?*

— *Achtung! Du Scheißker!* Ей, да ти го начукам, куродъх педал такъв! *Bist du* оня надут нацистки майкошибан минетчийски гноемъд шваба, с кой аз шпрыхен?

В ухото ми избухна смях като експлозия.

— Да ти го натаковам и на теб, и на всичката онази конска пикня, която наричаш бира в забравената си от Бога страна, голям американски заднико.

Чух го да слага длан върху слушалката и да лае нещо на картечен немски. След това:

— Отдавна не си се обаждал, Прогнили Ричард. Какво става, по дяволите? Толкова известен ли стана, че вече не ти се иска да се обаждаш на старите си приятели, а?

Прав беше, разбира се, че не му се обаждам. От години не сме разговаряли по моя вина. Но познавам Фредерик Колер, откакто бях още попова лъжичка-мичман в „ГЮЛЕН-Група 2“, а той — лейтенант в Бундесвера, наел се в двегодишна програма за обмен с *Kampfschwimmers*, звеното плувци-бойци от швабските ВМС. Издигнахме се нагоре в званията приблизително с еднаква скорост,

доста бърза, бих добавил. И тъй като Фред винаги проявяваше напрегнат интерес към това да убива враговете си преди те — него, насърчавайки сплотеност на групата в годините на офицерството от типа „*moi*, аз и само аз“, пиенето на бира, гълтането на шнапс и гоненето на катерички (не винаги в този ред), обучавахме мъжете в групите си за ВОЙНА и за ядене на змии, въпреки че той беше от армията, а аз — от ВМС и независимо от онова, което би се харесало на силните на деня.

Веднъж — в онези дни бях само старши лейтенант — дори успяхме да докараме тридесет от неговите стрелци-парашутисти от базата им в Централна Германия в моята оперативна база в Сейнт Томас на Вирджинските острови за едномесечни съвместни операции. През тези четири седмици сигурно сме изразходвали повече муниции и пластичен експлозив, отколкото армията харчи за цяла година. Взривихме толкова коралови рифове, че местните прегръщачи на дървета сигурно са получили удар с летален изход. Упражнявахме се в подмолни нападения над базата за подводници. Освен това ловяхме с харпуни риба и слагахме мрежи за лангусти, като си ги печяхме на плажа в акомпанимент на огромни количества бира „Ред Страйп“ и чашки местна бяла мълния или грапав като едра шкурка ром с алкохолно съдържание 70%, познат като „скрийч“^[3].

Към края на месеца се бяхме научили да работим като смесен екип, нещо, което би било полезно, ако се наложи заедно да тръгнем срещу Съветската мечка. Разбира се, успяхме също да запишем и много часове за обичайните неограничени по време обиколки за скрепване на мъжката дружба чрез побоища и маратонски сесии на гонене на мацки по местните клубове и дискотеки.

И за да е сигурно, че няма да скучаем, се водеха битки с пътувачите от бюрократичната система. Разбира се, в Пентагона усетиха какво съм направил (така бях уредил нещата, че ВМС да платят за билетите на Фред и хората му). Някакъв моливаджия от Вашингтон се опита да ме прати на военен съд. Когато Министерството на отбраната в Бон разбра, че Фред е пратил тридесет стрелци в тропиците, без да каже „бите“^[4], опитаха да му направят същото. Но каквито сме си хлъзгави копелета, се измъкнахме и останахме незасегнати. Да, такъв си беше. Точно като мен.

Но Фред, за разлика от *moi*, беше успял да оживее и процъфти в системата. След онзи случай с *Kampfschwimmers* се върна в истинския си дом: командването на парашутните войски към Бундесвера, където като полковник водеше бригада. Сега Фредерик Колер, вече еднозвезден генерал, отговаряше за онова, което в Германия определяха като най-новата антитерористична група, *Kommando Spezialkräfte* или KSK. За първи път чух за KSK малко след създаването ѝ миналата година. Малка част беше — само 120 стрелци. И гадна: мисиите на KSK бяха инициативни, а не обратното. Обучаваха се непрекъснато. Те бяха ловци-убийци, натоварени със задачата да неутрализират опозицията, а не да вземат пленници.

Според свръхвисокопоставения Християнин в действие, който ме информира за някои от тайните на KSK (ще му сложа псевдонима Джим Уинк, за да е сигурно, че в индекса към тази книга ще сложат звездичка до името му, защото истинското му име, каквото и да е то, не е Джим Уинк), групата на Фред беше съставена по модела на „14 разузнавателна рота“ — свръхсекретната британска група, посветена на антитерористични занимания в Ирландия. Как така, бях попитал. Е, Уинк каза, че, първо, KSK е съставена от подмолни оператори и командоси от тип „специални войски“, точно както английската група. Второ, имаха свободата да използват всички германски средства „в помощ“.

Мразя апаратчикоговора.

— Кажи го на английски, моля те, Шишко.

— Могат да си вземат почти всичко, което поискат, от министерствата. Разузнавателни данни, комуникации, всичко. И да ползват съоръжения в Берлин и Бон, за да доизкусуряват мисиите си. — Уинк замълча достатъчно време, за да дръпне голяма глътка бира „Корона“. — Знаеш ли какво означава това за мен? За мен означава, че са влизали в правителствените служби, за да гепят каквото им трябва. Искам да кажа, че аз бих направил точно така.

Прав беше, разбира се. Той е оператор и разбира от тези неща, защото ги е вършил достатъчно. Аз бях правил същото като командир на „Червената клетка“. Една нощ откъгнах толкова досиета, колкото да напълниш една лайнарка, от Военноморската следствена служба, когато имах за задача да проверя охраната на Военноморската корабостроителница във Вашингтон. Задигал бях много повече неща

от други инсталации — всичко, от оръжие и муниции до оборудване, папки с разузнавателна информация и други оперативни материали. Не мислете за това като за кражба. Гледайте на него като на творчески начин за подобряване на оперативните си способности.

Когато за първи път научих за създаването на KSK, бях чул слухове, че групата има антитерористична мисия и е разположена около Бон, в същия голям изолиран комплекс. Според Уинк грешах за първото, но имах право за второто.

Уинк, с когото съм работил още от времето, когато водеше една черна програма от Белия дом преди години, се беше върнал от шестседмичен престой при Фред и хората му. Споделял беше с тях най-новото в тактиката на комуникационното и електронното разузнаване. От своя страна командирът на KSK, Фред, му беше позволил да надникне в оперативните способности на групата. А и вечер му давал някои разяснения относно консумирането на бира (не че Уинк не ги знаеше).

Както и да е, двамата с Уинк се бяхме попретоварили с клюки и бира „Корона“ около три седмици преди да хвана самолета за „Куз Емек“. Дал ми беше телефона на Фред по памет, както и продължителен монолог (МНОГО бира беше пил) за явните, секретните и тайни умения на групата.

Позволете да се отклоня тук достатъчно, за да обясня няколко основни момента за събирането на разузнавателни данни. В Конгреса аргументират нуждата да намалим обучението в армията и сред разузнавателните кръгове. Онова, което Конгресът вероятно не разбира, е, че чрез такива дейности можем да събираме информация от жизнена важност за нашата сигурност, както и да подаваме добри указания на съюзниците си.

Когато тюлени от „ТЮЛЕН-Група 4“ обучават венецуелци или колумбийци за борба с размирици или тюлени от „Група 8“ работят с елитни военни групи от Африка като част от програмата SKORH^[5] на Пентагона, те ги обучават как да патрулират, как да правят засади и как да разпитват. Но не го правят съвсем като нас. Освен това си водят внимателно бележки за чуждите групи, за офицерите им и за уменията им, а тези бележки се предават в разузнавателната служба на Министерството на отбраната, когато групите се върнат. Отразяваме силните и слабите им страни, правим личностни оценки, съставяме

схеми на щабове и инсталации. И така, ако някога възникне необходимост — например преврат, възкачил на власт враждебно правителство, — „ТЮЛЕН-Група 4“ или „Група 8“ биха могли да действат срещу обучаваните от тях хора и да ги изтребят. Или пък могат да се върнат, за да работят с офицерите и хората, които познават, и да им помогнат да подготвят партизански операции срещу лошите.

От своя страна Агенцията изпраща експерти, които помагат при разработването на антитерористични програми навсякъде по свободния свят. Но докато обучават и консултират, те събират и разузнавателна информация, за да добием по-ясна представа какво правят съюзниците ни, какви са способностите им и как смятат да действат в кризисни ситуации.

И така Уинк, наблюдателен тип с фотографска памет и няколко десетилетия теренен опит, се прибра с много повече информация за KSK, отколкото Фред би искал. Например Уинк каза (сторило му се странно отначало, докато загреял какво става), че KSK са напълно изолирани. Всичките ѝ комуникации се следели. В казармата нямало обществени телефони. Хората дори нямали право на клетъчни телефони. А и контактът с външния свят бил ограничен.

— Приличаше съвсем на онези шибани южноамерикански групи за борба с наркотрафикантите, които финансирахме от ЦРУ — обясни Уинк. — От онези, дето толкова силно се притесняват за оперативната сигурност, че цялата шибана група е в изолация и няма никакви комуникации, и само един-двама от най-старшите хора знаят каква е задачата преди да са се качили в хеликоптерите.

Освен това, независимо че опитвали да крият много от хората на KSK, той успял да се измъкне достатъчно дълго време от пазачите си и да види, че някои от операторите на Фред приличат на скинари, други пък имали от онези татуировки, каквито предпочитат байкерите, а пък други можели да минат за най-обикновени, ежедневни германци.

Значи KSK не била военна група в конвенционалния смисъл според Уинк. Тя била нещо по-различно. Точно както 14-та разузнавателна рота беше различна.

— Тези момчета ще работят сред германското общество — каза. — Е, разбира се, че изтъкват военното: спасяване на заложници и контратероризъм е явната причина за съществуването на KSK и точно това човек вижда в базата им. Това е и което Фред иска да се вижда —

хеликоптерите, стрелбището и всичко останало. Но казвам ти, Дики, през последните дванадесет години съм работил по шест големи и сложни черни операции и Фред е структурирал KSK почти както онази операция, която нарекох „Небесен кон“.

Нямах разрешението да знам за „Небесен кон“, но навремето имаше много СЛУХРАЗ и информация, затова можех да се досетя за какво става дума.

— Не беше ли това операцията ти в Йордания под прикритие на Кралската йорданска полиция? Когато изгради диверсионна група от 14-та рота за навлизане сред палестинските терористични клетки?

Очите на Уинк се разшириха над чашата с бира.

— Не мислех, че знаеш. Както и да е, KSK са изградени... все едно виждаш по-голяма, по-сложна и по-изтънчена версия на потайната разузнавателна група, която обучавах в една безименна арабска страна — каза той, пресуши бирата си и се усмихна палаво, — разположена някъде между Сирия, Ирак, Саудитска Арабия и Израел.

Записал си бях номера на Фред, наврял информацията в портфейла и забравил за нея — до миналата вечер. Надявах се, че просмуканият от бира мозък на Уинк не беше загубил способностите си и с удоволствие установих, че е точно така.

Отърсих се от миналото и се заех с настоящето.

— Прав си, Фред... извинявай. Животът стана шибан — и както обикновено, шибаният аз съм.

Той избухна в смях.

— Виждам, че все още си свенлив с думите, Рийкард — произнесе той името ми като немец.

— *Jawohl, mein Brigadengeneral.*^[6]

Отново се засмя:

— *Und* тъй като си на телефона и тъй като връзката е като от телефон наблизо, кажи какво искаш от мен.

Проницателен шваба е този Фред и както казах, знаехме се още от времето, когато Христос е бил готвач.

— Мислиш ли, че се обаждам само защото ми трябва помощта ти? Може би просто съм в града и искам да опитам местната бира.

Настъпи тишина. След това гласът му отново се чу, но този път със сериозна нотка:

— Честно, Ричард?

— Разбира се.

— Смятам, че става дума за първото, а не за второто — каза. — И двамата знаем, че се занимаваш с неща, за които аз най-малкото не желая да говоря по този телефон.

Кучи син.

— *Und* — продължи — смятам, че точно сега имаш нужда от известна помощ и че мога да ти я предложа.

КУЧИ СИН. Отговорих утвърдително. Нямах причина да не го сторя, защото това си беше самата шибана истина.

— Осфен тофа — продължи той, — донесено беше до мое внимание, че напоследък се извършват доста напрегнати действия в... — прекъсна и го чух отново да слага ръка на телефона и да лае няколко заповеди — в някои области от, да кажем, общ интерес.

— Имаш право, Фред.

Определено добре познаваше моя проблем, или поне изглеждаше така, без контекст.

— *Ja*, знам, че съм прав. — Засмя се приятно. — Затова съм *Brigadengeneral*.

Такива са си германците. Все го увъртат. Погледнах си часовника.

— Е, Фред, аз съм на път за Дюселдорф — казах. — Та си бях помислил да ти се обадя и да се видим за няколко часа. Да поговорим за някои неща.

— Ще се радвам, Рий-кард.

— Необходимо е само да ме упътиш. Говори се, че напоследък си под карантина — настрани от другите.

— О, *Ja*? И кой казва това?

Настъпи нова пауза с нова длан върху слушалката. След това:

— Виж какво, Ричард. Следвай онази лимузина БМВ, която току-що спря до твоя — замълча, докато някой му говореше нещо — стар черен мерцедес, и тя ще те доведе при мен.

Извърнах се и погледнах към колите на паркинга. Едно огромно беемве седан модел 7000 с четири врати и половин дузина антени от багажника беше спряло до моите коли. Вгледах се по-внимателно и

забелязах на предните му врати отвори за цеви. Иззад мътните тъмносиви стъкла на прозорците шофьорът присветна три пъти с фаровете.

— Дяволите да ви вземат, шваби с швабите, доста бързо пипате — казах му.

— *Ja* — отговори той небрежно. — Това е, защото сме шваби, а да не споменавам факта, че напоследък сме снабдени с една *Amerikaner* система за глобално позициониране, включена към една нова, компютризирана система за проследяване на телефонни обаждания, с любезното съдействие на вашето *Zentral*^[7] разузнавателно управление.

Отново избухна в смях.

— А сега затвори телефона, Ричард, и следвай беемвето. Ще се видим след осемнадесетина минути, ако можеш да не изоставаш.

Не можахме да не изостанем, разбира се, и затова моят двуавтомобилен конвой измина за двадесет и пет минути тридесет и шестте километра на юг от детелината, после на запад, докато стигнахме до малко село на име Гемюнде. Оттам беемвето зави по еднолентов неасфалтиран път, който се виеше по дълго дере, заобиколено от двете страни от гъста борова гора. След три километра стигнахме до четириметрова ограда с бодлива тел отгоре. Отвътре — две охранителни полоси по пет метра широки и със свежо разровена пръст, успоредни на десетметрова полоса с пръст на бучки — се виждаха датчици на мултисензорни системи и мини. Промъкнахме се през поредица от блокади, разположени така, че да принудят автомобилите да лаят, и спряхме пред един портал с електрическо управление, охраняван от взвод часови с готови за стрелба автомати. Порталът се отвори с доловимо жужене. След това, преди да минем навътре, двама много ефективни хора от охраната провериха документите ни. Докато двигателите работеха на празен ход, направих бърза оценка на целта и открих още два охранителни взвода, добре маскирани и с тежко автоматично оръжие в засада. Тези хора се отнасяха сериозно към охраната си.

Продължихме още два-три километра и излязохме от гората на широка, покрита с трева равнина. Пред себе си виждах няколко

хеликоптерни площадки, ограничени с лампи за кацане. Три тъмнокафяви, необозначени хеликоптери „Пейв Лоу“ СН-53 седяха като злокобни буци на фона на изумруденозелената трева. Зад тях, наредени в нещо като ромб, седяха шест „Литъл Бърд“ МН-6, също без обозначения. Зад хеликоптерите, добре скрити, но все пак видими за опитните ми очи, се намираха надземните кранове към групата резервоари, очевидно заровена някъде зад хеликоптерите. Точно както беше казал Уинк: очебийно слагаха акцента върху войната със специални методи.

Дясно на борд от мен имаше бараки, складове и други съоръжения за съхраняване на вещи и за обучение. Ляво на борд имаше три футболни игрища, добре поддържана писта от сгурия, и голям груб квадратен навес, под чийто кафяв покрив от кедръ стояха половин дузина гладиатори за упражнения и огромна купчина тежести, наредени прибрано по поставките. Отвъд хеликоптерите се издигаше огромен насип и дори през стъклото на колата и музиката от друго поколение, каквато слушаше Хюи Бебето, чувах пращенето на изстрели от малокалибрено оръжие. Разбира се, не можех да огледам всичко, но от малкото, което ми се позволяваше, виждах, че тук май са съвсем независими. Точно според описанието на Уинк.

Заобиколихме хеликоптерната площадка, минахме край високия насип и излязохме на едно разклонение на пътя. Хюи Бебето последва беемвето, което зави дясно на борд. Прекосихме малко мостче, под което бълбукаше бурно поточе, преминахме няколко тесни завоя, с които пътят заобикаляше половин дузина възлести дебели дървета, сигурно по на двеста години.

След около половин километър излязохме от зелената гора в едно открито място. Триста метра по-нататък единствената лента на пътя спираше до външния край на широк двор, покрит със светъл чакъл и разширяващ се ветрилообразно пред изискана, напълно реставрирана каменна къща от осемнадесети век. Къща! По дяволите — това направо си беше шибана БОГАТАШКА ВИЛА. Построена беше във френски стил — свидетелство за голямото френско влияние върху Германия от осемнадесети век. В края на краищата именно френският философ Волтер е бил най-влиятелният учител, който големият Воин и крал Фридрих Велики е имал някога. Волтер дори посветил младия пруски принц в идеите за милосърдния деспотизъм — по една

случайност, точно тази е концепцията на моето командване на собствените ми бойци. О, аз съм истински милосърден шибан деспот, повярвайте.

БМВ-то сви към оградата от ковано желязо със златисти шипове върху триметровите колове и сложни усукани гирлянди на нивото на земята, обикаляща дясната страна на двора. Спря до един двоен портал. Шофьорът трябва да беше натиснал някакво електронно устройство, защото тежките порти се отвориха и беемвето се изгуби зад голямата къща.

Докато наблюдавах как вратите се затварят, Хюи Бебето зави до предната врата на къщата, украсена с колони и навес, спря и угаси двигателя. Втората кола направи същото. Измъкнахме се и се заоглеждахме възхитени.

А имаше доста за възхищение. Изцяло ръчна каменната зидария. Дълги, многокрилни прозорци към двора с дръжки от излъскан до блясък месинг. Покрив от керемиди със сложна и подобна на миди форма. Самата предна врата беше изкусно изработена с резбовани барелефни соколи около герб със сабя, прекръстена върху средновековен боздуган, обвити с бръшлян. Вгледах се пак. Господи, шибаната врата представляваше цяло парче дърво. Сигурно тежеше към сто килограма. Прокарах ръка по хладните, стоманеносиви камъни на къщата, огледах как са поставени прозорците и проверих подхода към вратата. По дяволите, камъните на къщата сигурно са половин метър дебели от земята чак до покрива. Отстъпих назад за малко аритметика наум. Щеше да ми трябва пластичен взрив колкото един товар с лайна, за да съборя тази сграда. Да, стабилно са строили навремето.

След това вратата се отвори и Фред излезе, хвана ме в големите си ръце и ме завъртя.

— *Will'kommen, lieb Richard!*^[8]

— Да ти го начукам, куроdx шваба...

Прегърнах го в отговор, след това се освободих от захвата му, отстъпих и го огледах добре.

Почти не се беше променил — метър и осемдесет кинетична, навита като пружина енергия. Може би беше малко понапълнял около кръста и посивял отстрани. Но пък не сме ли така всички — без *moi*, разбира се? Фред все още имаше адски мускули. Носеше бледата си

камуфлажна униформа с отличителната шарка от пръски черно, кафяво, охра и сиво и навити ръкави на мръсносивата риза, за да подчертае бицепсите си. Огромният гръден кош, вратът и раменете свидетелстваха за доста работа на гладиатора. На пагоните на раменете му се виждаха генералски звезди, а черната барета се украсяваше от емблемата на KSK, или за такава я помислих.

Погледнах спокойните му сиви очи и вдигнах ръка на ниво на рамото си. Той я пое, какъвто си е гладиатор, и по правоъгълното му лице се разля усмивка.

— Отдавна не сме се виждали, прогнили Ричард — каза, като отмести ръката ми и отново ме грабна в мечешката си прегръдка. — Прекалено отдавна, мамицата му.

Покани ни да влезем, обясни набързо кое какво е като за бедни туристи и след това нареди на един сержант да заведе момчетата на обяд, последван от бърза разходка из поделението. Ние двамата седнахме в огромната официална зала за вечери в къщата, превърната от Фред в офис/оперативен център/страхотна стая. Седяхме един срещу друг на малка, кръгла, богато украсена средновековна маса и консумирахме многобройни литри от местната *Altbier*, наречена „Хаймбахер“. Върху друга маса за сервиране седеше сребърен поднос с купчина домашни наденици и огромни, кръгли филии горещо печено свинско, голяма червена зелка и кошница с капак с купчина хрускави, топли хлебчета.

Вдигнах тост с отличната *Altbier*.

— Хубаво е тук — казах.

Около очите му се появиха бръчки от усмивката.

— *Ja* — рангът има своите предимства, Ричард.

Поклатих глава утвърдително.

— Да, виждам го.

— Общо взето, животът е доста хубав. Почти колкото по онова време, когато търсехме девственици из Вирджинските острови.

— Пък и не намерихме много, даже никакви истински шибани девственици, макар и адски много да търсихме, а?

— Да — разтърси се от смях той. — Така е.

Фред натисна някакъв бутон на пода. Един сервитьор в зелена униформа се появи през скрита в стената врата и почисти чиниите, докато чакахме мълчаливо.

След като сервитьорът се оттегли така тихо, както се беше появил, Фред пресуши бирата си, бутна стола си назад от масата и стана, наля си нова от десетлитровата бъчонка на масата за сервиране, а после се обърна към мен. Изражението му беше сериозно. Няколко секунди издаваше звуци хмм и мм и се поклащаше на пети и пръсти, както понякога са склонни да правят генералите, а после проговори:

— Имаме общи проблеми, аз и ти, Ричард.

— Общи проблеми — повторих. Вижте, Фред ми е стар приятел. Но моята работа си е МОЯ и — затова щях да го оставя първо той да говори, за да видя какво знае и какво иска.

— *Ja*, проблеми — повтори.

Прекоси голямата стая, за да отиде до сейфа за документи зад бюрото му.

— Както ти е известно, KSK има — замълча, за да намери подходящата дума — задължението, мисля си, да се бори с тероризма в областта на онова, което наричаме ОМП — оръжия за масово поразяване.

— Така е.

— Чувал си го, нали?

— Това са слуховете из Пентагона.

— Пентагона.

Изгледа ме така, сякаш не ми вярва.

— И? — попита и изчака да отговоря.

Аз реших да не отговарям и настъпи така нареченото тежко мълчание.

— Ричард — каза, — хайде да не си играем. Отдавна се познаваме.

Имаше право.

— Окей, Фред. Казваш; че двамата имаме общи проблеми. Защо не ми кажеш какви са те.

— Добра идея, Ричард. Би трябвало... — започна да търси правилния израз, но се отказа. — *Karten aufdecken*, да сложи карти една до друга.

Фред ми обърна гръб. Като криеше от мен електронния циферблат на сейфа, набра комбинацията за отваряне. Ключалката щракна и се отвори. Той завъртя голямата дръжка, която изтегляше заключващите болтове, дръпна дебелия, изолирана стоманена врата и извади отвътре дебела папка. След това изпълни процедурата в обратен ред, заключи вратата и провери отново дали е наистина заключена.

Донесе папката и я разположи на масата пред мен.

Протегнах се и я отворих. От лявата ѝ страна се намираще дебело тесте документи. Разгърнах ги. Имаше записи, по всяка вероятност на телефонни подслушвания. Имаше копия на товарителници. Имаше банкови сметки. Имаше записки, счетоводни документи и писма. След това разгледах дясната страна на папката. Под един лист се криеха дузина преснимани на ксерокс снимки от разузнавателни наблюдения. Прелистих страниците. Отначало не разпознах нито един от наблюдаваните. Но в края на папката имаше няколко познати лица — дори изненадващо познати. Искате пример за изненадващо познат? Окей: към мен гледаше лицето на починалия и неожален принц Халед. Това ме сепна.

Почуках с пръст зърнестата снимка.

— Това е Халед бин Абдуллах.

— *Ja* — каза Фред. — Халед.

Поклати глава.

— Кофти копеле е.

Слабо го каза.

— Кога е правена снимката?

— В началото на миналата седмица в Дюселдорф — отговори Фред.

Значи тук е бил изчезнал Халед. И беше успял да стигне от Дюселдорф чак до Сардиния, преди да успеем да се докопаме до следите му.

Но защо Халед се е излагал на опасност да идва в Дюселдорф? Той вече е имал обещанието за американската преносима атомна бомба от Хайнц Хокхайзер. Не искаше да купува още — или поне така знаехме от своето разузнаване. Отговорих си на този въпрос, като видях следващата снимка. Отново Халед. Но сега с него имаше двама души.

Разпознах единия: белязаната мутра на Франц Улрих се взираше в пространството с внимателни очи и вдигнати антени, сякаш е открил, че нещо не е както трябва. Халед, без да забелязва това, беше потънал в разговор с друг човек, чието лице не познавах.

Посочих висококонтрастната черно-бяла снимка.

— Кой е този?

— Хм? Този човек се казва Лотар Бек — отговори небрежно Фред. Изгледа ме напрегнато, за да прецени реакцията ми.

Запазих *ein pokergesicht* — непроницаема гримаса на покерджия. Но вътре в себе си крещях: „Бинго! Шестица от тотото! УРА!“

— Тази снимка в „*Silbermieze*“ ли е правена?

— Да. — Сега беше негов ред да запази *pokergesicht*. — И откъде би могъл да знаеш това, Ричард.

— Умея да гадая — отговорих.

— Ричард, *die Karten aufdecken*, нали?

Смених темата.

— Какво знаеш за Франц Улрих сега?

От лицето на Фред разбрах, че не харесва Франц Улрих повече, отколкото аз.

— Не опитвай да сменяш темата, Ричард. Искам да разбера за „*Silbermieze*“.

Тъй като седях с дебелината петнадесет сантиметра папка от най-секретните му документи, реших да му позволя да надзърне в моите карти. Дадох бърз доклад за Халед и Хайнц Хокхайзер. Казах му за двете атомни устройства, които взехме, включително за подробностите относно ивановците, които бяхме очистили.

Лицето му стана сериозно.

— Каза ли, че имаш пръстовите им отпечатъци?

— Не, но мога да ги взема.

— *Gut*. — Започна да барабани с пръсти по масата.

— Питаш за Франц Улрих значи — каза.

— *Ja* — отвърнах. — Какво се говори?

— Има приятели по високи места — започна Фред. — Като Лотар Бек, за когото работи. И доколкото разбирам, има някои лоши навици. Но и ти си го виждал наскоро. Ти какво мислиш? — попита с кисела усмивка.

Е, знаете, че за единствения път от осем години насам, когато видях Франц, той премина с колата край нас на пасището. И Фред го знаеше. Мой ред беше сега да си запазя *der pokergesicht*. Но трябваше да питам за още нещо и го направих:

— Какво има, Фред, мамицата му?

— Казах ти, че сме германци — отговори. — Неведоми са пътищата, по които работим.

В този момент разбрах две неща. Едното беше, че всичко, което Уинк предполагаше относно KSK, се оказа вярно. Всичко тук представляваше прикритие и Фред управляваше малка, ефективна разузнавателна група под голямото, пищно украсено прикритие на контратероризма.

— Ти ме следиш — казах.

Усетил го бях още от началото на тази малка одисея. Но не беше сигурно до момента, докато Фред не се изпусна, и несъмнено го направи умишлено.

— Честно да си призная, Ричард, не искам да те критикувам, но имаш склонността да оставяш широка, тлъста следа. Лесно може да те следва човек.

Не бях съгласен и му го обясних със СНИ^[9].

Фред вдигна ръка като катаджия.

— Ричард, Ричард, става въпрос само за внимателно вглеждане. Ти имаш карта от „Американ експрес“, *Ja*?

— *Ja*.

— *Und* когато я използваш — каза, докато ровеше из едно от чекмеджетата в бюрото си и изваждаше няколко факса, които ми подаде, — мога да следя движенията ти.

И наистина, всичко беше тук. Касовата бележка от „Хилтън“ в Майнц. Касовата бележка от *touristenpark*. Сметки за бензин. Даже и храната в Басенхайм. Бях... впечатлен от Фред и страшно ядосан на себе си. Такава очевидна шибана грешка.

— Е... сега двамата знаем, че ти си тук, за да се заемеш с проблема, предизвикан от саудитския терорист, когото имам тук на снимка с Франц Улрих и с шефа на Улрих, Лотар Бек. Е, ти изпълняваш контратерористична мисия — точно каквато е моята в *Kommando Spezialkräfte*.

Извади друг лист от бюрото си и ми го подаде. Той представляваше копие от полицейския доклад, подписан от ченгето Брендел. Моят немски не е на необходимото ниво, но знам достатъчно, за да схвана важните неща. А важните неща показваха, че аз съм тюлен от ВМС и Брендел имаше многобройни съмнения за това какво аз и хората ми правим в точно този район, та ги записал на хартия.

— Аз също знам от прекараното заедно време какво правят тюлените и как го правят — каза Фред. — И знам, че твоето правителство има проблем с изчезнали АВУ — допълни, като произнесе съкращението като аа-пее-уу.

Понечих да възразя, но Фред вдигна ръка като полицай от пътната.

— Съобщиха го по новините — каза. — А и аз имам своите източници на информация — и при това добри източници. Затова, моля те, не ме обиждай, Ричард.

— Какво искаш да кажеш, мамицата ти — запитах с нотка на раздражение в гласа си. Мразя да си играят с мен, а Фред почти си играеше.

Чест му прави, че го разбра.

— От самото начало Берлин искаше да те използвам като — напрегна се за необходимата дума — *das Strohmännchen* — човек от слама, чучело, зад което да се крия.

О, това ми хареса.

— Значи следиш ме, наглеждаш ме и след това изскачаш отпред в последния момент, грабваш АВУ и Берлин създава дипломатически инцидент, който му дава известен превес над Вашингтон.

— *Ja*, идеята беше горе-долу такава — отговори Фред със стиснати устни. Поклати глава. — Познавам те, Ричард. Работили сме заедно, а лоялността към стар другар по оръжие е нещо много основно, затова не искам да правя каквото иска Берлин и им казах за решението си преди три дни, докато ти все още беше в Майнц.

Радвах се да чуя това и му го казах.

— Но Берлин иска резултати въпреки всичко — каза. — Берлин трябва да има нещо, политически капитал за превес над американците и точно сега ядрените оръжия, за които никога не сме знаели, са чудесна валута. Аз лично пет пари не давам за тези оръжия. Студената война си беше Студена война и трябваше да сме готови да правим

каквото трябва, ако Съветите нахлуеха. И двамата го знаем. Затова ще оставя Берлин и Вашингтон да си решават проблема със скритите оръжия с помощта на хората в раираните костюми, официалните обувки и неудобните колосани ризи. Но онова, другото: проблемът с Лотар Бек и Франц Улрих, и принц Халед. Потенциалната опасност от дългосрочни щети е реална. И за теб, и за мен.

— Не и от Халед. Той е мъртъв. Аз го убих.

Фред кимна.

— И прав му път. Но смъртта му не прекъсва цялата поредица от проблеми, които и двамата имаме сега. Тревожа се за неонацистите. Те се връщат, знаеш, набират хора.

— От скинарите ли?

— Понякога. Но и от други среди. Напоследък се откриват неонацисти и сред полицията — а това не е добро, Ричард. Дори в Бундесвера международните разследвания откриха няколко гнили ябълки. Само през миналата година стотици войници са уволнени тихомълком за неонацистки действия. Пък и в Бундесвера откриха няколко членове на — потърси необходимата дума — ултранационалистични военни организации.

— Като нашите откачени милиции?

— *Ja*.

Избарабани с пръсти по масата.

— *Und* аз разследвал. Тихо разследване, разбираш, и откривам, че някои от тези организации се финансират от хора, близки до Лотар Бек. Е, ние, германците, винаги сме имали онова, което вие наричате крайни групи. Отляво имаме зелените, които искат да разпуснат НАТО и да дадат военните ни тайни на всеки, който се поинтересува. Отдясно имаме хора като Бек. Но сега някои от тези откачени започват да упражняват истинска политическа сила. Освен това е трудно да се справиш с тях, защото ръководителите им имат доста вземане-даване с определени елементи в правителството.

— Какво искат, Фред? Четвърти райх?

— Не в стария смисъл — каза. — Но има хора, които биха желали да видят германска хегемония над Европа през двадесет и първия век. Отначало доминирането ще бъде икономическо, а не *politico-militar*. Политическият боклук ще последва. — Отпи голяма глътка бира. — Има и други, които искат да направят нещата по

обратния начин. Лотар Бек например, който иска първо политически контрол, последван от икономическо превъзходство. Чета вестници. И напоследък неговите хора по връзките с обществеността карат на високи обороти, Ричард. Бек натиска силно за политическо господство, последвано от икономическо подчинение.

— Фред, ти имаш възможност да идеш и разшириш задниците на Бек и приятелите му. Знаеш го. И защо не го направиш?

— Е, може и да имам някои възможности — на хартия. И най-добрите ми оператори да не отстъпват на никой по света. Но съществуват реални притеснения при използването на германските военни по начин, който може да бъде счетен за политически. Може и да са минали повече от петдесет години след Хитлер, Ричард, но още страдаме от последствията на нацизма.

Изглежда ме нещастно. Фред беше поставен между *der Fels*^[10] *und der* твърдо *Platz*^[11], и му го казах.

Той кимна в меланхолично съгласие.

— И за да станат нещата още по-трудни, накрая ми възложиха да спирам тероризма, насочен срещу чужденците — включително американци, защото терорът срещу чужденци се изпълнява от неонацисти или ултранационалисти.

Знаех какво щеше да последва: всичките проблеми, които Фред току-що ми обясни, щяха да излязат наяве.

— *Und* скоро, мисля. И аз убеден, че няколко души като Лотар Бек — ултранационалисти, които мразят системата, насърчаваща свободата на изразяване и демокрацията — раздухват тая каша в значителна степен.

Замислих се за сондите, за които ми беше казал Джон Сътър. Нещата добиваха смисъл.

— Тогава защо не елиминираш Бек и приятелчетата му?

— Както Казах, не е толкова лесно, Ричард. Бек е влиятелен човек. Има огромна машина за връзки с обществеността, която обявява *Blitzkrieg* в новинарските медии. Прави бизнес за милиони марки с Министерството на отбраната. Има приятели в Берлин, които го пазят — за едни знаем, други са в сянка. Има информатори в полицията, армията и разузнаването. А така става трудно някой като мен да тръгне срещу някой като него.

Сега разбрах защо Фред е изолирал групата си. Пазеше KSK незаразена от всичко в германското общество. Точно както беше предположил Уинк, ставаше дума за оперативна сигурност.

Фред ме изгледа напрегнато.

— В Германия има проблем със сигурността. И имам задача от най-високо да го отстраня. А онези, които предизвикват проблема, смятам, са някои от същите хора, които изнамират твоите АБУ и ги продават... или опитват да ги продават.

Изпука кокалчетата на пръстите си.

— *Und* така — продължи той, — правя предложение. Предлагам да действаме *konzertierte* — заедно. Както едното време.

Замислих се над това.

— Нашите правителства имат различни планове, Фред.

— *Ja*, аз разбира. — Почука с дебелия си показалец върху снимката на Лотар Бек, Халед и Франц Улрих. — Но двамата с теб, Ричард; ние преследваме много еднакви цели. А и ти си външен тук. За мен може да има пречки, ограничения, спънки, ако тръгна срещу Лотар Бек. Ти обаче...

Взе моята празна халба, напълни я и ми я върна. След това напълни своята.

— Ти търсиш онези, които са откраднали твоите АБУ и искат да ги използват срещу теб. Аз трябва да откроя онези, които искат да отвлекат Германия от демокрацията и да я натикат в тоталитаризма. Каня те да се присъединиш, Ричард.

Докато говореше, нещо ме удари като *der Blitz aus heiterem Himmel*^[12]. Всичко се връща към „Куз Емек“.

Халед е бил свързан с Франц Улрих и Лотар Бек. Нямах представа как се е завързал този възел. Но когато човек се замисли, както аз правех точно сега, всичко добиваше значителен смисъл.

Винаги бях смятал, че целта на Халед ще бъде някъде в КОНУС^[13]. Но бях забравил собствената си Божя заповед за войната със специални методи: Бях си *въобгъзил*. Съвсем възможно беше Халед да е планирал нападение срещу Америка тук, в Дойчланд. И в този случай терорът би постигнал две неща. Щеше да засили антиамериканската програма на Халед. И щеше да помогне при лансирането на целите на Лотар Бек за дестабилизиране на Германия.

И тогава озарението се стовари върху мен с мачкащата сила на отдавна познатия ни тон камъни. Изправени бяхме пред съвременната конфигурация на стар съюз. Оста в нов вариант. Но вместо съюз на тоталитарни задници, например Хитлер, Мусолини и Тоджо, тази нова Ос събираше международни терористи, които се съюзяваха помежду си за удобство, а не от политически съображения.

Защото сега, когато вече не обмислях гадните вероятности, разбрах, че целите на Халед не се различаваха много от тези на Лотар. И двамата искаха да разпръснат хаос и безредие. По този начин и двамата се превръщаха в танга. Е, имаха различни цели и отделни задачи точно както германското правителство в Берлин и моето във Вашингтон. Но това не означаваше, че не могат да работят заедно — точно както можехме аз и Фред, — да преследват общи цели и да донесат дестабилизация — или нещо по-лошо — в Европа.

Имаше и друго, което разбрах за несветата троица от снимката. Една проста шибана истина за Халед, Лотар и Франц. Тази истина беше, че всеки заслужаваше да умре.

Е, аз вече бях се погрижил да кача Халед на вълшебното килимче, за да полети към Аллах, за да седне от едната му страна. Сега беше време да помогна на Франц Улрих и Лотар Бек да стигнат до Валхала^[14].

Но трябваше да разбере някои неща, преди да ангажирам хората си в съвместна операция. Отпих дълго и се загледах дълбоко в очите на стария си другар.

— Виж, Фред, както каза, Берлин има своите си политически задачи във всичко това. Така е и с Вашингтон.

Фред доби мрачно изражение.

— Разбирам, Ричард, и както знаеш...

Прекъснах го:

— О, да, знам. Берлин е искал да ме използваш като шибано жертвено агне в това малко упражнение. Но честно казано, Фред, познаваш ме от достатъчно време, за да разбереш, че ми е през ръждивата пишка за политиката или политиците и със сигурност ми е през онази работа дали ще имам нова звезда на пагона. Интересуват ме само боклуците, които се опитват да продават тези неща, да изчезнат, и то завинаги. Но трябва да разбереш, че говорим за убиване на задници,

които могат да ти създадат неприятности дори и след като бъдат очистени.

Наблюдавах Фред, който размисляше над думите ми и над неблагоприятните последици. Вижте, той беше генерал. Носи звезди. Ако нещата се развият добре за него в KSK, със сигурност го очаква безгранично бъдеще в Бундесвера.

Както тъкмо бях казал, аз съм един косматогъз тюлен-полковник и знам, че никога повече няма да ме повишават. Съществувам единствено за да чупя разни неща, да убивам хора и да правя необходимото веселите мародери под мое командване да останат ВОИНИ телом и духом. Хич не ми е през онази работа дали ще нося звезди. Аз нося белези.

Но нося тези белези с повече гордост, отколкото всеки шибан адмирал с четири звезди на пагона, с пържени яйца^[15] на фуражката си — и лайна вместо мозък.

Настъпи онова, което наричаме ПШП — Продължителна Шибана Пауза. След това Фред вдигна тост с халбата.

— Разбирам — каза. — И така да бъде, Ричард.

Лицето му представляваше маска от смелост и стоманена решимост.

— По дяволите политиката. По дяволите бюрокрацията. По дяволите апаратчиците. Да пием за ВОЙНАТА — за ВОЙНАТА, която ще правим заедно.

[1] Помнете, че това означава „дребния“ на швабоговор. ↑

[2] Един, два, три, четири (нем.). — Б.пр. ↑

[3] *Screech* — скърцане, писък (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Моля (нем.). — Б.пр. ↑

[5] СКОРН означава Съвместно Комбинирано Обучение на Разменни Начала. Не се ръководи от структурите на Държавния департамент и затова в групите често пъти има войници, чието досие по отношение на човешките права не би било съвсем по вкуса на Американския съюз за човешката свобода. ↑

[6] Тъй вярно, генерале (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Централно (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Добре дошъл, мили Ричард (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Свирепо Нелустросани Изрази. ↑

[10] Камък. ↑

[11] Изразът „между камъка и твърдо място“ е еквивалентен на нашия „между наковалнята и чука“. — Б.пр. ↑

[12] Това е гръм от ясно небе на немски. ↑

[13] Съкращение от Континентална част на САЩ (*CONUS* — *CONtinentaL US*). — Б.пр. ↑

[14] От скандинавската митология. Голямата зала на върховния бог Один, в която живеят вечно воините, загинали в боя. — Б.пр. ↑

[15] Жаргонно наименование за кокардите на фуражките на висшите офицери. — Б.пр. ↑

ABSCHNITT ZWEI

ГЛАВА 10

Според картите ставаше дума за около едночасово пътуване от Бон до Дюселдорф по аутобана. С Бумеранга стигнахме само за четиридесет и две минути в едно БМВ за тайни операции, което Фред ни беше дал назаем. И то беше от големите коли от серията 7000: черно, със задимени стъкла и шибан ОГРОМЕН двигател. (Разплесках Бумеранга на седалката на пътника, когато вдигнах 209,5 километра в час на лентата за изпреварване, но само за да отбия в другата лента и да намаля на нищожните 170, защото някакъв задник в „Порше Карера“ искаше да изпревари *moi*.)

Аз бях УНН, което, вероятно се досещате, означава Уморен Но Навит. Прекарал бях шестдесет часа в KSK в изследване на целите. Имал бях възможност да преглеждам разузнавателните документи на Фред и изрезки от вестниците. Използвал бях секретния му телефон, за да се свържа със стария си приятел Уинк в Щатите и с новия си приятел Джон Сътър в Щутгарт.

Уинк, който живее в Блу Ридж, в анонимно малко градче на име Пайн Гроув, отиде с колата си до службата в Ленгли, тихо разгледа досиетата за контратероризма и ми се обади от своя секретен телефон с необходимата ми информация след осем часа. Джон Сътър сканира отпечатъците от пръстите на ивановците в настолния си компютър и ми ги изпрати по електронната поща след няколко минути. Фред взе разпечатките и затича с подскоци из коридора като дете с подарък.

Докато чаках Уинк да ми се обади, Бумеранга, какъвто си е злосторник, използва терминала на големия централен компютър на разузнавателната служба на KSK, за да се включи в компютъра на Министерството на отбраната в Нюрнберг, с което ни осигури достъп до папките на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ. За десерт източи и всички съобщения между казармите в Пач и главнокомандващия на ВМС на САЩ в Европа, за да видя доколко сериозно искаха кожата ни опнати на стената. Нека се изразя така: Иймън Демона издаваше ловни билети и аз бях обозначен като трофеен елен.

Шестнадесет часа след пристигането ни в KSK бях събрал цялата мозайка. Двадесет и осем часа силно кафе по-късно бях разработил сценарий за действие, въз основа на онова, което бях открил от изпросените, взети на заем и откраднати разузнавателни фактчета и информационни късчета.

Е, вие може да попитате какво ми е толкова специалното, че да мога да свърша за ден и половина онова, което никой от прехвалените генерали в Щутгарт или Нюрнберг (или пък където и да е, като стана дума) не е успял да свърши за месеци наред.

Отговорът се крие в същността на събирането на разузнавателна информация: концепцията, че информацията е суровината, от която може да се произведе политическа сила. А тъй като политическата сила е нещо, което изискващите големи бюджети организации (сред които очевидно се намират всички разузнавателни агенции) не искат да предадат, преотстъпят, или пожертват, повечето от тях гледат на своите материали като на своя собственост.

Разбира се, те са като деца в детската градина, които не си дават играчките. Нещастният резултат е, че повечето информация се движи само по един канал. Малко както при онези комини, които се виждаха в старите промишлени зони, преди прегръщачите на дървета да ги обявят извън закона. Всеки комин си съществуваше до другия. Всеки изпускаше собствения си въздух под налягане (я, какво подходящо описание за разузнавателната информация, за която говорим тук, нали?)

Както и да е, тъй като Разузнавателната служба на Министерството на отбраната на САЩ не получава информация от ЦРУ и Военноморското разузнаване редовно казва на армейското да иде да се чука, рядко се получава напречна проверка на информацията. Инструкцията „сгънете обозначеното с А триъгълниче и го пхнете в изреза Б“ никога не се изпълнява, защото изрезът и триъгълничето принадлежат на различни и конкуриращи се разузнавателни организации.

Мoi от друга страна, съм доста опитен в поставянето на разни неща в отвори, особено женски. И така, както веднъж ме учеше старият ми морски баща, починалият (и непрежалим) Воин главнокомандващ на име Арли Секрест, вземах всяко парченце информация, което можех да събера, разполагах го на земята и го

оглеждах, сякаш е късче от триизмерен пъзел, чийто обхват, сложност и картина не познавах.

Адмирал Секрест казваше, че ако правиш това малко упражнение и в мозъка ти има дори намек за предубеждение, ще оплескаш всичко.

— Дик — беше изръмжал веднъж с чудесния си дрезгав глас, — трябва да освободиш мисълта си от всичко, което за теб не представлява никаква трудност.

И след това каза, че трябва да гледаш на всеки къс информация така, сякаш е нова. Гледаш къде пасва и къде не пасва. Редиш я на слоеве веднъж, два път, три пъти и повече, ако трябва. Търсиш модели. Проверяваш за съвпадения и случайности, защото знаеш, че няма такова нещо в космоса на Воина. И когато си готов (а само ти ще знаеш точно кога си готов, защото нещата ще изглеждат както трябва), ще си успял да сглобиш холографско изображение на проблема и инстинктивно ще разбереш точно как да го решиш.

Окей, това е процедурата. Ето малко от онова, което успях да сглобя.

- Материалът на Фред говореше за руско участие. Това ми изглеждаше смислено, защото бяхме очистили купчина ивановци на мястото с АБУ. Но не беше ясно какво е руското участие. Може просто да бяха внесени мускули, но можеше и да е нещо толкова сложно, като международен тероризъм. Питащото ми съзнание искаше да знае.

- От компютъра в Нюрнберг установих, че Агенция Несъществуваща е следяла телефонни обаждания от Дюселдорф. Един от ВТН^[1] беше същият, който мъртвият Иван имаше написан на ръката си. Участниците в разговорите бяха обозначени единствено като ЧН1^[2], ЧН2, ЧН3 и така нататък. Но темата на разговорите, натоварени с кодови думи и други неяснотии, ме наведоха на мисълта, че Агенцията за националната сигурност е имала за задача да помага за издирването на откраднатите АБУ. Отбелязах си наум да предам този номер на Фред и да го накарам да го провери.

Друго информационно късче, този път от ЦРУ, намекваше, че Лотар Бек използва оборудване с двойно предназначение на руснаците, които го препродаваха на такива мили и суверенни държави като Ирак, Иран и Либия. Спомняте си, че материалите с двойно предназначение са такива, от които могат да се правят изкуствени торове, но в същото

време само за няколко часа могат да бъдат превключени за изработване на химически и биологични бойни препарати. От уроците по история си спомням, че малко преди Втората световна война нацистка Германия е направила същото: Хитлер използвал Третия свят за своя оръжейна лаборатория. Изглежда, Лотар Бек опитваше същото в зората на новото хилядолетие.

- Фред беше успял да направи връзка между Лотар Бек и половин дузина ултранационалистични организации в Германия. Хора в казармата „Пач“ като Джон Сътър например, се интересуваха от много от групите, от които се интересуваше и KSK заради проникванията в американските бази.

- Уинк ми каза, че доколкото Агенцията знае, в западногерманското правителство няма Петер Грюнер. Това ме озадачи. Сигурен бях, че Хайнц Хокхайзер ми бе казал истината, когато описа бившия агент на име Ротвайлера. Все пак през Студената война ЩАЗИ бяха сериозен противник и може би Хайнц беше се държал по-добре под натиск, отколкото си мислех, че може. Навярно „Петер Грюнер“ е псевдоним. Както и да е, реших да изоставя търсенето. Губех си времето.

- Всичко това стоеше в колоната с пасивите. Активи: Уинк беше успял да открие, че договорите на Лотар с министерствата на отбраната и на вътрешните работи в Берлин, а да не споменаваме споразуменията с новоприватизираните германски телефонни компании, му даваха достъп до страшно и шибано много поверителна информация.

— Тоя Лотар е гъст със заместник-помощника на заместник-министъра на отбраната, някакъв си задник на име Маркус Рихтер — проточи Уинк с акцента си от Филадельфия. — Рихтер прекарва много време в ядене и пиене на корем в *Schloss*^[3] на Бек в долината Мозел.

Запитах как така Рихтер се е появил на радара на Уинк, тъй като просто приличаше на поредния държавен служител, търсец безплатен обяд.

— Защото точно този задник неотдавна прекара доста време в Москва — отговори Уинк. — И искам да ти кажа значи, заминава сам. Искам да кажа, че не е нищо официално, разбираш ли? Окей, няма

лошо. Някои пък искат да си прекарват отпуската в Могадишу например. Но пък този Рихтер прекарал цели пет шибани часа на среща с руския заместник-министър. И не само това. Познай къде си направили малката среща. В мехура. Двамата прекарали петте часа в шибания мехур на външното министерство. Пет часа. Никакъв начин да разберем за какво говорят. Дик, като чуя за такова нещо, ми настръхват зъбите, знаеш. Искам да кажа, това направо не е за вярване.

- Бумеранга проникна в ИнтелНет — уж сигурната компютърна мрежа, споделяна от Министерството на отбраната, Министерството на правосъдието и Държавния департамент — и написа името на Маркус Рихтер. Нашият АТПВ^[4] в Берлин беше написал телеграма за серията рушвети, които Рихтер вероятно е прибрал и вероятното му забъркване с руската мафия, както и връзките на Рихтер с германски ултранационалисти, включително един Лотар Бек.

Нашият посланик в Берлин, поредният от неспирния поток дрънкащи стотинки в джоба и клатещи се на пети и пръсти неебаващи се бюрократични носачи на костюми от Държавния департамент спрял телеграмата, защото можело тя да обиди някого, някъде, някак. Но уличаващата записка на агента на ФБР все още се намираще в системата. Тя не доказваше нищо, но ми даваше друг път за търсене — и свързваше Бек и „Бек Индустри“ с ивановците.

Аз и Бумеранга бяхме върхът на копието. Разузнаех ли „Бек Индустри“, щях да повикам останалите си момчета и да нанесем реални щети на кучите синове. И така, двамата с Бумеранга полетяхме по Аутобан 61 и завихме на изток при кръстовището Мюнхен-Гладбах. Малко след него попаднахме на гъсто движение и се наложи да забавя (някакви си 180 км), докато се носехме Дюселдорфопосочно през моста над Рейн в града. Отдясно стоеше огромната рейнска кула с големия си кръгъл ресторант, платформата за наблюдение и цифровия часовник, който тиктакаше секундите.

Толкова се бях загледал в кулата, че за малко не изпуснах онова, за което всъщност идвах. В последната секунда извих очи дясно на борд. Ето там, вдясно от водата: огромен небостъргач от стомана и стъкло, на върха на който се въртеше десетметров диск. Едната му страна представляваше огромен часовник. Другата носеше емблемата

на „Бек Индустри“, наложена върху същия претенциозен герб, който бях видял на вратите на мерцедесите при пасището.

Макар всички да бяхме си направили домашното по география, Бумеранга пропусна завоя към Граф Адолф *Straße*^[5]. Това означаваше, че се носехме с трафика на километър южно от мястото, където исках да се намирам, преди да мога да завия обратно. И така, седяхме половин час в блокираното движение, докато си пробием път на север по сума ти непознати еднопосочни улици, като Бумеранга зяпаше дребните букви на картата в скута си, сочеше натам-насам и припяваше:

— Да ми го начукат, ако знам къде се намираме, шефе, мамка му.

Но бидейки тюлени и следователно вещи в изкуството на навигацията, двамата с Бумеранга не след дълго спряхме зъркели върху огромен тройно съчленен тролей в кремаво и червено с номер 91 и надпис *HAUPTBAHNHOF*.

— Следвай това копеле, шефе — продума той. — От гарата мога да те насоча където трябва.

И последвах копелето, независимо че преди да го сторя, се налагаше да изпълня познатия на езика на тюлените нешибанозаконен обратен завой, последван от неприятна поредица ситуации от тип „удари или се посери“ *mit der*^[6] пешеходците.

И ето, само след някакви си шест минути напрегнат боцмански труд в градска среда излязохме на пресечка на „Бисмарк щрасе“ и „Конрад Аденауер плац“, точно пред широката, модерна железопътна гара, която имат предвид швабите, като изляят „*Hauptbahnhof*“.

— Право на север — припя Бумеранга, все още заровил тесния си нос в картата.

Проверих слънцето и завих колата по съответния начин, като внимателно заобиколих един пътен полицаи, който гледал мене мит гаден поглед. И *voilà!* Открихме го.

— Граф Адолф Щрасе е точно пред нас, лайномозъчен мой навигадателю.

Бумеранга надзърна над голямата карта, сви очи и ми подхвърли огромната си гадна усмивка.

— *Jawohl, Herr Schwanzkopf, Boß.*^[7]

Само след три минути в трафика от изток на север се озовахме точно срещу тентата в зелено и бяло на „Холидей ин“. И с последен

незаконен обратен завой се качих върху тесния кръгообразен път и влязох в подземния гараж.

Дадоха ни огромна двойна стая на шестия етаж, която гледаше над дюселдорфските очертания. Ляво на борд се простираше „*Königs-Alee*“, дългата пазарна улица с канал по средата, познат като „*Kö*“. Точно срещу нас се намираще *Altstadt*, където бирата не спира да тече. А дясно на борд, изпъкнал над града, се виждаше огромният небостъргач на „Бек Индустри“, чийто въртящ се часовник отброяваше часовете, минутите и секундите. Повечето дюселдорфчани си сверяват часа по него. Що се отнасяше до мен, той щеше да отброява времето до навременната кончина на Лотар и Франц.

Сериозно бях мислил върху това как да подхожда към проблема и реших да атакувам. Нямахме нужда да се свързвам с агента на Хайнц Хокхайзер Петер Грубер, известен още като Ротвайлера, и да си проправам път нагоре по хранителната верига. Вече знаехме кой е на върха ѝ: Лотар Бек. Освен това Франц Улрих вече ме беше проверил. Знаеше, че обикалям някъде из околността, а щом той знае, значи знае и Лотар. Нямахме смисъл да се прикривам; играта на свенливост не ми носеше предимства.

Разбира се, най-добрият начин да изпълним успешна мисия в подобна ситуация е да започнем офанзива. Ето ви първия закон на Свирепия за Войната: нападай, нападай, нападай. Това е нещо основно във Воинството. Воинът в края на краищата не отстъпва земя. Воинът *завзема* земя. Воинът завзема *шибаното* ви пространство и *ви* изтласква назад; Воинът не се оттегля. Воинът заставя вас да се оттеглите. Ами ако сте направили засада? Воинът ще я долови и ще контраатакува с такава жестокост, че опитът да го сразите ще се провали.

Впрочем тактиката, която съм описал по-горе, може да се изпълнява еднакво успешно както в залата за заседания, така и на бойното поле и затова нямаше причина да не я използвам и тук, срещу Лотар Бек, на негова територия.

Освен това от миналото съм установил, че да застана срещу враговете си (и говоря за ЗАСТАВАНЕ, а не просто за среща) означава да ги поставя в неизгодно положение, да наруша плановете им за

играта и да победа. И така, аз упражнявам така наречения свиреп старомоден процес на дезориентация, изпълняван зурла в зурла, с пълен и агресивен наклон напред. Или, с термините, за първи път използвани от Рой Хенри Боъм, кръстникът на всички тюлени, тотално таковам такованите таковачи. Първо им таковам мозъка, след това — телата. И знам, че ако съм последователен и агресивен, и подходящо настроен за война, **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛЯ**.

И така, саморазубедих се да не се впускам в бърза обиколка на *Altstadt* и неговите бирарии. Вместо това вдигнах малкия колкото дланта непроследим клетъчен телефон „Моторола“, който Фред ни даде, и набрах номера, преписан от Хюи Бебето от ръката на мъртвия руснак. Да, разбирам, че бях забравил да го кажа на Фред. Но пък какво толкова, мамицата му, вече бях дошъл, а и не ставаше дума за междуградски разговор. И така, набрах с пръстче номера, натиснах бутона за изпращане на сигнала и изчаках. Телефонът избрррррърмча два пъти. След това един глас отговори:

— Улрих...

Рязко изключих телефона. Знаете не по-зле от мен, че Франц току-що беше подписал смъртната си присъда. Но всичко с времето си, а моментът не беше подходящ (в края на краищата това е малко след средата на книгата, а лошите винаги биват избивани на края). Затова затворих, без да кажа нищо, след което накарах Бумеранга да марширува — *eins-zwei, enz-zwei*^[8] — до далечния край на „Кö“, където в същия магазин „Шадоу“ починалите и неоплакани руски бандити бяха пазарували, купих за двама ни по един костюм, две ризи, две вратовръзки и всичките останали украшения.

Едно отклонение: възможността да не се налага да чакаш за скъсяване на крачолите е най-хубавото на някои европейски магазини. В най-големите вериги, независимо дали са в Париж („Галери Лафайет“), Лондон („Маркс и Спенсър“) или Дюселдорф („Шенкс“), панталоните се продават предварително оразмерени като къси, средни и дълги и ако не се притеснявате прекалено много за начина, по който ви се нагъват маншетите, можете да излезете десет минути, след като сте влезли, и да почнете модно бизнес.

Друго отклонение: никак не беше лесно да направлявам Бумеранга през целия път по дългата поне половин миля търговска улица. „Кö“ е от най-модните пазарни центрове в света. Има магазини,

като се почне от „Хермес“ и „Гучи“, та се свърши с „Фенди“, „Бали“ и „Жооп“. Шоколадовите бонбони вървят от петдесет до седемдесет и пет долара за половин кило. Жените са далеч по-скъпи. А тенденцията е жените, които спират тук, да носят много къси поли, да имат страхотни крака и отличаващи се гърди и затова ходенето се затруднява, когато човекът до вас се блъска в стълбове, телефонни будки и други разнообразни пречки, защото е разшибаносеян от красивите фройлайни.

След като приключих с отклоненията, избрах два шефски костюма „Бос“ за нас. Каменносив двуреден за себе си (някакви си хиляда и деветстотин долара) и един сиво-бежов модел с едноредно закопчаване от хиляда и шестстотин долара за свръхдългата конструкция на Бумеранга. И докато ги опитвахме, се поразшпрехах мит продавача, един приказлив, дружески настроен приятел с неподходящото име Фред. Споменах, че се намирам тук, защото мои приятели неотдавна са купили костюми „Бос“ точно като този, който носех.

Каза, че си спомня „приятелчетата“ ми. Изражението му показваше, че не ги е харесал много.

— Малко са шумни, нали? — запитах.

Фред запази продаваческия си маниер.

— О, руснаците не са чак толкова лоши — заяви, като вдигна отчаяно погледа си нагоре. — Японците са далеч по-лоши. Тези господа поне имаха някакъв маниер. Чакаха на опашка пред будките за преобличане. Японците... — Фред вдигна ръце във въздуха. — Невъзможни са.

Накарах го да говори повече. Не след дълго разбрах, че ивановците са били насочвани от един шваба, който платил за дрехите им в брой.

— Един германец с белег? — опитах да позная, като с показалец описах назъбена линия по бузата си.

— *Ja, mit ein Narbe*^[9] — кимна Фред, а неговият пръст повтори като огледало движенията на моя.

След като изчерпахме темите за разговор, се върнахме с висока скорост в хотела, преоблякохме се и се спуснахме по улицата. Този път

се отдалечихме от „Kö“ в северна посока, докато стигнахме „Карл плац“, а после се отклонихме към Рейн, край черквата „Св. Максим“, завихме рязко наляво по „Бергер алее“ и после рязко надясно по „Томас щрасс“.

Главният вход към „Бек Индустри“ се намираше точно отсреща. Човек можеше да влезе с кола, като премине край оцветена като с грунтова боя будка за охраната и край трима млади мъже в сини блейзъри. Огледах по-отблизо тесните стъклени витрини и разбрах по цвета и дебелината им, че става дума за непробиваем за куршуми материал от най-висок клас. Към задната страна на будката имаше електрическа бариера в червено и бяло, от същите, които използват на платените паркинги и които не могат да спрат дори велосипедист. Отвъд нея обаче различих тежка, плътна антитерористична бариера от стомана с хидравлично задвижване и бетонен фундамент от около метър и двадесет, каквато в момента използват в Капитолийския хълм във Вашингтон, за да не позволяват достъп за камиони-бомби към разположения на изток преден плац на Капитолия и взривяване на Палатата на представителите и Сената.

Самата „Бек Индустри“ представляваше архитектурно чудо. Тридесет и повече етажа от стъкло и стомана седяха върху няколко колони с диаметър три и височина седем и половина метра. Единственият достъп нагоре беше чрез тесни ескалатори до три отделни входни врати на първия етаж. Ескалаторите от дясно и ляво бяха преградени с дебели мрежи в горния край, за да може достъпът да се прекрати за секунди.

Посетителите биваха изпращани до централния ескалатор с голям надпис „FINFAHRT“, което не е покана човек да се изпърди^[10], а всъщност означава „ВХОД“. Дватамата с Бумеранга се качихме, изминахме три метра до дебела врата със задимени стъкла и я дръпнахме да се отвори.

Очаквах голямо двуетажно фоайе, каквито обикновено вижда човек в офис-сградите. Това обаче приличаше на тесните портички като в средновековните крепости. Хванати бяхме в тесен проход. Вратите зад нас — забелязах, че са с електрически ключалки — щракнаха. Пред нас имаше стоманена висока до тавана въртяща се врата за по един човек. Вратата можеше да се отваря с входна карта, пъхната в електронно четящо устройство. За останалите от нас имаше

малка като рибешко око камера, поставена зад дебела плоча от стъкло и стомана. Над нея се виждаше бутон, който задействаше звънец или говорител. Над нея — знак с надпис „ANMELDUNG“, което не е изкусен начин да кажеш конски, кравешки или свински лайна^[11], а означава съобщение на немски.

Помолят ли ме, съобщавам. Не се занимавам с глупости. Натиснах бутона.

— Здравейте.

Един почти неразбираем глас, заглушен от мутиращия метален тембър на малкия, херметизиран високоговорител ми отговори:

— *Bitte?*

Защо да губя време?

— Дик Марчинко за среща с Лотар Бек и Франц Улрих.

Чу се щракане и после настъпи тишина. Накрая долових мек електронен вой и видях, че обективът на камерата се движи. Настъпи поредно чакане. Този път чаках по-малко от две минути. Безплътният глас успя да произнесе нещо, което приех за „Моля, преминете през вратата по един“, и след това чух щракане на нещо електрическо.

Натиснах здраво въртящата се врата. Тя не реагира на натиска ми (значителен), което показва, че Цялата апаратура се контролира хидравлично. Натиснах отново и вратата бавно се премести напред няколко сантиметра. В мига, когато бях блокиран точно в средата, хидравличният механизъм се изключи и движението стана невъзможно. След двесекундна пауза се чу ново щракане. Натиснах отново, вратата се мръдна и излязох в ниско фоайе, около два и половина на четири метра само с една стоманена врата в далечния край. Тук стените бяха с гоблени, а подът — мраморен. До стената имаше дълъг диван, пред който беше центрирана една отрупана със списания масичка за кафе от стомана и стъкло. Шест стола (две редици по три) седяха до ниската масичка. Всичко беше много... спартанско. Дванадесет секунди по-късно се появи тънката фигура на Бумеранга. По очите му разбрах, че е видял същото, което и аз, а това е, че вратата е направена така, че да блокира човек вътре.

Стоманената врата се отвори и се появиха двама млади мъже в сини сака, сиви панталони, бели ризи, кестеняви вратовръзки и гъвкави черни обувки. Носеха карти със снимки около вратовете си и метални детектори в ръце. Първият, върху джоба на чийто блейзър

имаше метална плочка с името, ме погледна така, сякаш ме познава, и каза:

— *Guten Tag*, полковник Марчинко.

Аз вперих зъркел в плочката с името.

— *Guten Tag, Otto*.

Позволих на Отто да прекара детектора по тялото ми. Детекторът работеше добре, защото откри пистолета „Хеклер и Кох“ Р7-М13 в разположения вътре в панталона кобур зад джоба за портфейла, както и сгъваемият нож „Спайдерко“, закачен с щипка за десния джоб на панталона. Докато ме проверяваше, неговият компаньон, чиято плочка носеше надпис „Фриц“, огледа Бумеранга от носа до кърмата.

— Трябва да ми дадете оръжията, полковник — каза учтиво Отто. — Не се позволява внасянето им в офиса.

Рязко му отговорих на бърз немски:

— Но разбира се. И ти ще ми върнеш всичко, когато излизаме. Нали, Отто?

— *Jawohl* — отговори, като рязко застана мирно.

Подадох пистолета и ножа си. Бумеранга предаде дългия си назъбен сгъваем нож „Бенчмарк“ и малкия пистолет „Зиг Зауер“ Р-230 от неръждаема стомана, който неизменно носи като помощно оръжие. Отто и Фриц бяха пропуснали общо пет други оръжия по телата ни, но не мислех да им отворям очите. Вместо това последвахме Фриц, който прокара личната си карта през електронно четящо устройство и ни пропусна през вратата в края на фойето, а оттам — в самата сграда на „Бек Индустри“.

Сякаш се пренесохме в друг свят. Излязохме в обширно триетажно преддверие, изцяло облицовано с черен мрамор със зелени нишки. Вляво от нас имаше три асансьора и още три отдясно. Слънчева светлина падаше през леко затъмнените прозорци и се отразяваше от мраморните стени и под. Всичко беше много впечатляващо.

Взехме един от асансьорите ляво на борд, който ни изнесе тихо до двадесет и осмия етаж — на самия връх на сградата, ако се съди по бутоните. Там асансьорът каза „бим“, вратите се отвориха и ние излязохме в пищно настлана с килими приемна. Чакаше ни една привлекателна млада жена в черен вълнен костюм „Шанел“ с къса поличка и от онези тропаци обувки с една педя ток и петсантиметрови

подметки, които са толкова модни в Европа в наши дни. Тя кимна някъде към Отто и Фриц и ги освободи с високомерен поглед.

— Моля, последвайте ме, полковник Марчинко — каза тя с безличния тон на автомат. Обърна се върху своите добре струговани тридесетсантиметрови токове, без да чака отговор, и тръгна по широкия коридор, а чорапогащникът ѝ зашумоля интересно. Бумеранга, който се олигави, и аз, който не се олигавих, я последвахме, долавяйки нейния парфюм „Шанел №5“.

Първо, фантазирането е за младите. По-конкретно, на мен ми предстоеше Воинска работа. Разглеждах, докато шляпахме по дебелия килим с мотиви на цветя, от онези, дето се продават по за стотина долара квадратния метър, като с крака проверявах за сензори за налягане в дебелия вълна. Хей, тъй като г-жа Шанел беше очевидно прекалено заета, за да ме наглежда, щях да използвам момента, за да оценя малко целта. Например до ескалаторите имаше две видеокамери, но не видях такива по коридора.

Продължих огледа, докато вървахме. Очевидно намирахме се на етажа, на който живееха висшите директори. Вратите към офисите (или апартаментите — не можеше да се разбере) бяха от скъпо дърво, а не обикновен метал. Не видях малки стаички. Дори секретарките разполагаха със скъпи бюра в стил „Кралица Ана“ с инкрустирани плотове от дърво и кожа. Столовете им също бяха кожени. И с изключение на едно трио обути в изтъркани обувки и торбести панталони четириоки книжни плъха с лабораторни престилки и пластмасови кутийки за химикалки в джобовете, които чакаха една добре издокарана секретарка да употреби нещо като кредитна карта и да отвори единствената врата на етажа с надпис „*BUTRITT VERTVOTTEN*“^[12], всички мъже носеха от онези италиански и английски костюми, чиито копчета на маншетите наистина се закопчават и откопчават и които струват по три хиляди и петстотин, четири хиляди долара и които не се купуват от закачалка и не се носят *sans* прекрояване.

Признавам му на Лотар Бек — или може би на хората, които работеха за него. Охраната в „Бек Индустри“ си я биваше. Например, докато отивахме закъдето бяхме тръгнали, забелязах, че на всяка от вратите на офисите (или апартаментите) имаше електронно устройство за разчитане на карти. За да влезеш, вкарваш карта в четящото

устройство. След като картата бъде проверена и получите достъп, вратата се отключва, дърпате я, за да се отвори, и *voilà*, вътре сте.

Същите неща използват в Белия дом, в Държавния департамент и в Пентагона. Но само по периметъра. Тук всяка шибана врата беше осигурена, което даваше възможност на Лотар Бек да следи всеки служител, когато той/тя/то се движи из сградата. Знаех дори, че можеше да намери пръстови отпечатъци, от които да разбере кой е в сградата в определен момент, както и кога е дошъл и къде е отишъл. Дори вратите на тоалетните за *Herren* и *Damen* имаха скенери. О, да, това беше много педерастко. Но пък в края на краищата намирахме се в Германия. Мястото, където работеше Лотар ли? Мислете за него като за СДПП — Страната на *Der* Педерастките Пристрастия.

Всичко това беше от една страна. От друга — тези сканиращи устройства не са непробиваеми. Всъщност, когато преминавахме в бърз марш по коридора, вече бях измислил начин да заобиколя шибаните уреди. Особено исках да хвърля поглед зад вратата с надписа „Влизането забранено“, където книжните плъхове, които определено не подхождаха за тук, изчезнаха бързо-бързо.

И познаяте какво? В момента, когато пристигнахме пред огромни двойно дебели врати от дърво със скоби от ковано желязо, всяка декорирана с вездесъщия герб на „Бек Индустри“ в червено, черно и позлатено, бях измислил изпълним сценарий за вмъкване на *toi* и някой от момчетата тук след работно време за тих оглед.

Но това щеше да стане по-късно. Сега беше сега и ни въвеждаше в светая светих. Вратата се разтвори. Г-жа Шанел се оттегли, като бедрата ѝ продължаваха да нашепват „ела тук“, и се озовахме в огромен петогълен вестибюл със сводест таван, поддържан от ръчно дялани каменни стълбове, оформени като звезди или може би венчелистчета. На кого му пукаше всъщност: имах чувството, че се връщам към петстотин години назад във времето.

Изживях невероятно силно усещане за разлика, когато съпоставих петстенната стая със строгата, футуристична сграда от стомана и стъкло, и съвременния дизайн на директорския коридор. Тази стая беше проектирана като приемна на някоя шибана крепост. Толкова автентична, че на човек му спираше дъхът.

Точно от лявата ми страна имаше два изкуствени сводести прозореца на три метра един от друг. Касите им бяха от стари греди с

богато украсени стъкла, представящи картини от кръстоносните походи. Между прозорците стоеше инкрустирана витрина с дървени рамки за експонати. Под стъкления ѝ плот върху зелено кадифе на ребра лежаха дузина пистолети от седемнадесети и осемнадесети век. Виждаха се обемисти пистолети с фитили и елегантни кремъклии, поставени цев срещу цев с тевтонска точност. В средата се забелязваха два комплекта богато украсени кремъклии за дуел от осемнадесети век, поставени в пищни, изработени от орехови чворове кутии с украса от злато.

Отместих поглед от оръжията, за да се потопя в останалата част от стаята. В центъра на всеки от сводовете на тавана висяха сложно резбовани и деликатно боядисани дървени розетки. Всяка стена на петоъгълната стая беше боядисана в различна и чудесна шарка. На близката стена вдясно, изрисувана с цветя, бяха монтирани две пълни огледално лъснати рицарски ризници, снабдени с широките мечове, типични за края на четиринадесети и началото на петнадесети век. По съседната стена имаше изрисувани гербове, всеки в „рамка“ от злато и имитация на дърво. Лявата стена в далечния край беше покрита с добре възстановен гоблен, изобразяващ основаването на Рим; стената до нея повтаряше прозорците, но с различни изображения на затъмнените стъкла, както и витрина с дългоцевни мускети и широкоцевни пушки.

Имаше маси с дебела позлата и гравюри; криви, тежки дървени столове; копия и алебарди в стелажи. Имаше арбалети. Истински Воински рай, пълен с инструменти на смъртта, които за мен означаваха толкова много живот.

След това със злокобно скърцане една дебела, скрита врата, така хитроумно изрязана в стената с гербове, че не бях я забелязал, се завъртя към нас. Лотар Бек се появи, влезе и наруши очарованието.

[1] Въпросните телефонни номера. ↑

[2] Чуждонационален. ↑

[3] Замък (нем.). — Б.пр. ↑

[4] АТаше по Правни Въпроси: резидентен агент на ФБР. ↑

[5] Помнете, че на швабски „ß“ звучи като двойно „с“. Затова *Straße* (улица) се произнася като „щрассе“. ↑

[6] С (нем.). — Б.пр. ↑

- [7] Тъй вярно, куроглав шефе (нем.). — Б.пр. ↑
- [8] Раз-два, раз-два (нем.). — Б.пр. ↑
- [9] Да, с белег (нем.). — Б.пр. ↑
- [10] Игра на думи с английския глагол *fart*. — Б.пр. ↑
- [11] От подобната комбинация *Animal dung*. — Б.пр. ↑
- [12] Вход забранен. ↑

ГЛАВА 11

Лотар впечатляваше — на пръв поглед. На ръст беше най-малко метър и осемдесет, а може би и малко повече. И макар и да не бях го забелязал в снимките от папката с изрезки, която бях разглеждал с Фред, тялото му изглеждаше уродливо от огромната, несъразмерна глава с такива пресилени черти, каквито са типични за телевизионните говорители или кинозвездите. Имаше широко, плоско чело, подчертано от гъста черна коса, срасана право назад, масивни, рунтави, бурни черни вежди в стил Брежнев, и широк нос, който сякаш е бил удрян в една или повече стени през живота му. Устните му бяха дебели като на Мик Джагър. Имаше онзи фалшив тен, който богатите хора добиват от собствените си соларни легла.

— Надявам се, че харесвате моето... фоайе — каза той с лек акцент. — Точно копие е на любимото ми преддверие във вилата ми. Оръжията там и тук са истински и действат.

Усмихна се и спря, за да избърше една капка слюнка от левия ъгъл на устата си.

— Няма смисъл човек да притежава недействащо оръжие, нали, полковник?

Не отговорих и той продължи монолога си:

— Обичам да идвам тук от време на време и да медитирам със собствените си оръжия; това е начин да прекратя ежедневния стрес и да се възобновя духовно.

Тези думи ми се сториха странни, защото Лотар Бек не изглеждаше от хората, които биха имали духовна страна. Не изглеждаше и от склонните да медитират хора, а напротив, приличаше доста на мъртвец. Облечен беше изцяло в черно. Черни обувки „Бали“, мек, черен фланелен панталон, черна риза от жакард и коприна с къса якичка и закопчана чак до гърлото, както и черно кашмирено двуредно сако с тесни, островърхи ревери. На лявата му китка се виждаше дискретен часовник „Ролекс Ойстер Датаджъст“ от плътно злато. Около дясната беше закопчана златна верижка от миниатюрни звена във формата на конски удила. Носеше очила с кръгли стъкла с розов

оттенък и рамки с емайл от костенурка. Съчетанието беше космополитно, светско и изтънчено. Абсолютно *bes-fin*^[1].

Но той не беше перфектен, никак. Имаше определено кокалесто тяло — изглеждаше, сякаш е забравил да махне закачалката от самото, преди да го облече. И в този момент разбрах, че несиметричното копеле е гърбаво като Квазимодо, което не се виждаше на нито една от снимките и Фред (кой казва, че германските генерали нямат чувство за хумор?), не ми беше казал за това.

Огледах за втори път този дюселдорфски Квазимодо, защото имаше още: подметката на лявата обувка „Бали“ на Лотар беше три пъти по-дебела от тази на дясната. Но това не му създаваше никакви проблеми. Втурна се през стаята с висока скорост, като някой ресторантски комик в ролята на Ричард Трети, а дебалата подметка настоятелно пляскаше в нестандартен ритъм по каменния под — ту-туп, ту-туп, ту-туп. Дясната му ръка беше протегната, сякаш за да поеме моята.

— Полковник Марчинко — припя той.

Olé. Излъгах го с финт, достоен за най-добрите футболисти, след което отстъпих, като внимавах да не се блъсна в Бумеранга, и оставих набралото скорост тяло да мине край мен. Той спря, изви се като дервиш, и се насочи право към мен: ту-туп, ту-туп, ту-туп.

Този път го спрях, като заставах право пред него. Той спря рязко и смешно и разклати дясното си рамо към мен, а дясната му ръка продължаваше да се вее, но установих, че е напълно безполезна. Свали я, като я удари с лявата, и ми направи един ЦВО^[2], който харесах много по-малко от направения ми от сержант М. Уолш. След това, доволен от каквото там по дяволите имаше да го задоволява, ми предложи лявата си ръка.

Поех я и я стиснах здравата. Тук си има гаден метод: стискаш пръстите на задника за ставите непосредствено на север от предкитката, преди той да успее да стисне здраво вашата, и по този начин можете да му причините мъчителна болка, ако стиснете *з-д-р-а-в-о*, което е точно каквото възнамерявах.

Но копелдакът беше прекалено бърз. Усмихна ми се с розовите си, дебели като на Мик Джагър устни, разделили се, за да разкрият едни идеално короновани и оправени зъби. Стисна ръката ми здраво и отговори с почти такъв натиск в килограми на квадратен сантиметър,

на какъвто самият аз съм способен. Причини ми достатъчно болка, за да ме впечатли.

Ето ви една истина, приятели: хората с недъзи, физически или умствени, често пъти работят здравата, за да ги преодолеят, като се развиват в нови насоки. И Лотар Бек очевидно беше един от тях.

Е, добре за него. И по-добре за мен. Аз съм застъпник за равните права, което ще рече, че третирам всички по еднакъв начин — КАТО ЛАЙНА. И така щях да се отнеса и с Лотар. Не гледах на него като на някой недъгав, сакат или (както в тези дни на политическа коректност се налага да говорим) гръбначно затруднен. Щях да се разправа с него така, сякаш е поредното боклучаво гъзоподобно куродъхаво танго.

И така, погледнах Лотар в очите, ухилих се свирепо, използвах причинената от него болка като енергоусилващо средство и след това бавно, неумолимо започнах да прилагам собствения си лек натиск върху левия му крайник, докато го измъкна от дланта ми, а в гъглчетата на очите му се събраха сълзи от болка.

Развлечението ми беше прекъснато от далечно познат мирис и отдавна нечут глас с думите:

— Отдавна не сме се виждали, Дики. Кога беше? Онази съвместна операция в Северното море, малко преди да те разжалват и да те хвърлят в затвора, *Ja*?

Обърнах се и видях Франц Улрих, скръстил ръце и застанал на вратата с насмешлива усмивка на лицето си. Спомних си и миризмата: ползваше сладникав, леко цитрусов автършейв, наречен „4711“. И то в големи количества. Скъпо струваше. Правеха го в Кьолн, където (очевидно) е създаден одеколонът.

Франц беше придружен от две напompани буци в зле скроени, но скъпи италиански костюми. Те не носеха „4711“. Не — единственият аромат от тях беше „Льо чесън“. Очевидни престъпници. Сега познавах поне малко от руската връзка на Лотар: вносни мускули.

Странно е, нали, че човек като Лотар, който толкова много се оплакваше публично от чуждестранните работници, е наел собствени чуждестранни, работници — тези мафиотски бакланы^[3] — за лична охрана. Вижте, задниците като Лотар не вярват, че правилата важат за тях. И повярвайте, не само задници като Лотар са заслепени по този начин. Нашите конгресмени и сенатори са същите. Прекалено много от

тях са убедени, че правилата, по които трябва да живеем ние, просто не важат за тях.

Но точно сега нямам време да говоря за тези неща. Напротив — насочих вниманието си върху Франц. Нищо не беше се променило. Той си беше все същият гаден на вид майкоосквернител, когото познавах от времето му при Рики Вегенер в GSG-9. Носеше ниско подстригана стоманеносива коса в прическа от типа „Аз, Клавдий“. Продълговатото му, жестоко лице имаше гаден, разкривен белег като цип, спуснат по дясната буза и губещ се в меката яка на кашмирената риза. Обичаше да се хвали, че това бил белег от дуел от университета.

Аз знаех друго: Франц не беше учил в университет и белегът беше сувенир от улично сбиване за някаква парцалива проститутка в страна от третия, четвъртия или петия свят. Измести тежестта на тялото си върху обутите в обувки стъпала. Меките черни панталони с басти отгоре и двуредното сако бяха абсолютни *doppelgängers*^[4] на облеклото на шефа му.

Свали очилата си за стрелба, за да впери в мен най-лошия си стоманеносив поглед.

Аз се вгледах добре. И познайте. Зениците му бяха разширени от удоволствие, че ме вижда. Казвам това, защото, ако очите му бяха обектив на фотоапарат, щяха да бъдат в най-широка бленда. Този стъклен, викториански, оскаруайлдовски див поглед се получава от употребата на наркотици. Кокаин, за да бъдем точни. И дори да не беше надрусан, неговата версия на поглед на убиец не ме впечатляваше. В края на краищата виждал съм го в действие. О, можеше да скача и гърми, и граби, плячкосва, и да стреля, докато скача по въже, и всички останали оперативни дивотии. Но беше невнимателен, от което някои от хората му загинаха. И беше прибързан, което значеше, че действа, без да мисли — фатален недостатък във войната със специални методи. Беше и арогантен. Също и ненужно жесток. Франц Улрих изпитваше прекалено силна наслада да причинява болка.

Моята философия спрямо врага винаги е била като на стария ми приятел и другар по оръжие Чарли Бекуит: „Убий ги и нека Господ да си ги съди.“ Франц Улрих обичаше да ги прострелва в капачките на коленете или в корема и да ги оставя да се погърчат малко, преди да ги довърши. Това винаги ми е изглеждало като прахосване на муниции.

— Отдавна не сме се виждали, Дики — каза отново Франц Улрих, като гласът му издаваше нетърпение. — Кажи ми колко отдавна? Северно море, *Ja*?

Казах ви, че е арогантен. Дори не си направих труда да се завъртя към него.

— Чух те от първия път, задник такъв — казах през рамо.

Спрях да причинявам дискомфорт на дланта на Лотар, след което вдигнах ръка и показах на Франц среден пръст.

— Последният път, когато те видях, беше преди четири дни, негоден швабски куродъх педал. Знаеш го и аз го знам и защо си правиш труда да криеш?

Изражението, което обзе грозната му муцуна, ми каза всичко необходимо. Това беше другият от проблемите на Франц: не ставаше за покерджия.

Сви юмруци и направи три къси крачки към мен.

— Да ти го начукам...

Скъсих разстоянието между нас, преди да успее да направи още нещо. Хванах го за реверите, праснах го в себе си и го ръгнах с коляно в топките достатъчно силно, за да ги кача в гърлото му. Уж убийственият му поглед изчезна достатъчно бързо, когато очите му се събраха и му излезе въздухът.

ТМЧ (да се чете телесна миризма на чесън или тъп мафиот-чукундур) номер едно сви юмруци и се намеси, за да защити шефа си. Хванах го за гърлото с дясната си ръка, стиснах достатъчно, за да причиня болка на ларинкса му, и го вдигнах право нагоре. Усмиввах се право в очите му, докато вдигах пръстите на краката му на два сантиметра от пода.

Най-после вдигна ръце за класическо парирание, за да разбие захвата ми. Но беше издал намерението си. Затова просто го пуснах, като го блъснах назад в приятно боядисаната стена.

Главата му каза „дум“ и той се свлече. Кое то беше добре, защото чукундур номер две най-после разбра, че нещо не е наред. Само че Бумеранга му налетя като куче на салам. Не видях какво направи с ръцете си. Но иванът падна като торба с кози лайна.

Франци най-после възвърна гласа си. Обвини ме с фалцетен тон, че съм копеле. След това се метна с пълна скорост срещу мен, със стиснати юмруци, приведена глава и прави рамене.

Коего и исках от него, защото знаех как кокаинът обърква преценката за момента, а като го гледах, неговата преценка за момента беше напълно осрана без възможност за почистване.

Отместих се, изчаках и нанесох саблен удар по врата му, когато той премина край мен. Рязко дръпнах дясната му ръка назад в болезнен финт, който го накара да застане на пръстчетата на стъпалцата си. Измъкнах от вътрешната страна на колана си един от двата ножове-остриета „Мед-дог майкро флайър“ от композитна стомана, които Отто и металният му детектор бяха пропуснали. Забих върха на ножчето достатъчно дълбоко във врата на Франц, за да му пусна кръв, и достатъчно близо до сънната му артерия, за да го притесня.

— Знаеш ли, Франц — казах, като му причинявах значителна болка, — не те харесвах много, когато работеше за Рики Вегенер.

Рязнах го още няколко сантиметра с ножа.

— И знаеш ли какво? И сега не те харесвам по същия начин.

От изражението на Лотар си личеше, че разбра, че тази малка среща не води до очакваното от него общуване. Която точно реакция търсех аз. Исках кучият син да е извън равновесие.

Но пък Лотар направи нещо напълно неочаквано. Усмихна се с голямата си, зъбата усмивка и започна отново да размахва безполезния си десен крайник.

— Ако се чувствате така, просто елате с мен, полковник — каза, сякаш нищо не се беше случило. — Ще поговорим, аз и вие, и виждам, че това не е подходящо място.

Бумеранга се изкикоти. Вие и аз знаем, че когато Бумеранга се кикоти, иска да убива нещо. Но Лотар не го знаеше и от презрителната му гримаса се виждаше, че го отдава на нервност. *Г-Р-У-Б-А* грешка.

Завъртях Франц и измъкнах ножа от врата му. Кучият син опита да ме прасне по брадата. Но както казах, не го бива за покерджия и се издаде.

Пристъпих, отбих удара му и го ударих по ключицата, след което, докато падаше, го ръгнах отново в топките за десерт. Завъртях го и грубо го засилих през стаята към витрината с античните пистолети. Франц се заби по лице в стъклото и ако то не беше армирано, щеше да се хвали с някой нов белег. Свлече се от рамката и падна на пода.

— Не се занимавам с тъпи задници като него — казах, като посочих бившия командос, който лежеше проснат по лице и скимтеше. Вдигнах ножа си от пода, пъгнах го в ножницата и изчаках да чуя какво имаше да каже Лотар.

Само дето той не каза нищо. Просто стоеше там с ръка на хълбока и наблюдаваше причинените от мен щети.

— Вие ще се занимавате с мен и само с мен — каза накрая, като в гласа му се прокрадна нова и опасна нотка.

Изтича в галоп до Франц, наведе се, хвана боклучавото му лице с ръце и започна грубо да го шамаросва, докато той отвори очи. Лотар го хвана за брадичката и изстреля като картечница куп идиоматични немски неща, които не разбрах, и говореше толкова бързо, че по наранения врат на Франц падаха пръски слюнка.

О, Франци никак не хареса това. Всъщност погледът, който отпрати към своя *Voß*^[5] беше невероятен. Накрая обаче поклати глава и изгрухтя нещо, което според мен наподобяваше *Jawohl*, изправи се на крака и излезе с несигурна стъпка като гъсок през вратата, в която ние бяхме влезли, като притискаше дясната си ръка към нарязания си и окървавен врат.

Очите на Лотар го следяха, докато излиза. След това той се обърна към мен.

— Е — каза, като ме гледаше в очите. — Сега сме сами. Последвайте ме, моля.

Отстъпих, за да пропусна Лотар да се мята и подскача натам, откъдето беше дошъл, а Бумеранга играеше тилова охрана. Минахме по къс тъмен коридор, който завършваше с обикновена стоманена врата.

Лотар я бутна да се отвори и от Средновековието се озовахме в двадесет и първи век.

Офисът му беше в черни и блестящи като никелирани повърхности. Бюрото, от което се виждаше всичко от моста на Рейн до *Altstadt*, стоеше върху стоманена платформа. Таванът се намираше на три метра над нас, а прозорецът представляваше огромна стъклена шир. Пред бюрото имаше четири стола в стил „Мис ван де Рое“. Едно отделно кътче за разговори се виждаше в далечния край на пространството от над стотина квадратни метра.

— Харесва ли ви? — Лотар натисна един бутон на разговорната система върху бюрото си и изтрака нещо на немски в него. — Купих сградата, защото има най-добрият изглед в Дюселдорф. Какво мислите?

Умерено впечатляващо беше и му го казах.

— *Ja* — засмя се той, като клатеше голямата си глава нагоре-надолу и идеалните му конски зъби блестяха. — Умерено впечатляващо. О, добре го казахте, полковник.

Направи знак да седнем. Останах прав. Това беше бой. Аз не се бия седнал. Освен това не обичам да се бия според условията на врага си. Аз съм неконвенционален воин. Това означава, че на бойното поле не се нареждам в правилни редици и не марширувам, докато отстрани свирят гайди и барабани отмерват ритъма. Аз изскачам от тъмното и ви прерязвам гърлото.

Но Лотар не знаеше това. Или ако го знаеше, не го показваше.

— Франц ми каза, че сте *ein Original*^[6] — каза. — Не разбирах колко е бил прав.

Не казах нищо, а го изчаках, за да му дам възможност да се обеси сам с думите си.

Започна да цитира Хайне и Шилер, Фридрих Велики и Бисмарк, все за да обоснове аргументите си, които бяха горе-долу следните: съдбата на Германия според Лотар е да се превърне във водеща икономическа и политическа сила в Европа през двадесет и първи век. Но за да го стори, според него е необходимо настоящото слабо, безгръбначно коалиционно правителство да бъде сменено, разкарано, изместено отдясно, точно както *Deutsche Volks Union*^[7], който Лотар наричаше „патриотичен фронт“, но за който знам от своите проучвания, че представлява тълпа радикални десняци, вече е постигнал тази цел в Саксония-Анхалт, федерален щат в онова, което се наричаше Източна Германия.

Лотар твърдеше, че съдбата му била да помогне на Германия да постигне тези цели. Не криел амбициите си и затова не се колебаеше да ми ги обясни. И нямало да търпи никаква намеса — от мен или моето правителство — при изпълнението на поставената му от Бога задача.

— Ще правя каквото трябва — каза. — Каквото е необходимо. Замълча.

— Знаете ли, полковник — продължи, — преди онова, което наричат Втора световна война, Хитлер е сключил пакт с дявола — дяволът в лицето на Сталин, — защото това е било необходимо, за да постигне целта си.

Ухили се злокобно.

— Хитлер не е отишъл достатъчно далеч — каза. — Това е била грешката му.

Извърна се от мен за момент, за да погледне към очертанятия на Дюселдорф. Когато се обърна, по лицето му се виждаше обезумялата гримаса на социопат, която не мога да опиша освен с думите, че беше истински страшна дори и за мен.

— Аз няма да допусна грешката на Хитлер — каза Лотар Бек. — Аз ще отида толкова далеч, колкото е необходимо, за да постигна целта си.

Устните му разкриха идеалните коронки на зъбите му в блажената усмивка на истински ненормалните.

— Точка, полковник — заяви. — Толкова.

Както Рой ми е казал, човек може да постигне много с бездействие. Но човек може да постигне много и с действие. И сега беше време за действие.

Приблжих се към Лотар, като заобиколих бюрото, и заставах съвсем близо до него, направо лице в лице. Той отстъпи. От това разбрах, че не обича да го притискат. В някои общества, латиноамериканските например, хората нямат нищо против да се приближиш плътно. Обичат да им навират носове в лицето при *fuertes abrazos*^[8]. Германците обаче не са така. Швабите обичат да поддържат смислена, тевтонска дистанция между себе си и вас. Затова наврях зурла в муцуната на Лотар и тялото си до неговото, показах му най-добрата си Воинска гримаса и казах:

— Слушай, Лотар, може би един ден, ако си все още жив, можем да излезем и да прием две бутилки шнапс, и да хапнем някой и друг стек, и да си побъбрим за нещата, преди да те убия. Може би, ако храната е хубава и ако прием достатъчно, ще те помисля за не толкова откачен, опасен, гноемъд, тънкохуест и шибан лайноядец и минетчия отколкото сега. Но едва ли.

Лотар отстъпи, като почна да си мърмори някакви глупости и препусна (ту-туп, ту-туп) по стоманените стълби, за да осигури малко

скъпоценно разстояние (и скъпоценното си бюро в стил „Баухаус“) помежду ни. Забелязах как протегна лявата си ръка под бляскавата черна повърхност на бюрото, сякаш за да натисне нещо.

Очите на Бумеранга също доловиха движението му. Той се обърна и тръгна към вратата в далечния край на голямата стая със стъклена стена, като повлече един стол със себе си.

На лицето на Лотар се изписа гримаса на немалко раздражение.

— Не се притеснявай — обадох се. — Той просто ще се погрижи да поговорим, без да ни прекъсват.

Тръгнах по стълбите към Лотар, който сега бърникаше в едно от чекмеджетата на бюрото си.

Бърз беше, но не колкото мен. Хванах чекмеджето за ъгъла и с удар го затворих, като междуременно стиснах лявата му длан. Той изпищя от болка и се сви в спазъм, а безползната му лапа дясно на борд махаше диво и духаше въздух към мен. Аз я ударих, след това рязко измъкнах лявата му ръка от чекмеджето, бръкнах вътре и извадих един блестящ син „Валтер“ отпреди Втората световна война.

— Хубав е.

Извадих пълнителя, дръпнах затвора и улових с ръка изхвърления патрон. Извадих останалите патрони от пълнителя, а после разглобих пистолета, сложих пружината в джоба си, с което пистолетът стана неизползваем, и го метнах на парчета към Лотар. Те паднаха с подскоци върху бюрото, като понадраскаха на няколко места идеалната политура. Изражението на Лотар премина от шок в омраза. Четях го като шибан буквар. Беше от онези останали в аналния стадий на развитието си шваби, които не могат да търпят скъпите им мебели да бъдат повреждани.

Забелязах, че Бумеранга беше заглавил стола под дръжката на вратата. Хлапето ми показва вдигнат палец и аз върнах жеста.

Откъм неговия край на офиса се чува удари отвън. Хората от охраната на Лотар опитваха да влязат. Е, щяха да им трябват няколко минути. Междуременно аз бях дошъл тук, за да разтърся тоя задник от върха на гърбицата чак до пръстите на краката. Затова настъпи моментът за онова, което ние, малкото останали воители в специалните сили на ВМС, наричаме свирепо безебавъчно третиране.

— Окей, Лотар — казах, като го натиснах върху стола от кожа и стомана зад вече не толкова идеалното бюро. — Ти каза своето.

Смятам, че заслужаваш да узнаеш какво имам за теб. Искаш ли да разбереш какво ще направя? Ще *aufdecken die Karten* пред теб точно както ти го стори за мен.

Изглежда ме кръвнишки, а езикът му пробягваше като гущер по дебелите устни.

— Ето ти *Karte eins*^[9]. Ти си шибан терорист — казах, като гледах в изпеченото му лице.

Понечи да каже нещо. Аз се приведох и го шамаросах, *пляс-пляс*, точно както сте виждали да го прави Ерих фон Щрохайм^[10] на заловените пилоти, когато играеше ролята на гадния нацистки офицер с монокъл във филмите за Втората световна война.

— *Karte eins*. Ти си шибан терорист — повторих. — Ето ти *Karte zwei*^[11]. Ти си заедно с Халед бин Абдуллах.

О, погледът, с който ме дари, беше неописуем. Чиста омраза е слабо казано.

Пляс-пляс.

— *Karte drei*^[12] — казах — е, че участваш в продажби на атомно оръжие.

Понечи да стане в знак на протест, но го върнах в големия му стол с още един шамар с опакото на ръката.

— *Karte vier*^[13] — продължих — е, че си замесен с ивановците. Точно като Рибентроп, когото Хитлер е изпратил при Сталин преди Втората световна война, така и ти си направил сделка с руснаците. Само че твоята сделка е с мафията, а не с правителството. Както каза, според теб Хитлер не е отишъл достатъчно далеч. Затова ти направи една крачка по-напред.

Спрях и само го наблюдавах. О, Лотар си го биваше. Опита да овладее онова, което ставаше вътре в него, но не можеше. Затова продължих малкия си монолог: Пляс-пляс.

— И *Karte fünf*^[14].

Направих драматична пауза.

— *Karte fünf* е, че си мъртъв.

Замълчах достатъчно дълго, за да понечи Лотар да каже нещо. Когато видях, че възнамерява да говори, го срязах с друга двойка шамари.

— Това са моите *Karten* — казах. — И на мен ми изглежда, че са голям шлем. А ако не знаеш, голям шлем е непобедима ръка, Лотар,

което означава, че ще ти натъпча в гъза един шлем... голям.

Направих на Бумеранга знак, той махна стола от дръжката на вратата и купчина кийстоунски шваби в сини блейзъри нахлуха в офиса, като си бърбореха на немски и се оглеждаха за шефа си.

Усмихнах се на Лотар и насочих десния си показалец към него, както генерал Крокър прави с мен.

— Ще се видим в ада, Лотар — казах.

Пуснах патроните в дланта на най-близкия шваба-охранител-тъпак, чието изражение показваше, че е очевидно объркан в ситуацията.

— Няма проблеми, приятел, тъкмо си тръгваме — казах. — Но първо си искам железата.

[1] Така в Париж казват „по най-последна мода“. ↑

[2] Цялостен Визуален Оглед, сещате се, нали? ↑

[3] Това е ивански жаргон за боклуци. ↑

[4] Двойници. ↑

[5] Произнася се като *boss* (шеф). ↑

[6] Оригинален (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Германският народен съюз. ↑

[8] Големи, здрави прегръдки. ↑

[9] Карта едно (нем.). — Б.пр. ↑

[10] Американски киноактьор и режисьор, роден в Австрия и познат най-вече с ролите си във филмите „Голямата илюзия“ (1937) и „Сънсет булевард“ (1950). ↑

[11] Карта две (нем.). — Б.пр. ↑

[12] Карта три (нем.). — Б.пр. ↑

[13] Карта четири (нем.). — Б.пр. ↑

[14] Карта пет (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

От конфликтите винаги огладнявам и ожаднявам. И така, след като приключихме с встъпителните действия и като нямахме много работа до *Glom*^[1], освен да се снабдим с някои неща, настъпи моментът за обяд от световна класа. Поведох Бумеранга край банки и общински сгради, като се движехме в северна посока, горе-долу успоредно на Рейн, докато стигнахме до претъпканите, тесни улици на *Altstadt*. Спряхме при първата *Bierstube* и изгълтахме две чаши „*Schlösser Alt*“, варена в избата и източена от десетлитрова бъчонка. След това си проправихме път между групичките туристи, студенти и пиячи, докато застанахме пред задимения прозорец с дебели стъкла на една аржентинска скара-бира на име „Ел Ласо“.

За последен път бях идвал тук преди две или може би три години. Но *Señor*^[2] Франциско, който е собственик, не забравя плитките.

— Привет, сеньор Рикардо!

Застана в тясното преддверие с ръце на хълбоците и се разсмя само като ме видя.

След това изтича върху калдъръмената улица и ме стисна в крепка *abrazo*.

Отговорих с прегръдка на закръгления дребен човечец.

— Е, хер Франциско, дали все още най-доброто вино е испанско и най-доброто говеждо — аржентинско?

— *Jawohl, mein Fregatenkapitän!*

Франциско прокара украсен с маникюр пръст по тънкия си мустак, отстъпи настрана и ни подкани да влезем с вежлив поклон.

— Всичко е точно както го помниш, освен че виното е по-силно и говеждото — по-добро.

Бутнах Бумеранга през мърлявата завеса с мъниста и надолу по тесен входен коридор. Вътре ресторантът беше тъмен както обикновено. Бързо се огледах и с удоволствие открих, че наистина нищо не се беше променило през няколкото години от последното ми посещение. Над сепаретата още висяха прашни купи с увехнали

пластмасови цветя. Столовете на бара все още имаха изтъркана изкуствена кожа като на петнист кон. Варосаните груби гипсови стени все още носеха меланжа от ръчно дялани дървени волски яреми, ръчно ковани жезла за дамгосване, както и тежки, бродирани по краищата кожени чанти за седла, пръснати безразборно, примитивно, както правят гаучосите. Огромната отворена и подхранвана с дърва *parrilla*^[3], където Франциско готвеше дебели *churrasco*, *lomito*^[4], филета и подобрени с чесън аржентински *chorizo*^[5], стърчеше до голямата, омазано-непрозрачна предна витрина на ресторанта.

Беше ли изискано? Абсошибанолютно не. Но още от времето, когато като навито момче в Ню Джърси работех зад тезгяха на ресторанта на стария Гъси, където готвех бързо и оглеждах катеричките, съм си поставил за цел да откривам заведения като това. Дали е „Каза Италия“, семейното ресторантче на мама Маскалцоне в Хънтингтън Бийч, Калифорния, където играех с възлюбените си стрелци от „Червената клетка“, или „Кафе Огюстен“, френското *boîte*, притежавано от *mes amis*^[6] Анри и Колет Леклерк, те за мен са втори дом и предлагат най-добрите си ястия на кухнята ми във вила „Свирепия“. А да не споменаваме факта, че притежателите им нямат нищо против, ако от време на време момчетата и аз се поразлудуваме и счупим една-две чинии (или клиенти). В края на краищата винаги помагаме в чистенето — и всяка вечер си плащаме сметката.

С възторг забелязах гладното очакване по лицето на Бумеранга. За мен светът е разделен на две категории хора. Тези, които като мен обичат да ядат от мазни лъжици, старомодните заведения, в които сервитьорките носят татуировки, и кръчмите, където храната се сервира в семеен стил на дълги маси и в големи паници. И другите, които не смятат, че ядат, ако не *bluten*^[7]. С удоволствие мога да докладвам, че Бумеранга е от първата, а не от втората категория.

И така, накамарихме се в най-далечното сепаре на три метра от най-близкостоящите клиенти и изпразнихме две чашки от сухото шери на Франциско, предшестващи всяко блюдо в „Ласото“. След шерито поднесе две *churrascos* — стекове от бут, по кило всеки, изгорени до идеално черно-синкаво и сервирани заедно със свежо приготвени *frites*^[8], както и кани с богатото ресторантско червено вино „Риоха Ризерва“, докато двамата с Бумеранга обсъждахме вариантите за действие в близко бъдеще.

Според мен вариантът беше само един: набег в „Бек Индустри“. Може да намерим нещо от голяма стойност за нас, което би помогнало да пръснем на парченца неприятната поредица от събития. А може да не открием нищо. Но и в двата случая операцията трябваше да накара Лотар Бек и Франц да действат прибързано.

Тези неща сме ги разглеждали и преди, но са важни. Освен това, както ми казваха старите старшини: „Отново ще срещнеш този материал, попова лъжичко.“

Един от най-базисните уроци на войната, преподаван още от времето на Сун Дзъ, Тай Лян, генерал Чи и всички останали майстори на Воинството, е, че като провокираш врага си да действа, преди да е готов, ще победиш. Разбира се, че е логично. Да, просто е. Но повярвайте ми, простото нещо е вършило работа хиляди години и я върши и днес.

Ето ви просто: влизаме в „Бек Индустри“. Оставяме достатъчно издайнически следи, за да може Лотар да разбере, че е имало някой.

И какво прави? Тръгва да търси *moi*. Който се е нагласил в жабешка засада и чака *lui*^[9]. Резултат? Гадна конфронтация с кръв и черва, последвана от развръзка в стил „Свирепия“, последвана от приключването на Лотар.

Впрочем преди малко споменах, че съм видял достатъчно, за да знам, че мога да проникна в недостъпната крепост-щаб на Лотар Бек, и като вляза вътре, да се вмъкна в офиса, в който работеха онези очилатковци. Чувам, че искате да разберете как планирам да го сторя.

Отговорът ми е, че аз не съм от „говорещите“. Аз съм „показвач“. И така, вие (заедно с тъпия редактор) ще трябва да почакате и да видите. Ще ви кажа обаче, че преди да сервират пържолите, се бях свързал по мобифона с Фред, защото той трябваше да ми осигури един основен елемент от тазнощната работа.

Когато чу откъде се обаждам, ми изпрати паметна демонстрация на сложно-съставни германски идиоматични изрази в областта на чуването. Мога да съобщя, че макар и генерал, Фред още псува като старши сержант.

Когато приключихме с крем-карамела и изгълтахме по две чашки от идеалното еспreso на Франциско, Фред се беше обадил, за да каже, че е разпоредил каквото ми трябва и че то е изцяло на мое

разположение. Ако обаче той може да се включи в забавленията и игрите за вечерта.

Познайте нещо: тъй като не можехме да играем без неговото оборудване, аз не бях в състояние да откажа на молбата му. И да си кажа честно, радвах се, че въпреки лустросания си щаб и сервитьорите на обед, както и античните порцелани, не беше загубил вкуса си към долните и мръсни операции. Разбрах, че Фред все още следва двусловното определение за предводителството, записано с кръв преди много години от Рой Боъм. Тези две думи са: „Следвай ме.“

20:45. Събрахме се в моята стая и изготвихме задачите за вечерта. Всъщност тази нощ нещата щяха да бъдат съвсем прости. Тъй като Фред искаше да играе, двамата с него щяхме да влезем и да правим „промъкни се и надничай“. Останалите от екипа — всички мои момчета и също толкова от операторите на Фред — щяха да наобиколят главната квартира на „Бек Индустри“, за да не ни изненада някой. Разбира се, ако някой ни изненадаше, щяхме да станем на храна за кучета, тъй като наличната помощ щеше да се намира навън, нали? Но какво е животът без предизвикателства?

21:00. Легнах за двадесетминутна бойна дрямка, последвана от двеминутен студен душ. Облякох се и опаковах необходимите ми неща в малка, черна найлонова раничка. След това се срещнах с Фред, обут в меките си обувки „Адидас СТ“, черни дънки, поло и черна цивилна барета, в компактно фоайе на хотела, после се метнахме в едно от тайните големи беемвета. То беше каменносиво, модел 7000, управлявано от метър и осемдесет висок, облечен в тениска и дънки бръснатоглав шофьор на име Волф.

Шваба Волф имал много обеци, синя татуировка около врата и друга татуировка — тройна бодлива тел — около свой десен бицепс. Хлапакът имаше агресивно, жилесто тяло, което напомняше за защитник от Националната футболна лига, както и големи, равни бели зъби, които правеха лицето му квадратно като на Шварценегер. Волф очевидно не си правеше труда да отдава чест или да прави каквото и да е друго, което би го издало като военен. Всъщност наричаше Фред *Волф*, а мен „сър“, но така, сякаш съм гадно псе, и с голямата усмивка на лицето си на защитник от футболната лига ни покани да седнем на задната кожена седалка на колата, провери дали сме закопчали коланите си както трябва (в Германия е нарушение да не използваш

коланите дори ако си стрелец и плячкаджия под прикритие), извади своя „Хеклер и Кох“ Р7М13 от жабката и го пъкна под бедрото си, след това с писък на гумите и рязко влизане в късния вечерен трафик, който в Дюселдорф може да продължава до 21:00, излезе на „Граф Адолф щрасе“.

След четириминутно градско каране, от което разбрах, че Волф е квалифициран за КОАВ^[10], той зави южно от центъра на града по аутобан 46, който се движеше на изток/запад. Мушна се сред колите с висока скорост (много слабо казано, мамицата му), летя на изток петшест километра, а после се отклони на юг (на знака пишеше „Монхайм“), по друга добре осветена магистрала с шест ленти — обозначена с номер 58. След като изпълни маневрата, извъртя глава наполовина и ме погледна с усмивка.

— Научих се да карам така в Съединените щати — каза. — Във Вирджиния. Там се обучавах с вашите „Делта Форс“.

— Виж, Ричард, аз продължавам да вярвам в обучението на разменни начала — обади се Фред.

— Радвам се, че имаш бюджет за такива неща — отговорих.

Нашата шибана администрация откъсна сърцето и дробовете на бюджетите за такова обучение. Изразходват повече шибани пари за рециклиране, отколкото за това да правят нужното мъжете и жените в униформи да могат да си вършат работата.

Фред започна да грухти и се заигра с един нокът, като накрая го отгриза, докъдето искаше да стига. Едва различавах в тъмното огромна зелена площ вляво.

Боднах пръст в посока ляво на борд.

— Какво е това?

— *Stadtwald* — отговори Фред, без да поглежда. — Градската гора на Дюселдорф. Отиваме право на юг от основния парк, за да ни вземат.

Точно кимвах, когато Волф рязко вдигна над 235 километра в час, което е бързо дори за германски шофьор, и достатъчно, за да ни залепи двамата с Фред за облегалката. Фред се напъкна под колана си, наведе се напред и на картечно бърз швабски каза нещо в тила на шофьора. Хлапето кимна и увеличи скоростта с още петнадесет километра в час.

— Проблем?

— Волф казва, че ни следят. Най-малко две коли. Може би три или четири. Закачиха се за нас на „Граф Адолф щрасе“.

Извърнах се и погледнах през задното стъкло. Видях няколко фара. Нищо не изглеждаше необичайно.

— Сигурен ли си?

Нископодстриганата глава на Волф подскочи нагоре-надолу.

— *Ja*, хер Дики. Движат се добре, като се сменят и превключват фаровете. Но са *mit uns*^[11] през цялото време.

Плъзнах се по седалката, за да мога да сваля задната облегалка и да стигна до арсенала от автоматични оръжия, които знаех, че са в багажника.

— Как искаш да ги оправим?

Фред ме възпря, като сложи ръка върху гърдите ми.

— Нека ни следват — каза. — Ще се оправим с тях по-късно.

Аз бих ги елиминирал възможно най-бързо. Но колата си беше на Фред.

Очите на Волф ми се усмихнаха от огледалото за обратно виждане. Прочел беше лицето ми.

— Не се притеснявай, хер Дики, ще се позабавляваме с тях точно както съм се учил.

Отби в лентата за изпреварване и натисна газта докрай. Аз се обърнах и ги видях — поне двама бяха, защото една след друга две двойки халогенни фарове отбиха в същата лента зад нас.

Волф намали на 235 километра, остана в лентата за изпреварване и полетя на юг по път 58.

Фред очевидно беше размислил над думите ми, защото ме отпъди с ръка наляво. Когато се сгуших ляво на борд, той натисна бутона за освобождаване на облегалката горе в средата, и след като тя падна напред, той бръкна назад в багажника. Измъкна един, а после и втори автомат „Хеклер и Кох“ MP5-PDW, последвани от две двойки пълнители, закачени един към друг. Подаде ми единия автомат и един двоен пълнител.

— За всеки случай, Ричард.

Фред закачи облегалката на място, насочи късата цев на автомата към пода, дръпна затвора, провери дали вътре няма патрон, а после го върна с удар обратно. Аз направих същото.

Волф посочи с палец назад към нещо, което приличаше на квартет гумени тапи, разположени по задното стъкло.

— Ти... — започна да търси необходимата дума, намери я и със свободната си ръка ѝ придаде необходимата пълнота — буташ, *Ja? Stöpsel mit*^[12] цевта, хер Дики. И после... стреляш.

Шибаната кола дори имаше отвори за стрелба в стъклата. Швабите мислят за всичко, нали така?

Фред излая нещо към Волф, който кимна и извади едни очила за нощно виждане от жабката. Подаде ги през рамо на генерала, който се обърна и ги фокусира върху преследващите автомобили, а после извика няколко букви и цифри, които Волф записа на тефтерче на конзолата до дясното му коляно^[13].

— Ще проверим номерата по-късно — каза Фред. — Междувременно искам да стигна до мястото на срещата без инциденти.

Изстреля нова серия заповеди.

Волфовата *Kopf*^[14] се поклати нагоре-надолу в знак на съгласие.

— *Jawohl, Voß.*

Намали на петдесет километра и остави преследвачите да ни настигнат. След това, когато се доближихме до плътна редица камиони с ремаркета в дясната лента, Волф се прехвърли от лентата за изпреварване в средната, точно зад един голям мерцедес. После опря педала в метала и се промъкна със свиващи ануса сто километра в час между една автоцистерна и товарен камион с ремарке, зави рязко върху широкия асфалтиран банкет, удари отново газта и се спуснахме бързо по тясната естакада за излизане от магистралата, която правеше половин подкова и свързваше неосветения аутобан с широк булевард в някакво предградие.

Фред провери какво става зад нас. Аз също. Чисто беше — поне за момента. Ако хер Мърфи се навърташе наоколо тази вечер, се беше качил при конкуренцията.

Накрая на лентата имаше светофар, но Волф не му обърна внимание. Намали, провери *rechts*^[15], провери *links*^[16], а после даде газ и потегли към един неосветен подлез в посока изток. Както набирахме скорост, той угаси светлините.

Щом излязохме от подлеза забелязах отражението на фарове от аутобана половин километър зад нас. После ги загубих, защото Волф

зави рязко надясно по тясна жилищна улица, сетне наляво и тръгна по една трамвайна линия. Включи фаровете и качи голямата кола върху добре осветения булевард с четири платна. Забелязах улична табелка, на която прочетох „Баумбергер щрасе“. Ако това означава нещо според вас, пишете на редактора, защото изобщо не знам какво е. Нямах представа къде сме или къде, мамицата му, отивахме.

Докато не се върнахме обратно по трамвайните релси и не излязохме при аутобана. Там Волф сви надясно, после незабавно завъртя наляво, ускори по пътя за магистралата и стъпихме върху нея, но този път се движехме на север.

Хлапето караше внимателно, като проверяваше назад. Отби и спря. Изчака колите да профучат. Мина още един километър и пак спря, за да повтори упражнението. Накрая обяви, че е чисто. Измъкна един клетъчен телефон някъде изпод седалката си, натисна бутона за изпращане на набрания номер и подаде телефона — и номера на колата на Фред.

Фред изчете номера на някого, каза още нещо на картечен швабски и затвори.

— Всичко ще ни чака, като се върнем — заяви уверено.

Волф си прибра телефона, като караше с една ръка на излизане от аутобана при *Stadtwald*. Вгледахме се в тъмната маса вечнозелени растения около гората. Продължихме край редицата дървета към петдесет секунди, докато спряхме до някакви бариери, пазени от половин дузина полицаи. Присветна три пъти с фаровете, заобиколи ги и зави върху настлания с чакъл път, който правеше лек завой надясно от нас.

Движихме се бавно по пътеката в продължение на още половин километър, докато дърветата се разделиха и право напред видях нещо като широко поле.

Отвъд оградата различих три хеликоптера: два „Пейв Лоу“ с включени габаритни светлини и работещи шумно на празен ход, като дългите им дюзи за дозареждане във въздуха стърчаха от дясната страна на корпусите. Зад тях два стелт „Литъл Бърд“ МН-6 без опашни перки се поклащаха леко в струята от перките на големите хеликоптери. Стъпихме върху меката трева на футболното игрище, преминахме край големите машини и спряхме дясно на борд от единия „Литъл Бърд“.

С нетърпеливия ентузиазъм на дете Фред сгъна баретата си, пъкна я в задния джоб на панталона, откачи колана, изскочи от колата и потупа с месестата си длан хеликоптера, сякаш галеше любимата си плюшена играчка.

— Сега започва истинската веселба, *Ja?* — надвика шума с усмихнати очакващи очи.

[1] Вечерта. ↑

[2] Господин (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Това е скара на испански. ↑

[4] Това са аржентински пържоли. ↑

[5] Наденици. ↑

[6] Моите приятели (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Да се набутваш на швабски. ↑

[8] Пържени картофи (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Него (фр.). — Б.пр. ↑

[10] КОфти АВтомобил. ↑

[11] С нас (нем.). — Б.пр. ↑

[12] Бутай с (нем.). — Б.пр. ↑

[13] Редакторът иска да ви напомня, че тъй като са шваби и следователно безупречни, Фред и Волф имат STS модел 2722 LP/NVG (*Low Profile Night Vision Goggles* — нископрофилни очила за нощно виждане), които за милисекунди се настройват между слабо осветени и ярко осветени обкръжения. Тази модерна възможност за виждане (така я наричат) позволява на очилата да виждат покрай фарове и други източници на ярка светлина, без да заслепяват носещия ги. ↑

[14] Глава (нем.). — Б.пр. ↑

[15] Дясно (нем.). — Б.пр. ↑

[16] Ляво (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

22:22. Двамата с Фред се навряхме в тъмните комбинезони от „Номекс“. Аз смених маратонките си с чифт обувки „Адидас“ за специални операции като неговите, извадих коланите, които носех в найлоновата чанта между краката си в колата, омотах се с тях върху комбинезона и си поиграх със закопчалките, докато ги нагласих точно както трябва. След това нагласих калъфа на големия си щурмови нож „Мед дог тайхо“ с нарязан като трион ръб към ремъка на лявото си рамо, като го сложих да виси надолу с дръжката. Захванах червената ножница с ластици и черна лепяща лента.

Фред изгледа дебелилото, дълго тридесетина и широко към сантиметър и половина оръжие с острие като длето.

— Не е ли *kleine*^[1] прекалено, Ричард? Чие гърло възнамеряваш да срежеш тази вечер?

Наврях острието на мястото му, след това рязко го издърпах два пъти, за да се убедя, че мога да го взема, ако потрябва.

— Ничие, надявам се. Но всеки път, когато излизам без него, мамка му, ми трябва.

След като закачих ножа, извадих другите инструменти, които щяха да ми трябват тази вечер, сложих ги в калъфките им, закопчах всичко, а после заставах на ръце, за да съм сигурен, че всичко е затворено надеждно. Да, приятели, бил съм на края на въжетото (буквално) и съм виждал как хер Мърфи се промъква до мен, откопчава ми джобовете и мята инструментите ми в нищото, като ме оставя да се оправям само с големия си марчинков хуй. И повярвайте, може и да е приятно да нападаш с приятелско оръжие, но по време на война не е ефективно.

След като оборудването ми беше осигурено и двойно проверено, стъпих върху навитото въже и се качих в хеликоптера, сложих си шлем и микрофон, завързах се с коланите на задното дясно кресло и нахлузих дебелите ръкавици за спускане по въже. Големите хеликоптери вече бяха излетели, като огромните им реактивни турбини издаваха оглушителни звуци, докато се издигаха и изчезваха, а

габаритните им лампи проблясваха и ставаха все по-малки в мътното небе.

Фред се покачи на борда и ме погледна как съм се нагласил за път. Усмихна се и натисна катарамата на раменните ми колани, за да ги откачи.

— *Nein* — каза. — *Nein* скачане по въже.

Свали ме на земята, подаде ми един тактически комплект ремъци — подобен на този на тюлените — и лек шлем с вградена безжична комуникационна система. Нахлузих ремъците около кръста и краката си, вдигнах ги нагоре и ги закрепих добре под мишниците си. Фред взе края на навитото черно въже ляво на борд, разположено на палубата на хеликоптера, и го закопча към моя тактически колан. Заобиколи дясно на борд на хеликоптера и направи същото със себе си. След това натисна един прекъсвач в долната част на визъора на шлема си и ми направи знак да сторя същото.

Намерих ключето. Веднага гласът му изпълни мозъка ми.

— Няма проблем да говорим — прокънтя в ушите ми. Почука шлема с пръст. — *Alles geschützt* — Осигурени сме срещу подслушване.

— Добре — потупах тактическите ремъци по себе си. — Добра идея.

— *Ja* — отговори Фред. — Хеликоптерът ще стои по-малко време, отколкото ако скачаме и изтеглянето ще е по-лесно.

Ако вярвате, че изтеглянето, т.е. хващането на края на дебелото два сантиметра и нещо въже от движещ се хеликоптер и закрепянето на ремъците ви към куката, а след това вдигането, без да се праснете в нещо твърдо и остро е лесно, то все още мога да ви продам онзи мост в Бруклин. Но знаех, че Фред говори относително. И в такъв случай шпяхеше пълни истини.

Кокалчетата на пръстите на Фред нетърпеливо почукаха по корпуса на хеликоптера. Стоеше от другата му страна и гледаше през отворения люк.

— *Achtung, Achtung!*^[2] Готов ли си, Ричард?

Позатегнах ремъка на очилата си и вдигнах два палеца нагоре.

— Хайде.

— Макс, Вернер — *Los!*^[3] — Фред показа вдигнат нагоре палец на пилотите и носът на хеликоптера се наклони напред. Отлепи леко,

като повлече въжетата със себе си, докато и ние се отделихме от тревата, увиснали в края на двадесет и пет метровите въжета.

Точно когато краката ми се отделиха от земята, хеликоптерът сви рязко и се хвърли в тъмнината. Футболното игрище изчезна под краката ми. Въздухът стана студен, докато се изкачвахме на около триста метра и направихме широк завой на югоизток, и оставихме назад светлините на Централен Дюселдорф.

Двамата с Фред висяхме и се въртяхме като пумпали във вятъра. Под нас светлините на аутобана се смаляваха. Докато продължавахме да се движим в широка дъга, оранжевите светлини на Централен Дюселдорф отново се появиха в далечината.

Фред погледна китката си. Сигурно е носел висотомер, защото каза в ушите ми:

— Две хиляди метра.

Поклатих глава. Той махна с обутата в ръкавица ръка в източна посока.

— Монхм... Монхайм — каза малко несвързано, защото му пречеха вятърът и скоростта.

Кимнах. Оставих се да се люлея свободно и позволих на вятъра да ме носи накъдето си ще. Много малко са нещата, така чудесни, както летенето във въздуха, независимо дали става дума за рязко вдигащо адреналина скачане от големи височини с ниско отваряне на парашута, или бавното спускане от десет хиляди метра.

Различих двата „Пейв Лоу“ пред нас, които летяха с напълно включени светлини.

Предложил бях на Фред една старомодна и проста като целувка маневра за навлизане с отклоняване на вниманието. За последен път я бях използвал в Централна Америка, когато командвах „ТЮЛЕН-Група 6“ и имахме за задача да превземем щаба на освободителите от „Фарабундо Марти“ в малък град на име Чинамека, в грубата сянка на вулкана Сан Мигуел, на североизток от провинция Усулутан.

Какво казвате? Не ви чувам от този шум. А, казвате, че американски войски, включително тюлените, са се намирали под забраната на Конгреса да влизат в бой с врага в Ел Салвадор. Прав сте. Но пък ние го направихме, мамка му, и то с мълчаливото одобрение на Белия дом.

Не забравяйте, че това стана при Рейгъновата администрация, която беше настроена инициативно, като стане дума за терористи, и продемократично, като става дума за подбуждани от комунистите размирици. За разлика от оня, дете седи в Белия дом, Роналд Рейгън беше истински главнокомандващ.

Както и да е, извикаха „Шестицата“, защото салвадорците имаха проблем с опазването на тайните и следователно практическа невъзможност да залавят въстаническите командири. Ето защо от време на време при достатъчно важна цел специална оперативна група от гринговци се вмъкваше по търлъци в страната им и помагаше. И онзи случай беше такъв.

Знаехме, че задникът-освободител с военно име команданте Лобо и истинско име Франциско Замора ползваше като база Чинамека. Салвадорците — дори елитната бригада командоси, известна като „Пантерите“ — бяха ходили там няколко пъти, но без резултат. Онези ги чуваха, че идват, и Лобо се изнасяше от град Додж^[4] с висока скорост. Сега беше наш ред. Знаех, че ако организираме фронтално нападение, щяхме да се издадем и той още веднъж ще се измъкне. Позволете да вметна тук, че този Лобо беше отговорен за екзекутирането по бързата процедура на двама цивилни от Американската агенция за международно развитие, чийто хеликоптер се приземил аварийно в провинция Усулутан. И сякаш това не стигаше (макар че определено го постави в моя списък на смъртниците), беше осяял грубия терен на Усулутан с около двадесет до петдесет хиляди противопехотни мини. Предвид гъстотата на населението там, носеше вината за откъснатите стъпала на стотици, а дори хиляди невинни деца, за да сее терор и да държи хората в селата им, та да не могат да обработват и преживяват от салвадорската корава земя.

Вижте, макар по време на война да умират деца, Воинът не стреля по невинни хора, докато върши кървавото си дело. Ако някое дванадесетгодишно хлапе държи автомат „Калашников“ или граната, или пък друго оръжие, ще му пръсна главата, без да се замислям. Но няма да слагам мини, за да късам детски крака само за да тероризирам родителите им. Не и в този живот.

Както навярно се досещате, исках убийственият задник на Лобо в чувал за трупове. Салвадорците обаче го искаха жив за пропагандна победа. За да го отмъкнем, направихме нещо, което тюлените правеха

често във Виетнам, когато отиваха да отвличат хора: отклонихме вниманието.

Тръгнах от Дам Нек в щат Вирджиния с взвод от шест от първите тюлени в групата: сержант Ейхъс, Пустър Петела, Рич Бебето, Карлосито, Дари Насипното злато, Франк Насипното злато и Коня. Престояхме в тайна квартира в Сан Салвадор три дни, като събирахме потайно информация и разглеждахме карти.

Вечерите прекарвахме в дома на полковник Едуардо Родригес. Едуардо, ветеран от залива Кочинос, беше от хората в бригада 2506, записал се доброволно в армията още по времето на президента Кенеди. Куражлия копеле, а това означава, че успя да ни вкара в страната, без това да стигне до посланика — един тънкораиран, стотинкодрънкащ, клатещ се на пети многословен увъртач на име Реджиналд не знам кой си Четвърти. Както и да е, след като приключихме с разузнаването, полковник Родригес ни вмъкна във военновъздушната база Лопанго, която се намира в източния край на столицата.

В онези дни Лопанго се командваше от генерал Хуан Бастильо, един от най-печените командири, които съм виждал. Праволинеен като шомпол. Воин. И като станеше дума за разправа с освободители, ставаше много гаден. Никаква шибана милост. Не се церемонеше и със своите бойци. Искаше резултати. Родригес ни каза, че през седмицата, преди да пристигнем, една рота от бойците на Бастильо се поколебали, преди да тръгнат нагоре по един хълм в провинция Сан Винсенте, защото според разузнавателните доклади може би имало мини.

Генералът отлетял там с хеликоптер, уволнил на място командира на ротата и лично повел бойците нагоре по шибания хълм. Това се нарича ПРЕДВОДИТЕЛСТВО.

Както и да е, Бастильо ни даде един от своите „стелт“ хеликоптери МН-6 NOTAR (в онези дни им викахме „Хюс“-500). След това лично полковник Родригес ни откара по следващ терена курс и ни достави точно в полунощ на ръба на вулкана, югоизточно от военновъздушната база на салвадорската армия в Куелепа.

Помъкнахме се около вулкана, като си проправяхме път през храсталаците и камънаците, нощем. Изминахме шестнадесет мили за девет часа. Казвате, че това не е много? Да ви го начукам — на вас

никога не ви се е налагало да вървите през враждебен терен с двадесет и пет кила оборудване и без карта на разположението на мините.

Стигнахме до мястото на засадата, на около половин миля право на запад от селото, към 06:50. След това се окопахме, маскирахме позициите си и изчакахме гадините да започнат нормалните си занимания. Нашият обект се намираще на много често използвана изходна пътека, която открихме по инфрачервени снимки, предоставени с любезното съдействие на Християните в действие. Шест часа след като се бяхме нагласили, изпратих няколко секретни радиосигнала. Полковник Родригес извика от Лопанго един хеликоптер „Хюи“ на салвадорската армия. Спомняте си, че тези хеликоптери са най-шумните майкоизтаковани машини в Ел Салвадор, а точно тези пък бяха още по-шумни, защото ги използваша непрекъснато.

Както и да е, полковник Едуардо долетя с пълна газ. Чувахме го от сума ти километри. След това направи няколко кацания и излитания в храсталаците източно от Чинамека. От селото — по дяволите, дори и от мястото на нашата засада — всичко изглеждаше така, сякаш напада цяла шибана рота от редовната салвадорска армия.

Лобо и хората му чува шума и, разбира се, той затича на запад, където аз и моят взвод стрелци и плячкаджии чакахме. Опаковахме го — буквално — и след това Пустър Петела пусна тъмночервена димка. Това беше сигналът за полковник Родригес. Той дойде и приземи хеликоптера, ние метнахме Лобо в него, скочихме вътре, чупихме се и полетяхме право към укрепения покрив на Естадо Майор — щаба на разузнавателната служба на Ел Салвадор, където кацнахме четиридесет и пет минути по-късно.

Все още чувах в мислите си гневния протяжен вой на Реджи посланика и опитвах студените бири в дома на Лу Родригес, когато гласът на Фред наруши мечтанията ми.

— Ричард, целта е право напред — излая.

Вдигнах поглед и фокусирах. Хеликоптерите „Пейв Лоу“ летяха ниско на около половин миля един от друг. Ние бяхме малко назад и с около двеста и петдесет метра по-ниско. Следвахме контура на реката, отклонихме се леко над пристанището и се спуснахме бавно над Рейнския мост.

Когато двата хеликоптера се отклониха на изток, нашият МН-6 падна като камък, и започна стръмно спускане. Точно на север от

моста ни залюля в широк завой, зави на изток, после на север и полетя над покривите на високите сгради.

И в този момент право пред нас се появи огромният часовник на „Бек Индустри“. Хеликоптерът ме люшна наляво, после надясно в груб слалом, защото въздушните течения покрай сградата пречеха на движенията на пилота.

— Готов ли си? — чух силния глас на Фред в ушите си.

— Готов съм — извиках в микрофона. Сърцето ми се разтуптя, както винаги прави, преди да скоча на сляпо.

Не беше лесно. Фред и пилотът трябваше да се координират и да ни свалят леко над покрива, а после да ни пуснат точно в мига, когато перките няма да закачат големия кръгъл часовник, завъртащ се на 360 градуса всяка минута.

И изведнъж стана прекалено късно за тревоги, очаквания, опасения или грижи: намирахме се над покрива на „Бек Индустри“. Пилотът спря. Малкият хеликоптер се спусна и аз се праснах в покрива достатъчно силно, за да потъна в него до коленете. Глезенът ми поддаде, стоварих се и се повлякох по покрива.

Но успях да натисна катарамата. Въжето отлетя встрани, аз се свих и претърколих и се изправих на крака. Мамка му, три метра по-нататък Фред се влачеше по лице, хванат в ремъците си. Катарамата за бързо освобождаване не беше се освободила. Метнах се към него, докато той се отдалечаваше, успях едва-едва да го хвана и замахнах към катарамата на гърдите му.

Шибаната катарамата не се отваряше. Въжето се изопваше с всяка милисекунда. По-лошото беше, че се влачехме към ръба на сградата, достатъчно близо, за да се изнервя много. Вдигнах очи напред. Мамка му: още десет метра и или ще се закачим на една огромна шибана параболична антена, която ще се счупи, или ще се омотаем и ще съборим хеликоптера върху себе си, или ще се закачим в някой отдушник със същия гаден резултат. О, мамичката му, о, майната му на Дики. Ситуацията не беше добра.

Дръпнах ножа, освободих го и замахнах сляпо към въжето точно над главата на Фред. То се отдели и хеликоптерът се загуби в нощта точно когато шибаният часовник се завърташе.

Претърколих се настрани и опитах да не се задъхам. Не успях и затова просто си останах така, докато пулсът ми се поуспокои на около

160 удара. След това се вдигнах на крака. Фред вече се оглеждаше за рани. Изгледа ме мълчаливо, докато прибирах ножа. Метнах му един поглед, от който разбра, че знам какво мисли.

22:42. Време беше да играем на влизане с взлом. Първо, огледах се за камери. Имаха такива на всеки ъгъл. Но те сочеха навън и надолу, точно както трябва, за да хванат хора, опитали се да се покачат по стената. Като правило фирмите не пазят главните си кантори от нападение от въздуха.

Обиколихме покрива, докато стигнахме до шахтовите отвори точно над офиса на Лотар Бек. Започнах да се разхождам и да влизам наум във входа и огромното средновековно фоайе, докато се озовах горе-долу над коридора, където бях видял очилатковците с лабораторните престилки.

Имаше три вентилационни шахти, всяка с размери около петдесет на петдесет сантиметра, разположени в мястото, където смятах, че би трябвало да влезем. Проверихме ги да не са минирани. Изглеждаха наред. Опитах да вдигна капака на първата. Не мърдаше. Или беше направен да не се отваря. Опитах следващия. Той също не помръдваше. Нито и последния от триото. Дотук с лесното. Извадих ножа, пяхнах острието под ръба на капака и го обиколих с ножа. Усетих леко помръдване. Упражних по-голямо усилие и натиснах, като в същото време опитвах да завра дебелото острие. Уплътнението на капака се разкъса и той се повдигна малко. Отворих го няколко сантиметра. Фред се протегна и светна с минифенерчето си, за да видим дали не е свързан с аларма.

Прокара фенерчето под вътрешния ръб на капака.

— *Nicht* — каза. — Давай, Ричард.

— *Jawohl, mein general.*

Приключих обиколките с ножа, прибрах го и дръпнах капака.

Извадих от джоба си едно минифенерче и светнах с него надолу. Тази шахта нямаше да ни свърши работа. Пропаднаше право надолу много повече, отколкото ми стигаше погледът. Фред навря нос над ръба, взря се и поклати глава. Сложихме капака на мястото му и опитахме другия.

22:53. *Zack* (както казват „бинго!“ в Дюселдорф). Този капак се отвори, за да разкрие една от основните електропроводни шахти на „Бек Индустри“. Фред разви намотаното въже, което беше натикал в

жилетката си, вързахме го за една тръба от водопровода, завързахме го втори път в основата на големия въртящ се часовник и се спуснахме вътре. Три гърча, две усуквания и едно ожулено коляно по-късно се хлъзнах през един вентилационен отвор и се спуснах в удобната клетка на една тоалетна на двадесет и осмия етаж в сградата на „Бек Индустри“.

Слязох от капака на чинията и помогнах на Фред да се спусне върху черно-белия под. Отправихме се към вратата. Завъртях дръжката и — не стана нищо. Опитах отново. *Nada*. Шибаната врата беше заключена отвън.

Разбира се, че беше. Първо, забравил бях, че тази вечер не сме сами в хеликоптера. Хер Мърфи се беше присъединил тайничко. Второ, вие поне помнете, защото аз страдам от синдрома ПКГ^[5], че всяка от вратите в коридора имаше електронни ключалки, които трябваше да се задействат отвън. И пак отвън се намираха и пантите. Очевидно тези ключалки бяха от умните. Влезеш ли с картата вътре, вратата те пуска да излезеш. Но ако като нас изскочиш от вентилационна шахта, оставаш тук. Освен това аз не можех да отворя оттук пантите.

Дотук с „лесното“. Посочих с палец шахтата. Фред не изглеждаше особено щастлив.

23:07. Срязях силиконовото уплътнение от вътрешната страна на капака на една шахта, сneh го и го скътах в нея, после се измъкнах леко в коридора, в който бях ходил по-рано през деня. Фред ме последва. Огледах района. Лампите бяха включени, но доколкото виждах, у дома нямаше никой. Проверил бях по-рано за телевизионни камери и доколкото си спомням, нямаше такива. И въпреки това се движехме предпазливо, защото се опасявахме от реагиращи на натиск стелки от едната до другата стена и разни други гадни устройства, които биха накарали облечените в сини блейзъри охранители да се появят на бегом.

Посочих вратата, в която исках да проникна. Направих жест към пантите, а след това извадих длето и малък гумен чук от жилетката си. Лесно щеше да бъде — избивам пантите, плъзгам вратата настрани и влизаме, без да притесняваме електронната ключалка.

Посегнах към горната панта. Фред ме спря с ръка на рамото, преди да я ударя.

Разгледа я. Измъкна минифенерчето и огледа отблизо всяка от тях, а после се обърна към мен с печално изражение на лицето.

— Електрическа — прошепна, като посочи средната.

Последвах погледа му. Наистина, забелязах тънките кабелчета от вътрешната ѝ страна.

Фред каза:

— Срежеш ли я — *Alles kaput*.^[6]

Имаше право. Начукаха ни го.

Клекнах с гръб до стената и започнах да оплаквам съдбата си. Отново бивах такован от хер Мърфи и не можех нищо да направя по въпроса.

Ето в такива моменти, приятели, при мен идва духът на Рой Боъм и ми дава жабешко вдъхновение. Рой и мистър Мърфи бяха водили борба на живот и смърт тридесетина години и Рой не се предаде нито веднъж.

И така, както си седях, в главата ми отекна съветът му: „Нападай, нападай, нападай, заднико.“ Изправих се.

Толкова очевидно беше, че не знам защо не бях се сетил веднага. Отидох при най-близкото секретарско бюро. Насилих голямото чекмедже по средата на бюрото в стил „Кралица Ана“ и го разрових. Не намерих нищо и затова преминах към следващото, с което постъпих по същия начин. Фред ме гледаше въпросително.

Докато не извадих каквото търсех.

Размахах магнитната карта към него.

— *Das Schlüsse!*^[7] — казах, гордо припомняйки си наученото на немски.

Хванах късчето пластмаса с размерите на кредитна карта и го прокарах през скенера.

Нищо. Опитах отново. Отново нищо. В този момент ми мина през ума, че добре изработеният ми план бива такован от мистър Мърфи повече от нормалното дори и за мен.

Да ми го начукат на мен? Не, на Мърфи. Защото знаете не по-зле от мен, че като минавах покрай вратата с надпис „Вход забранен“ същия този следобед, една секретарка използваше карта, за да отвори магнитната ключалка за онези тъпи на вид очилатковци в сините лабораторни престилки.

Окей: просто държах неподходяща карта. Продължих до следващото бюро и откъртих чекмеджето, като в припряността си оставих гаден разрез в тъмното дърво. Сигурно ще си помислите, че бях невнимателен. Не, приятели — това е малкият издайнически знак, който ви казвах, че ще оставя за Лотар, за да разбере, че съм душил наоколо. Тъкмо бях започнал да ровя из чекмеджето, когато едно слабо, но въпреки това доловимо „бим“ светна на екрана на моя радар.

В същото време гласът на Франц избухна в главата ми:

— Ричард, Ричард — *das security ist gelandet*^[8].

Казвал съм го преди и с риск да се превърна в омръзнал ви Свиреп войн ще го кажа пак. Когато най-последно срещна мистър Мърфи лице в лице, ще го убия, копелето му минетчийско.

Леко затворих чекмеджето, като се надявах, че резката на ръба му няма да се види при бърз оглед. Определено исках да я открият — но не още, не сега.

Нямаше къде да отидем. Шибаните бюра нямаха преден панел — помните, че бяха в стил „Кралица Ана“ и по-скоро приличаха на маси в библиотека, отколкото на бюра.

Мъжката тоалетна се намираше на десетина метра надолу по коридора, в посока, противоположна на тази, от която идваше охраната. Посочих тоалетните, размахвах картата към Фред и се спуснахме към вратата с надпис „*HERREN*“. Стигнах до нея първи, пуснах картата в четящото устройство и дръпнах вратата.

Нищо. Отново прокарах картата. *Vupkis. Nada.*

Фред взе шибаната карта и също опита. Късметът му работеше колкото моя.

Окей, какво ще кажете за малко равни права? Взех картата и я пъхнах при вратата, на която пишеше „*DAMEN*“, и дръпнах. Шибаната врата се отвори. Пъхнахме се вътре, намерихме две кабинки в тъмното, качихме се върху чиниите и зачакахме, като дишахме тихо в мрака.

Почувствах се тъпо клекнал тук като шибано хлапе, заиграло се на някаква игра с шибан шлем на главата и с шибани колани, заслушан в дишането си и в това на Фред, и му го казах.

— *Sei still!* — изсъска той в отговор. — Тихо.

23:23. Чакахме. И чакахме. И чакахме. Това започва да ми омръзва много бързо. Освен това не е комфортно да клечиш върху шибана тоалетна чиния с петнадесетина кила щурмово оборудване.

Става ти горещо. Изтръпваш от това, да поддържаш една и съща поза дълго време. Оставих мислите си да витаят, за да не се сещам за дискомфорта си. Спомних си, че настоящото ми положение е много по-комфортно от това например, да седиш в студена вода и водолазният костюм да е протекъл, или да лежиш в пълен с лайна канал в някоя страна от петия свят и да те смучат маларийни комари колкото водни кончета.

23:40. Чух гласове. Извъртял бях шлема настрани, за да чувам звуците от коридора. Онези определено не бързаха, мамка им. Но такива са си швабите, методични.

23:43. Чух вратата с надпис „*HERREN*“ да се отваря, настъпи пауза, чу се нещо на приглушен швабски, което не разбрах, и после тя се затвори.

Задържах дъх, когато вратата на три метра от мястото, където клечах, се отвори със звучно щракане. Лъч светлина проряза тъмнината в тоалетната, после светнаха ярките лампи от тавана. Примигнах от рязката светлина, като се надявах, че който и да е влезлият, не е чул трясъците от клепачите ми. Чух звук от обувки, търкащи се върху плочки, и като погледнах, забелязах чифт излъскани черни половинки с връзки, сиви маншети на панталон, когато човекът от охраната мина край кабинките.

— *Alles in Ordnung?*^[9] — запита спокойно един неясен глас от вратата.

— *Ja* — отговори хер Обувки с връзки. Вие и аз може би щяхме да използваме по-различни слова, защото знаем, че *alles* не беше *in Ordnung*, но това е един от случаите, когато е по-добре да приемеш *Ja* за отговор и просто да C^2 .

Каквото и правех, когато хер Обувки с връзки спря точно преди да се изтегли от тясното ми визуално поле. Тогава погледнах надолу към палубата и видях каквото виждаше и той.

Нека се изразя с прости като целувка термини: над всяка от кабинките имаше лампи. Аз съм голям Свиреп воин и хвърлям обширна, плътна свирепа сянка. Следователно бях хвърлил сянка, която излизаше извън стената на кабинката; силует, който не съвпадаше с другите силуети в шибания мадамски писоар. А помните, че швабите са методични.

Хер Обувки с връзки се върна назад към мен и чух как си поема дъх, предхождащ онова, което Били Шекспир нарича „фанфари и шум“. Не чаках. Хвърлих се напред, за да хвана хер Обувки с връзки, докато отваря вратата, и за малко не се самонокаутирах, когато я дръпна, защото краката ми се закачиха за чинията, а ръбът на вратата ме прасна по челото.

О, мамка му, о, дявол да го вземе, о, майната му на Дики. Казвам ви, точно в този момент можех веднага да започна работа като откривател на таланти за Луис Б. Майер, защото видях повече шибани звезди, отколкото изобщо работят в „Метро-Голдуин-Майер“, повярвайте ми.

Това обаче не ме спря. Замахнах към него, стиснах шепа син блейзър и се заех с кучия син, чиито очи се разшириха, като видя *той* да лети към него. Паднахме тежко на пода с много шум. С крайчеца на окото си, през звездите, забелязах Фред да лети към вратата и да изчезва в коридора, чух приглушено тупане отвън и разбрах, че е спрял втория от охраната, преди той да успее да причини нещо крайно неблагоприятно на здравето и комфорта ни.

Трябва да се науча да обръщам повече внимание на онова, което правя. Тъй като бях отклонил вниманието си, хер Обувки с връзки пое инициативата и опита да се изскубне от ръцете ми, за да достигне до нещо на колана си, с което да ме пръсне/прасне/просне.

Търкаляхме се по плочките, като се хващахме един-друг, ръцете ни намираха ръце, краката ни се увиваха един в друг и търсехме предимство. Не исках да убивам задника, защото нямаше нужда от това, пък и не такава беше задачата. Първо, двамата просто си вършеха работата и нямаше защо да попадат в линията на куршумите между нас и Лотар Бек. Второ, убийствата съсипват операцията. Исках да провокирам Лотар, а не да го накарам да вика полиция, защото двама от служителите му са очистени по време на второкласен обир с взлом.

Но не беше лесно, като се въздържах. Търкалянето по плочест под с петнайсетина кила издуто и ръбесто бойно оборудване е адски некомфортно, мамицата му. И шумно. И човек не знае какво може да стане, ако не приключи нещата възможно най-бързо и ефективно. И така, докато се търкалях отгоре му, протегнах ръка и му ударих един, като здравата треснах главата му в пода.

Отпусна се. Проверих пулса му. Имаше такъв, и то силен. Но слабото му дишане и омекотялата област на черепа му показваха, че съм му създал адско сътресение.

Е, ЖШ (проверете го в Речника). Изправих се на крака и тръгнах след Фред.

Намерих *der general* в коридора да облепя ръцете и краката на втория охранител, който също беше в несвяст.

— Добре ли си? — попитах.

Погледна ме и кимна утвърдително.

— Но той видя лицето ми, Ричард. А не мога да го убия, знаеш.

Фактът, че пазачът е видял лицето на Фред, беше лоша вест. Аз нямах против да ме видят, защото исках Лотар Бек да ме подгони. Но Фред внасяше една напълно нова *Rünzel*^[10] в ситуацията. Изненада: често е по-лесно да нападнеш две цели, отколкото една, особено ако някоя от тях е обременена от политически ограничения, за които аз лично не давах пет фъшкии. Но стореното-сторено и трябваше да коригирам оперативния си план според обстоятелствата.

Фред бавно се надигна на крака, след това претърси неподвижния пазач методично, докато извади карта за всички врати.

— *Und* сега ние трябва *mach schnell*^[11] — каза, като стискаше зъби, докато се съвземе от този внезапен екшън.

Улових се, че правя същото, опитвайки да разкърша своето издраскано, натъртено и вече не толкова младо тяло. Знаете как болката ме кара да се чувствам жив. Е, тази вечер бях доста жив. Ето ви една мъдрост от областта на войната със специални действия: операциите като тази са за младите. И макар аз и Фред да сме млади по дух и да не отстъпваме на повечето кутрета, като стане дума за стрелба и плячкаджийство, старото свирепо тяло просто не реагира така добре, както едно време, когато бяхме млади лейтенанти, отдадени на преследването на катерички, пиенето и буйните купони по плажа в Сейнт Томас.

[1] Малко (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Внимание (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Хайде (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Град от американските уестърни, известен с непрекъснатата стрелба. — Б.пр. ↑

- [5] Памет Като на Гъз. ↑
- [6] Край на всичко (нем.). — Б.пр. ↑
- [7] Ключът (нем.). — Б.пр. ↑
- [8] Охраната идва (нем.). — Б.пр. ↑
- [9] Всичко наред ли е? (нем.) — Б.пр. ↑
- [10] Бръчка, гънка. ↑
- [11] Да побързаме (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

00:03. Открехнах вратата на тоалетната, влязох отново в нея и опаковах изпадналия в несвяст хер Обувки с връзки, взех му спрея и радиото, както и картите за ключалките. След това се върнах тихо в коридора. Дали бедното копеле все още беше в безсъзнание? И още как. Но щях ли да си въобразявам, че ще остане така, докато Елвис не напусне сградата?^[1] Да не съм луд?

00:04. Опитахме всяка една от картите на хер Обувки с връзки и колегата му — и не стана нищо. Вратата си оставаше затворена. Мамка ми и мамка му на Ханс, защото сега времето се превръщаше във важен фактор. Рано или късно някой щеше да се заинтересува къде са двамата охраняващи тъпаци и да дойде да ги търси — и ще знаят точно на кой етаж да дойдат, защото както съм казвал толкова много пъти и преди, швабите са методични задници.

00:07. Независимо че бяхме притеснени за време, все още не бяхме мръднали от първото квадратче. Казвал ли съм ви някога колко мразя първото квадратче? Всъщност не беше точно първото квадратче, а третото бюро — онова, което бях отворил, преди да ни прекъснат. Именно секретарката, която седеше зад това бюро, доколкото си спомням, отключи вратата за триото в сините смокинги. Извадих единствената карта-пропуск от централното чекмедже, втурнах се към заключената врата и пъхнах магнитната лента през четящото устройство. Звучно щракане ми подсказа, че съм попаднал на златна жила.

Завъртях дръжката, дръпнах вратата да се отвори, бутнах Фред вътре, а после тихо затворих зад себе си.

00:08. Измъкнах фенерчето от джоба и започнах да обикалям с лъча по стаята. В сравнение с другите пищни офиси тя беше практично обзаведена. Мебелировката представляваше пет метални бюра, всяко с компютър, няколко кантонерки за папки — две с ключалки с шифър — и голяма дъска на стената.

Започнахме от кантонерките. Отворих първата, поставих ножа си отгоре, където щеше да бъде леснодостъпен за работа по втората, и се

заех с най-горното чекмедже. Имаше счетоводни документи и нещо като бази данни, до една подредени в спретнати, номерирани папки.

— Какви са тези неща? — прошепнах на Фред.

Той се пренасочи от дъската на стената към отвореното от мен чекмедже.

— Не знам. Но май са подредени по пощенски зони — отговори. Сложи минифенерчето между зъбите си и започна да рови дълбокото чекмедже с ръкавиците. — Мисля, че е някаква политическа база данни.

Оставих го да подрежда папките, защото той знаеше по-добре какво да търси. Междувременно аз започнах да включвам компютрите.

Знам какво ще кажете: няма вероятност някой да остави важни материали на компютър, без да го охранява, като използва програма за криптиране или поне парола.

Нежни читателю, добре дошъл в реалния свят, където ПЛНД^[2] е начин на живот.

Независимо дали става дума за паметни записки от Белия дом, телеграми на Държавния департамент или профили за най-секретните мисии на Пентагона, материалите се оставят на компютрите *sans* предпазни мерки. Хората не обичат да помнят пароли. Разбира се, често пъти си ги записват и ги оставят на бюрото си. Или пък, за да улеснят нещата в своя полза (а да не говорим за моята полза), просто деактивират вградените охранителни системи и позволяват компютърът им да бъде приятелски настроен към потребителя (и крадеца).

И така, независимо от ръждясалия си немски, успях да намеря един документ, от който очите на Фред се разшириха в шок. Компютърът имаше магнитно-оптично дискетно устройство. Натиснах бутона и погледнах дискетата с капацитет сто мегабайта. На етикета бяха написани две думи: „ВАРИАНТ ДЕЛТА“. Пъхнах дискетата в джоба си.

00:15. Прекарвали бяхме в стаята цял живот като за такава операция. Фред прелистваше папките колкото можеше по-бързо. Аз бях намерил още три диска с етикети, които се присъединиха към този в джоба на ризата ми.

00:16. Виждах, че времето наистина намалява: Фред провери часовника си за трети път в разстояние на тридесет секунди и ме

погледна.

— Трябва да тръгваме, Ричард.

— *Jawohl, mein general!*

Мамка му, наистина нямаше време. Спрях каквото вършех и започнах да гася компютрите.

00:20. Отново на покрива. Клекнахме в мекия блясък на въртящия се диск. Дочух големите хеликоптери, които се движеха над Рейн и огромните им двигатели отекваха в небето. И изведнъж се появи малкият хеликоптер, като се спусна точно до северозападния край на покрива, а въжетата се влачеха по неравната повърхност.

Спринтирах към въжето дясно на борд. Догоних го, пъхнах куката през ремъците си, обвих длани около дебелия въже и се оставих то да поеме теглото ми.

Фред се втурна ляво на борд. И онова, което хвана, беше своя *Schnüffler*^[3]. Шибаното въже беше срязано при идването, за да го освободя от него.

Изкрещях „*Halt-halt-halt!*“^[4] в микрофона на шлема си, като се надявах адски да не съм го прецакал по време на наземните упражнения с хер Обувки с връзки в *Damen*-тоалетната. Стъпих на крака, натиснах бутона за освобождаване на куката и се изтърколих под плазовете на хеликоптера.

— Фред — тук!

Грабнах го за тактическите колани и го дръпнах дясно на борд.

— Пилот — слез един метър, веднага!

Има Бог. Разбрах го, защото шибаният микрофон работеше: хеликоптерът се спусна един метър. Взех колкото можех повече въже, пъхнах го през коланите на гърдите на Фред, направих една панделка, за да го закрепя на място, и се закачих отново с куката.

Точно в този миг — когато ръката ми докосна празната ножница — разбрах, че съм оставил своя красив шибан нож „Тайхо“ върху шибаната кантонерка. Но не беше моментът да правим нещо по въпроса. Ударих по въжето от яд.

— *Raus-raus-raus*^[5] — да се махаме оттук!

Лесно е да се каже, приятели. Позволете да направя достатъчна пауза точно тук, за да обясня един от основните закони на физиката на

Свирепия: той е, че всяко действие има еднакво по сила и идентично противодействие.

Искате да разберете какво казвам.

Окей. Ще бъда кратък. Докато висяхме от двете страни на хеликоптера, хеликоптерът можеше да се управлява лесно. Сега обаче двамата с Фред съчетавахме тегло над двеста килограма с оборудването и висяхме донякъде несигурно под десния плаз на малкия летателен апарат.

Съществува един точен инженерен термин, описващ ситуацията съгласно законите на аеродинамиката. Този термин е „Натаковани“.

Не че пилотът нямаше да може да кара така. Шибаните МН-6 са от най-стабилните хеликоптери, произведени някога. Виждам съм такъв от по-ранна версия (обозначен като НА-6), ударен от наземен огън в Панама по време на нападение през 1989 г. Аз тогава не бях във ВМС, защото чаках да се явя във федералния затворнически лагер в Питърсбърг, Вирджиния, за да излежа едногодишната си присъда. За да изкарам някой грош и да платя на адвоката, сключих договор с една ненаименувана правителствена агенция да отвлека рекетъора на Мани Нориега, един израелски шпионин, когото наричахме с кодовото име Йехуд. В нула часа на 20 декември нападнах апартамента на Йехуд, но той вече се беше изнесъл с две чанти, които според Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ (е, сега знаете кой ме е наел) съдържат над два милиарда долара в облигации на приносител. Как е разбрал Йехуд, че съм по дирите му? По-късно установихме, че са го предупредили бившите му колеги от Мосад, израелската разузнавателна организация.

Както и да е, загубиш ли основната си цел от поглед, винаги трябва да имаш втора на прицел. Моята беше един перач на пари на име Калдерон, когото аналитиците от Разузнавателното управление на МО искаха да разпитат. И така, по силата на случайността (което е учтивият начин да се каже, че Мърфи ми го беше начукал) се оказах на една пряка разстояние от затвора „Модела“ точно когато взвод стрелци от „Делта Форс“ откъкваха американски затворник на име Мюс, преди убийците на Нориега да успеят да го екзекутират.

Когато хеликоптерът НА-6 се вдигна от покрива на „Модела“, панамците започнаха да стрелят по малката, здрава машина с всичко от автомати М-16 до шибани ракетни снаряди. Но вместо да падне като

камък, както правят „Блекхоук“ или „Пейв Лоу“, този успя да кацне на спирали. Много наранявания имаше, някои сериозни. Но всички оцеляха, включително спасеният американски заложник.

Но от това карането на дебалансиран хеликоптер не става по-лесно, особено в гадните странични течения и резки промени на вятъра, които се получават в градска среда. О, да, чувствах как пилотът се бори с уредите за управление, докато свих колене, за да премина над ръба на покрива. Достатъчно е да кажа, че обратният полет беше значително по-малко приятен от полета насам.

01:45. Кацнахме в парка колкото да се преместим в един от немаркираните „Пейв Лоу“. След това отново излетяхме за двадесет и осем минутния преход до щаба на KSK.

Когато поддържащият екип на моите момчета и тези на Фред пристигна, ние с него вече бяхме нагазили до колене в откънатите документи. Колкото повече неща виждах, толкова по-малко ги харесвах. Бих могъл да отделя няколко хиляди думи тук, за да ви разясня всичко дословно. Но тъй като няма много време, позволете да ви обясня наученото в няколко къси хапки.

- Хапка първа: Аналитиците на Лотар смятаха, че моментът е назрял като швейцарско сирене една силно дясна Германия да възстанови швабския политически и икономически контрол над Европейския континент. Анализите показваха, че руснаците са твърде слаби и разединени, за да представляват реална заплаха за Германия, и че останалата част от Европа винаги следва германското водачество по политико-икономическите въпроси.

- Хапка втора: Единствената истинска заплаха за тази нова германска хегемония бяха Съединените щати. Но, продължаваше анализът, в момента вниманието на САЩ беше насочено другаде и щеше да остане така за идните девет до дванадесет месеца. Имаше вътрешни фактори, отклоняващи вниманието (в момента в Белия дом се вихреше скандал, както и кампаниите за избор на президент и конгресмени). Имаше и външни фактори: непрекъснати кризи в Далечния изток (Китай демонстрираше мускули, японската увяхналохуеста икономика, Пакистан и Индия, които си играеха на дуел с ядрено оръжие, усложняваха нещата). След това беше Близкият изток (Израел и палестинците; Иран, Ирак, Сирия, Йордания) и няколко нови и потенциално опасни кризи, назряващи в района на

Каспийско море (спонсорирано от иранците антиевропейски действия в широката и богата на нефт площ между Тбилиси и Туркменистан).

Но как, питате (да, чувам ви, че викате), биха могли Лотар и съюзниците му да превземат Германия? Там е демокрация, казвате, и чистките не се правят лесно.

Прав сте. И въпросът е уместен. Ето отговорът. Първо, Германия все още е разлюляна от своето съединяване. Когато Роналд Рейгън отиде в Берлин и каза „Мистър Горбачов, разбийте тази стена“, мисля, че хората не разбираха, че са възможни отрицателни, а не само положителни резултати. Но такива има. Докато Западна Германия просперираше през петдесетте години след войната, изтокът биваше оплячкосван от руснаците и от комунистически копелета като Хайнц Хокхайзер, които държаха хората в робство. И така, абсорбирането на широката и остаряла източногерманска инфраструктура беше създадо трудности. Безработицата все още е висока. Пък и в момента в Германия живеят и работят стотици хиляди чужденци. Германия е убежище за турци, гърци, кюрди, роми, българи, хървати — схващате картината. Освен това тези чужденци са обект на дълбока омраза. Достатъчна всъщност, за да бъдат убити напоследък немалко чужденци в Дойчланд.

Към тези проблеми се добавя и настоящото правителство, което не управлява с явно мнозинство, но което е заставено да влезе в коалиция с лявата Зелена партия^[6]. Е, ако някой успее да наеме тези елементи да създават гражданско неспокойствие, то нищо чудно да е възможно „прекатурването“ на германското правителство — и превземането му, с помощта на дясна политическа партия за прикритие. И вече знам, благодарение на проучванията си, че Лотар имаше много контакти в политиката, промишлеността и правителството, а да не говорим за всички ултранационалистични и мразещи чужденците боклучави групи скинари и други отбрани недоволници. Ако всичко това се слее в едно, може и да има шанс да постигне гадната си цел.

Разбира се, точно това открихме, като разглеждахме единия диск, който бях сложил в джоба си. Онзи с надписа „ВАРИАНТ ДЕЛТА“.

„Вариант Делта“ очертаваше тайно планиран блицкриг, чистка, която да отхвърли правителството с един удар (нека цитирам) „и да промени хода на германската история с кръв и огън“.

За да се изпълни номерът с кръвта и огъня, „Вариант Делта“ изискваше кражба на оръжие и муниции от германски военни обекти, както и от американските бази. Е, толкова по въпросите със сондите, които Джон Сътър беше проучвал от Щутгарт.

Ето я и най-притесняващата информация. Планът изискваше разграбването на всички открити скривалища на САЩ — като се наблегне върху тези с атомните преносими устройства.

Посрани Боже! Знаеха за нашите джобни атомни бомби. Достатъчно неприятен беше фактът, че Лотар вече е откраднал Бог знае колко оръжие и муниции. Но имаха ли АБУ?

Разбира се, че имаха. Забравихте ли разпита на Хайнц Хокхайзер, бившия агент на ЩАЗИ, когото бях хванал с Халед? Помните ли какво ми каза?

Не? Знаете ли какво ви трябва на вас — един шибан курс по четене със запомняне, ето какво. Окей. Ще преминем към видеолентата. *Der winzig*^[7] Хайнц каза, че е получил онова АБУ, което продаваше на Халед, от някакъв грузински мафиот на име Габлиани и че Габлиани го получил от някакъв германец в Дюселдорф.

Какво ми казваше това, докато гледах в компютърния екран, а Фред надничаше над рамото ми и помагаше с превода?

Това ми даваше две възможности за избор, като нито една не беше много приятна. Избор номер едно беше, че Франц Улрих, бивш стрелец от GSG-9, дои шефа си Лотар Бек, за да си купува кокаин. И какво е издоил? Ами най-малко едно АБУ, което е продал на мафиоза Габлиани. И ако е могъл да прави това, значи Лотар има поне още едно — а може и две, и три. Избор номер две беше още по-лош: Самият Лотар беше продал американското АБУ на хора като Габлиани, защото е знаел, че той ще го продаде на терористи като Халед.

Това беше още по-гаден сценарий. И колкото и да ми се щеше да вярвам, че Франц е просто един продажен, алчен дребен боклук, който продава шефа си точно така, както беше предал Рики Вегенер и GSG-9, изглеждаше по-логично (помните снимката на Халед, Лотар и Франц в „Сребърната котка“) Лотар да е мозъкът зад тази малка и гнусна операция, а Франц — безмозъчните мускули.

Освен това ми се струваше, че тъй като имаме диск с „Вариант Делта“, сигурно съществуват поне още три други операции — Алфа, Бета и Гама, — от което Фред разви първокласно главоболие. Тъй като „Вариант Делта“ беше най-жесток, останалите очевидно представляваха тайни или диверсионни заговори. И негова задача беше да ги разкрие.

Но това щеше да си е проблем на Фред. Моят беше да измъкна възможно повече информация за генерал Крокър, и то максимално бързо. Както съм казвал неведнъж в тези книги, аз не съм политическо животно. Аз съм тюлен-Воин. Председателят трябваше да се разпрям с политическите фактори.

Докато докладвах на председателя, моите момчета щяха да вземат един от клетъчните телефони на Фред и да се загубят от погледа. Не исках Фред да се натоварва с тях — в края на краищата той си имаше достатъчно проблеми. Не исках също те да идат на юг, под крилото на Джон Сътър, защото щяхме да водим своята битка тук, а не близо до Щутгарт.

И така, под ръководството на Бумеранга моите седем весели, убийствено настроени мародери щяха да вземат колите и двата мотоциклета, тихо да проследят движенията на Лотар Бек и Франц Улрих и да чакат да им се обадя. Наблюдението щеше да им свърши малко тактически полезна работа (колкото повече се обучавах, толкова по-добър ставаш) и да ги държи извън бирариите, докато отсъствам.

Да отсъствам? О, да. Както вероятно знаете, председателят има своя собствена сигурна комуникационна система. Разбира се, всички главнокомандващи в системата имат някакви осигурени срещу подслушване системи за комуникация, познати в занаята като ГККОМ. Те им дават възможност да си говорят за политика и клюки, без да ги подслушва Агенцията за национална сигурност или друга някоя, която обича да подслушва лични приказки.

Вижте, знаех, че четиризвездният командващ САЩЕВР (Армия на САЩ в Европа) имаше такава комуникационна система близо до своя офис. Но нямаше как нашият тюлен да стигне до нея, без да се наложи да скача през добре познатите ни обръчи. Не. Трябваше да стигна до ГККОМ, което да мога да ползвам тайно.

А това, приятели, означаваше Лондон. Където Иймън Демона владееше щаба на главнокомандващия армията на САЩ в Европа.

Да, имаше рискове. Иймън не изпитва особена обич към мен (а това е съвсем слабо казано, мамицата му). Отиването в Лондон означаваше и изоставяне — поне за момента — на моя лов за Лотар и Франц, както и онези АБУ, за които бях доста сигурен, че притежават. Това беше все в дебитната страна на списъка със сметките. От кредитната страна обаче — познавах Лондон като обратната страна на косматата си длан и мога да вляза в ГККОМ *sans* никакво вълнение.

Защо, питате. Ами защото Ханс Вебер, старият главен старшина, който всъщност управлява щаба всеки ден, е един от старомодните флотски моряци с черни обувки, които създават моята официална обезопасителна мрежа, която ме е опазила от бесилото на корабната мачта или военния съд повече пъти, отколкото мога да си спомня.

Запознах се с Ханс, когато бях мичман-бекас (така наричат инженерния персонал, за онези от вас, незапознатите с флотскоговора) с жълто около топките на кораба „Джоузеф К. Таусиг“, а той пък — един възлест и досаден пожарникар-моряк. Както съм казвал и преди и ще повторя тук, пожарникарите-моряци и мичманите-бекаси стоят само на една крачка по-високо от мръсно петно на пода.

Днес космите по топките ми посивяват, а онова, другото мръсно петно е старшина — дотолкова можа да стигне. Ханс беше изпратен в Лондон преди повече от пет години и успя да се задържи при трима силно различаващи се адмирали, което означаваше, че върши нещата тихо и способно. Имаше компактен, но луксозен кабинет надолу по коридора от този на главнокомандващия и може да няма квадратните метри на адмиралския офис, но пък е с по-добър изглед към Гроувнър скуеър. Освен това там всъщност е седял генерал Дуайт Д. Айзенхауер, когато е планирал операция „Оверлорд“, или десанта в Нормандия.

И така, с копие на диска с „Вариант Делта“ в джоба, с малка раница на рамо и сърдечно „Да ви го начукам много“ на момчетата си, се хвърлих на задната седалка на БМВ-то на Волф и се отправих към Франкфурт, където щях да взема първия самолет за Лондон. Цялото шибано упражнение не трябваше да отнеме повече от ден-два. След това щях да се върна и да тръгнем заедно на лов.

[1] От популярен израз на охраната на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[2] Пет лайна не давам. ↑

[3] На швабски това е пишка. ↑

[4] Спри! (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Изчезвай (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Спомнете си, че Зелените са по принцип срещу НАТО, за пълно разоръжаване и разпускане на всички армии. Те са също толкова политически коректни и екологосъобразни, колкото и Албърт Гор (*вицепрезидентът на САЩ*), и също толкова неблагонадеждни. ↑

[7] Дребният. ↑

ГЛАВА 15

Изкатерих се нагоре по стълбите на метрото при „Грийн Парк“ скапан, смачкан и съсипан. Очевидно, боговете на пътуванията бяха решили, че си живея прекалено добре, и затова ме бяха качили на самолет от ада. Лесният прескок на локва с „Бритиш Еървейс“ от Франкфурт до летище „Хийтроу“ се превърна в шестчасова камера на ужасите. Изтърколиха ни от терминала и след това прекарахме толкова дълго по рульожките между пистите, та реших, че до Лондон ще караме по земя. След това пилотът (този термин го използвам в доста свободен смисъл) отби и паркира, като остави двигателите да работят на празен ход час и половина, без да си направи труда да ни каже на нас, пътниците, КСМ. След това се върна до терминала, като не ни позволиха да слезем, докато механиците се занимаваха с нещо по колелата още час и петнадесет минути. После дозареди. И тъй като бяхме загубили момента за излитане, трябваше да изчакаме още шестдесет и осем минути, докато накрая вдигнахме колела, вмъквайки се зад един зелен саудитски „Боинг“-747. Направихте ли сметката, приятели? Получават се 233 минути, четири часа без мъничко.

Полетът, когато най-после се стигна до него, продължи още деветдесет минути, последвани от още шестнадесет минути рулиране, последвани от шестнадесетминутна пауза по вина на коридора за слизане, който шибаният наземен екипаж на „Бритиш Еървейс“ не можеше да нагласи към вратата на самолета.

Та от какво се оплаквам, питате вие. Всичко от казаното горе е нормално, ако летите с „Бритиш Еървейс“, казвате. Прави сте. И така, питате пак, защо наричам полета адски?

Адски беше, защото в допълнение към всичко по-горе тоалетната течеше. Да, течеше. Навсякъде в задната част на салона. Споменал ли съм факта, че аз седях на последния ред седалки? До течащия кенеф? До пътеката? В локвата? С брезентовите си гуменки?

Да, знам, че тюлените могат да съществуват в почти всякакви враждебни условия. Но честно казано, предвид факта, че когато се приземихме моите гуменки и чорапи и дебелокожи стъпала бяха много

мокри и донякъде ароматни, бих предпочел да не ме изпитват в подобно обкръжение.

Зашляпах нагоре по „Пикадили“, свих наляво по улица „Албимарл“, поех по „Стафорд“, юрнах се в „Козата“, една от любимите ми кръчми в Лондон, и удавих мъката си в най-добрата бира „Тийкстънс“. Беше празно освен бармана — нов, не ме познаваше, — вездесъщия телевизор, включен както винаги на Си-Ен-Ен, и двама американци. Откъде съм разбрал, че са съгринговци? Първо: по силно доловим начин доказваха, че Великобритания и Съединените щати са, разбира се, две нации, разделени от общ език. Второ: по-ниският и по-слабичкият от двамата носеше голф-тениска с надпис „Яхтклуб в залива Тонкин“ над джоба и рисунка на „Фантом 4“ на гърба. Това значеше, че е бивш пилот от ВМС; свален над Виетнам и измъкнат от залива Тонкин. Трето: другият, с няколко години по-млад и по-тежък, носеше тениска, превъзнасяща качествата на тактическия самолет F-111.

Те се изместиха в горния край на бара, когато влязох, и ме изгледаха мнооого странно. Аз им отвърнах със свирепа гримаса в стил „какво искате бе, мамицата ви“, докато си спомних как миришат краката и чорапите ми. Тогава поръчах по едно за всички, като обясних, че ароматната ми поява е с любезното съдействие на „Бритиш Еървейс“, и предложих да ходя бос, ако това ще помогне.

След пет страхотни бири и добре дошла сесия за източване на гущерите, те бяха установили, че аз съм тюлен, а аз — че мистър Рик (тениската с F-111) и мистър Боб (ветеранът от залива Тонкин) са бивши пилоти на изстребители, които в момента работеха като летци за „Федерал Експрес“. Караха тридневен престой в Англия в очакване на пратка, която утре в полунощ да закарат за Франкфурт. Там щяха да разтоварят и вземат още багаж, който да отиде в Рияд. След това щяха да се върнат в Майн и да вземат голям товар, който пък трябваше да се върне някъде в САЩ. След това щяха да заминат право за главната кантора на „ФедЕкс“ в Мемфис, да си починат пет дни и да започнат дългата обиколка още веднъж.

Не знаех, че мрежата на „ФедЕкс“ е толкова обширна, и им го казах.

— Едната причина — отвърна Рик — е, че вършим много правителствена работа. Прекарваме много неща от Държавния

департамент за посолствата — домакински вещи за служителите в чуждестранните служби, компютри и други неща за департамента. Утре вечер ще местим куп папки на Министерството на отбраната в Рейн-Майн. Пътуването от Франкфурт за САЩ също е за Министерството на отбраната. Някакъв шибан тих полет заедно с охрана от въоръжени одеялоглавци.

Я виж ти. И ако е толкова потайно, попитах, защо, по дяволите, Рик говори за това на човек, с когото току-що се е запознал?

— О, нашата работа не е секретна — отговори Рик. — Просто е потайна. Искам да кажа, че МО ни използва, когато не искат да вкарват някой голям стар зеленикав С-5 или С-141 „Старлифтър“ в цивилно летище в Щатите.

Прав беше за това. Когато ръководех „ТЮЛЕН-Група 6“, бях започнал с един шибаноогромен С-5А. Но нека ви кажа, че отлетиш ли с шибаноогромен С-5А в Анкара, Милано или Ница; Каракас, БА^[1] или Сингапур, привличаш ВНИМАНИЕ. Което не е желателно, ако изпълняваш подривна операция.

И така, преминах на цивилни самолети. Наех три стари реактивни самолета от „Браниф“ — един „Боинг“-747, един „Боинг“-727 и един ДС-9. Това означаваше, че е по-трудно да местя колите натам-насам, но в същото време привличахме малко или никакво внимание, когато долитахме в онези градове с по едно-две мулета във втория, третия и четвъртия свят, в които група като „ТЮЛЕН 6“ бива изпращана.

— Виж, ние сме толкова очебийно цивилни, че като кацнем с големия оранжево-червен самолет, никой не ни обръща внимание, независимо дали сме в Кливланд или Кайро. „А, «ФедЕкс». Е, голяма работа.“ Затова Държавният департамент и МО ни използват, когато не искат да привличат внимание. По дяволите, мога да ти разкажа такива неща... — Сепна се и се засмя. — Но няма да го направя.

Рик пресуши своята бира, поръча по едно за всички, сложи една десетачка на тезгяха и се намръщи, когато не получи много ресто.

— По дяволите, ако искаш да идеш някъде и да не привлечеш никакво внимание, трябва просто да се качиш с нас. Идваме, митниците ни хвърлят по един поглед и това е. Откакто се създаде Европейският съюз, никой не ни гледа и паспортите.

— Вие от „Хийтроу“ ли летите?

— Не — отговори Рик. — От Кеймбридж.

— Лейкънхет? Милдънхол?

Това бяха две смесени англо-американски бази, които бях използвал няколко пъти. И двете се намираха на няколко мили североизточно от Кеймбридж. Но тъй като Студената война завърши преди повече от десетилетие, те бяха затворени от две години.

— Лейкънхет — проточи Рик. — Закриха я през деветдесет и шеста. Много жалко — страхотна беше. На два пъти са ме пращали там като боен пилот. И сега ми е кеф, като отида. А пък и Кеймбридж ми харесва. — Погледна печално към жалкото ресто от своята банкнота. — Там бирата е много по-евтина отгук. А стаите в хотела са на около една пета от цената.

— Като стана дума за това — обади се Боб, — по-добре да си допиваме. Във „ФедЕкс“ трябва да се обаждаме на всеки дванадесет часа и ние се придържаме сериозно към това.

Пресуши бирата си.

— Освен това трябва да хващаме и влак, за да се приберем за вечеря. — Вдигна пазарската чанта от „Маркс и Спенсър“, която седеше пред краката му. — Даже нямаше да си правим труд да идваме дотук, но жена ми наистина харесва тениските от „Маркс и Спенсър“, а и след две седмици има рожден ден.

Махнах им, докато навличаха саката си и излизаха в следобедния хлад.

— Леко кацане, момчета.

— И попътен вятър за теб — извика Боб. — Ще се видим може би.

Може би. Но навярно не. Време беше да се залавям за работа. Взех трио десетпенсови монети, бавно се разходих до телефона и набрах номера на Ханс.

Веднъж *дрън-дрън*. Два пъти *дрън-дрън*. После:

— Главен старшина Вебер — изръмжа спокойно гласът.

— Да ти го начукам, слаботелесен куродъх бекас, дето си по-долу от китово лайно.

Пауза. След това:

— Или адмиралът изведнъж е развил гадно до повръщане чувство за хумор, или това е Гнилия Ричард, гадняр такъв, и разбира се, да ти го начукам много. — В гласа му се долавяше радост. —

Отдавна не сме се чували, тъп хуеглавецо. Идваш насам и търсиш къде да отседнеш ли? Ако е така, имам една кофа за боклук в двора и можеш да я ползваш.

Както винаги, Ханс се отнасяше към мен със заслужено уважение.

— Вече съм на обекта, Ханси.

— Къде?

— Току-що пристигнах в любимото ни място за водопой.

— Ясно.

Ханс ми беше показал това място преди години. Намираше се достатъчно далеч от посолството и от щаба, за да не могат служителите от двете служби да идват тук. Ние следователно едва ли щяхме да срещнем някой познат, докато пием в „Козата“. Ханс каза:

— Трябва ми половин час.

Спуснах още две отлични чаши бира „Тийкстън“, докато Ханс дойде. Посивял беше още отстрани на плоската си глава, но си беше все същият едър, кокалест швабски нюйоркчанин с месести длани, когото насилвах да издържи заедно с мен на „Таусиг“.

Той извади евтината пура измежду зъбите си, сложи я в един пепелник, хвана ме през кръста и затанцува валс, като ме вдигна на десет сантиметра от палубата. Много по-стар е от мен, от години не е правил физически упражнения, освен да вдига чаша бира. Но пак си е силно копеле.

Скупчихме се на една масичка до прозореца, където можехме да говорим необезпокоени и неподслушвани. Обясних какво ми трябва. Лицето на Ханс се сви в объркана гримаса.

— Какъв е проблемът, Ханси?

— Нещата се промениха, откакто идва тук за последно, Дики. Главнокомандващият е истински стиснат задник. По-лошо, домъкна сума ти нови началници, които осират всичко. Сега имаме осем еднозвездни адмирали — осем! Плюс дванадесет полковници, шестнадесет подполковници, тридесет майори, Бог знае колко лейтенанти-сукалчета на пишки, и старшини и мичмани. И нито един от тях си няма друга работа, освен да досажда на хора като мен, затова никаква работа не се върши, мамицата му.

Приятели, нека направим тук достатъчна пауза, за да ви дам някои интересни статистически данни.

Факт: Денят, в който генерал Дъглас Макартър подписа споразумението за капитулация на Япония на палубата на кораба „Мисури“ през 1945 г., Военноморските сили са имали един адмирал за всеки 13 кораба. Днес, когато няма световна война и Съветската мечка не ръмжи и не обикаля наоколо, ВМС имат по един адмирал на всеки 1,6 кораба — *увеличение от 80%*.

Факт: Когато морската пехота щурмува планината Сурибачи в Иво Джима през 1945 г., Заблудените деца на Чичо Сам са имали по един генерал за всеки 5802 морски пехотинци. Сега пехотата има по един генерал на всеки 2190 морски пехотинци — повече от два пъти. Мога да продължа, преминавайки през всички униформени служби, но смятам, че схващате за какво става дума.

Както и да е, един неприятен резултат от тази неконтролирана инфлация на старшите офицери е, че днешните военни се управляват от бюрократи, а не от воини. Защо? Защото по-голямата част от този нов легион от висши офицери няма нищо общо с чупенето на неща и убиването на хора, което, знаете, е единствената причина да има действаща армия.

Вместо това, сегашният раздут състав на висшите офицери се състои предимно от неебаващи се апаратчици: специалисти за връзки с обществеността, тъпанари-доставчици, експерти по финансов мениджмънт и (по-важното) — невоенни. Иймън Демона е първокласен пример. Дипломата му от Вашингтонския университет е по икономика. Докторатът му е в областта на системния анализ. Не се е качвал на шибан кораб от двадесет години. И знаете ли какво? Той се заобикаля с офицери, създадени по негов образ и подобие, защото Воините го притесняват. В края на краищата Воините може да убият някого.

Съединените щати не се нуждаят от еднозвезден адмирал тук. Трябва им само един Воин-главнокомандващ, който желае да води отпред. Но не така ставаха нещата в наши дни и по лицето на Ханси се виждаше, че това никак не му харесва.

Всичко това стоеше в дебитната част. В кредитната част обаче наличието на такава раздута бюрокрация означаваше, че ръката ляво на борд рядко знаеше какво е замислила ръката дясно на борд. А присъствието на не-Воини в командването означаваше също, че практически всички те караха осемчасова смяна и се махаха в мига, в

който стрелката на часовника застане на 17:00. Натъпкваха се в станцията на метрото „Ватерло“, откъдето да си хванат влакове за Уокинг, Фарнъм Доркинг или Алдершот, или стотиците други крайградски спални общности около Лондон, в които живее нашият военен персонал. Приберяха ли се вкъщи, щяха да обработват градините си или да си играят с портфейлите с акции.

И така, според Ханс, ако просто изчакахме всички да си идат у дома, той ще може да ме вмъкне през задната врата, нагоре по стълбите (в стълбищните шахти няма видеокамери) и в адмиралската комуникационна стая, без да привличаме ненужно внимание. Той щеше да стои на стража отвън, докато аз се свържа по телефона с генерал Крокър, а после ще ме изпрати по стълбите през аварийната врата, откъдето да изляза на Норт Одли стрийт, и никой нищо нямаше да разбере.

Изглеждаше достатъчно просто, за да има шансове за успех. И така, просто трябваше да изчакам, докато нещата се успокоят. Проверих часовника си. Голямата стрелка стоеше на 10, а малката — на 4. Това означаваше, че ми остава малко повече от час чакане.

Ханс си взе пурата и тръгна обратно към офиса. Щеше да се обади до „Козата“, когато е чисто. Отпих глътка бира и поръчах чиния наденички с картофено пюре, като наблюдавах от сигурното си място в ъгъла първия елемент от редовните вечерни посетители. Знаех, че няма да чакам дълго, но предвид умственото ми състояние (искаше ми се още СЕГА да ида на бой), всякакво чакане беше неприемливо.

20:00.

— Има ли в заведението Хърман Снърд?

Изстъргах последното петно сос от третата си порция наденици и картофено пюре и погледнах към бармана, който махаше телефонна слушалка към тълпата.

— Аз съм...

Изправих се и се промъкнах през четворния слой хора пред бара, протегнах ръка и взех слушалката.

— Снърд слуша.

— Извинявай, Дики — чух гласа на Ханс над шумотевницата. — Тази вечер всички решиха да работят до късно. Можеш ли да

задържиш още час и половина?

Мистър Мърфи наистина много ме харесва. Защо ли? Ами защото винаги виси с мен, мамицата му.

— Имам ли избор?

— Не.

— Окей, Ханси. — Погледнах големия часовник над бара. — Ще се видим в десет. Къде?

— Помниш ли алеята на север от главния вход.

— Да.

— Ще те чакам там. Но направи ми услуга: излез откъм пряката от Оксфорд стрийт, вместо от Гроувнър скуеър. Охраната скоро постави нова камера над входа. Разбира се, тя хваща колите само от площада. — Замълча. След това продължи презрително: — Защото решиха, че терористите никога няма да се движат в обратна посока.

— Добре.

Такъв си е Ханс — винаги мисли. Такива са и специалистите по сигурността на ВМС — винаги задници. Подадох слушалката на бармана, върнах се на масата, допих остатъка от бирата, взех си якето и си пробих път през тълпата към бара, за да си платя сметката. Барът беше прекалено задимен, горещ и претъпкан за вкуса ми. Реших да се поразходя бавно из Грийн Парк, да ида до Рийджънт стрийт и оттам да се спусна по Оксфорд стрийт до Норт Одли. Дълъг път до Щаба, но след три чинии с наденици и картофено пюре със сигурност можех да се възползвам от това упражнение.

Само че като подавах банкнотата от петдесет лири, нещо на телевизионния екран привлече вниманието ми. Карта на Германия с голяма стрелка, сочеща западно от Бон. Не чувах нищо, но гледах как на екрана се появи нова картина — място на катастрофа в гъсто залесена гора, което снимаха отгоре. Голям хеликоптер беше паднал. Виждаха се парчета от голямата перка в местата, където е срязала дърветата и се е забила в каменистата почва. Тялото на големия тъмен хеликоптер се беше забило силно, падайки на едната си страна. Проклетата машина още димеше: показаха кадри със спасителните работници, които пръскаха с химикали резервоарите в задната част на димящия корпус.

Привлякох вниманието на бармана:

— Хей, можеш ли да засилиш малко говора?

Той бръкна отвътре на бара, взе в ръка едно дистанционно и натисна бутона за усилване на звука, но без резултат. Опитва отново, а след това вдигна рамене към мен.

— Съжалявам, приятел.

Точно тогава на екрана се появи лицето на Фред. Стара снимка, най-малко отпреди десет години, направена през годините, когато беше полковник и водеше любимата си бригада парашутисти. На четвъртитото му лице имаше дръзка полуусмивка. Носеше баретата си добре сгъната под пагона на рамото, блузата беше разкопчана на яката и показваше горната част на косматите му гърди, а ръкавите, както винаги навити високо, за да покажат бицепсите.

Спомнях си горе-долу времето на тази снимка. Тогава ръководех „Червената клетка“. Уредил бях едно тридневно прехосване на държавни пари из Западна Германия по време на едно европейско ПУ^[2], и двамата с Фред провеждахме съвместно учение в една германска военновъздушна база при Хамбург, като парашутистите на Фред играеха контратерористи, а моите момчета поемаха ролята на тангата.

И докато ги правехме на кайма, което бойците на Фред никак не харесаха (доказателствата се проявиха в поредицата груби схватки след работа в бирарията), Фред не се обиди ни най-малко. Знаеше защо бях направил каквото трябва.

— Ричард — беше ми казал, — точно сега се чувстват доста зле и мразят всичко това. Но аз, аз съм доволен. Добре е, защото ще се поучат от грешките си. Според мен така се постига истински напредък. Човек не може, не бива, винаги да се учи от положителен опит; от победи. Понякога е много по-добре при обучението да се учим от отрицателния опит. Защото макар и неприятен урок, хората ми ще се поучат от грешките си и после няма да ги повтарят, когато правим това в реалния свят срещу истински терористи.

Сега, застанал в шибания претъпкан бар с парливата миризма на цигарен дим, примесена с тази на стара бира, ми се повдигна. Искях да разбера какво, мамицата му, е станало с Фред и кой го е направил. Знаех във Воинската си душа, че това не е случайност. Твърде голямо съвпадение щеше да бъде. А всички знаем, че в неговата работа — и в моята — случайности стават рядко, ако изобщо ги има.

И точно тогава, внезапно, с онзи ярък блясък на проумяването, което те удря като шибан удар отдолу, разбрах кой го е сторил. И в тази ужасна полусекунда проклето решението си да дойда тук. Нарушил бях едно от най-важните основни правила на контратероризма: **първо се заеми с пряката заплаха**.

Дошъл бях в Лондон, а трябваше да ловувам из Германия. И Фред беше загинал заради погрешната ми преценка. Губил съм малко хора през кариерата си. И всеки човек, убит по време на моето дежурство, ми е причинявал неопишуема болка. Но съм използвал тази болка и мъка като начин да насоча яда си и да изостря гнева си. Убий приятеля ми от корабите и аз ще убия теб.

Ето, сгреших в преценката си — и Фред загина. Нямах да повторя същата грешка.

Отправих се към телефона, пуснах монета от десет пенса в отвора и набрах номера на Ханси. Искях да ида на Норт Одли стрийт веднага и не ми пукаше колко първокласни рубиненочервени и инспектирани от правителството еднозвездни небаващи се сфинктери знаеха, че съм там. Тревожеха ме по-важни неща.

[1] Буенос Айрес, за непосветените сред вас. ↑

[2] Полево учение. ↑

ABSCHNITT DREI

ГЛАВА 16

Колосаният капитан, който обслужваше радиостаята на щаба на главнокомандващия американските войски в Европа изскочи иззад бюрото си, а страниците на неговия „Лондон Таймс“ се разсипаха, докато той опитваше да се изправи на крака. Видях, че четеше съдебната хроника — съвсем воинска материя. Скочи наляво от стола си, застана на вратата и блокира пътя ми.

— Извинете... сър — полуизскимтя той, без да е съвсем сигурен, че знае как да се обърне към мен, но предполагайки по брадата и плитката ми, че може да го стори саркастично, без последствия за себе си, — но не мога да ви пусна без писмена заповед от главнокомандващия.

Не бях в настроение да споря. Стиснах го с ръка, вдигнах го тридесет сантиметра от пода, отместих го встрани, поставих го на пода, без да пускам ризата му, и отворих вратата.

— Млади мистър Причард — казах, като прочетох името му над десния джоб на ризата, — трябва да говоря с шибания председател по шибана секретна линия. Трябва да го направя сега. И ако ми се пречкаш, ще те убия, мамицата ти.

Разбра, че говоря сериозно, защото го виждаше в лицето ми. И в този момент забелязах, че извърта очи към телефона. Щеше да повика проклетите морски пехотинци. И така, вместо да го пусна, го нокаутирах, бедното копеле, с два бързи удара, хванах го под мишниците, докато се свличаше, свих рамене към Ханси и повлякох припадналия млад офицер в светинята на щаба, като затворих вратата зад себе си.

Вдигнах слушалката на големия осигурен срещу подслушване телефон, един от трите надеждни такива на конзолата, и набрах частния номер на председателя. Той извъня два пъти, след което отговори един неутрален глас:

— Девет, шест, две, две.

Това е главен сержант Макуилямс, тихоговорещият разузнавател, който ръководеше комуникационната стая на председателя. Казах му

кой се обажда и че е съществено необходимо да говоря с председателя Крокър възможно най-бързо.

— Той е на среща, полковник.

— Прекъснете го, сержант. Въпросът е с код „злато“^[1].

Не долових никакво колебание.

— Ще го доведе, полковник. Моля, изчакайте.

Изминаха около три минути. През което време капитан Причард се съвзе, претърколи се, повърна и се срути в купчина. Това беше добра новина — не исках да го удрям пак.

— Крокър.

Разбрах по гласа, че генералът е в команден режим и отгоре на всичко е страшно ядосан.

Затова не губих време. Обясних къде съм, дадох му бърз доклад за онова, което с Фред открихме в главната квартира на „Бек Индустри“ в Дюселдорф. След това му казах за падането на хеликоптера — и за факта, че Фред вероятно го няма вече. Казах, че ще тръгна обратно за Германия, за да убия Лотар Бек.

Дочух рязко поемане на дъх. Но причината за това не беше свързана изобщо с Фред или Лотар Бек.

— Значи си бил в Дюселдорф.

— Тъй вярно, сър.

— Мама му стара. Ужас. По дяволите, Дик...

Председателят рядко използва този вид език. За разлика от мен той взема на сериозно „джентълменската“ част на това да си офицер и джентълмен.

— Какъв е проблемът, генерале.

— Преди осем часа немците са подали демарш^[2] в посолството. Обявили са те за персона нон грата.

Заплашват да прекратят някои много важни преговори, ако не те приберем.

— Германците?

— Е, Министерството на отбраната е поискало и Министерството на външните работи се е съгласило.

Знаех, че зад тази работа стои Лотар Бек.

— Генерале...

— Да, Дик?

Долових нетърпение в гласа му.

— Дали демаршът е подаден от някой на име Рихтер? Маркус Рихтер? Мисля, че е някакъв заместник-подминистър или нещо в отбраната.

Настъпи продължителна пауза. След това гласът пак се обади, но без прокурорската нотка:

— Той е подписал първоначалното възражение. Обясни, Дик.

Изложих каквото знаех за Лотар Бек и неговата мрежа от негодни правителствени служители. Разказах му за заловената информация от Агенцията за националната сигурност за контактите между Бек и различни германски ултранационалисти — същите, които надзъртаха в задния двор на Джон Сътър.

— Никой не ми е казал това — изръмжа председателят. — За кого мислят, че работят, дяволите да ги вземат?

Добър въпрос, но не можех аз да отговоря.

Вместо това му разказах за теорията на ЦРУ, че „Бек Индустри“ продава оборудване с двойно предназначение на държави, подкрепящи тероризма. Резюмирах паметната записка на ФБР, която нашият посланик беше спрял. Разказах му какво старият ми приятел Уинк е открил за дългото и прикрито посещение на Маркус Рихтер в руското Министерство на външните работи. Накрая му описах снимката на Лотар Бек, Улрих и принц Халед. И му казах, че двамата с Фред смятаме, че Лотар притежава поне едно от нашите АВУ, а съвсем вероятно и повече.

Мълча известно време, след като завърших монолога си. След това каза:

— Може би се налага да пипаме тихо. Но въпросът трябва да се реши.

— Съгласен съм, генерале.

— Ще се обадя на Джон Сътър — каза председателят. — Ще го оставя да оправя нещата от Щутгарт.

Дотук добре, но според мен имаше голяма мрежа швабски терористи за прибиране, а това не е задача на американската армия. Германците трябва да почистят собствената си къща и така казах на председателя.

— Все още имам няколко приятели в германската армия — отговори. — Мога да реша проблема, и то тихо и ефективно.

Значи мрежите от танга ще бъдат оправени от швабите. Добра вест. Но аз пак оставах навън в студа. Трябваше да се върна в Дойчланд и да се разправа с Лотар и Франц. Бяха убили приятеля ми от корабите — и трябваше да си платят за това.

Председателят обмисли думите ми.

— Смятам, че мога да задържа нещата още малко. Особено ако никой не успее да те намери. — Настъпи нова пауза. — Знае ли някой къде си?

— Само един човек и може да му се има доверие — отговорих, като погледнах към Ханс. След това насочих поглед надолу към палубата, където капитан Причард още веднъж се свестяваше. Ау! Ставаха двама. Коего и казах на председателя.

— Веднага ми го дай на телефона — нареди председателят Крокър.

Към 02:00 двамата с Ханси откопирахме диска с „Вариант Делта“, аз бях записал мислите си на хартия и запечатахме всичко красиво и както трябва. Сега трябваше само да се вмъкна обратно в Германия, без да предизвиквам вълнение. Планът ми беше прост: вземам първия канален влак до Париж, след това се мятам на експреса за Франкфурт. Хубавото на Европейската общност е, че проверят ли ти паспорта, можеш да пресичаш границите както си поискаш. Затова персона грата или нон грата, щях да стигна при момчетата и да поставим Лотар Бек в списъка на застрашените биологични видове. Искях гърбятят куродъх кучи син да стане изчезнал вид.

Обадих се, за да направя резервация на експреса, и ми отговориха, че влаковете не се движат. Във Франция имало стачка на транспортните работници.

И колко време ще продължи тази стачка?

Отговорът беше, че не знаем и моля, да потърся друг транспорт.

Докато ме НМ^[3], Ханс уреждаше да изпрати моя пакет неща право в Дом „Шест“, или жилището на председателя във Форт Майер, за да не се налага да преминава през лабиринтната вътрешна куриерска система на Пентагона, или пък с дипломатическата чанта на Държавния департамент, които са известно несигурни начини да пращаш важни материали^[4].

Как щеше да направи това?

— „ФедЕкс“ — обясни Ханс. — Прави нещата просто, глупако.

Възхитих се на старшинската му изобретателност и повторих заклинанието му, докато гледах една карта на Европа и си играех като с пишка с един молив, в опит да измисля алтернативен път за Франкфурт.

Понякога, приятели, в главата си имам оня боб, от който се пърди. В тези случаи ми е необходим някой старшина, за да ме върне в нормално положение.

— Прави нещата просто, глупако — повторих.

— А? — Сега Ханси остана объркан.

— Можеш ли да намериш кола веднага?

— Да. Имам ключовете за ягуара на главнокомандващия. Паркиран е в хотел „Мариът“.

Лондонският „Мариът“ и постоянно работещият му гараж са разположени точно зад сградата на командването на американските сили в Европа.

— Тогава ме закарай до Кеймбридж. Трябва да стигна до Лейкънхет преди пет часа.

04:55. От Лондон до Кеймбридж разстоянието е малко над шестдесет мили по шосе М11. Около десет мили южно от града свихме по А11, стар път край старото летище за специални операции в Милдънхол. Отбихме при Ерисуел и Ханси свърна по старата главна улица, която пресичаше малкото градче Хъндли до главния портал на старото летище.

Нещата определено се бяха променили. Бодливата тел още си беше на мястото. Но хангарите, укривали самолети F-111 и бомбардировачи B-1, а също и складовете за оръжия, в които се намираха ракетите „Томахоук“ с ядрени глави и тактически ядрени бомби, бяха изчезнали — нямаше ги. На тяхно място стояха два огромни хангара, построени за „Боинг“-747, DC-10 или „Еърбус“-300.

А на пистата, окъпани в топлата оранжева светлина на лампите, стояха три DC-10 на „ФедЕкс“ с включени сигнални светлини и с пускови агрегати, закачени към носовете. Надолу един голям кафяв товарен „Боинг“-747 ми подсказа, че американските пощенски служби също ползват летището. Ханс показа картата си на портала и полицаят

под наем плъзна вратата от телена мрежа, ние влязохме вътре и се насочихме към ниската сграда с надпис „Операции“.

Изскочих от колата и дотичах в тръс до вратата, дръпнах я, влязох вътре и тръгнах към бюрото на оператора. Един човек в риза с къси ръкави сложи цигарата в пепелника и ме изгледа.

— С какво мога да ви помогна?

— Търся двама пилоти от „ФедЕкс“ — Рик и Боб.

Провери екрана на компютъра пред себе си.

— Това е самолет 214, тежкотоварен. Надясно като излезете през вратата, право напред и стигате до най-десния самолет.

— Благодаря...

Гуменките ми изпищяха по пода и се спуснах към вратата.

05:05. Хванах Рик по време на обиколката за проверка. Тази сутрин не носеше тениска с F-111. Много делови беше: синя униформа, бяла риза, тясна черна вратовръзка, обувки с връзки и изражение на истинска изненада, като видя да изскачам от ягуара на Ханси.

— Хей, Рик...

Изгледа ме от горе до долу, после изгледа и Ханс, като спря погледа си върху нашивките и звездите.

Рик каза точно каквото мислеше:

— Съвсем не очаквах да те видя тук.

Аз също не бях очаквал да се срещнем и му го казах.

— Е, какво те води в Кеймбридж толкова рано? — запита Рик. По лицето му разбрах, че вече знае за какво става дума.

Затова не го разочаровах. Поднесох му онова, което в занаята се нарича свиреп свободен от лайнарщини отговор. Което означаваше, че трябваше да се върна при своите хора; че швабите са ме направили персона нон грата и че съм оставил някои много важни, но незавършени дела, с които трябва да се захвана през идните няколко дни — дела, свързани с националната сигурност. Не се разпрострях върху темата, но и не се правих на скромен. В края на краищата исках от човек, когото почти не познавам, да заложи работата си на карта заради мен.

— Трябва да говоря с Боб — отговори Рик. — Той е старшият на самолета.

— Боб чу достатъчно — дочух глас зад себе си. Другият пилот се показва иззад предната стойка на самолета. — Що се отнася до мен, не искам да знам нищо.

Да ми го натаковат. Майната му на Дики.

И в този момент ме изненада:

— Затова, качвай се, скрий се някъде назад и не слизай, докато не ти се обади някой от нас. Не ми се иска да разяснявам на никого тази малка операция.

Изгледах двамата пилоти на „ФедЕкс“ и поклатих глава.

— Не знам какво да кажа освен „благодаря“.

— Хей, ако някога дойдеш в Мемфис, ти ще платиш вечерята, приятел — каза Рик.

— Майната ѝ на вечерята. Аз ще му го навра със сметката за бара — обади се Боб с голяма усмивка в тъмните си очи. Посочи предната стълба на самолета. — Хайде, качвай се и се настанявай като у дома си.

Погледна часовника си и посочи с пръст Рик.

— Трябва да сме във въздуха след седемнадесет минути, а този задник не е проверил още нищо.

07:15. Вероятно би ви харесало повече, ако хер Мърфи беше създал адска бъркотия в обратния полет до Швабландия и ми бе предизвикал безкрайни проблеми. Знаем, че редакторът би харесал това. Но тъй като тук става дума за реалния свят, приятели, а не за холивудските лайна, нека ви кажа, че пътуването мина гладко и никой не ми обърна ни най-малко шибано внимание в Рейн-Майн. Изчаках да разтоварят самолета, Рик се разходи към кърмата и ми показва вдигнат палец. Взех си нещата и слязох по стълбата на колела, пресякох асфалта към американската военновъздушна база, махнах военната си карта към немския полицаи под наем на портала и излязох на силното тевтонско слънце, свободен като птичка. Сега единствено трябваше да открия монетен телефон, да намеря момчетата и да ида на лов.

В който момент се праснах по челото толкова силно, че чак изохках, тръгнах с маршова стъпка назад и леви-десни, леви-десни, отидох до ниската сграда от червени тухли, в която се помещаваше

разузнавателният персонал. С удоволствие открих, че сержант М. Уолш държеше бюрото под чехъл.

Тя вдигна поглед към мен и се усмихна.

— Полковник Марчинко. Радвам се да ви видя отново.

— И аз също, сержант — отговорих. — Необходимо е да заема за малко телефона ви. Може ли?

Тя вдигна слушалката до преградата между мен и бюрото.

— Наберете девет за външна линия, а после кода на града.

Бумеранга отговори на второто позвъняване:

— Здравсти, шефе.

— Как позна, че съм аз?

— Защото почти никой друг няма този номер. Чакай секунда. — Дочух шум и приглушено „Тихо бе, задници, говоря с шкипера“, и после гласът му се върна на линията. — Извинявай, шефе.

— Къде сте?

— Не е сигурно. По-добре да не казвам — отговори рязко.

Можеше и да се обидя от този отговор. Но не го направих. В края на краищата имаше право. Склонен съм да забравям такива неща, когато съм в режим „Война“.

— Ясно. Как са момчетата?

— Добре сме. Чакаме те.

Много кратък беше станал.

— Чудесно. Елате и ме вземете тогава.

— Ще изпратя някого.

Както желае. Господи, сякаш не беше на себе си.

— Бумеранг... Има ли нещо, което трябва да ми кажеш?

— Не. — Още тишина, докато сложи ръка на телефона. След това: — Къде е явката?

Сериозно бях обмислил въпроса. Исках някое близко място, но определено не желаех някой да се покаже на входа на Рейн-Майн. Създаваха се прекалено много възможности за мистър Мърфи. Усетих, че сержант М. Уолш ме гледа, и разбрах, че каквото правя, трябва да го правя бързо.

— Помниш ли къде срещнахме онзи подполковник малко след пристигането си? Подполковник Смит?

Почти чувах как зъбните колела стържат в сърфисткия му мозък. След това:

— Ясно, шефе.

— Добре. Вземете ме оттам. Половин час.

— Не, шефе. Не може.

Хей, майната му на неможенето, което и казах на Бумеранга на СНЕ^[5]. Нямах търпение. Нажежен до бяло от огън. Исках отмъщение, и то незабавно.

— Да ти го начукам и аз, шефе — избухна той. — Точно сега трябва да се справя с някои важни тактически неща. Ще дойдем да те вземем след три и половина часа — в единадесет и двадесет и пет.

Не харесах това, което чух, и реших, че когато се срещна с екипа, Бумеранга ще получи неподправено свирепо коригиране на отношението.

— Ти решаващ, Бумеранг. Ти си този, който ще трябва да измине шибания път. — О, не бях щастлив. — Кого ще изпратиш?

— Ще разбереш, като го видиш.

Телефонът замълча в ръката ми. КСМ? Това не беше човекът, когото познавах и на когото вярвах.

Трябвах ми няколко минути, за да се успокоя, но тогава разбрах, че три часа нямаше да значи много в дългосрочен план. Освен това, когато работиш във враждебно обкръжение, трябва да спазваш многобройни тактически правила, а аз правех точно това.

И така, използвах същия анонимен, смрадлив дизелов минибус, на който се бях возил през първия ден в Германия, и бавно се понесох през Флорсхайм и Вейлбах, и Бийбах, и Ербенхайм, и Висбаден и пресякох Рейн при Шиерщайн, и накрая казах *auf Wiedersehen*^[6] на шофьора при „Рейн щрасе“, южно от хотел „Хилтън“ и северно от концертната зала „Рейнхале“.

Оттам взех един трамвай и се возих до Хауптбанхоф, скочих и си проправих път по „Бингер щрасе“ до „Мюнстер плац“, отново пресякох на червено и тръгнах да скитам надолу по „Шилер щрасе“. Там спрях, за да се възхитя на черквата „Св. Емерен“, която беше точно в подножието на хълма.

Знаете не по-зле от мен, че не разглеждах забележителностите. Правех онова, което в занаята наричат МОП, или Маршрут за Откриване на Преследване. МОП представляват дълги, виещи се разходки, по време на които изпълнявате определени трикове от занаята, тайни, които нямам намерение да разкривам сега, които ви позволяват да разберете дали ви преследват или не.

И така, през следващите петдесет и пет минути си играх на турист. Зяпах витрините. Преглеждах книжарниците. Лавирах из пазара Хьофтен с натъпкани един до друг фермери зад сергии, разположен на големия площад „Дом“. И тогава, сигурен, че никой не души по следите ми, се върнах обратно край катедралата, пробих си път нагоре по „Гребенщрасе“ и до малкия плац, към който гледаше „*Alt Deutsche Weinstube*“.

Миниплощадът грееше от яркото слънце, но не видях никой познат. Проверих големия си часовник за малкопишковци. Единадесет и осемнадесет минути. Подранил бях със седем минути. И затова се оттеглих в ирландската кръчма нагоре по тясната улица от винарната, поръчах бира „Мърфи“, намерих стол навън на слънце и започнах да сърбам.

Не бях изпил и половината, когато едно дълго, познато на вид каменносиво БМВ 7000 с тъмни стъкла влезе в площада. Прозорецът на шофьора се спусна. Волф скинарът, който беше шофьор на Фред, вдигна очилата си за стрелба и като сви очи, заоглежда площада, докато ме видя.

— *Kommen Sie hier, Herr Dickie*^[7] — прочетох по устните му, докато ме канеше с глава. Волф се загуби зад очилата си и стъклото се вдигна с жужене.

Нащрек за неочаквани неща, аз оставих бирата и се спуснах бързо към колата. Чух електрическите ключалки да щракат, бързо отворих задната врата, вмъкнах се вътре и я затръшнах.

Brigadegeneral^[8] Фред Колер, скръстил мускулестите си ръце, ме изгледа.

— *Willkommen auf Deutschland, Richard*^[9] — каза с весело изражение на швабското си лице в отговор на очевидната ми изненада.

[1] На езика на Съвместното командване код „злато“ означава ултраспешно. ↑

[2] Това е официален дипломатически протест, подаден от министерството на външните работи на една страна до министерството на външните работи на друга страна. ↑

[3] Начукваха много. ↑

[4] О, те са надеждни за чуждестранните правителства. Но често пъти има вътрешни шпиони, които обичат да надзъртат в нещата, които се изпращат от едно бюро на друго. Краен резултат: защо да рискувам? ↑

[5] Свирепо несдържан език. ↑

[6] Довиждане (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Елате тук, господин Дики (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Генерал-майор (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Добре дошъл в Германия, Ричард (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Какво става, мамицата му, Фред?

— То е *kompliziert*... — Той започна да търси правилната дума.

— Комплицирано е, Ричард.

— Майната му на комплицираното. Помислих, че си мъртъв, швабски заднико.

Толкова облекчен се почувствах, че не знаех дали да прегърна майкоосквернителя, или да го прасна така, че да се свести чак идната седмица.

Той поклати глава, когато голямата кола направи тройно изпреварване и се запромъква през трафика към реката.

— Да. И Лотар Бек мисли така. Кучи син.

— Но хеликоптерът... — Толкова объркан бях, че чак се разтреперих.

— Неприятен инцидент, повярвай ми. Загубих екипаж от осем души и шестима от стрелците си. — Лицето му беше студено като стомана. — Добрали са се до някого в KSK. На борда е имало „Семтекс“. Бомба.

— Посрани Боже!

— Унд така — продължи Фред, — реших, че е най-добре те да мислят, че са ме убили.

— Те?

— Бек. Бек е.

— Но как...

— Предполагам, забелязал си как изолирах групата — каза Фред. Кимнах.

— Не така предпочитам да работя, но предвид настоящата мисия е необходимо. Неотдавна — продължи — на мое внимание донесена възможността от проникване.

— Къртици?

— *Ja*. Къртици. Или по-лошо. *Verräter* — предатели. Затова от известно време променям полетите. Например планиран е дълъг полет унд в последната минута става кратък. Или пък сменям хеликоптерите.

Или пътувам с кола. Така стана и тук. Имаме отдавна планирано обучение в ХанOVER. Сценарий с *counterterroristen* в банка. На хеликоптерната площадка променям решението си. Вместо „Пейв Лоу“, решавам да използвам онзи хеликоптер, с който летяхме с теб до „Бек Индустри“. Но той няма гориво. Унд така другите тръгват без мен. Но аз съм още в списъка, *ja?* И над *Nutscheiderwald* — ръцете му се вдигнаха рязко нагоре — експлодира. Пада. Бум-бум — *und alles kaput*.

Фред сви рамене с вдигнати нагоре длани.

— Унд така аз построявам тази сегашна... шарада, *ja?*

— Ами Берлин?

На лицето на Фред се появи грозна гримаса.

— Оставих Берлин да мисли каквото си иска — рязко отговори.

— Не знам вече кой ми е приятел в Берлин.

— А поделението?

Сякаш изведнъж по лицето му премина черен облак.

— Хората ми също. Мислят, че съм загинал. Освен тримата, които са с мен в малък хеликоптер. Волф тук, Макс пилота и Вернер, втория пилот.

Изглежда ме като човек, който току-що е загубил всичко. Кое то всъщност беше и станало.

— Това беше нагласено вътре в моята група, Ричард. Моята собствена група!

Нищо не можех да му кажа. Тази мисъл беше невъобразима за мен. Цялата ми кариера е изградена върху една неоторима основа: моята лоялност към моите хора и тяхната към мен. Абсолютна. Пълна. Чиста. Неквалифицирана. Безусловна. Категорична. Мисълта, че някой от тях би ме предал някога, беше чужда на всичко, което бях, съм или ще бъда.

Фред е направен от същия материал като мен. И така, не мога да проумея психологическата дълбочина, до която е паднал внезапно. Погледнах го. Остарял беше за един ден и половина от последната ни среща. Бръчките по лицето му бяха по-дълбоки. Очите му бяха потънали в черепа. В косата му, изглежда, имаше повече сиво.

Скръсти големите си ръце и се загледа право напред.

— Аз съм, как го казвате, на края на свой ум, Ричард. Ние кацаме малък хеликоптер и го крием. Аз изпращам Волф за кола — половин

ден му трябва, но се връща с нея. И докато чакам, карам Макс да телефонира на твой Бумеранг. Той носи телефона, който аз дал, затова знаем как да го намеря, но не искам аз да говоря, защото не съм сигурен, че Бек и хората му не са проникнали в моите комуникации.

Уместно. Това обясняваше и защо Бумеранга беше толкова неприказлив.

Фред отпусна, но после пак скръсти ръце.

— Унд така, ние се срещаме късно снощи и чакаме да се обадиш.

— И сега?

Изглежда ме с равен поглед.

— Унд сега аз съм с *теб fur die Daur des Krieges* — до края на войната. Ти ми каза, преди да заминеш за Лондон, че ще идеш на лов. Значи Волф, Макс, Вернер и аз сме с теб.

Обърна се и се загледа право напред, докато Волф маневрираше през натовареното движение на Майнц, на север по претъпканото двойно шосе по протежение на Рейн. На северозапад от града се качихме плавно на аутобан 61 и се понесохме с двеста и нещо километра край Кобленц, завихме на юг по 48 на голямото кръстовище Метерних, а после — на югозапад, като следвахме приблизително завоите и кривките на река Мозел. Волф излезе от магистралата при един знак с надпис „Кайзерзеш“.

Оттук направи рязък десен завой, последван веднага от втори рязък завой наляво върху широко шосе с две платна, което след около два километра се връщаше и пресичаше отдолу аутобана в южна посока. След около километър и половина Волф пак зави надясно, по немаркиран тесен асфалтиран път, който се виеше между хълмистите пасища и прясно изорани полета.

Изминахме петнадесетина минути в мълчание. Прекарвах времето, загледан във Фред, който седеше в десния ъгъл на задната седалка и гледаше в нищото. Аз съм свикнал да работя в разрез със заповедите. Фред не е. Той е от онзи тип хора, за които е необходимо *alles in Ordnung*^[1]. Затова разбихах съвсем добре, че всяка негова молекула е извадена от равновесие, защото цялото му съществуване беше обърнато нагоре с главата.

Казах му за разговора с председателя. Фред поклати глава.

— Това е добре — каза. — И може би ще провериш — аз все пак имам неподслушваем телефон — какво е направил.

— Става.

— Научим ли това — продължи Фред с твърд като камък глас, — ще можем да приключим всичко.

Подпря се с ръка, когато един рязък ляв завой ни качи върху тесен, покрит с чакъл път, едва побиращ голямата кола. Волф въртеше волана рязко: колата беше проектирана за градско скоростно шофиране, а не за маневреност в селски райони. На един хълм отдясно забелязах малка група къщи и кошари. Побутнах Фред с лакът.

— Какво е това?

— Село Пилиг — отговори. — Близо сме.

Топографията се променяше. Стана хълмисто, по-неравно. Полетата бавно отстъпиха на груба, необработена земя, над която започнахме да забелязваме назъбени била, каквито има от двете страни на долините на Рейн и Мозел. След около шест минути Волф зави надясно върху черен път, измина още стотина метра и спря.

Право пред нас в малка просека видях нашия фургон, покрит с клони с вечнозелени листа за камуфлаж и спрян близо до дърветата. Зад него беше мерцедесът. Той също беше покрит с клони, за да не се вижда.

Шепард Алигатора, Макс пилотът и Гризача седяха под изтеглящия се навес на фургона. Извадили бяха сгъваемата маса за пикник и търкаха, почистваха и смазваха разглобените ни автомати, наредени като конвейер. От другия край на масата Хюи Бебето и Нод работеха върху пистолетите. Пачия крак, подпрян на задната броня на мерцедеса, зареждаше пълнители.

Бумеранга се появи от фургона намусен и с малко блокче, прилично на пластичен експлозив в ръка. Сложи експлозива на края на масата и се приближи, като опитваше да разгадае настроението ми.

— Добре дошъл, шефе — каза нерешително. — Аз май...

Спря и подаде ръка, без да знае какво да каже.

Нищо не му дадох. Вместо това направих доста добра имитация на комплексна и сложна употреба на думата „шибано“ на Евърет Емерсън Барет в многосрични съчетания. След това се хвърлих към зяпналия куродъх кучи син и го прегърнах така, че чак му изкарах въздуха, за да разбере какво всъщност чувствах към него.

Той се измъкна от прегръдката ми, пусна тъпия си кикот и ми се ухили.

— Ако така се чувстваш, шкипере, хайде да започваме веселбата. Праснах го по рамото.

— Мислех си, че никога няма да го кажеш, заднико.

15:00. Бумеранга даде сбит доклад за обстановката. По същото време, когато се намирах на пътя към Рейн-Майн, Лотар Бек и три коли изхвъркнали от „Бек Индустри“ и се насочили право към крепостта. Нод и Гризача ги последвали до замъка на мотоциклети. Останали на сцената, докато Бумеранга прекара останалите, което било усложнено поради затрудненията с Фред. Затова се наложило да оставят Нод и Гризача сами цяла нощ.

Но сега нещата изглеждаха повече или по-малко наред. Бек беше се скрил в крепостта си, която гъмжеше от въоръжена охрана. Те поддържаха постоянно наблюдение и никой не излизал и не влизал. Малката бира и Вернер, вторият пилот, бяха отишли да наблюдават през следващия час и половина. След това щяха да ги заместят Хюи Бебето и Волф.

— Къде е Франц? — попитах.

Никакъв не се виждал, макар Нод да се закълел, че бившият стрелец от GSG-9 се возел на предната пасажерска седалка във въоръжената лимузина на Бек.

Кимнах. Значи са под един и същи покрив. Ние само трябваше да поиграем с тях на криеница, което щяхме да сторим тази вечер.

15:15. Исках да видя целта. Опаковах една от водонепромокаемите раници с неща, необходими за следобед в гората: полеви бинокъл, големия като чаша за малка бира детектор за радиация и оръжие със заглушител. Пачия крак се нае доброволно за гид. Според картата се намирахме на около два километра от шлос^[2] Барбароса, крепостта на Лотар, която се издигаше над виещ се приток на река Мозел. Не е далече, казвате — малко над миля. Прави сте. Но каква миля. С Пачия крак я изминахме за цял час.

Земите на замъка, около тридесетина хектара, опираха в няколко хиляди акра национални гори с безбройни туристически пътеки и маршрути за лигаво-плачливи разходки из природата, каквито обутите в кожени гащи шваби обичаха. И нека ви кажа: германците не правят нещата така, че да им е лесно. Не говорим за леко наклонените пътечки в стил Дисниленд, направени специално за аматьорите. Мъкнехме се през гъстата вечнозелена гора, краката ни хрускаха върху

сухите иглички и стъпваха върху някое и друго клонче. Теренът беше труден: било след било, всяко към тридесетина метра високо. Но катеренето по такъв груб терен изморява.

След около четиридесет минути, като се изпотихме добре, изоставихме природолюбителските пътеки, преминахме в земите на крепостта, и се приближихме от запад, за да може слънцето да свети в очите на всеки, който дебне за нарушители. Минахме един маскиран НП (да, означава наблюдателен пункт), в който се намираха Малката бира и Вернер, и се поздравихме с жестове^[3]. Нод поведе. Забави ход, когато излезе от пътеката, която очевидно беше ползвал по-рано, и започна дълга, нарочна обиколка, която щеше да ни заведе където трябва.

Шестнадесет минути по-късно той се качи внимателно до гребена на хълма и ми кимна да го последвам. Настигнах го — и се заковах на място изненадан.

Под нас се намираше притокът на Мозел, наречен Елц. Реката не беше много широка, може би двадесетина метра в някои места, двадесет и пет-тридесет в други, а може би и малко повече. Но виждах, че тече бързо със студените си води през S-образното дере, изровено дълбоко и гладко през хилядолетията.

Долната част на S-образната долина образуваше полуостров от плътна скала с дължина около сто метра и широка към седемдесет. Върху този солиден камък стоеше замъкът Барбароса. Беше впечатляващо. От реката външните стени, които изглеждаха дебели най-малко два метра, продължаваха неправилната елипсовидна форма на S-образния полуостров, като създаваха впечатлението, че крепостта е издялана от цяла скала.

Стените, които преминаваха в бойници и кули, се издигаха най-малко на двадесет-двадесет и пет метра над скалната основа. Във всеки край на елипсата стените се отделяха от замъка, като създаваха няколко тесни двора. Самият замък, висок като шестетажна сграда, имаше половин дузина отделни кули (някои със зъбери) и ограждаше вътрешен двор, достъпен само през главната сграда.

Извадих бинокъла си, за да огледам отблизо. Видяното не ме окуражаваше. Естествените отбранителни качества на крепостта бяха подсилени със значителна техника от двадесетия век. По кулите и парапетите се виждаха добре поставени халогенни и натриеви

прожектори. Най-достъпните стени бяха покрити с остра като бръснач тел и електрическа ограда. Речният бряг беше осигурен с двойна бодлива тел. Земята встрани от реката бяха прочистени — признак за сензори или мини.

Официално в крепостта се влизаше по добре поддържан асфалтиран път, който според Пачия крак беше дълъг два километра и водеше до шосето с две ленти, по което бяхме забелязали Лотар и Франц само преди няколко дни, когато търсехме атомните устройства в пасището. Тесният път от крепостта се спускаше в поредица остри S-образни завои от билото точно срещу мястото, където клечахме ние. Огледах района около пътя и забелязах издайническите признаци за електронни сензори. Пътят спираше до сводеста врата, блокирана от тежка, пневматично вдигана антитерористична бариера. Зад арката, където макадамът се сменяше с гладки камъни, стоеше кабина, достатъчно голяма за двама души, откъдето несъмнено се контролираше стоманената бариера. Стъклото, изглежда, беше дебело и армирано. Самата кабина изглеждаше на пръв поглед слаба. Но аз знаех, че не е така. Край нея пътят следваше успоредно на стените по стръмен наклон до външния двор.

Умно беше направена. Външният двор всъщност представляваше една фатална фуния — зона за убиване, — защото се лееше между два естествени отбранителни свода: дебелите външни укрепления, и редица четириетажни вътрешни стени, които пазеха обрамчените в дърво каменни стени на самата крепост.

Заоглеждах крепостта от ляво на дясно и обратно за признаци на живот. Не ги търсих дълго. На зъберите двама разбойници в черни комбинезони си почиваха, облежани с цигара в ръка на високата до кръста стена. Нагласих фокуса. Единият носеше на рамо автомат със заглушител. Другият имаше пистолет в кобур на колана. И двамата носеха бинокли на вратовете си. Но бяха прекалено заети с цигарите и приказките, за да си правят труда да ги използват.

Продължих нататък и забелязах още половин дузина въоръжени мъже, до един като евтини разбойници, застанали пред някой клуб в Малката Одеса. Очевидно на обекта имаше нещо ценно. Измъкнах детектора за радиация от раницата и го включих. Дори и на това разстояние през дебелите каменни стени на крепостта отчете. Ето вашите данъчни долари в действие, хора. От време на време

Пентагонът успява да се извиси малко над шестстотиндоларовите тоалетни чинии и тристадоларовите чукове. Отново проверих показанията. О, да: Лотар съхраняваше атомното си устройство тук.

А охраната? Разбира се, по небрежния им и нетевтонски външен вид отсъдих, че гледам двама от чуждестранните работници на Лотар. Бандити. Ивановци. Хер Автомат метна цигарата си в дола. Последвах параболичната ѝ траектория, докато тя падна на камъните тридесет метра по-долу.

Вдигнах бинокъла и огледах крепостта от северозапад към югоизток, откривайки още половин дузина чернокомбинезонести обогатени с бинокли руснаци, които почиваха на постовете си, пушеха, разговаряха помежду си и не обръщаха почти никакво внимание на задачите си, които несъмнено включваха търсене на хора като мен.

Това, приятели, е често срещан проблем във военните поделения. Дежурството на пост е самотна, скучна работа, а както всички знаем, войната е 99 процента чакане и 1 процент хаос. Чакането е онова, което правят повечето часови. Младите офицери не разбират, че след около половин час човек губи защитните си реакции и концентрацията му спада. Но днешните часови често пъти стоят на пост с часове в опити да не правят нищо друго, освен да наблюдават, гледат и слушат. Честно казано, не е приятно. Лесно е да се замечтаеш за нещо, да се разсееш. И все пак, ако не останете нащрек, то хора като мен ще се възползват от вас с резултата, че вие ще свършите в чувал за трупове, потеглил за дома.

И все пак най-добрият начин да се работи с часовете — добри или лоши — е да ги заобиколиш изцяло. И това планирах да сторя довечера. Седнах със скръстени крака и разчертах груба диаграма на крепостта. От разположението на часовете можеше лесно да се прецени къде трябваше да идем. Незащитените райони едва ли съдържаха ценности — човешки или други. Забелязах, че югоизточните стени са най-слабо защитени, докато най-силната концентрация на Ивановци беше по източния край на крепостта.

Смених мястото си и отново погледнах през бинокъла, за да съм сигурен, че не съм пропуснал нещо, което да се върне и да ме ухапе по гъза по-късно. Провеждал съм достатъчно мисии с мистър Мърфи до рамото ми, за да знам, че не обичам изненади. Както Евърет Емерсън Барет казваше на поповите лъжички във Втори след никого взвод от

Група 21 за подводна диверсия: „Ако вие, шибани, смотани шибаняци, се подгответе за всяка шибана майкоизтакована ситуация, когато оня смотан шибан шибаняк Мърфи ви обърне, наведе и натакова, няма да ви боли чак толкова шибано много и ще изпълните смотаната си шибана цел.“

Затова може би се бавех малко повече от необходимото, но исках да намаля опасността от грешка, преди да нападнем и преди мистър Мърфи да започне да се таква с нас. Трябва да кажа, браво на Лотар и Франц: крепостта Барбароса беше добре защитена и силно укрепена. Но както е случаят с всяка добре защитена и силно укрепена позиция, винаги има начин да се влезе.

18:00. Обадох се до председателя по осигурения телефон на Фред и получих добри новини. Веднъж мистър Мърфи да не ни таква. Джон Сътър беше в пълна бойна готовност. Щеше да действа по мой сигнал. И най-хубавото беше, че председателят беше успял да се свърже с един стар колега от НАТО, германски генерал на име Дитер Шулц, когото познаваше от двадесет години и на когото имаше доверие така, както аз на Фред Колер. Дитер обеща на председателя достатъчно помощ, за да приберат тихо швабските мрежи.

Когато споменах името на Дитер Шулц на Фред, видях първия намек за усмивка на лицето му, откакто се бях върнал.

— *Ja* — изръмжа. — Дитер е *gut*^[4]. Ще се справи с работата си точно както ние с нашата.

18:40. Свърших с плана за атаката. Според мен единственият начин за действие беше да влезем през задната врата, откъдето най-малко ни очакват. Позволете следователно да ви обясня тази малка операция, преди да я започнем, защото пусна ли бойците си в действие, няма да остане много време за обяснения.

„Барбароса“ беше изградена върху един полуостров, разположен повече или по-малко в посока северозапад-югоизток. Вратата се намираше в северозападната част, а задната част на полуострова гледаше на югоизток. Сензорите и мините бяха поставени по страната, откъдето нямаше река, и около главната врата и край тесния път. След това идваше ред на покритите с тел стени. Многобройни слоеве остра като бръснач тел бяха навити около югоизточната стена на крепостта, защото стените бяха ниски и човек можеше да се покачи по тях. Едната точка, която беше очевидно невъзможна за пробив и следователно без

допълнителни отбранителни съоръжения, беше тази на каменните стени, израстващи от дерето в южния край на крепостта. В това място, където водите преминаваха край многобройни минибързеи, нямаше никаква защита освен осигурените от *Mutter Natur*^[5]: бързи води, непристъпни скали и дълго, опасно майкоизтаковано катерене.

Сега знаете как щяхме да влезем. Но аз все още не бях готов. Замъците са големи неща. Има сума ти предкамери и камери, стаи и галерии и всякакви разнообразни архитектурни подробности и лайнарщини, включително тайни проходи, скрити стаи и прочее. А както видях в „Бек Индустри“, Лотар обича такива особености. Фоайето, което беше стъкмил пред кабинета си, имаше скрита врата, която не бях забелязал.

Сега, ако аз бях Лотар или Франц и ако ме атакуваше *toi*, нямаше да губя никакво шибано време: щях да изчезна по дяволите през някой потаен коридор или друго подобно нещо. Но преди това, щях да настроя часовниците на атомното устройство така, че когато големият лош Дики дойде на лов, да му пръсна лайната с ядрен взрив.

Така работата за вечерта ставаше още по-трудна. Трябваше да влезем и да спрем врага, без да предупреждаваме Франц или Лотар. Чак когато застанем в позиция за нападение върху тях, можем да им кажем, че идваме. И дори тогава не ми се искаше да си мислят, че съм наоколо. Трябваше ми нещо голямо за отвличане на вниманието.

Това щеше да е работа на Бумеранга и Нод. Двамата тюлени щяха да тръгнат сега. Те трябваше да влязат от билото в западния край на крепостта и да поставят няколко взрива на подстъпите към крепостта. Щяха да сложат и таймери. Но както знаем, мистър Мърфи обича да си прави номера с експлозивите. И затова Бумеранга щеше да подсигури часовниците с радиоуправляем детонатор.

В 01:30, или по сигнал, ако ни трябват по-рано, експлозиите ще „тръгнат“ чак до кабинката. Те ще послужат на две цели: първо, ще накарат Лотар да сметне, че към него тръгва фронтална атака — точно към фаталната фуния, която беше разработил. И с тази мисъл ще се позабави, преди да избяга. Второ, те ще унищожат единственото средство за бягство от крепостта — тесния, виещ се асфалтов път.

Преди повече от две хиляди години китайският Воин генерал Тай Лян е писал: „Дайте на врага си фалшива самоувереност, и той сам ще падне, дори ако ви превишава десетократно.“

Този прост съвет е така валиден и днес, както е бил преди.

Защото тази нощ ни превишаваха с хора и пушки. Тази нощ щяхме да победим с прокрадване и ловкост и с чисто Воински дух. Лицето на Фред представляваше маска. Загубил беше хора заради тези тевтонски предатели и виждах как в него гори яростта. Искаше да тръгва — веднага.

Аз също. Онези търгуваха с оръжие за масово поразяване, което можеше да убие десетки хиляди невинни жертви.

— Въпроси?

Огледах бавно своите весели, убийствено настроени мародери и изведнъж бях хипнотизиран. Уверените им лица, войнствената позиция на телата, агресивното им поведение и сигурният поглед на убиец в очите ме накараха да се смиря пред тях.

Отделих няколко секунди за мълчалива молитва и благодарност към Бога на Войната, който ми беше позволил да водя такива мъже в боя и да убивам враговете си с ужасна бруталност и многобройно не веднъж, не два, не дори три, а десетки и десетки пъти.

Разбира се, всички тези воини — на Фред и моите — бяха изпълнени с онази непоколебимост, настоятелност, твърдост и решимост, от която разбиха, че имат **АБСОЛЮТНАТА ВОЛЯ ДА ПОБЕДЯТ**. За тях думата „невъзможно“ не съществуваше.

И затова, независимо от шансовете, независимо от предизвикателствата, знаех във Воинската си душа, че тази вечер **НЯМАШЕ ДА СЕ ПРОВАЛИМ**.

[1] Всичко да е наред (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Замъка (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Не, не страдах от параноя. Човешкото ухо долавя нормален разговор от разстояние до сто метра. Нашептяваните разговори стигат до осемдесет метра. Човек може да долови звука от ударника на оръжие до петстотин метра. Разбира се, шумовата дисциплина е един от най-важните тактически уроци по време на полево учение. Тя може да запази живота ви. И да ви помогне да намерите и убиете врага си. ↑

[4] Добър (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Майката природа (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

19:44. Разделих групата си на шестчленни звена. Първото, с Пачия крак, Алигатора и Хюи Бебето, щеше да бъде мое. Фред пое второто: Волф, Макс, Вернер, Гризача и Малката бира. Моите четирима щяха да бъдат подсилени от Нод и Бумеранга, когато тази двойка смъртоносни тюлени свърши с разполагането на зарядите. Планът беше прост като ЦЕЛУВКА. Щяхме да прекосим билото над крепостта по мрежата от пътеки, докато пресечем реката. След това щяхме да преминем до брега на Елц, докато стигнем най-дълбоката част на дерето. Там щяхме да влезем във водата и да позволим на течението да ни носи, докато стигнем до крепостта.

Щяхме да изпълим на брега под стръмната скала, да се промъкнем под навитата тел, а после да изпратим катерач по грубите камъни до намиращия се най-ляво на борд от трите зарешетени прозорци, гледащи към дерето, на десетина-единадесет метра над скалите в основата на крепостта. Към решетките щяха да бъдат закачени и спуснати две въжета. След това всички ние щяхме да се изкатерим, защото от зарешетените прозорци имаше само още два, два и половина метра до двете врати към един тесен балкон с навес. Малката бира щеше да се справи бързо с ключалката. Оттам щяхме да влезем в самата крепост, да се разделим на две ефективни групи-убийци и да работим отвътре навън, неутрализирайки противника в движение.

Ако всичко минеше добре, щяхме да запазим предимството на изненадата, докато стане прекалено късно за Лотар и неговите разбойници да реагират ефективно. В противен случай — е, винаги можехме да импровизираме.

На операции като тази е за предпочитане да се носят най-новите уреди на специалната война: топлинни указатели за изображения и миниатюрни, водонепромокаеми комуникации; устройства за нощно виждане, уреди за спътникова визуална комуникация — досещате се за какво става дума. Е, тази вечер щяхме да влизаме с най-базово оборудване. Имахме осем радиоапарата, две въжета за катерене, осем

автомата със заглушители и четири без заглушители, дванадесет пистолета, бойните си ножове, един монокуляр за нощно виждане — и това е.

Но старият ми приятел Ави Бен Гал казва нещо, което се отнася за подобни ситуации.

— *Haver shelli* — казва, наричайки ме приятел на иврит, — вие, американците, понякога забравяте, че на война страхотното често пъти е враг на доброто.

Какво иска да каже? Исква да каже, че американците винаги търсят най-сложното оборудване, когато понякога обикновеното е повече от достатъчно, за да победиш.

Дали техноиграчките биха улеснили работата ни? Отговорът е „да, със сигурност“. Освен ако батериите на топлинния указател за изображения откажат и водонепромокаемите радиостанции протекат или се случи някое друго от безбройните неща, които мистър Мърфи може да направи, за да ни прецака операцията.

Затова тази вечер, както казах по-горе, щяхме да правим нещата просто, глупако. Или да перифразирам старата телевизионна реклама — щяхме да правим трупове по старомодния начин: като си ги заработим.

20:20. Часовникът тиктакаше. Бумеранга и Нод се бяха измъкнали от лагера преди половин час и сега беше наш ред. Планирали бяхме среща в 23:00 на километър и половина западно от крепостта. Щяхме да напуснем базата в една група, да пресечем гората и билата, а после (тъй като сме водни същества), да тръгнем към водата. Щяхме да използваме речния бряг за прикритие и да се приближим максимално, преди да се плъзнем във водата. Всички щяха да бъдат завързани в двойки — тази нощ никой нямаше да изостава. Моят взвод трябваше да влезе първи и да осигури зоната за приземяване. Пачия крак, моят най-опитен катерач, щеше да направи първото качване. След като осигури въжетата, щяха да се покатерят останалите.

20:26. Тъй като всичко вървеше толкова добре, мистър Мърфи ни посети. Пачия крак, моят потаен, непогрешим, гъвкав като котка ловец и истински тюлен, прекарал детството си в мълчалив лов на елени,

канадски гъски, диви пуйки и друг разнообразен дивеч по целия източен бряг на Мериленд, забрави да внимава какво, мамицата му, прави и се спъна в един изсъхнал корен в тъмното, падна като чувал и адски си навехна десния глезен.

Необходимите бяха седем минути да го превържем (слава богу, имахме общо две аптечки за групата от десет, защото малките ролки лейкопласт в аптечките за войните-диверсанти не са предвидени за навехнати глезени, а за залепяне на рани) и го нахранихме с шепа аспирин.

Сложих Алигатора начело — да ни предупреждава. Тази вечер той щеше да се качва първи. Споменава ли съм в миналото, че Алигатора не обича да катери разни неща? Височините го изнервят. Тогава защо, питате, се е захванал с работа, при която скачането от самолети, катеренето по заледени нефтени кули, качването по разнообразни конструкции отвън и изпълнението на други богати на катерене задачи са непрестанна, постоянна и неотстранима част от живота му?

Два са отговорите. Нахаканият, свиреп отговор е, че Алигатора не трябва да харесва каквото прави — той просто трябва да го направи. Но има и по-дълбок психологически елемент. За Алигатора, както и за повечето тюлени животът е безкрайна серия предизвикателства, които трябва да бъдат преодолявани. За него — и за тях — думата „невъзможно“ не съществува. И така, ако му заповядам да се качи на тридесетметрово дърво във вятър със скорост четиридесет километра в час, той ще се обърне към мен с груби клетви. Но след това ще стисне зъби и сантиметър по сантиметър ще се качи нагоре по шибания дънер, независимо колко го боли или колко се изнервя, защото няма как да не успее. Затова скача от самолети от тридесет и пет и повече хиляди фута височина (това е повече от десет километра до земята, приятели — доста път, ако не харесвате височините), без да се налага да го изхвърлям. Така се набира по стълби, въжета, улуци и други разни неща, така се катери по сгради, кораби и неприятните нефтени кули, ако се наложи. Алигатора знае, че ВОЙНА е съкращение от Винаги Оставай НАщрек — и той е винаги нащрек.

21:09. Отново сме на път. Разбира се, можехме да се възползваме от природолюбителските трудно проходими пътеки, но не го направихме. Ходенето по утъпкана пътека е лошо нещо, когато сте на

патрул. Твърде късно беше за туристи, което значеше, че всички контакти ще бъдат враждебни. Затова следвах същата процедура, която съм следвал от години: щяхме да се движим успоредно на пътеката, за да не оставяме нови следи. Така напредвахме бавно. Но пък беше сигурно, че няма да ни забележат. Волф следваше Алигатора. Аз вървях след високия скинар, а Гризача и Пачия крак ме следваха. Хюи Бебето вървеше накрая по успоредна пътека, като наглеждаше фланга. Шестдесет крачки след него Фред и неговото трио стрелци играеха тилова охрана. Не исках никакви изненади тази вечер.

А за да не си помислите, че това е играчка, трябва да ви кажа, че е шибаняшки трудно да се движите през гората нощем *sans* осветление, *sans* шум и *sans* разговори, без да носите нищо. Нарастващо по-трудно е, когато мъкнете оръжие и муниции, възета и други разнообразни вещи. Освен това не знаехме дали Лотар не е разположил две или три охранителни линии от руски бикове, за да затрудни нарушителите, така че щом се налагаше да се отклоняваме от правия път, то щяхме да го сторим с мисълта за пълна потайност.

Това е дългият начин да ви кажа, че тричасовият ми график ме удряше по косматите кокалчета на ръцете много по-бързо, отколкото бих искал. Оставах три и половина километра до срещата. След час и половина бяхме изминали само 1,25 километра. Това са само някакви си 1250 метра, хора.

21:14. Шест метра пред мен Волф замръзна. Дясната му длан се сви в юмрук и палецът посочи земята. „*Забелязан или предполагаем враг.*“ Реагирах. Спрях рязко. Юмрукът ми се сви и ръката ми се вдигна в мълчалив сигнал за аварийно спиране.

Сега дланта на Волф се разтвори. С обърната надолу длан, успоредна на земята, той я мръдна надясно, надясно, надясно. *Разпръсни се, разпръсни се, разпръсни се.* Докато се скривах дълбоко, благодарих мълчаливо за съвместното обучение. Хлапето беше изучило американските полеви сигнали и това знание сега се отплащаше много добре.

Изтърколих се на гръб, за да виждам зад себе си. Всички бяха се махнали от пътеката. И надявах се, всички са от една и съща страна. В средите на войната със специални методи се счита за проява на неучтивост да стреляш по своите.

Претърколих се на лакти и задържах дъх, заслушан за нередности. Нищо.

И изведнъж... косата на тила ми настръхна право нагоре. И разбрах, че някъде там има някаква опасност. Точно как работи това фундаментално, инстинктивно чувство за ранно предупреждение, не знам. Но работи — и е спасявало безброй пъти живота ми.

Ето. На петдесетина метра пред нас забелязах внезапен блясък от прожектор. Изчезна и се появи отново, като пробиваше през подраства. Приблужи се, отскочи встрани, след това се върна. Чух тихи гласове на неразбираем за мен език.

Това е нещо, което не разбирам. Не — не шибания език, задници такива, а *говоренето*. Звучите стигат далеч. Нощем едно тихо нашепване може да се чуе почти толкова далеч, колкото нормалният глас. Точка. Край. Затова защо трябва изобщо да се говори? Отговорът е, че повечето хора са невнимателни и както много пъти съм казвал преди, не се отнасят сериозно към работата си.

Светлината неумолимо приближаваше. Сега се намираше на двадесет и пет метра от мен и приближаваше. Затворих дясното си око. Не исках да загубя възможността си да виждам в тъмното. Петнадесет метра. Щяха да излязат при Алигатора. Знаех, че сега той опитва да стане незабележим. Да ги изчака. Чувах шумно хрущене на обувки по дебелата постеля от борови иглички по пътеката. Които и да са тези хора, не ги биваше в занаята. Звучаха ми като група шибани крави. И по-добре: когато минат край Алигатора, ще може да се обърне и да стреля, и ще ги хванем в класическа засада с кръстосан огън от оръжие със заглушители. Ще умрат, преди да чуят каквото и да е.

Само че... спряха. Какво ли са видели, мамицата им? Разкрити ли сме? Стотици възможности минават през главата за милисекунда и нито една от тях не е красива. Искам да кажа, не знаех дали тези са открили някой от хората ми и дали не мислят как да ни очистят всички. Не можех да разбера дали някой от тях не носи включено радио и не го следи охраната някъде в крепостта.

И в този момент Волф стана, мамицата му. Изправи се на крака и отиде към светлината, като трошеше клонки, риташе листа и иглички и вдигаше шум колкото стадо волове. Веднага видях, че е оставил оборудването си. Смъкнал жилетката. Свалил автомата и колана с

пистолета. Нищо, освен черната си тениска и униформата от дебел молескин^[1], издадена от Бундесвера.

Изпълзях в позиция, от която можех да го охранявам, като все още оставах скрит. Изнесох напред автомата си със заглушител, поставих го в позиция за стрелба и потърсих цел. Не намерих такава. Гъстите дървета и подрастът не позволяваха прицелване.

След това чух Волф. Говореше на висок немски. Разбирах горедолу всяка шеста дума. След това мина на английски, при което почнах да разбирам всяка трета дума. Да, използвам буквална ирония. Дори тук. Дори сега. Ето какъв човек съм.

Същината на казаното ли? Същината — това не беше охрана. Това бяха едни шибани *touristen*^[2]. Загубили се по шибаната пътека. И Волф, самарянинът-скинар, обясняваше как, мамка им, да се върнат към цивилизацията.

Онова, което, разбира се, не каза, беше, че тези двама задници за малко не си светиха маслото. Защото моето правило за влизане в бой, като се стигне до контакт с предполагаем враг, е първо да убивам и после да задавам въпроси.

22:20. Оставихме *Stadtwald* и започнахме спускането към Елц. Мистър Мърфи реши да се появи за втори път тази вечер, като ни поведе по гаден склон, пълен с подобни на имел вечнозелени растения, чиито остри листа не правеха много добро на ходовите ни крайници. Като стигнахме дерето, изглеждахме сякаш сме се търкаляли по баир, целия в шибана бодлива тел.

Проверих записките си и се размислих над ръчно нарисуваната карта, която държах в левия джоб на гърдите си. Би трябвало да сме на малко повече от два километра от крепостта и към петстотин метра от точката за среща с Нод и Бумеранга. И въпреки усукания глезен на Пачия крак и СЕТ (вижте го в речника) все още се движехме малко преди разписанието.

22:55. Изпреварвахме графика с почти две минути, но стана очевидно, че ще закъснеем за нашата *Treff*^[3] с моите разполагащи пластичен експлозив разбойници.

Разпръснахме се в дълга бойна колона и тръгнахме надолу по дерето, като газехме покрай брега, за да не оставяме следи. Вижте, за онези от вас, които не са правили подобно нещо напоследък, трябва да кажа, че патрулирането по речния бряг не е като да се разхождаш в

парка до реката или да шляпаш по морски плаж. Дъното е неравно. В един момент водата е до глезена, в следващия — до коляното, а след малко — до кръста, при което ви се сбръчкват тестисите от студ. Тинята смуче обувките (ако не сте ги завързали здраво, ще се изуят и изчезнат), камъните — където ги има — са хлъзгави като кална свиня. И сякаш това не стига, трябва да умножите всичко по шибано десет, защото е нощно време и малкото светлина, ако изобщо я има, ви прави номера. Но въпреки проблемите с терена и факта, че изоставахме от графика, аз сега дишах малко по-леко, защото движенията ни се прикриваха от разпенените до бяло бързеи.

Както знаете, всяка добра новина си има обратна страна. В настоящия случай, въпреки че шумящата вода криеше движенията ни, тя щеше да скрие и движенията на врага. И така, Алигатора внимаваше съкрушително напрегнато, докато вървеше напред стъпка по стъпка през бързата вода, на шестдесет метра пред нас. От което нашето движение напред приличаше по-скоро на движение назад.

23:28. Бумеранга, Нод, Алигатора и Волф, всичките, привидно се зазяпаха в звездите, когато се подхлъзнах по каменистия речен бряг при един остър завой и едва не паднах. Реших да кажа нещо оригинално, но честно казано, единственото, което измислих, беше:

— Да ви го благонавра, задници такива.

— О, това е наистина оригинално, шефе — отговори Бумеранга.

— И кога започва истинската веселба, ако смея да попитам?

— Точно сега, заднико. От този момент тръгваме във водата.

[1] Дебел памучен плат. — Б.пр. ↑

[2] Туристи (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Помните, че това е рандеву на швабски. ↑

ГЛАВА 19

23:40. Започнах настоящата сага преди няколкостотин страници, като обясних колко добре е, че обичам студа и мокрото. Винаги се изумявам от това, как нещата не се променят с времето. Пак мръзних, мокър, уморен, гладен и страдащ от смъртоносна липса на катерички, като нямаше изгледи тези обстоятелства да се променят в непосредствено (а дори и относително близко) бъдеще.

Разбира се, ако тук става дума за общия поглед върху нещата, студът и мокрото щяха да са най-малките ми проблеми. Елц, която се движеше доста бързо като за малък приток на бавна река (Мозел), течеше още по-бързо сега, когато дерето се беше стеснило и подводни камъни тласкаха течението в мистериозни и потенциално опасни водовъртежи.

Бяхме се завързали в двойки плувци и започнахме бавното, но кофти плуване надолу по малкия, достоен за съжаление с дребните си размери речен бряг срещу крепостта. Кофти? О, определено беше време за Дики да върви на майната си. Вече знаете, че водата беше толкова пишкоспаружващо студена, че дори онази САП/М^[1], за която съм ви разказвал по-рано, би имала проблеми да ме отспаружи тази вечер. Не бях предвидил суровата енергия и кинетична сила на подводните въртопи, прииждания и бързеи.

Вързал се бях за Волф, който призна, че плуването не е спортът, който владее най-добре. Е, нека не се притеснява: няма вода, приятели, която не мога да прекося.

Разбира се, като казах това (дори и само на вас), Богът на Войната реши незабавно, че съм се възгордял. И както всички сме учили в основното училище, неприятното последствие от възгордяването е низвергването.

И така, тъкмо се бях потопил до кръста в бързата вода, когато върхът на дясната ми обувка се закачи между два камъка, в който момент ме удари и един подводен въртоп. Водата ме изправи, а после ме събори, като ме извъртя на 180 градуса дясно на борд, с резултата,

че дясното ми коляно незабавно получи свръхразтягане по начин, какъвто природата не е предвидила.

О, аз сигурно наистина почитам и Бога, и болката, защото Той, вечно щедър, ме е дарил с многобройни остри, чести и мъчителни страдания през професионалния ми живот.

Чувствах се сякаш ме чукат отзад с остен. Не, по-лошо беше. Коляното ми се огъна настрани, после назад, а после пак настрани. Когато го стори, вече не усещах мокрото или пък студа, а само чистата бяла горещина на абсолютната, идеалната, дадена от Бога агония. Цялото ми тяло пламна. И в този момент шибаната вода ме плесна, преобърна ме, с едно подмятане ме освободи от пръстодържащия камък и ме запрати по течението напред с главата, преди да опитам да постигна нещо подобно на контрол.

Бузата ми се раздра от удар в нещо твърдо. Лявото ми рамо изпука, като отскочих от един огшибаноромен подводен камък, докато опитвах да се отхвърля в противоположна посока (или каквато и да е посока), за да опитам да коригирам проблемите си с напречната и надлъжна нестабилност. Но те не желаеха да бъдат коригирани. Раницата ми се заглави между два камъка ѝ ме задържа под вода. Тъкмо се освободих — нелека задача, като се има предвид скоростта и силата на течението, — когато се откачи ремъкът на автомата ми. Дръжката ме прасна в бъбрека и изкара и малкото останал въздух от белите ми дробове. Вдишах вода — *маамка му*, — насилих се към повърхността достатъчно време, за да поема колкото можах по-голяма глътка въздух в тези обстоятелства, след което се претърколих в бурната вода и се спуснах след автомата си (в никакъв случай не можех да го загубя тук и сега), и успях да стисна ремъка точно когато шибаният автомат изчезваше от обсега на ръката ми.

И тогава... и тогава въжето около кръста ми внезапно се изопна и спрях рязко. Успях отново да изляза на повърхността, като кашлях, в тесен процеп между два гадни на вид плоски камъка. Дръпнах автомата и го освободих изпод нещото, в което беше се закачил, придърпах го и го стиснах здраво. Три метра встрани от мен Волф, чиито зъби тракаха толкова силно, че се чуваха над шумния бяг на водата, ме издърпа като риба, сложи ме посред един бързей, отдели ме от оръжието и прокара ръце по пулсиращото ми коляно.

— *Ist nicht kaput* — беше присъдата. — Не е счупено. Но не е *gut*, Дики — каза той със странно неодобрение, предвид обстоятелствата. — *Du bist der Kampfschwimmer. Ich*^[2] — спря и направи имитация на ръце на шофьор на състезателна кола върху волана.

Изповръщах двеста-триста грама вода, свих коляно по начина, по който е предвидено, и се замислих да му кажа, че може би тази вечер трябва да си сменим специалностите. Но беше късно, а ни чакаше работа. И така, праснах го по рамото, казах му едно сърдечно „да ти го начукам“, наметнах отново автомата, проверих и препроверих ремъците по себе си, убедих се, че раницата не е протекла отникъде, след което се изгърколих обратно във водата със стенание. Или както обичаше да казва неправилно предишният тъп редактор:

— Никаква болка... никаква болка.

23:46. Преминахме под оранжевото одеяло на натриевите лампи от крепостта, които къпеха дерето. Бавно, бавно излязох на земята, като костенурка се покачих на стръмния каменен бряг, отвързах въжето от кръста си, преместих автомата, лекичко сложих пълнител, плъзнах затвора напред, претърколих се по гръб, изплъзях много, много внимателно под навитата на спирала остра като бръснач тел, която минаваше успоредно на реката, и заех отбранителна позиция в сянката на една скала. Дясно на борд от мен Волф повтори движенията ми.

Чувствах се полумъртъв, а още не бяхме започнали сериозната част на тазвечерното забавление. Но вижте, това им е различното на тюлените. Вземете рейнджърите. Не искам това да прозвучи като неуважение, но те се возят на самолет, скачат и превземат целта. Или „Делта Форс“ — също, не става дума за неуважение. „Делтите“ се возят на самолет до мястото за навлизане, спускат се бързо по въжетата и превземат целта.

Нека сега видим тюлените. Ние прекарваме десет дни натъпкани в шибана подводница, като се редуваме да спим върху шибани торпеда и вземаме душ през три дни, след това трябва да излезем в океана, който е гаден и студен (заедно с всичките кофти фактори, водещи към натаковане от козел, типични за такова излизане). После, ако не сме се утрепали по време на излизането, натоварваме бойното си оборудване и плуваме две мили под вода до определена точка на някаква карта. И сега, когато сме напълно изтощени (както си спомняте от началните сцени в тази книга, плуването на дълги разстояния с бойно оборудване

не е лесно), трябва да се покачим по покрита с лед нефтена кула или да изпълним друго подобно, вцепеняващо тялото, омаломощаващо и евентуално носещо смърт упражнение. И тогава, след цялата тази наситена на мърфи-фактори полова предигра, чак тогава почваме да завладяваме целта и да очистваме лошите.

Да, и точно така ставаше и в настоящата ситуация. Ние бяхме изтощени. Скапани. Стресирани. А още не бяхме и на половината път до момента на очистване на лошите.

Малката бира и Макс пилотът пристигнаха тридесетина секунди след нас с Волф. Откачиха се и изпълзяха под телта към флангова позиция на еднометровия бряг. Фред и Вернер се изтърколиха на брега. След това Пачия крак и Алигатора се изтеглиха от водата, последвани от Хюи Бебето, Гризача, Бумеранга и Нод. Или както казваха във филмите за Втората световна война: „Всички са налице.“

23:49. Не бяхме сами: мистър Мърфи беше изпълзъл на брега заедно с нас. Макар и да се бяхме промъкнали незабелязани през осветената част; макар да бяхме пролазили през спираловидната остра тел само с по няколко драскотини и скъсани дрехи, пак ни го начукваха. Защо? Три метра над бързата вода крепостта бе изкачваема — толкова неравна, колкото дъските за обучение на професионални алпинисти. Но първите шест-седем метра след това бяха гладка, истинска скала. Дори Пачия крак не би могъл да я изкачи. А Алигатора съвсем не беше Пачия крак.

Погледнах Бумеранга, почуках циферблата на часовника си и свих рамене, сякаш за да питам колко време ни остава.

Поклати глава тъжно и изпрати сигнал: „Един час и една минута до взривовете. Точно както нареди, шефе.“

Майната им на взривовете. Моментът беше за пръсване. Пръсване на задника на Дики.

Рой Боъм, който сериозно изучаваше азиатската философия, ми е казал: „Когато си изправен пред нещо, което изглежда невъзможно, просто остави мисълта ти да се рее и решението ще дойде.“

Седнах в основата на крепостта и оставих мисълта си да се рее. Фред седна до мен и опря леко рамото си в моето. В който момент Хюи Бебето, който беше нетипично мълчалив цялата вечер, каза:

— Хей, шкипере, не мърдай.

Не мърдах. Хюи пристъпи между нас, после сложи едната си обувка на дясното ми рамо, а другата на лявото на Фред, като се придържаше с ръце, докато се издигаше нагоре по основата на крепостта.

— Станете сега — каза.

Направихме го — внимателно. Хюи Бебето изчака, а после скочи пъргаво. Обърна се към мен с развълнувано лице.

— Като моята група мажоретки в гимназията — изчурулика. — Използваме за основа четири момчета, трима върху тях, двама отгоре и после Алигатора ще може да достигне крепостта, мисля.

Нод го изгледа весело.

— Ти си бил с мажоретките в гимназията?

— А ти можеш ли да измислиш по-добър начин да опипваш готините мацета всеки ден, пък и да получаваш отлични оценки по физическо за това? — Лицето му потъмня. — Защо, проблем ли имаш, а?

— А, не бе, хлапе. Но това ми изяснява нещо за тебе, за което винаги съм се чудил.

Алигатора го изгледа с най-мръснишки поглед.

— Така ли бе?

Нод разроши косата на Хюи Бебето и се ухили.

— Да. Сега ми става ясно защо винаги си толкова надървен. — Отмести се, когато Хюи Бебето замахна приятелски към него. — Хайде, идеята на Тери е страхотна.

23:55. Построихме пирамидата. Трудно беше, защото скалата малко изпъкваше навън, което означаваше, че не можехме да се опираме на нея в основата. Ако някой паднеше, всички щяхме да се озовем върху камъните, а за тази вечер не исках счупени кости.

Алигатора изчака да му дам знак с вдигнат палец. След това започна дългото катерене. Употреби болното ми коляно като стъпало, а после се покатери на рамото ми. Помогнах му да се качи колкото може нагоре, а силните ръце на Фред го подкрепяха нататък. След това Гризача, Вернер и Макс поеа товара. Алигатора премина през тях, подаден към Малката бира и Нод от второто ниво на пирамидата.

— Маmicата му...

Не можех нищо да видя от позицията си долу.

— Какво има?

— Схвана му се мускул, шефе — прошепна Нод отгоре. — Ще се оправя.

Само по-бързо. Шибаният часовник тиктакаше.

00:01. Нод слезе по пирамидата, последван от Малката бира.

— Алигатора се катери — съобщи той.

00:02. Наблюдавах с присвити към лампите очи как Алигатора се прави на човека-паяк, катерейки се нагоре по камъните, и изтегляйки се сантиметър по сантиметър. Нека ви кажа нещо: десет метра е дълъг, много дълъг път, особено когато нямаш предпазна мрежа, носиш оръжие и дълго, навито, дебело, меко въже.

00:13. Алигатора се претърколи над тесния дървен балкон и изчезна в сенките. Десет секунди по-късно въжето падна безшумно. Волф закачи към него още две и дръпна два пъти. Всичко се изтегли догоре и след петдесетина секунди едно трио въжета за катерене се спуснаха към нас.

Сега идваше забавната част. Хюи Бебето и Нод останаха първи нагоре. Гледах ги как се набират на мускули нагоре по скалата и как после започнаха да си помагат по неравните камъни на стената, за да облекчат пътуването. Фред, Бумеранга и аз ги последвахме. Инстинктивно увиснах на въжето, за да го пробвам. После го хванах в хватка за катерене и започнах дългото изкачване.

С ъгъла на окото си забелязах как обувките на Бумеранга изчезнаха от погледа ми. Мразя младостта. Толкова е... млада. Коляното ми пулсираше болезнено. Чувствах го как тупти при всяко дръпване нагоре. До себе си чувах дишането на Фред, също толкова успокоително тежко, както моето. Погледнах го. Ръцете му се напрягаха. Лицето му беше червено като цвекло и разкривено в гримаса. Дискомфортът му ме накара да се усмихна.

— Веселите ли се вече, генерале?

— Да ти го начукам — дойде напрегнатият отговор. — Басирам се, че ще стигна догоре преди теб.

00:24.

— Добре дошъл на борда, шефе. — Бумеранга ме хвана за колана и ме преметна през парапета на балкона. Аз се сринах на тясната палуба, като всяко мускулче в тялото ми беше преминало стадия на изгаряне. Даже шибаните кожички на ноктите на краката ме боляха. Бумеранга обаче не ми обърна никакво внимание. Твърде зает беше да

премята швабския задник на Фред през парапета. Фред се смъкна до мен, задъхан.

— *Weiß der Himmel*^[3], твърде стар съм за това — изхриптя.

Изправих се на крака и го праснах по ръката над лакътя така, че да усети болка над тази, която и без това чувстваше.

— Хайде, майн генерал. Имаме още три метра.

00:26. Този последен етап беше най-изправящ косите. Покатерих се върху парапета на балкона, балансирах и се протегнах колкото можам. Балансиран така опасно, едва достигах долната част на грубия прозорец над мен. Стабилизирах се и скочих право нагоре, като хванах перваза и точно както след трите дузини набирания на лоста в двора на вила „Свирепия“ се *изтег-л-и-х* бавно, но неумолимо, нагоре, нагоре, нагоре. След като брадичката ми премина над перваза, нещата станаха много по-лесни. Успях да се прехвърля през ниския прозорец и да изпълзя по ръце и колене в стаята.

Поех си дъх и се върнах до перваза да помагам на Фред. Протегнах се надолу, хванах го за китките и го изтеглих в стаята. И той като мен реши, че за момента е добре да лази на крака и ръце.

00:29. Бумеранга изостана назад, за да гарантира, че Пачия крак, който беше последния на въжето, ще се качи относително леко от балкона до прозореца. След това се покачи на балкона и като шибан танцьор скочи цял метър нагоре и се издърпа право в стаята *sans* тежкото дишане, което бе засегнало мен и Фред. Както казах, мразя младостта.

00:30. Всички бяхме на борда. Влезли бяхме в една правоъгълна стая, навярно осем на шест метра. Тесните прозорци пропускаха предостатъчно светлина от лампите, за да можем да я разгледаме. Таванът беше нисък, с ръчно дялани греди, боядисани в битова шарка на гроздове. Стените с гипс върху камък продължаваха темата с увивни решетки и дървета. По цялата стена с прозорците висяха двойка тежки пердета, в момента прибрани, окачени на декоративно резбовани пръти. Гредите на тавана почиваха върху няколко осмоъгълно изрязани подпори от тъмно дърво. Подът беше равен, без боя и с разпръснати овехтели ориенталски килимчета. В далечния край имаше камина от тухли. Малкият ѝ отвор беше затворен с тежък метален капак, придържан на мястото си от две богато украсени подпори за трупите. Единствената врата на стаята се намираше от

другата страна на камината. Не беше по-висока от метър и половина, сводеста и окачена на черни прилични на куки панти от ковано желязо.

Имахме малък тактически проблем — не знаехме къде сме спрямо лошите. Обикновено при подобна операция човек има разузнавателна информация — диаграма или проектни документи, или спътникова снимка и топлинни изображения, с които си помага, за да разбере къде са тангата. Не и тази вечер. Тази вечер щяхме да оперираме на сляпо.

Е, не точно на сляпо. Имаше три нива прозорци над мястото, в което ние проникнахме, и следователно трябваше да сме някъде по средата на крепостта. Тъй като хората са склонни да разполагат жилищните стаи над нивото на земята, беше най-вероятно атомните устройства да са скрити в долните райони, докато Лотар трябваше да има стая с изглед, а руснаците да бъдат пратени в слугинските помещения — нагоре в някоя кула или долу в мазето.

00:31. Имахме по-малко от час да разберем всичко това и още по-малко, в случай че ни открият. Позиционирах се до външната врата. Бумеранга затвори прозореца и дръпна пердетата, за да не се очертават силуетите ни, след което застана зад мен. Хюи Бебето беше трети във веригата. Следваха Пачия крак и Алигатора, а Нод играеше тилова охрана. Фред водеше втората група: Волф беше номер две, следваше Макс, после Гризача и Малката бира. Вернер играеше тилова охрана.

Добре обмислено. Фред разположи американците заедно и между швабите. Така се премахваха езиковите проблеми.

00:32. Изчаках. Разумната оперативна практика изисква да изчакаш последния в групата да сигнализира, че е готов, като стисне дясното рамо на човека пред него, което се повтаря напред по линията, докато всеки един стане готов. Броях секундите. Шестнадесет. Тогава Бумеранга стисна рамото ми, аз кимнах веднъж нагоре-надолу в тъмното, за да разбере, че съм го схванал, леко вдигнах резето от ковано желязо и открях вратата.

Нашата стая се намираще в задънения край на умерено дълъг тъмен коридор. Спри. Огледай се. От лявата ми страна излизаше разсеяна светлина. Върви към светлината. Тръгнах натам и изведнъж изпитах усещането, че това съм го виждал и преди. Досетих се, че цялото това изживяване ми напомня малко на една компютърна игра от началото на осемдесетте години, наречена „Зорк“. Е, майната ѝ на

играта. Това беше реално, а не линии, рисувани върху зелен фосфоресциращ екран.

Леко се измъкнах през вратата, с лявото си рамо опряно до стената, автоматът със заглушител (селекторът беше в положение за стрелба с по три куршума) в позиция ниско долу и готов за стрелба, а нощният прицел от тритий блестеше ярко в тъмнината. Зад мен пистолетът на Бумеранга също със заглушител, ме прикриваше над дясното рамо. Зад него стоеше Хюи Бебето, чийто автомат покриваше левия борд на коридора.

Движехме се в онази хореография, която идва от съвместната работа продължително време. Движенията на всеки стрелец се изпълняваха в синергичен контрапункт с тези на човека отпред. Сякаш бяхме едно голямо, смъртоносно и потайно същество.

Наложих си да вдишвам/издишвам; да движа глава и очи. Да оглеждам и да дишам. Това е начинът да останеш жив в подобна ситуация. И така, оглеждах и дишах. После, като се приближих към края на коридора, косата на тила ми щръкна и спрях да мърдам и да дишам. Не чух стъпки. Но знаех, че нещо идва към нас.

Ще ви дам нещо от кухнята на войната със специални методи, приятели. Ако искате да бъдете воин-диверсант, не носете афгършейв или одеколон. Не изливайте върху себе си „Олд спайс“ или „Обсешън“, или „Кану“, или пък „Брут“. Защото, ако го сторите, аз ще усетя приближаването ви от цяла миля и ще очистя наивния ви, но приятно миришещ задник.

История: в един момент от дългата ми и пъстра кариера бях назначен да обучавам една група за борба с наркотрафиканти, известна като GOE, произнасяно „гой“, в измисления щат Сау Пауло, в несъществуваща страна, която ще нарека Бразилия. Момчетата от GOE бяха добри стрелци и учеха бързо. Но винаги настояваха да се пръскат с афгършейва си по време на работа. Предполагам, че това е присъщо на бразилците или нещо такова, защото не беше възможно да променя мисленето им на тази тема. Но именно одеколонът стана причина осем момчета от GOE да загинат при един рейд срещу наркотрафиканти в басейна на Амазонка. Шибаните *drogistas* ги подушиха и съсипаха групата им.

Аз не позволявам на хората си да носят аромати. Нито да използват каквото и да е освен обикновен, нищо и никакъв сапун — а в

джунглата не им позволявам и това. Защото ако не се слееш с обкръжението си, ще изпъкваш. А ако изпъкваш, ще станеш мъртъв. Точка. Край на историята.

Да се върнем към реалното време. До мен долетя замайващия, силен, нездравословно лепкав букет на „Хабит руж“, наплискан с шепи, и изпълни на талази свирепите ми ноздри.

С нос, който се бърчеше в неволен протест срещу острия аромат, дадох мълчалив сигнал за спиране. Дясната ми ръка бързо обясни на групата, че аз ще се заема със ситуацията. След това вдигнах автомата, осигурих си безупречна опора в бузата и отличен прицел, пуснах показалец върху спусъка, показах се иззад ъгъла...

И кихнах.

Случвало ли ви се е да се изкихате силно, мокро, та чак сърцето ви да спре, докато карате с шестдесет и пет километра по шосето в натоварено движение? Става дума за една от онези дъждовални, пръскащи се по предното стъкло кихавици, които звучат така: „Ап-чхиии“?

На мен ми се е случвало. И тогава по принцип очите ми се затварят, сърцето ми спира, натискам газта, губя за миг контрол над шибаната кола и се смятам за щастливец, ако не прасна колата пред себе си.

Да? Е, просто си помислете за кихавица от този род, когато пръстът ви е върху шибания спусък на шибан автомат МР-5 и предпазителят е свален.

Ето добрата новина: автоматът имаше заглушител — и единственото, което всички чуха, беше тракането на ударника, тропането на кухите куршуми в тавана и звънтенето на никелираните гилзи, които изскочиха върху каменния под. Ето лошата новина: трикуршумният залп отиде на майната си, като пръсна парченца навсякъде, или по-точно, по лицето ми, като го сряза. Ето още лоши новини: иванът, който беше причинил алергичната ми реакция, насочваше цевта на собствения си автомат със заглушител — приличаше на „Бизон“, но честно да си призная, точно сега нямах настроението да разпознавам марки — нагоре, нагоре, нагоре и към непосредствената заплаха, която, разбира се, беше *тоі*.

Както е обичайно в подобни ситуации, събитията изглеждаха сякаш се развиват с почти замечтана походка. Неговият заглушител

(сега го виждах ясно и разбрах по абсурдния начин, по който човек вижда незначителни подробности в моменти на напрежение като този, че е модел с резба), описваше дъга, за да се насочи към мен. Аз бях загубил захвата с буза върху автомата си и го държах с една ръка, като дебелията му цев сочеше горе-долу към тавана.

Спуснах ръка и натиснах спусъка, като го срязах през гърлото и раменете.

О, да — чист късмет извадих, повярвайте. Но аз съм от онези хора, които приемат нещата такива, каквито са и когато съм в подобни екстремни ситуации не се замислям изобщо за техниката на стрелба. На мен ми се плаща за резултати, а не за методи. Аз искам единствено да направя минетчията МЪРТЪВ, и то възможно най-бързо.

Падна с гъргорене, а автоматът му изтропа по каменния под. Преди да го довърша, Бумеранга се показа иззад мен, бутна ме настрани с рамо и вкара два куршума — тап, тап — в иванската глава, след което ме изгледа самодоволно и донякъде надуто.

— *Gesundheit*^[4], шефе — прочетох по устните му.

Да бе, точно така.

— И аз да ти го начукам много.

[1] Помните ли този акроним? Той означава Специален асистент на президента по минетите. ↑

[2] Ти си плувецът. Аз... (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Бог ми е свидетел (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

00:49. Намерихме начин да стигнем до стълбището с парапета: широко и кръгло, водещо до най-вътрешните бойни кули. Ако го следвахме, щяхме да заобиколим крепостта. Приведен, за да не хвърлям сянка от лампите, надзърнах към вътрешния двор, а след това през една тясна стълба — към осеяната със зъбери пътека по-долу. Имах представа къде сме. Ако портата се намиреше в дванадесет часа, в момента ние стояхме някъде към два и половина, което значеше, че се намираме на отсрещната страна на мястото, където бях видял най-силно концентрираната група ивановци по време на надзъртането ми. Включих детектора за радиация и проверих показанията. След това разделих взвода на работни групи. Първо, по-добре беше от тактически съображения да излезем срещу тях от противоположни страни. Второ, исках самият аз да намеря АВУ. Затова Фред и екипът му заминаха дясно на борд. Аз със своите весели мародери поех левия борд на крепостта.

Проблемът с крепостите е, че всяка е различна. Няма стандарт. Затова, ако не сте запознати с разположението ѝ, не можете да предвидите абсолютно нито едно шибано нещо. Ние, разбира се, нямахме никаква представа къде се намира което и да е шибано нещо. И затова се движехме много внимателно, което, разбира се, означаваше, че напредвахме по-бавно, отколкото бих искал, тъй като шибаният часовник тиктакаше, а ние имахме малко над тридесет минути до взривяването на експлозивите, в който момент ЩРЛ^[1].

Нека добавя, че лазенето на ръце и колене не е комфортно нещо. Омръзва (и заболява) бързо, особено ако някой (да се чете *toi*) има неотдавна свръхизтегнато коляно. След около деветминутно пълзене като раци, лазене, фръцкане и патешко ходене, дясната ми капачка се беше надула като пъпеш, със съответната съпътстваща болка. Погледнах към небето блажено, защото знаех, че Бог ме обича повече, отколкото обича повечето от Своите деца.

Толкова за минусите. Плюсозете са в това, че крепостите и *Schloss*-овете имат повече тъгълчета и скришни места, отколкото

английския кекс, което улеснява значително промъкването и надзъртането. Вътрешният парапет на крепостта Барбароса например не беше като онези по филмите, дето правят хубава, лека дъга. Високата му метър и тридесет стена със зъбери и зъбци изобилстваше с безбройни завой на деветдесет градуса, резки завъртания и други неочаквани пречки.

01:01. Проправяхме си път край ниската стена и лазехме около един тесен бойник. В далечния край забелязах сляп завой и точно в този момент косата на тила ми настръхна. Обърнах се и сигнализирах пълен стоп, за да могат инстинктите и сетивата ми да поведат. Тръгнах напред, сантиметър по сантиметър, последван от Бумеранга толкова отблизо, че усещах топлината на тялото му. Напредвахме усърдно, пълзейки сантиметър по сантиметър край бойника. Ноздрите ми потръпнаха доловимо при миризмата на цигарен дим още преди гласовете на руснаците да стигнат дотук. Бумеранга също го надуши, защото ме почука по рамото и ме изгледа с поглед, означаващ „*Още една шибана кихавица и ще те прасна по тиквата, нищо че си шефът на пичовете*“, от който на стресираното ми лице се появи бърза, напрегната усмивка.

Прилепих се към палубата, заобиколих *л-е-к-и-ч-к-о* ъгъла и сантиметър по сантиметър започнах да търся цел. Вижте, в холивудските филми никой не се движи като змия по земята, за да оглежда какво става. Затова именно Брус и Брад, и Арнолд, и Слай, както и останалото пушечно месо от комиксите, които се опитват да се изкарат големи герои на екшъна и приключенския филм, не биха издържали и десет минути в моите групи.

Последното, което желаяш, когато работиш под прикритие, е да привличаш внимание към себе си. А подаването на глава по начин, който променя силуета на стената или на вратата, или на оградата или... да, парапета, е също толкова тъпо, колкото да си играеш на руска рулетка със зареден пистолет.

И така, лижейки стоманената палуба и залепил възможно по-близо до земята големия си словашки нос, бавно извъртях глава наляво, отклонявайки се под остър ъгъл от стената с парапета, докато стигнах достатъчно далече, за да мога да надникна зад тъпоъгълния завой.

Имаше един-двама-трима-четирима-петима-шестима от тях на осем или девет метра от мен, които си седяха и пушеха, и си подаваха шише водка. Трима бяха преметнали автоматите си през рамо. Три други автомата стояха облежани на външната стена. Имаха радиостанции — забелязах три, не, четири приемо-предаватели на коланите им. Но доколкото разбирах, нито един от тях не беше включен.

Двамата с Бумеранга се върнахме и разясних ситуацията със сигнали с ръце. Ситуацията беше изпълнена с кофти възможности. Зад следващия сляп ъгъл можеше да има друга група ивановци и ако чуеха нещо нередно, можеха да ни създадат много неприятности. О, разбира се, можехме да стреляме. Може би щяхме да ги очистим, преди да издадат някакъв шум. Но едва ли.

Виждам ви, гледате с невярващ поглед. Вие какво? Вие казвате, че винаги съм казвал, че аз и момчетата можем да ударим с по два куршума всичко, винаги и навсякъде. Казвате, че се хваля, че моите групи използват повече муниции на стрелбището, отколкото цялата морска пехота на САЩ за година и следователно трябва да могат да направят каквото трябва. Всичко това е вярно — и продължавам да го твърдя. Но шест едновременни двойни изстрела означават няколко тактически проблема. И не, нямам време да ги разисквам сега. Просто приеете шибаните ми думи на доверие.

Тази вечер обаче нямах много голям избор. Нямах да хвърлям камъче или друго нещо, защото не исках ивановците да посегнат към оръжието си или към радиоапаратите.

Дадох инструкции с ръце и получих отговор с вдигнати палци. Щяхме да тръгнем на три.

Едно. Клекнахме с оръжие, готово за стрелба, на пръстите на краката си.

Две. Погледнах надясно. Бумеранга кимна с готов за стрелба пистолет. По изражението на Пачия крак разбрах, че е готов. Брадичката на Нод се помести нагоре-надолу, с готов пистолет в големите му ръце. Алигатора раздвижи устни в мълчаливо „*Jawohl!*“.

Три. Ставаме. Прицелване към руснака най-ляво на борд. Добре. Задръж. Дишай. Натисни спусъка. Натисни спусъка! *Копелето падна.* До мен Бумеранга стреля — чух бързи *туп-туп* назад по редицата.

Времето спря. Руснаците са замръзнали и ни гледат как стреляме по тях и не могат да реагират. Това е истина в боя: в тези първи милисекунди, ако стреляш първи, противникът ти замръзва за миг. Независимо колко добре е обучен и колко се упражнява. Такава е шибаната човешка природа. Чуеш ли изстрел, замръзваш, мамицата му. Професионалистът просто замръзва за много по-малко време от любителя. Тези задници изобщо не ги биваше.

Втурнах се напред, като местех крака настрани, без да ги прекръствам, за да не се спъна. Моят автомат все още стоеше вдигнат. Не можеше да се каже дали сме ги очистили всичките и не исках да рискувам.

Завих около слепия завой. Всичките шестима руснаци бяха долу. Огледай. Дишай. Оръжието насочено към целта.

И тогава...

Периферно зрение. Движение. Завърти автомата наляво и го свали.

Два изстрела. Шумни — още руснаци. О, мамка му. Зад мен — вик на изненада. Прицелът не е ясен. Натисни спусъка към движещия се силует. Натисни спусъка отново. И в този момент се сетих. Какво, мамицата му, аз да не съм неврохирург.

Превключих на автоматична стрелба и обсипах всички руски трупове с куршуми. Нямаше смисъл да рискуваме.

Може и да бях убил копелетата, но пак ми го навряха. Изгубихме изненадата. И то дълго преди да исках да стане така. Сега няма време за губене. Погледнах Бумеранга.

— Взриви шибаните експлозивни — казах.

Той посегна към радиопредавателя си.

— Огън — закикоти се.

Юрнах се назад, за да видя пораженията. Хюи Бебето. Улучен беше в бицепса. Раната беше чиста и от бързия оглед виждах, че не са ударени вени или артерии. Но пак щеше да изпадне в шок скоро, ако не оправим нещата НЕЗАБАВНО.

Пачия крак се беше навел над приятеля си, а ръцете му ровеха в аптекката на кръста. Измъкна дебело парче марля и туба антисептична течност, плесна ги върху раната и омота горната част на ръката на Бебето с останалата хирургическа лента. Натискът щеше да помогне. Понечи да приготви спринцовка морфин, но Хюи отблъсна ръката му.

— Ще се оправя — изръмжа голямото хлапе.

Пачия крак прибра морфина.

— Както кажеш, заднико.

Хюи Бебето се изтърколи, вдигна се на колене и най-после се изправи на крака.

— Има прекалено много работа — каза с мокро от пот лице и стиснал зъби от болка. — Няма време за тези лайна.

За мен Хюи Бебето току-що си заслужи шибаното място. В този момент спях да мисля за него като за ШН. Сега беше един от нас: окървавен в боя. Като гледах как това голямо, здраво момче се бореше и успяваше, по тялото ми премина тръпка на учудване. О, да, именно отдаденост като тази на Хюи Бебето, приятели, кара офицерите като мен да омекват в коленете и отделих две секунди, за да се порадвам на раждането на най-новия воин, който ще бъде изкован по мой образ и подобие върху наковалнята на болката и отдадеността. Но не отделих много време. Мечтанието ми бе прекъснато. По цялата шибана крепост се включваха лампи. Трябваше да тръгваме.

01:17. Ударихме още три групи ивановци, преди да стигнем до вратата, която бях определил за своя цел по време на разузнаването, и мунициите ни започваха да намаляват. Това е проблем при операция като тази. Човек трябва да поддържа стрелкова дисциплина, защото има само определен брой пълнители. Тази вечер аз имах шест тридесетпатронни пълнителя и осем с по петнадесет за пистолета, или общо триста патрона. Използвал бях два пълнителя за пистолета и два за автомата. Нямах много място за игра.

Проверих показанията за радиацията. Приближавах се до своя атомен свещен Граал — а шибаната врата беше залостена плътно. Нека ви кажа нещо за вратите в крепостите: тенденцията е да са големи и тежки. Затова, предполагам, са използвали онези тарани в Средновековието. Ние не си носехме таран, но имахме няколко късчета от пластичния експлозив на Джон Сътър. Пачия крак взе малко парченце от Нод, приближи се до вратата и постави заряда около пантите от ковано желязо, вкара един детонатор и дълго парче бързогорящ фитил, запали го и изтича обратно колкото може по-добре с куция си глезен.

Още не беше свършил да крещи задължителното „Огън“, когато шибаната врата избухна. Пантите се пръснаха и към нас полетяха

парчетии.

— Ранени?

Пачия крак отговори вместо всички:

— Движи, шкипере...

Отместих разбитата врата, втурнах се през димящата каса... и се озовах в огромен петоъгълен вестибюл със сводест таван, поддържан от ръчно издялани каменни стълбове, оформени като звезди или може би венчелистчета.

Проведох ЦВО. Мамицата му, задънен коридор. Единственият вход насам беше този, през който току-що бяхме минали.

И изведнъж ме обзе странно усещане. *Бил съм тук.*

С насочен ниско и готов за стрелба автомат се огледах — истински, — за да видя къде съм. Имаше изкуствени сводести прозорци с каси от стари греди. Между тях стоеше инкрустирана витрина с пистолети от седемнадесети и осемнадесети век. По стената в далечния край имаше изрисувани гербове, всеки в „рамка“ от злато и имитация на дърво. Имаше маси с дебела позлата и гравюри; криви, тежки дървени столове; копия и алебарди в стелажи. Имаше арбалети.

Може и да съм изпитал усещането, че това съм го преживял вече, докато очите ми оглеждаха този идеален Воински рай. Само че не беше така. Наистина съм бил в тази стая. Не тук, а в нейната *cloppelgänger*^[2], копието на антично преддверие в офиса на Лотар Бек в Дюселдорф.

Което означава, приятели, че тук имаше скрита врата. И тази скрита врата водеше към важно място, както беше и в „Бек Индустри“.

Отидох до стената, покрита с гербове, и започнах да опипвам. Не минаха и десет секунди и я открих. Прокарах пръсти по хитроумно скритата врата.

Време беше да влизам. Напънах вратата да се отвори, проверих за неприятели и кимнах на момчетата да ме следват.

Тръгнахме бързо по късо, широко каменно стълбище в огромно сводесто фоайе. Там имаше два комплекта двойни врати: една ляво на борд и една дясно на борд. Време за детектора за радиация. Сигналът се усили, когато се обърнах надясно. Посочих на Алигатора, Пачия крак и Хюи Бебето да тръгват наляво.

С Бумеранга близо до дясното ми рамо и Нод след него извадих зашеметяваща бомба „DefTec“ 25 от джоба на бедрото си, ритнах

дясната врата да се отвори, извих очи и метнах бомбата вътре.

Хубавото на „DefTec“ е, че е толкова шибано шумна и шибано ярка. Имах чувството, че блясъкът проникна през клепачите ми чак през проклетата стена на крепостта.

С готов за стрелба автомат се хвърлих през дима.

Гласът на Бумеранга прозвуча силно в полуглухото ми дясно ухо:
— Шефе, заплаха, червено, четири.

Да, знам, че при прочистване на стая от трима души водещият обикновено тръгва наляво, но най-основното оперативно правило за прочистване на повечето стаи е: първо се заемаш с най-непосредствената заплаха. Свих надясно, към позицията, за която Бумеранга беше извикал.

Гледай. Дишай. Не допускай тунелно виждане. Използвах периферното си зрение максимално (доста тъмно беше тук, мамицата му), за да съм сигурен, че не ни нападат от фланга. Мамка му: отляво имаше широка арка и стълбище зад нея, от което разбрах, че тази огромна камера е само част от района, който ще трябва да прочистим.

— Поемай зелената част и я прочисти — извиках. — Аз ще хвана тази стая. Ще се срещнем на стълбището.

О, да. Точно така. Любимият ми китайски тактик, генерал Тай Лян пише: „Никога не кради повече верига, отколкото си в състояние да носиш, докато плуваш.“

Познайте нещо. Глъг, глъг. Стаята беше огромна: петнадесет метра дълга и може би десет широка, изпълнена до пръсване със средновековни мебели, рицарски доспехи на пиедестали, пушки-кремъклии от осемнадесети век и всичките им аксесоари в стъклени витрини, а там, сред какофонията от достойни за музей материали имаше половин дузина компютри, всички свързани с кабели и жици.

ДН/ЛН. Добрите новини бяха, че това трябваше да е оперативният център на Лотар и следователно се намирах доста близо до корема на звяра. Лоши новини: дори в пълна дневна светлина това си беше мечта на майстора на засадите и кошмар за прочиствача на стаи. Сега в тъмнината сенките правеха почти невъзможно да намериш нещо. Откриването на цели щеше да е трудна работа.

Ляво на борд от себе си чух стрелба. Нод и Бумеранга бяха влезли в бой, а аз останах сам. Сякаш по сигнал долових неясно движение през дима. Изстрелях залп от три куршума и чух писък.

Димът се прочисти. Движение към осем часа. Изстрелях още три залпа от по три куршума, а после повторих. Дали падна сянката? Не се видя. Мамка му. Смених пълнителя и се приближих към целта. Движех се внимателно между две пълни ризници върху пиедестали. Един, двама мъртви ивановци ме гледаха от каменния под. Трети лазеше, отдалечавайки се. Пуснах два залпа от по три куршума в главата му.

Някакво метално късче рязна бузата ми и аз инстинктивно се наведох, а в същото време куршумите от нечий пистолет някъде зад мен отскочиха от ризницата. Мамка му. Обърнах се към новата цел, но не открих нищо. Обсипах залата с куршуми. Отговориха на огъня ми. Мамицата му, това ми омръзваше, и то бързо. Извадих последната от зашеметяващите бомби, изтеглих щифта, клекнах колкото можах пониско, затворих очи, опитах да не мисля за болката, която щях да причиня на тъпанчетата си, и леко запратих бомбата посред стаята, в посоката, откъдето стреляха.

О, по дяволите, колко са шумни тези бомби. Нищо не виждах освен ярки оранжеви точки, които постепенно отстъпиха на яркозелени точки. Разтърках очи и постепенно фокусирах някакви пръсващи се неща и искри, когато един от компютърните екрани на пет-шест метра от мен се взриви.

Зелените точки станаха тъмносини. Камбаната на лондонския Биг Бен в главата ми не спираше. И нещата продължаваха да бъдат неясни, мамичката им. Но не толкова, че да не доловя автоматичната стрелба срещу мен иззад една от стъклените витрини с антични оръжия.

Когато се съмняваш, отговори на стрелбата. Претърколих се встрани, като започнах да стрелям напосоки към кремъклийките, и в този момент шибаният шкаф избухна, като запрати шибани парчета стъкла навсякъде, включително и върху *moi*.

Какво бях направил, питате. По силата и яркостта на експлозията смятам, че бях улучил директно някоя от барутниците, ето това бях направил. Не беше ли ми казал Лотар веднъж, че държи оръжията си заредени? Господи, колко тъпо е това. Не трябва да стреляте в черен барут. Черният барут е шибаняшки нестабилен.

След това звъntenето в ушите ми и кръвта по лицето ми бяха прекъснати от солидно „трак“, последвано от нов залп изстрели в моя

посока. Забелязах една обърната голяма, дебела маса в средата на стаята.

Дори в това неестествено за мен състояние разбрах, че *опасността е отишла зад шибаната маса*. Вдигнах автомата си и започнах да стрелям по огромната и шибана маса. Никаква реакция. Стрелях пак, един, два, три трикуршумни залпа през лъскавата повърхност от тъмно дърво. Виждах как летят трески, докато приближавах към минетчията, който и да беше той, и правех необходимото той да държи глава долу — ако вече не съм го убил.

Точно в този момент автоматът ми пресъхна. Много са важните елементи за запомняне в подобни ситуации. Един от най-важните е да си броиш шибаните патрони, за да не направиш като мен. Защото, ако забравиш да броиш патроните, ще останеш с едно празно шибано оръжие и лошият ще ти пръсне задника.

Нямаше време за презареждане — трябваше да действам. Пуснах автомата да падне на ремъка си. Хвърлих се наляво и се изтърколих на пода, удряйки повреденото си коляно доста брутално, бих добавил, а дясната ми ръка френетично опипваше тактическия кобур с пистолета.

В който момент Франц Улрих прескочи масата и се втурна към мен. В ръката си държеше огромен, смъртоносен и доста познат шибан нож.

Познат ли? О, да: почти тридесет сантиметра дълъг; плосък, геометрично изрязан, изцяло назъбен, остър като длето. Същият „Мед дог тайхо“, който бях оставил в Дюселдорф.

[1] Ще се разхвърчат лайната. ↑

[2] Двойничка (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Ето ситуацията *mit „einem Wort, kurz gesagt“*^[1]. *Eins*: Франц идваше към мен разгорещен и ядосан. Пък и носеше бойната си гримаса. От което ставаше още по-грозен от нормалното, особено след като раната, която бях оставил на врата му, още не беше зараснала. *Zwei*: Нямах време да извадя пистолета, скътан надеждно в тактическия ми кобур.

Тактическите кобури не са направени за бързо изваждане на пистолета. Разбира се, моят беше двойно осигурен модел на британските специални войски, направен от бивши тюлени в „Блекхоук Индъстрис“ във Вирджиния. Проектиран за специални операции, скачане с парашут и работа във вода. Имаше ограничаващ ремък, както и капак, който покриваше цялата дръжка на пистолета.

И познайте кой беше забравил да освободи капака. Само това имах възможност да забележа — и да ви кажа, — преди едрото швабско копеле да се метне върху мен. В края на краищата не ти трябва повече от секунда да преминеш петте метра с бесен бяг, а Франц бягаше бясно, стиснал моя отдавна загубен, но все още много смъртоносен нож.

Вижте, казвал съм го и преди, ще го кажа и сега: ако ви въвлекат в бой с нож, без вие да имате оръжие, вероятността да ви порежат е около сто процента. Но тази вероятност не е непременно лоша. Помислете за два допълнителни елемента. Първият е мисловната настройка. Вашият нападател е прекалено уверен, защото има оръжие, а вие — не. Второто е, че самото тяло ще ви даде допълнителен тласък. Вашият адреналин ще изскочи от шибаните графики. Ендорфините^[2], естествените болкоуспокояващи в тялото ви, ще работят извънредно.

Съчетайте тези елементи с още един фактор: **Воинския Дух и АБСОЛЮТНАТА ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА**, изострена в безбройни тренировки, и **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛИТЕ**. Това, разбира се, зависи изцяло от случайното отсъствие на мистър Мърфи в този момент.

Франц се спусна право към мен, насочил хоризонтално назъбеното острие на ножа, в хватка, позната в занаята като „стискане

на чук“. Аз отстъпих встрани и успях да го ударя по врата, когато мина край мен. Но беше бърз: шибаният нож се изви и ме поряза по бедрото. Аз реагирах с лакът в тила му.

Добри новини: прецаках му възможността да се прицели. Острието се отклони от тялото ми и закачи ремъците по мен. Лоши новини: ножовете „Тайхо“, особено тези с назъбеното острие, са много добри за рязане на многослоен, тактически найлон — неща като колани за панталон и тактически ремъци. Затова погрешно насоченият удар на Франц проряза колана с пистолета и ремъка на автомата. Шибаният автомат падна, като изтрака на пода. Коланът с пистолета, тежък от закачени към него разни неща, висеше безполезно от две ластични ленти около лявото и дясното ми бедро. Сякаш бях завързан с някакъв абсурден колан с жартиери. Тактическият ми кобур и торбичките за пълнители за автомата и бомби бяха стабилно закачени с „велкро“ към бедрата ми, и ми пречеха да се движа свободно. Докато Франц подскачаше неограничен, аз бях спънат от тези перверзни найлонови букаи.

Майната му на Дики, защото мистър Мърфи несъмнено беше дошъл за веселбата. Аз се втурнах назад с френетични опити да оправя повредата. Но тя не беше поправима — не сега. И защо? Защото Франц беше си стъпил на краката, извил се и тръгнал към мен.

Но този път не нападна. С лице, разкривено от ярост, очи пълни с омраза и яркочервен белег на бузата, той се движеше като бикоборец, с лява ръка пред себе си, сякаш държи плащ, а дясната стиснала големия, дебел нож като нинджа, за да не издаде смъртоносните си намерения.

Изви се, замахна към дясната ми ръка и пропусна. Аз пристъпих под него, блокирах ръката с ножа, извих се, за да я счупя в лакътя, и после го вдигнах през тяло с кофти ритник с бедрото. Нека ви кажа, приятели, че простото действие на прехвърлянето му, съчетано с факта, че се оплете в ремъка на тактическия ми кобур, който натисна вече отеكلото ми коляно, накара болката в тази увредена става да закрепци в непроучена степен по скалата на Свирепия. Но пък нека ви кажа също, че ендорфините трябва да са леели опиати с литри, защото болката точно тогава нямаше никакво шибано значение. Аз продължавах напред. Проснах го на пода, ръгнах го с лакът в лицето, издрах очите му и опитах да отхапя ухото му със зъби.

Той изпищя и ме нарече с неподходящи за отпечатване имена на *Deutsch*, докато се опитваше да измъкне притиснатата си ръка, като удряше, риташе и млатеше като шибан дервиш. Тази дейност не му свърши много работа. В края на краищата аз тежах с петнадесет-двадесет кила повече от него, кучият му син.

Но едно му признавам: кучият син не изпусна ножа. Вместо това спря да играе и ме докосна с пръст в окото, с което бързо привлече вниманието ми. И докато слагах длан върху раненото си лице, той изпълни добре премерено превъртане, отдели се от мен, скочи на крака и ритна — *прас!* — като ме удари в бузата с подметката си.

Ударът ме събори назад в някаква проклета ризница. Аз паднах, оплетен в шибаните жезла. Ето нещо, което дотогава не съм знаел: завързват шибаните отделни части на шибана телена рамка. Но самата ризница не е едно цяло, а просто е вързана с тел. Затова, когато се сблъсках с нея, тя сякаш експлодира и всичките парчета се разпръснаха — но останаха закачени с телта. Сякаш някой хвърли върху мен някаква шибана мрежа.

Франц не беше от хората, изпускащи възможностите. Врълхлетя ме с ножа напред като смръдня лайно. Замахна към нагръдника. Шибаният нож промуши полираното желязо.

Аз хванах раменната плоча и натиснах останалата част от ризницата, за да задържа острието на ножа встрани от лицето си.

Той дръпна ножа и замахна отново — този път шибаното острие проби налакътника. Аз го свих нагоре и блокирах шибаното острие в импровизирана метална стиска, а после праснах два бързи по носа на Франц с предната част на нагръдника.

Това разтърси шибания *Scheißkerl*^[3] и го накара да отстъпи малко. Отхвърлих от себе си ризницата, скочих към Франц и стиснах ръката му с ножа за китката със своите две ръце. Успях да я извия настрана, преди той да вдигне лявата си ръка с разтворени пръсти, за да ми издере очите. Извъртях се и той пропусна очите, но ако се съди по парещата болка в бузата (със или без ендорфини, много ме заболя), копелето трябва да имаше парченца от месото ми под ноктите си.

Освободих се и с лакът го ударих в лицето. Чух удовлетворяващо чупене на хрущяли, като му счупих носа, заедно със стимулиращо грухтене (стимулиращо за мен) от него, когато ръката ми нанесе още

един удар и той осъзна, че трябва да вдигне свободната си ръка, за да се опитва да се предпази и в същото време да диша.

Лош ход, Франци. Вие, старите свирепи читатели знаете, че всеки ден, махмурлия или не, вдигам по двеста кила и правя 155 лицеви опори на гладиатора в двора на вила „Свирепия“. Затова нека кажа нещо на вас, новите: аз съм доста як майкоосквернител. Този атрибут ми дава доста голямо предимство, когато ми трябва — като сега.

Претърколих се върху него, като дясната ми ръка все още стискаше китката с ножа. Праснах ръката нагоре и назад, за да опитам да разхлабя хватката му, но той не се предаваше. Вдигна ръка обратно, замахна с ножа и ме поряза по бицепса.

О, мамка му, мразя да ме порязват. Но това нямаше да спре борбата ми. Напротив, направи ме по-неумоливо, злосторнически смъртоносен и опасно кръвожаден.

О, да, копелето щеше да си плати.

Но все още не.

Мистър Мърфи май пак ни беше изненадал, защото Франц успя да се измъкне изпод мен. Изпаднал в шибана лудост, драскаше, удряше с лакът, замахваше с ножа и риташе. Успя: отмести ме достатъчно назад, за да ме удари с подкованата със стомана пета под брадата и адамовата ябълка с такава сила, че сигурно беше вложил всички мускули в нея, дори и тези на клепачите си.

Защото видях шибани звезди. Не, видях целия шибан Млечен път. Нещата преминаха в черно и бяло. Аз не можех да си поема дъх. Зрението ми се замъгли и отслабна.

И пак се приближи, близо и на лична основа, достатъчно, за да мога да ви кажа, че беше ял нещо с чесън, и то неотдавна. Блъсна ме с рамо, като ме запрати на пода, и отново ме оплете в шибаните ремъци, а големият нож тръгна към брадата ми. Кучият син искаше да ми среже сънната артерия.

Не сега, *Scheißkerl*, не и друг път.

Замахнах към него. Той беше неумолим, с лице като маска от ярост и омраза. Ножът идваше. Аз го хванах с лявата си ръка, извъртях се и се претърколих, като с бедрото си превъртях и него и го проснах по гръб. Но Франц беше ходил на същите курсове по бойни изкуства като мен. Затова знаеше точно как да разбие хватката ми, да ми нанесе

един шибано ефективен ритник с коляно в ребрата и да го последва с ритник, който ме събори.

Аз се извих и се отдалечих бързо, стабилизирах се и се заех с него, като го треснах в каменния под. Търкаляхме се наоколо, като всеки се бореше за надмощие — нещо значително по-трудно, отколкото звучи, ако противникът ви държи кофти нож и се опитва да отреже части от тялото ви с него.

Дясната ми ръка опря в нещо студено, докато се търкаляхме. Инстинктивно го стиснах. Това беше един от предлакътниците — тежък, със сложни и остри върхове.

Дръпнах го и шибаното нещо се откачи от телта. Взех го и го забих, с острия ръб отдолу нагоре, дълбоко в брадичката на Франц.

Ударът отметна главата му назад, той изрева като шибана прободена *Schwein*^[4]. Отново го ударих, този път насочвайки острия връх в гърлото му. Той изгъркори по начин, красноречиво говорещ за сериозно нараняване. Не ми пукаше: сега се забавлявах. Пък и не трябваше да ми се казва нищо. Действията на Франц говореха по-силно от бълбуканията му. Шибаният нож падна от гърлото ми.

Много лошо, Франци. Време беше да умре.

Сега използвах тежестта си, за да го съборя в купчина от болка. Ритнах ножа настрани. Нямаше да ми трябва, защото видях нещо по-добро. Дясната ми ръка пусна налакътника, а после посегна към друго оръжие: боздугана, увиснал от ръкавицата на ризницата.

Не, не беше забавно човек да държи Франц. Яко копеле беше и адски трудно го удържах, защото ръцете ми бяха мокри от собствената ми кръв. Освен това той знаеше всички трикове на занаята. Пък и тренираше редовно. Но всичко това нямаше значение, защото не трябваше да ми харесва — трябваше просто да го направя. И го направих. Бореше се, но не ми минаваха тези номера.

Мислех за Фред и за това как би могъл да загине. Мислех за мъртвите му стрелци и за това, че този предател на униформата беше отговорен за убитите негови приятели. Помислих за всички стрелци, загинали, защото задници като Франц Улрих предават приятелите и страните си. О, приятели, списъкът с предателите е твърде дълъг. Джонатан Полард, Бъкшот Бранигън, Олдрич Еймс, Грант Грифит, Едуин Уилсън, Л. С. Строхаус, Джон Уокър, Вернер Лантос, Йехуд Голан, Бентли Брендъл. А сега и Франц Улрих.

Пръстите ми напипаха дръжката на боздугана — откъснах го от телта, с която се държеше към ръкавицата. Вдигнах главата му, засилих се и замахнах с шибаното чудо сякаш е чук и кова дъски по палубата.

Първият удар попадна в бузата му. Пръсна му челюстта. Това беше за хората на Фред.

Той изкрещя от болка, което ме накара да се почувствам много добре.

Кучият син се опита да изпълзи настрани от мен. Ритна отново, но беше ранен и нямаше сила.

Аз замахнах с боздугана и го ударих в коляното. Като реагира, замахнах отново и разбих другото му коляно, като строших капачката му и ставата. Той изрева в агония. Но продължаваше да се движи, да се влачи по каменния под като робота от оригиналния филм „Терминатор“, бавно, неумолимо, към ножа на шест метра встрани.

Изправих се от пода и се спуснах след него. Използвах това, че съм по-висок и тежък, и замахнах с шибания боздуган в бесен пристъп за мъст. Целта ми беше проста: да натроша всяка шибана кост в шибаното му тяло, а после да го убия, смрадливо копеле.

Ударът попадна в рамото, като му счупи ключицата. Опита да се претърколи встрани, но не можеше да избяга. Стоварих с двете си ръце боздугана и го улучих в гръдната кост, от което шибаният му гръден кош се отвори.

Погледнах го. Копелето пускаше лиги, кървава плюнка течеше по разкъсаното поло от черен кашмир. Очите му ме гледаха неразбиращо, защото копелето вече се намираше в смъртен шок.

Лошо. Исках да знае какво става. Посегнах, хванах го за късата, стоманеносива коса и приближих лицето си към неговото, за да прочете движението на шибаните ми устни.

— Ти си шибан минетчия — казах му. — Шибан предател.

Опита да каже нещо, но не излязоха никакви думи от устата му. Само още слюнка.

Усмихнах му се свирепо.

— *Auf wiedersehen*, Франц, *Scheißkerl* такъв.

Праснах главата му в пода. Според звука като от разцепена диня, май му разтърсих мозъка много зле още тогава. Но честно казано, лошото сътресение беше най-малкият от проблемите му.

Отстъпих назад, взех боздугана, хванах го като щека за голф, проверих замаха си и адресирах неприятния му край към главата на Франц. Когато обсипаният с шипове объл връх го докосна, очите му се изтърколиха в посока към мен. Тогава разбра какво ще стане.

О, очите му бяха истински изразителни. Но копелето не можеше да мърда. Направо си беше мъртъв. Може би съм му разкъсал някои гръбначни нерви. Или вече не можеше да се движи. Не знаех, но и не ми пукаше. Тялото ме болеше адски. Дясната ми ръка беше мокра от порязаните места. Но кръвта и болката в момента не значеха нищо.

Имаше още работа. Аз измерих разстоянието, мощта, удара и силата и след това преметнах боздугана през рамо, и — удар! — пуснах го.

Не ме бива в голфа, но повярвайте, бях в идеална форма като Тайгър Удс, Арнолд Палмър, Грег Норман-голямата бяла акула. Използвах повече от достатъчен замах, за да придам на боздугана невероятна, сурова кинетична енергия. Раменете, ръцете, китките — всички се сляха символично в едно, за да постигна отличен, мощен удар и попадение в дупката.

Туп. Истинска дупка стана — голяма, в голям задник. Главата на боздугана се зарови точно над ухото на Франц Улрих и точно под скулната дъга. Ударът (о, да, повторих), изпрати голям, кървав къс от мозъка на Франц на два метра по пода.

За да съм сигурен, че никога повече няма да ме притеснява, смених позицията си и го ударих втори път, като сега смачках шибания му швабски череп отгоре.

Оставих боздугана заровен в главата му, взех отдавна загубения си нож и го върнах в ножницата му. Нагласих раницата си. Закачих колана със залепяща лента от торбичката-банан на кръста си, презаредих автомата, отворих капака на кобура за пистолета и закуцуках към стълбището, което знаех инстинктивно, че води към Лотар Бек.

Разбира се, тазноцната мисия още не беше приключила. Още не. Американските атомни преносими устройства бяха там и аз си ги исках.

[1] Това е швабският начин да кажеш „накратко“. Словоохотливи са, задниците, нали? ↑

[2] Ендорфините (слято от ендогенен и морфин) са естествени пептиди, възникващи в мозъка и други телесни тъкани. Те наподобяват опиатите и реагират с рецепторите за опиати в мозъка, за да повишат прага на болката. ↑

[3] Куродъх задник. ↑

[4] Свиня (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

01:25. Присъединих се към Бумеранга и Нод, радвах се и се дразнех в същото време, че те не изглеждаха никак зле. Уморени до смърт — да. И мърляви. Но все още готови да действат. Такива бяха те. А що се отнася до *toi*, Нод ме огледа критично и поклати глава.

— Хей — казах му, — няма ми нищо, което да не се излекува с малко сок от литър „Бомбай Сапфир“.

С изражение между смайване и сарказъм, Нод срязва ръкава на ризата ми, сложи антисептик, обви десетсантиметровата рязка на ръката ми с марлен бинт и го залепи надеждно, за да спре кръвта.

— Правилно, шкипере. Както кажеш.

Мразя наставническия тон, а вие? Но честно казано, твърде шибано уморен бях, твърде шибано натъртен и твърде шибано насинен, за да направя каквото и да е в момента.

Освен това чудесните ендорфини започваха да изчезват с всяка секунда. Ръката ми пулсираше болезнено, коляното болеше адски, а трябваше да убивам още един предател. Понечих да си събирам нещата.

— Да тръгваме на работа, мамицата му, хайде, мамка му.

— Наистина ми харесва риторичното повторение на тази дума — обади се Бумеранга, а главата му се клатеше нагоре-надолу като на онези проклетите кученца, дете човек може да ги види на задното стъкло на шевролетите от 1964 г.

Има едно желязно правило за офицерите и удрянето на сержантския състав по главите, което се замислих да наруша в този момент. Но всички помисли за пакости бяха прекъснати от звуците на стрелба под нас. Аз не бях тук, за да си играя. Тук бях за друго. Включих детектора за радиация (с радост забелязах, че неотдавнашното ми физическо упражнение с максимална наситеност не беше го повредило) и се вгледах в показанията. Точно както предполагах: сигналът се засилваше с всяка стъпка към стълбището. О, знаех, че се движа в правилна посока.

И разбира се, точно в този момент шибаният уред изпиука тъжно два пъти и рязко спря. Дали батериите се бяха изтозили? Или пък шибаното минетчийско майкоосквернителско чудо е падало, подмятано и удряно в резултат на действията ми от близкото минало? Не знаех, но и нямаше време да мисля за това. Сега бях сам. Но поне имах приблизителна идея за това къде трябва да ида.

01:29. Поведох внимателно в слабата светлина. Стълбището беше като взето направо от холивудските филми с Еръл Флин^[1]: широки каменни стъпала, отлични за фехтовка. Само че нямаше шпага. Аз се дуелирам с автомат МР-5, благодаря. Очаквах пътят ми да бъде осветен от големи свещници или факли.

Стрелбата сега беше много по-спорадична — поне доколкото аз я чувах. Това означаваше, че Фред и хората му се грижат за бизнеса и че другата тройка също работи усилено, за да прочисти злосторниците.

Спуснах се тихо, но без да спирам. Нямаше време за губене. Огледах се, проверих за заплахи и като не намерих такива, продължих неумолимо надолу.

Стълбището беше дълго и въздухът стана забележимо по-прохладен, докато слизахме в тъмното. Долу завихме рязко около един ъгъл и ни посрещна дебела, подсилена с желязо врата. Отдолу излизаше светлина — и викове. Приблжих се предпазливо и опитах да вдигна резето. Не мърдаше. Проверих вратата. Очевидно беше затворена и залостена отвътре. За разлика от съвременните врати, повечето от които могат да бъдат отворени с няколко изстрела от автомат, не е възможно човек да простреля шибаната гредна на шибана средновековна врата, защото дървото е прекалено дебело и металните панти — твърде здрави. Необходим е таран или голяма шибана пушка или нещо подобно, за да пръснеш приличните на куки панти и да отвориш шибаната врата. Или ви трябва експлозив — лентоподобни заряди например или пластичен взрив.

Ще ви кажа нещо: следващия път, когато нападам крепост, ще накарам някой да носи шибана пушка със заряд за разбиване на врати, много голям брой шибани гилзи от тип ТНК^[2], половин дузина блокчета от по килограм пластичен взрив, цяла торбичка взривове за врати и много голям брой шибани детонатори. Така вратите като тази няма да ни спират. Сега обаче стояхме тук в тъмното, стиснали

безжизнените си *szeb*-ове^[3] в ципестите си ръце, докато Лотар правеше кой знае какво, мамицата му, зад шибаната врата.

— Оха... — Нод ровеше в джобовете си. Измъкна тъмно пластмасово шишенце и разви капачката му. Вътре имаше късче експлозив, горе-долу три пъти по-голямо от кубче захар.

— Това е последното от материала на Джон Сътър — прошепна, като изсипа бучката в дланта си.

Чудесно. Сега можем да взривим вратата. Въодушевляването ми продължи общо три секунди, колкото време ми беше необходимо, за да отчете факта, че детонаторите се намираха в торбичката на кръста на Пачия крак, а кой знае къде, мамицата му, се намираше той.

Бумеранга очевидно имаше собствени идеи за това какво да прави. Протегна дългата си мазолеста длан под носа на Нод.

— Дай — изсъска.

Нод преотстъпи кубчето. Бумеранга го намачка на топче. След това го натисна върху средната панта. Залепи се там като дъвка.

— Ще се върна — изръмжа с нелоша имитация на Арнолд Шварценегер^[4].

Бумеранга се втурна нагоре по стълбите. Аз легнах на земята и опитах да надникна под вратата, но не можеше да се види нищо от неравния под. Но вътре имаше шибани хора, които правеха нещо, защото ги чувахме да се движат.

01:32. Бумеранга се върна. Носеше една шибана почти метър и половина пушка-кремъклийка с богато инкрустиран приклад и една двуметрова пика. Изгледах го.

— Какво става, мамицата му?

— Досети се, шефе.

Бумеранга хвана пушката и опря приклада ѝ на пода. Извади от джоба си една барутница и изсипа количество, което може да се опише само като лайнарски голямо в цевта, намери парче плат и го наби с дървения шомпол. След това отвори ударника, добави малко барут там и го затвори пак.

Вдигна я, взе парчето пластичен взрив от пантата и го сложи на върха на цевта на кремъклийката. След това дръпна назад ударника. Заклини приклада в една пукнатина в пода и почука пушката с крак, за да е сигурен, че я е разположил както трябва. Цевта с едва

забелязващия се в нея пластичен взрив, се намираше точно срещу дебелия панел от ковано желязо.

— Назад. — Избути ни в стълбището, взе пиката и я протегна към спусъка. — Пази се, огън, шефе...

Позволете да ви кажа нещо за черния барут. Той е много полетлив от бездимния барут и много по-избухлив. Шибаната кремъклийка гръмна по-шумно от проклетата бомба „DefTec“ № 25. Толкова беше шумна, че помислих, че са ми се разкъсали тъпанчетата. Чувах само звън. Когато димът се поразсея, забелязах, че рамката на вратата се е пръснала, а самата врата беше откъсната от пантите. Господи, колко ефективен е този барут. Нищо не беше останало от пушката, освен няколко трески от приклада. Останалата част беше изпарена, мамка ѝ. Според мен ако пластичният взрив не беше скъсал пантите, шибаният черен барут щеше да свърши същата работа.

Време за представление. Преминах първи през вратата, като се оглеждах през гъстия дим и присвивах очи от ярките лампи. Имаше един-два-три дизелови камиона „Мерцедес“, подредени на двадесетина метра в далечния край на тази огромна камера с работещи двигатели. Опитах да видя дали има хора зад воланите, но не можах.

Гласът на Нод:

— Опасност. Зелено, десет...

Обърнах се наляво, забелязах целта и изстрелях бърз трикуршумен залп, който го събори. През дясното си рамо чух рязкото тракане на автомата на Бумеранга, а после и този на Нод. Продължих да вървя наляво, с опрян в стената гръб, като дишах и се оглеждах за цели и вървах към триото камиони. Исках да разбера къде е шибаният изход, защото нямаше да позволя тези тук да идат никъде.

Гърлено ръмжене откъм дванадесет часа от моето място. Камионетката най-близо до мен даде газ докрай и отнякъде в кабината — не виждах силует или глава — шофьорът включи съединителя. Шибаният камион подскочи напред, право към мен.

Изстрелях един залп в предното стъкло, но шибаната камионетка продължаваше да върви. Стрелях пак — по-дълго от първия път. Но камионът не спря. Свих се и се претърколих, когато шибаният автомобил се удари странично в стената, скочих на стъпалото, рязко дръпнах вратата и обсипах вътрешността на кабината с куршуми, хванал автомата с една ръка. Може би шофьорът беше вече мъртъв, но

не мислех да рискувам. Застрелях го в главата, протегнах ръка и изключих запалването.

Скочих, изтичах назад и проверих каросерията. Завъртях дръжката, застанах встрани и вдигнах вратата.

Никаква реакция. Заврях лошия край на автомата си вътре и надникнах.

Шибаният камион беше празен.

Чух залпове от автомати в далечния край на камерата — и от куршуми, удряци по камиона най-дясно на борд. Моите момчета наистина си заработваха парите тази вечер.

Затворих вратата за фургона и завъртях дръжката, сложих нов пълнител — последния — и тръгнах да заобиколя смачканата кабина. На десетина метра встрани, в далечния край на помещението с неправилна форма, се намираше една врата от нагънатата ламарина, от вдигащите се на руло с верига. Една приведена фигура в черно дърпаше веригата трескаво.

Вдигнах автомата си и стрелях в механизма с предавките, като го блокирах.

Лотар Бек дръпна веригата и разбра, че няма смисъл. Обърна се към мен с лице, по което се четеше омраза и отвращение.

След това се втурна наляво и бързо, та-тап, та-тап, се скри зад камиона най-близо до себе си. Изчезна от погледа ми.

Майната му на Дики. Забравил бях колко бързо може да се движи Лотар, гърбавият шваба.

Изтичах, за да скъся разстоянието помежду ни, като стрелях, залп след залп, в кабината на камиона. Не исках копелето да запали двигателя, ако можех да го спра.

На десетина метра пред големите ми обувки отскочиха камъчета, откъртени от пода. Пренасочих вниманието си и видях, че Лотар се е хвърлил на земята, скрил се зад големите, дебели колела. Стреляше с малък пистолет в сребърно от легнало положение. Но не се справяше добре.

Хей, слушайте, по-трудно е, отколкото изглежда, да застреляш някого с пистолет, ако дясната ти ръка не струва, и трябва да стреляш с лявата^[5], без опора, а врагът ти идва към теб така, както аз към него, което ще рече: исках на всяка цена да застрелям дребния дефектен *Scheißkerl*, докато стане *mausetot*^[6].

Шансовете му се подобриха, разбира се, когато автоматът ми пресъхна. Преминах на пистолет и продължих напред. Лотар стреля още два пъти — и малкото му пистолетче също пресъхна. И тогава осъзна, че му предстои да навлезе в зоната „губя-губиш“. Вдигна се и затича, а обувките му марка „Бали“ правеха ту-туп, ту-туп, ту-туп по грубите камъни. Къде, мамицата му, беше се засилил? Загубих го от поглед, когато изчезна зад камиона. Спуснах се подире му, заобиколих ъгъла между камиона и голямата стоманена врата — и не открих нищо.

Копелето беше изчезнало. Невъзможно. Тогава забелязах вратата. Отворена. С пистолет в ръка се приближих. С ниско насочен и готов за стрелба пистолет, огледах ситуацията.

Нищо.

Мръднах напред, като се движех решително, но без да прибързвам. Не е необходимо да се бърза. Ако бързаш, допускаш грешки. Ако пък се бавиш, майкоосквернителят ще има време да се подготви.

Разширих визуалното си поле и като се убедих, че Лотар не ме чака от другата страна на вратата с насочен в главата ми пистолет, показах се целия и влязох.

Стаята беше малка, може би три на пет метра, с флуоресциращи лампи, които придаваха на всичко студен, зеленикав оттенък. Пък беше и празна.

Мамицата ми. Излязох обратно назад. Поех по малък коридор. Втора врата — модерна, от стомана. Затворена беше. Проверих кръглата дръжка. Мръдна. Завъртях я в посока по часовниковата стрелка и леко отворих, като бавно я отблъсвах от себе си. Тя се завъртя тихо, докато опря в стена. Чувствах, че зад нея няма никой. Предпазливо огледах стаята, като надникнах зад касата.

Лотар стоеше прав до далечната стена и работеше върху една сгъваема маса. На нея се намираха четири преносими атомни устройства — три от нашите и едно руско.

Лотар беше отворил един от пакетите. Опитваше да сглоби бомба. Устройствата пътуват на шест части: три основни пръстена с ядрено делим уран 235, всеки около четиридесет и пет сантиметра в диаметър, прът, висок към петдесетина сантиметра, в който е разрушаващото вещество, детониращ прът, както и горен пръстен за разрушителния прът, в който се намират всички часовници и

устройства за време. Трите пръстена с уран 235 трябва да се съединят и после да се закачат към пръта. След това се вкарва детонаторът: Накрая се завива пръстенът с часовниковите устройства. Тогава е възможно устройството да се включи и да се настрои часовникът. Сглобяването изисква към три и половина минути. Включването изисква още тридесет и пет секунди.

Тези цифри, разбира се, са валидни само ако сте обучен, а Лотар очевидно не беше. Ето защо срещаше адски затруднения в опитите да постави късчето „А“ в изреза „Б“. Дори не беше подредил пръстените с урана в правилен ред.

— Лотар...

Извърна се към мен.

— Здравейте, полковник — отговори и дебелите му устни разкриха идеалните му зъби. След това се извъртя и отново се зае с работата си.

— Лотар... Аз убих Халед. Той вече не е част от уравнението.

Никакъв отговор. Държах пистолета готов за стрелба и говорех към гърбавия гръб на Лотар.

— Знаем и за мрежите ти. В момента ги прибират.

Движенията му станаха още по-френетични, луди, маниакални.

— Имаме организацията ти — цялата. Аз взех твоите файлове с „Вариант Делта“, Лотар. „Вариант Делта“ е мъртъв. Свършен. Ти също си свършен, Лотар. *Alles kaput*.

Гърбицата му се мятеше, помпаше и подскачаше, докато откаченият шваба работеше по бомбата.

— И познай какво, Лотар. Фред Колер е жив. В момента прави здрава, шибана клизма на крепостта Барбароса. Убива хората ти. Убива предателите. Щеше ми се да е тук в този момент, за да му позволя да те убие, *Schweißpaket*^[7], педал такъв.

О, това най-после го накара да се обърне. Лотар Бек се изви към мен с побеляло от ярост лице. Стисна петдесетсантиметровия вал, дебел към осем сантиметра, в който се намираще детониращият прът. Завъртял беше пръстена с часовника. Пръстите му натискаха бутоните за детониране — но разбира се, нищо не ставаше. Не е този начинът да задействаш шибаното АВУ.

След това, стиснал пръта като бухалка, се нахвърли към мен, а от устните му пръскаше слюнка и неразбираем швабски.

Аз нямах намерение да рискувам. Човек не изглежда подходящо свиреп, ако е взривен на малки късчета плът и кости, и не ми се щеше да установявам точно какви сътресения би понесъл прътът на бомбата. Вдигнах пистолета, направих онова, което великият американски пистолеро полковник Джеф Купър нарича „мигновена картина на прицела“^[8] и прострелях Лотар два пъти в лицето с много контролирани, но бързи двойки изстрели. Падна, като образува не особено височайша купчина върху взривния прът.

Знам, знам: искахте да не съм бързал с куродъхия шваба. Да го убивам инч по инч. Или да оставя Фред да го стори по европейския начин — сантиметър по сантиметър. Е, приятели, не така е в живота. Понякога просто трябва да гръмнете копелето и да теглите майната на драматизма.

Приближих се до Лотар и за да съм сигурен, че няма да ми създава неприятности, го ритнах в главата, за да проверя дали не се преструва. Не се преструваше. Затова го преобърнах с крак и го гръмнах право в челото от половин метър, при което по целия под на работната стая се разлетяха кости и мозък в шарка, достойна за завистта и на самия Джаксън Полък^[9].

Казвате, че това е прекалено? Е, да ви го начукам! Както младият ми приятел Орка, главният сержант от СС^[10] „Делта“, обича да казва: „Винаги прострелвай в главата всеки един от майко осквернителите. Ако знаеш, че не могат да станат, то те няма да те изненадат, когато ги отминеш.“

01:57. Събрахме се с Фред и неговата група и започнахме методично затваряне на крепостта Барбароса. Фред и момчетата му започнаха да събират информация. Искаше лично да разкъса дробовете и сърцето на онова, което Лотар беше създал. Е, негова си вътрешна работа, не моя.

Аз пък си имах своите приоритети. Обадох се по телефона на Джон Съгър, предизвиквайки интеруптус на доста добър коитус, ако се съди по охканията, ръмженето и стенанията. Дадох му координатите и му казах, че имам четири пакета за него. Обсипа ме с двадесетсекундни профанизми в стил Ев Барет, последвани от

„Дадено“, последвано от дълго мълчание, за да види дали може би не се шегувам.

Предполагам, реши, че не се шегувам, защото най-последно провлачи:

— О, мамка му. Ще се видим след деветдесетина минути.

След това, за да ми го върне, каза:

— Впрочем имам съобщение за теб от председателя. Казва, че той и министърът на отбраната имат малък проблем от организационно-технически характер, с който искат да се заемеш.

И след това линията прекъсна.

02:14. Наблюдавах как Фред и хората му започнаха да ровят из купчините необработена информация. Прегърнах Фред през рамо.

— Ще се справиш ли?

Той махна ръка небрежно.

— *Ja, Richard, alles gut.*^[11] — Замълча. — Ще мине време, но ще се оправя. Ще изкореня лошите.

По лицето му премина тъмна сянка.

— Ще се разправям сам с тях — каза. — Бавно. Тихо.

Знаех за какво говори. Има много незабележими начини да се разправиш с предателите. Като най-често срещан пример се сещам за парашути, които не се отварят по време на скокове. Инцидентите в стрелбището също вършат работа.

Но работата с тези немски предатели си беше проблем на Фред. Аз пък исках единствено да се прибера у дома. Трябваше да предам квартета джобни ядрени бомби на Джон Сътър. Имах за ремонт цял един наранен, стресиран взвод. Изпитвах онзи вид дълбока, ендорфиноотпъждаща болка, от която разбирам, че Бог ме обича повече, отколкото люби другите.

И разбира се, предстоеше да чуя и известието на председателя. Джон Сътър беше казал, че става дума за „малък проблем от организационно-технически характер“, изискващ малко работа.

Ох, потенциалните възможности за пращане на Дикий на майната му щяха да се засилят много, много. Тази песен съм я слушал и преди. Както и вие — по-рано, в началото на същата тази книга. За онези от вас, които не са добре с помненето, ще повтора същината. Когато офицерите заговорят за малки организационни проблеми, винаги се връщам към дните си като член на неофицерския състав. Отрано

научих, че когато някой със златни ширити на ръкавите си говори за „малък проблем от организационно-технически характер“, това означава, че ме чака кофти доза чистене на клозети или изпомпване на трюмни води в буквален или в преносен смисъл.

Но чистенето и изпомпването или скачането и друсането (или подскачането и стрелянето, или стрелянето и плякосването) в буквален или в преносен смисъл, ще трябва да почакаат. Сега имахме само малко повече от час до пристигането на Джон Сътър, през който да свършим малко истинска работа на воини-диверсанти.

Точно така: трябваше да открием къде Лотар държи шибаната бира.

[1] Еръл Флин (1909–1959), американски актьор, роден в Тасмания и известен с роли от филми като „Капитан Блъд“. — Б.пр. ↑

[2] ТНК (тактически нокаут) представлява трошлив патрон, направен от компресиран цинк на прах. Той разпрашава ключалки и резета при изстрелване от пушка, чиято цев е оборудвана със специално устройство. ↑

[3] Ако не можете да се сетите от контекста какво означава това, вижте шибаната дума в речника отзад. ↑

[4] Известна фраза от филма „Терминатор“. — Б.пр. ↑

[5] В наше време много школи по стрелба не използват термина „слаба ръка“, защото се смята за политически некоректен, тъй като думата „слаба“ не насърчавала самочувствието на стрелеца. Вместо това използват термина „опорна ръка“. Е, майната им на тези трогателно-сълзливи лайнарщини. Според мен, ако се упражнявате достатъчно дълго със слабата си ръка, тя вече няма да е слаба. Ще бъдете силен от двете страни и ще можете да убивате врага си двойноръчно. ↑

[6] Помнете, това е швабският начин да се каже, че ми се искаше онзи майкоосквернител да стане мъртъв като пън. ↑

[7] Чувал с лайна (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Това е, когато не прекарвате много време в изравняване на мерника на линия, а просто поставяте целта си на предния мерник, с което намалявате коридора на огъня. Тази концепция се използва от екипите за спасяване на заложници, където е възможно да има много

на брой невраждебни лица, а стрелбата с прицелване може да се окаже фатална за много хора. ↑

[9] Джаксън Полък (1912–1956). Американски художник, станал известен с техниката си на рисуване с капещи бои. — Б.пр. ↑

[10] Специални сили. ↑

[11] Да, Ричард, всичко е наред (нем.). — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

(АНГЛИЙСКО-БЪЛГАРСКИ)

A²: Aforementioned asshole — ГЗ: Гореупоменатият задник.

A³: Anytime, anyplace, anywhere — В³: Всеки път, всякъде, всякога.

ADM: Atomic Demolition Munition. Pocket Nuke. — АБУ: Атомно взривно устройство. Джобна ядрена бомба.

Admiral's Gestapo — **Адмиралското гестапо:** Така в офиса на министъра на Военноморските сили наричат Военноморската следствена служба. Виж *Shit for brains* (лайнян мозък).

AK-47: Автомат „Калашников“ 7,63 x 39. Най-често срещаното стрелково оръжие в света.

ATE: Accidental Tourist Episode — СЕТ: Случаен епизод с туристи.

AVCNO: Assistant Vice Chief of Naval Operations — ЗКВО: Заместник-командващ военноморските операции.

BAW: Big Asshole Windbag — ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

BDU: Battle Dress Uniforms — БУТ: Бойни униформени тоалети. Е, от този оксиморон по-добър не съм чувал.

BIQ: Bitch In Question — ВК: Въпросната кучка.

BFH: Big Fucking Help — ГПМ: Голяма помощ, няма що, мамицата му.

ВОНІСА: Bend Over, Here It Comes Again — НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново.

Boomer: Ядрена ракетоносна подводница.

BTDT: Been There, Done That — БТПГ: Бил съм там, правил съм го.

BUWEPS: Naval BUreau of WEaPonS — БОВМС: Бюро по оръжията на ВМС.

C-130: Вездесъщият самолет „Херкулес“ на фирма „Локхийд“.

C-141: Вездесъщият самолет „Старлифтър“ на фирма „Локхийд“, скоро му предстои да го наръсвят с нафталин.

C-4: Пластичен експлозив. Можете да го формовате като глина. Можете дори да го използвате, за да си палите огън. Само не го настъпвайте.

C²CO: Can't Cunt Commanding Officer — НКО: Неебаващ се командир-офицер. Прекалено много ги има в днешните ВМС. Не подкрепят хората си и не поемат рискове, защото се боят, че това ще им съсипе шансовете за повишение.

CALOW: Coastal And Limited-Objective Warfare — КВДОЦ: Крайбрежни военни действия с ограничена цел. Много моден акроним в Пентагона за разраснал се слаб конфликт.

Cannon fodder: (пушечно месо) виж *FNG*.

Christians In Action — Християни в действие: Жаргон на бойците-диверсанти за *Central Intelligence Agency* (Централното разузнавателно управление).

CINC: Commander IN Chief — Главнокомандващ.

CINCLANT: Commander IN Chief AtLANtic — Главнокомандващ Атлантическия район.

CINCLANTFLT: Commander IN Chief AtLANtic FLeeT — Главнокомандващ Атлантическия флот.

CINCUSNAVEUR: Commander IN Chief, U.S. Naval forces, Europe — Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа.

Clusterfuck: (в свободен превод начукване с многократно въздействие. От *clusterbomb* — касетъчна бомба) Виж *FUBAR*.

CNO: Chief of Naval Operations — Главнокомандващ военноморските операции.

Cockbreath: Куродъх педал. Тюленско обръщение към любим човек, използван за доносници и други.

CONUS: CONtinental United States — КОНУС: Континенталната част на САЩ.

CQC: Close Quarters Combat — Близък ръкопашен бой, т.е. убиване отблизо и на лична основа.

CRT: Cathode Ray Tube — КЛТ: Катодно-лъчева тръба. Екран за компютър.

CT: Counter Terrorism — КТ: Контратероризъм.

DADT: Don't Ask, Don't Tell — НПК: Не питай, не казвай.

DEA: Drug Enforcement Agency — Агенция за контрол на оръжията, наркотиците и алкохола.

DEFCON: DEFence CONdition — СБГО: Състояние на бойна готовност за отбрана.

Detasheet: Маслиночерен и матов пластичен експлозив с размери тридесет на шестдесет сантиметра, използван като заряд за срязване или пробиване.

DEVGRP: Naval Special Warfare DEVelopment GRouP — Група за развитие на Военноморските специални сили. Текущото название на „ТЮЛЕН-Група 6“.

DIA: Defence Intelligence Agency — Отбранителна разузнавателна агенция. Шпионски рай, базиран в Арлингтън, Вирджиния.

Dipshit: Смотан тънкохуест задник.

Dirtbag: боклукчийска торба: външният вид, който Марчинко предпочита за момчетата от своята група.

Do-ma-nhieu: (виетнамски). Върви на майната си. Виж *Doom on you*.

Doom on you: Американският вариант на израза „върви на майната си“ на виетнамски език (поради фонетичното подобие на *Do-ma-nhieu*).

Dweeb: загубен лайномозъчен видиотен задник, обикновено завързан с вериги за компютър.

EC-130: Electronic warfare-outfitted C-130 — EC-130: Самолет C-130, оборудван за водене на бойни действия с електронни средства.

EEO: Equal Employment Opportunity — Равни възможности при кандидатстване за работа (Марчинко се отнася към всички еднакво — като към боклуци).

ELINT: ELectronic INTelligence — ЕЛРАЗ: Електронно РАЗузнаване.

EOD: Explosive Ordnance Disposal — OE: Обезвреждане на експлозиви.

FIS: Flight Information Service — СИП: Служба за информация за полетите.

Flashbang: дезориентираща и зашеметяваща бомба, използвана от екипите за спасяване на заложници.

FLFC: Fucking Loud and Fucking Clear — ШЯШВ: Шибано Ясно и Шибано Високо.

FLIR: Forward Looking Infra Red — ПИП: Преднонасочен инфрачервен прицел.

FMs: Fucking Monkeys — ШМ: Шибани Маймуни.

FNG: Fucking New Guy (шибан новак). — Виж *Cannon Fodder* (пушечно месо).

Four-striper: (четиринашивник) Полковник. Често пъти C^2CO .

FUC: Fucking Ugly Corsican — КУР: Корсикански Уродлив Ръб.

FUBAR: Fucked Up Beyond All Repair — СОБВП: Ситуацията е Осрана Без Възможност за Почистване.

Glock: Надежден деветмилиметров пистолет, направен от австрийската фирма „Глок“. Страхотни са за тюлените, защото не изискват толкова грижи, колкото „Зиг Зауер“-ите.

GNBN: Good News/Bad News — ДН/ЛН: Добри Новини/ Лоши Новини.

Goatfuck: Чукане на коза, или това обичат Военноморските сили да правят на Марчинко. Виж *FUBAR*.

GSG-9: Grenzschutzgruppe — 9. Елитна германска част за борба срещу тероризма.

HAHO: High-Altitude High-Opening — Скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута.

HALO: High-Altitude Low-Opening — Скок от голяма височина с отваряне на парашута на малка височина.

HICs: Head In Cement syndrome — СБГ: Синдром на бетонната глава.

HK: Ултранадежден пистолет, щурмови автомат или картечница, направени от „Хеклер и Кох“, германска фирма. Тюлените използват автомати Н&К МР5-К в различни конфигурации, както и щурмови автомати Н&К 93, а също и пистолети калибър .40 или .45, както и USP9.

Humongous: огромен: Марчинко(вият).

Hydra-Shok: изключително смъртоносни куховърхи патрони, произведени от компанията „Федерал Картридж“.

IBS: Inflatable Boat, Small — НЛМ: Надуваема лодка, малка. Основното транспортно средство за тюлените.

IED: Improvised Explosive Device — ИЕУ: Импровизирано експлозивно устройство.

Japs: Лошите.

Jarheads: бурканоглавци: Морските пехотинци. Армията. Преди ги наричаха USMC (*United States Marine Corps* — Морска пехота на САЩ), или *Uncle Sam's Misguided Children* (Заблудените деца на чичо Сам).

JSOC: Joint Special Operation Command — СКСО: Съвместно командване на специалните операции.

KATN: Kick Ass and Take Names — Ритай задници и раздавай наказания. Призванието на Марчинко.

KISS: Keep It Simple Stupid (Прави нещата просто, глупако) — ЦЕЛУВКА: Целта Е Лекотата, Умнико Важен. Основата според Марчинко на специалните операции.

LNANTFLT: AiLANTic FLeeT — Атлантически флот.

LODAR: Land Of Der Anal Retentive — CDПП: Страната на *Der* Педерастките Пристрастия.

LTWS: Lower Than Whale Shit — По-ниско от китово лайно.

M³: Massively Motivated Motherfuckers — M³: Много Мотивирани Майкоосквернителите.

M-16: Основното американско оръжие калибър .223, използвано от въоръжените сили.

MagSafe: смъртоносни трошливи патрони, които не проникват в човешкото тяло. Предпочитани са от някои полицейски групи за действия със специално оръжие при близък бой.

MILCRAFT: Military airCRAFT (Военни САМолети) на пентагонски.

Mk-1 Mod-0: Най-обикновен.

MOTI: Russian Ministry of the Interior — РМБР: Руското Министерство на вътрешните работи.

NAVYSPECWARGRU: NAVal SPECial WARfare GRoUp — Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи.

Navyspeak: Военноморскоговор. Многословна бюрократична номенклатура на Военноморските сили в писмен неорален или неписмен орален режим, неразшифруема за невоенните

(конвенционалните) или военните (неконвенционалните) лица по време на съгласуване на нормалното осъществяване на контакти.

NILO: Naval Intelligence Liaison Officer — Свързочен офицер от разузнаването на ВМС.

NIS: Naval Investigative Service — Военноморска следствена служба, известна още като Адмиралското гестапо. Виж *Shit-for-brains*.

NMN: No Middle Name — Без презиме.

NRO: Naval Reconnaissance Office — Военноморска разузнавателна служба. Създадена на 25 август 1960 за административно ръководене и координиране на разработването и експлоатацията на спътници за разузнавателната общност в САЩ. Много шпионско място.

NSA: National Security Agency — АНС: Агенцията за национална сигурност, известна сред общността на диверсантите като Агенция Несъществуваща (*No Such Agency*).

NSD: National Security Directive — Директива за националната сигурност.

OBE: Overtaken By Events — Застигнат от събитията — обикновено по причина на бюрокрацията.

OOD: Officer Of the Deck — Офицер на палубата (този, който кара голямото сиво чудовище).

OP-06-04: Офицерът, информиращ накратко главнокомандващия по въпросите на войната със специални методи.

OP-06: Заместник-главнокомандващ операциите, плановете и политиката.

OP-06B: Помощник на заместник-командващия операциите, плановете и политиката.

OP-06D: Организацията за прикритие на „Червената клетка“.

OPSEC: Operational SECurity — ОПСИГ: ОПеративна СИГурност.

PDMP: Pretty Dangerous Motherfucking People — ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернителите.

PIQ: Pussy in Question — ВК: Въпросната Катеричка.

POTUS: President of the United States — Президент на САЩ.

RDL: Real Dirty Look — ИМП: Истински мръсен поглед.

RPG: Rocket-Propelled Grenade — РГ: Реактивна Граната.

R²D²: Ritualistic, rehearsed, disciplined drills — Ритуални репетирани дисциплинирани тренировки.

S²: Shut the fuck up and sit the fuck down — С²: спри шибаната си уста и седни на шибания си задник.

SADM: Small Atomic Demolition Munition — Малък атомен разрушителен заряд.

SAS: Special Air Service — Специална военновъздушна служба. Свръхсекретната контратерористична група на Великобритания.

SATCOM: SATellite COMmunications — Спътникови комуникации.

SCIF: Sensitive Compartmented Information Facility — Съоръжение за особена информация със степенуван достъп. Осигурена срещу подслушване стая.

SEAL: SEa, Air-Land — Тюлен, воин от военноморските сили. Скачащ, стрелящ, мародерстващ косматогъз жабок, който дава пет фъшкии. Съкращението значи Sleep, Eat, And Live it UP (Спи, яж и си живеи живота).

Semtex: Чехски пластичен експлозив. Може да се използва за анулиране на банкови чехове.

SERE: Survival, Evasion, Resistance and Escape school — Школа за оцеляване, убягване, съпротива и бягство от плен.

SES: Shit-eating smile — Усмивка на лайноядец^[1].

Shit-for-brains: лайнян мозък. Отнася се за всеки лайномозъчен, гноемъд, тънкохуест задник.

SIGINT: SIGnals INTelligence — СИГРАЗ: Разузнаване по сигнали.

SLUDG: Свръхсекретни ловци на вещици от Следствената служба на ВМС. Съкращението е от *Sensitive Legal (Upper Deck) Jurisdiction* — Правни пълномощия при висшите командни нива.

SNAFU: Situation Normal-All Fucked Up — СНВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано.

SNAILS: Slow, Nerdy Assholes In Ludicrous Shoes — ОХЛЮБИ: Бавни, тъповати задници в смехотворни обувки.

SOCOM: Special Operations COMmand — Командване на специалните операции, разположено във военновъздушна база Макдил в Тампа, Флорида.

SOF: Special Operatios Force — Сили за специалните операции.

SOS: Sack Of Shits — САК: Специален Агент-Командир, или САК с лайна.

Spit & Polish: Парадна лъскавина.

SpecWarrior: Боец диверсант. Човек, който дава пет фъшкии.

SSN: Ядрена многоцелева подводница, наричана канализационна тръба.

STABs: SEAL Tactical Assault Boats — Тактически щурмови лодки за тюлени.

STR: Smack The Rogue — Прас Свирепия по главата.

SUC: Smart, Unpredictable and Cunning — Хитър, непредсказуем и лукав.

SWAT: Special Weapons and Tactics police teams — Полицейски екипи със специално оръжие и тактики. Често пъти не се обучават достатъчно и се превръщат в Повалени екипи със специално оръжие и тактика.

SZEB: (арабски) — хуй.

TAD: Temporary Additional Duty — Временна допълнителна длъжност (Тюлените го наричат Вдървен от пиене десантник-доброволец).

TARFU: Things Are Really Fucked Up — НСНО: Нещата са наистина осрани.

TBW: Tired But Wired — УНН: Уморен, но навит.

TECHINT: TECHNical INTelligence — ТЕХРАЗ: Разузнаване с технически средства.

TFB: Too Fucking Bad — ЖШ: Жалко за Шибаняка.

THREATCON: THREAT CONdition — Опасност от нападение.

Tigerstripes: (тигрови нашивки) Единствените, които тюлените носят.

TIQ: Tango in Question: BT — Въпросното танго.

TTS: Tap 'em, Tie 'em, Stash 'em — Фрасни ги, вържи ги, скрий ги.

TVE: Thorough Visoual Exam — ЦВО: Цялостен визуален оглед.

U²: Ugly and Unfamiliar — Грозен и непознат.

UNODIR: UNless Otherwise DIReCted — Ако няма други указания. Така действа Марчинко, когато е заобиколен от смотани офицери.

VDL: Versatile, Dangerous, and Lethal — Универсален, опасен и смъртоносен.

VSV: Very Slender Vessel — (Много тънък съд). Бърза, подобна на пура лодка за смелчаци с яки топки, използвана в момента от *DEVGRP*.

Wannabees: (мераклии). От хората, които се срещат на сбирките на мераклиите да са военни.

Weenies: (пишлета). Путкогъзи нещастници.

WHUTA: Wild Hair Up The Ass — ККВЗ: Крив Косъм В Задника.

WTF: What The Fuck — КСМ: Какво става, мамицата му.

Zulu: Кодова дума за часовото време по Гринуич, използвана при официалните военни комуникации.

Zulu-5-Oscar: Учения по бягство и убягване от плен, при което водолазите се опитват да поставят бомби-макети на Военноморските сили, докато екипажите на съдовете се опитват да ги заловят в процес на *bombus interruptus*^[2].

[1] Жаргонен израз за самодоволна, презрителна усмивка. — Б.пр. ↑

[2] По аналогия с *coitus interruptus* — прекъсване на половия акт. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

(БЪЛГАРСКО-АНГЛИЙСКИ)

АВУ: Атомно взривно устройство — **SADM:** Small Atomic Demolition Munition.

АВУ: Атомно взривно устройство. Джобна ядрена бомба — **ADM:** Atomic Demolition Munition. Pocket Nuke.

Адмиралското гестапо: Така в офиса на министъра на Военноморските сили наричат Военноморската следствена служба. Виж *Shit for brains* (лайнян мозък).

АНС: Агенция за националната сигурност, известна сред общността на диверсантите като Агенция НеСъществуваща (*No Such Agency*).

БОВМС: Бюро по оръжията на ВМС — **BUWEPS:** Naval BUreau of WEaPonS.

БТПГ: Бил съм там, правил съм го — **BTDT:** Been There, Done That.

БУТ: Бойни униформени тоалети. Е, от този оксиморон подобър не съм чувал — **BDU:** Battle Dress Uniforms.

В³: Всеки път, всякъде, всякога — **А³:** anytime, anyplace, anywhere.

ВК: Въпросната Катеричка — **PIQ:** Pussy in Question.

ВК: Въпросната кучка — **BIQ:** Bitch In Question.

ВТ: Въпросното танго — **TIQ:** Tango in Question.

ГЗ: Горепоменатият задник — **А²:** aforementioned asshole.

ГПМ: Голяма помощ, няма що, мамицата му — **BFH:** Big Fucking Help.

ДГВ: Дебелогъз Въздухар — **BAW:** Big Asshole Windbag.

ДН/ЛН: Добри Новини/Лоши Новини — **GNBN:** Good News/Bad News.

ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернителите — **PDMP:** Pretty Dangerous Motherfucking People.

ЕЛРАЗ: Електронно РАЗузнаване — ELINT: ELectronic INTelligence.

ЖШ: Жалко за Шибаняка — TFB: Too Fucking Bad.

ЗКВО: Заместник-командващ военноморските операции — AVCNO: Assistant Vice Chief of Naval Operations.

ИЕУ: Импровизирано експлозивно устройство — IED: Improvised Explosive Device.

ИМП: Истински мръсен поглед — RDL: Real Dirty Look.

КВДОЦ: Крайбрежни военни действия с ограничена цел. Много моден акроним в Пентагона за разраснал се слаб конфликт — CALOW: Coastal And Limited-Objective Warfare.

ККВЗ: Крив Косъм В Задника — WHUTA: Wild Hair Up The Ass.

КЛТ: Катодно-лъчева тръба. Екран за компютър — CRT: Cathode Ray Tube.

КСМ: Какво става, мамицата му — WTF: What The Fuck.

КТ: Контратероризъм — CT: Counter Terrorism.

КУР: Корсикански Уродлив Ръб — FUC: Fucking Ugly Corsican.

М³: Много Мотивирани Майкоосквернителите — М³: Massively Motivated Motherfuckers.

НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново — BOHICA: Bend Over, Here It Comes Again.

НКНП: Не питай, не казвай — DADT: Don't Ask, Don't Tell.

НКО: Неебаващ се командир-офицер. Прекалено много ги има в днешните ВМС. Не подкрепят хората си и не поемат рискове, защото се боят, че това ще им съсипе шансовете за повишение — C²CO: Can't Cunt Commanding Officer.

НЛМ: Надуваема лодка, малка. Основното транспортно средство за тюлените — IBS: Inflatable Boat, Small.

НСНО: Нещата са наистина осрани — TARFU: Things Are Really Fucked Up.

ОЕ: Обезвреждане на експлозиви — EOD: Explosive Ordnance Disposal.

ОПСИГ: ОПеративна СИГурност — OPSEC: Operational SECurity.

ПИП: Преднасоочен инфрачервен прицел — FLIR: Forward Looking Infra Red.

РГ: Реактивна Граната — RPG: Rocket-Propelled Grenade.

РМВР: Руското Министерство на вътрешните работи — MOTI: Russian Ministry of the Interior.

С²: спри шибаната си уста и седни на шибания си задник — S²: Shut the fuck up and sit the fuck down.

СДПП: Страната на *Der* Педерастките Пристрастия — LODAR: Land Of Der Anal Retentive.

САК: Специален Агент-Командир, или САК с лайна — SOS: Sack Of Shits.

СБГ: Синдром на бетонната глава — HICs: Head In Cement syndrome.

СБГО: Състояние на бойна готовност за отбрана — DEFCON: DEFence CONdition.

СЕТ: Случаен епизод с туристи — АТЕ: Accidental Tourist Episode.

СИГРАЗ: Разузнаване по сигнали — SIGINT: SIGnals INTelligence.

СИП: Служба за информация за полетите — FIS: Flight Information Service.

СКСО: Съвместно командване на специалните операции — JSOC: Joint Special Operation Command.

СНВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано — SNAFU: Situation Normal-All Fucked Up.

СОБВП: Ситуацията е Осрана Без Възможност за Почистване — FUBAR: Fucked Up Beyond All Repair.

ТЕХРАЗ: Разузнаване с технически средства — TECHINT: TECHnical INTelligence.

УНН: Уморен, но навит — TBW: Tired But Wired.

ЦВО: Цялостен визуален оглед — TVE: Thorough Visual Exam.

ЦЕЛУВКА: Целта Е Лекотата, Умнико Важен. Основата според Марчинко на специалните операции — KISS: Keep It Simple Stupid (Прави нещата просто, глупако).

ШМ: Шибани Маймуни — FMs: Fucking Monkeys.

ШН: шибан новак (пушечно месо) — FNG: Fucking New Guy.

ШЯШВ: Шибано Ясно и Шибано Високо — FLFC: Fucking Loud and Fucking Clear.

Издание:

Автор: Ричард Марчинко; Джон Вайсман

Заглавие: Свирепия 9

Преводач: Венцислав Градинаров

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: Атика

Художник: Атика

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3402>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.